

BEAUTIFUL DIRTY

IN THE PAIN, THERE IS HEALING, I FIND MEANING

YURI KWON | JESSICA JUNG

JINYING

1

Mad World

ทราย ที่นี้ไม่ได้เป็นสีขาว ทั้งให้สัมผัสหยาบ ๆ แต่ฉันก็ชอบมัน

เมื่อฉันเดินย่ำเท้าบนพื้นทรายครั้งแรกมันคงเป็นแค่วัยเยาว์ที่เล็กๆ เหมือนคำเปรียบที่ว่า 'ดินเท่าฝ่าหอย'

ฉันจำความรู้สึกแรกที่เท้าสัมผัสไม่ได้ แต่เมื่อเริ่มชินฉันจะรู้สึกชอบทุก ๆ ครั้งที่เดินบนทราย ชอบไอร้อนใต้ฝ่าเท้าผ่านง่ามนิ้ว ชอบที่มันสามารถทิ้งร่องรอยเอาไว้แม้เพียงชั่วครู่ แต่ที่สุดแล้วก็เลือนหายไป ที่สำคัญทรายเหล่านี้เป็นเพื่อนเล่นเพียงหนึ่งเดียวของฉัน...

ฉันจะเดินย่ำมันทุกครั้งที่ไม่มีที่ไป เดินเตร็ดเตร่ หรือก่อกองทรายเล็กๆ เป็นรูปต่างๆ ที่อยากทำ บ้านของฉันอยู่แถว ๆ ชายหาด จะเรียกว่าบ้านเลยก็คงไม่ถูก เพราะแม่ขอเช่าอาศัยห้องเล็กๆ ชั้นบนของร้านอาหาร ที่มีฟีกาอินกับฝรั่งเป็นเจ้าของร้าน มันสะดวกแม่ดีเพราะแม่ทำงานที่ร้านนั้น ก่อนหน้าที่จะมีฉัน แม่ก็ทำงานที่นั่นอยู่แล้วเพียงแต่มีห้องเช่าของตัวเอง แต่เนื่องจากเสียงร้องของเด็กทารกรกอย่างฉัน บรรดาคนในตึกจึงไม่ต้อนรับแม่อีกต่อไป ด้วยความที่แม่ยังเด็กและมีลูก ฟีกาอินที่ถึงไม่ได้ใจดีแต่ก็มีน้ำใจให้แม่อยู่ที่ร้าน แม่จึงเคารพและไม่เคยขัดใจอะไรเมื่อฟีกาอินสั่ง

แท้จริงแล้วในสมองเล็กๆ ของฉันเกลียดที่ ๆ ตัวเองซุกหัวนอนมาตลอด 9 ปีมานี้ ฉันไม่ชอบที่จะอยู่ในร้าน มันไม่ใช่ที่ ๆ ผู้ปกครองควรจะให้เด็กอยู่ แต่แม่ฉันคงไม่สน ฉันรู้ดี เมื่อก่อนฉันไม่เห็นว่าเป็นเด็กตัวเล็กๆ อย่างฉันจะเดินไปไหน

มาไหนโดยไม่มีผู้ใหญ่ คอยอุ้มหรือจูงมือได้ แต่ผู้ใหญ่ในร้านและรอบ ๆ ตัวฉันทำสิ่งตรงกันข้าม เขาให้ฉันทำสิ่งต่าง ๆ ที่ฉันสามารถทำได้ เหมือนกับว่าฉันก็ถูกแล้วที่ให้ฉันทำสิ่งเหล่านั้น ล้างจาน ทำความสะอาด ออกไปซื้อของ ส่งของ ถ้าพวกเขาคิดว่าฉันทำได้ก็จะให้ฉันทำ ทำไม่ดีก็ด่าบ้าง ตีบ้าง แรก ๆ ก็เจ็บ ร้องให้ตามประสา นอกจากเขาจะไม่สงสารแล้วยังจะโดนซ้ำ หลัง ๆ ฉันจึงเรียนรู้ที่จะทำด้วย ๆ เจ็บจะไม่ร้อง ไม่พูด ไม่ถาม

วันนี้หลังจากเดินเล่นที่หาดสักพักจนพอใจฉันก็กลับเข้าร้าน มันเป็นตอนเย็น ๆ ที่เขายังไม่เยอะ ฉันเห็นแม่นั่งอยู่ในอ้อมแขนของฝรั่งคนหนึ่ง ดูท่าว่างานของแม่เริ่มแล้ว ฉันจึงเดินเลี้ยว ๆ มาในครัวเพื่อหาอะไรกิน

“มาแล้วหรืออ้อยล! หายหัวไปไหนมา!” พี่กาอินเดินลงบันไดมาเจอฉันพอดี พลักหัวฉัน

“หาด”

“จะให้ไปส่งของก็หายหัว เทียวเดินเล่น” แกว่าแล้วเดินไปหยิบห่อของหลังร้าน บอกให้ฉันเอาไปส่งร้านพี่เยซึล ฉันรับของมาจากพี่กาอินแล้วรีบเดินออกนอกร้าน

นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่มาร้านพี่เยซึล มันอยู่ไม่ห่างจากร้านพี่กาอินนัก ครั้งแรกพี่กาอินพาฉันมาเพื่อที่คราวต่อไปจะได้มาส่งของให้และแนะนำให้ฉันรู้จักกับเพศที่สามที่ชื่อพี่เยซึล เมื่อมาถึงร้านฉันเดินมาถามหาพี่เยซึลกับพนักงาน เขาเดินไปเรียกให้ไม่นานพี่เยซึลก็ออกมาหาฉัน พี่เยซึลไม่ได้แต่งตัวแบบผู้หญิงเหมือนคนอื่น ๆ ในร้าน ทั้งไว้ผมสั้น หากดูจริง ๆ ก็เหมือนผู้ชายหน้าหวานทั่วไป แต่น้ำเสียงที่พูดออกมานั้นกลับตรงกันข้ามกับการแต่งตัวอย่างสิ้นเชิง

“ว่ายังไง อ้อยล” เมื่อพี่เยซึลเห็นฉันก็เดินยิ้มเข้ามาหาฉันที่อยู่หน้าเคาท์เตอร์

“โตขึ้นหน่อยแล้วนะเรา” พี่เยซึลพูด ฉันยื่นของที่พี่กาอินฝากมาให้

“อ้อยลอายุเท่าไรแล้วคะ”

“สิบ” ฉันก้มหน้าตอบ หลบมือที่ลูปแก้มฉัน

และเมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรแล้ว ฉันบอกลาพี่เยซึลสั้น ๆ แล้วก็รีบออกมา

ช่างนอกท้องฟ้าเป็นสีส้ม

ฉันไม่ค่อยชอบช่วงเวลานี้เลย ช่วงเวลาสั้น ๆ ที่พระอาทิตย์กำลังตก มันให้ความรู้สึกว้าวเหยอย่างบอกไม่ถูก ฉันรู้สึกว่าโลกที่ฉันเกิดมันมีสีหม่น ๆ อยู่ตลอดเวลา ฉันไม่มีเพื่อน ไม่ได้เรียนหนังสือ โลกสีสดใสของเด็ก ๆ ฉันไม่เคยเห็น ฉันเห็นแต่โลกของผู้ใหญ่ เห็นแสงสีท่ามกลางความมืด เห็นม่านหมอกของควันบุหรี่ เห็นความบันเทิงของพวกเขาที่มาในรูปแบบต่าง ๆ เห็นแม่กับผู้ชายหลายคน ได้ยินแต่เสียงกรีดร้องและครวญคราง ทั้งหมดนั้นมันทำให้จิตใจฉันรู้สึกเกลียดชังโลกที่อยู่ แม่ฉันเป็นเด็กใจแตก หนีตามผู้ชายออกจากบ้านตอนอายุสิบห้า ไม่นานผู้ชายก็ทิ้งไปเพราะอยู่กันไม่รอด แม่จะหกระเหินมาเจอพี่กาอินและมาทำงานด้วย พอทำงานได้สักพักด้วยความที่ไม่รู้และเด็กเกินกว่าจะสนใจแม่ก็ปล่อยให้ฉันมีตัวตนขึ้นมาจนยากจะทำลาย

ฉันรู้ว่าแม่ไม่ได้ตั้งใจให้ฉันเกิดแม่สักนิด ฉันมีผมสีดำสนิท ผิวสีแทนเหมือนชาวเซตรอน หน้าของฉันคมเข้มไม่เหมือนคนเกาหลี ฉันเกลียดชังเพราะมันย่ำชัด มันย่ำว่าฉันเกิดจากเศษเสี้ยวของความโสมมของคนคนหนึ่ง...เพียงแค่นั้น...

บางครั้งบางคราวที่ฉันเห็นพ่อแม่ที่พาลูก ๆ มาเที่ยว ฉันนึกอิจฉาสายตาที่เขามองลูก ๆ มันเป็นสายตาของความรัก ความสุข ความห่วงใย ความรู้สึกที่ฉันไม่เคยได้ ไม่ช้าไม่นานเมื่อฉันรู้สึกเศร้าแทนที่จะมีความสุขเมื่อเห็น ฉันก็เลิกที่จะมองพวกเขา ใจของฉันจะสงบกว่ากันมากหากไม่สนใจ ฉันไม่หวังหรอกว่าแม่จะมีความรู้สึกเหล่านั้นให้ฉัน เพราะฉันรู้จักผู้หญิงคนนี้ดี ผู้หญิงที่ให้ฉันมีร่างกายและหัวใจที่เต้นอยู่ในอกนี้ ขณะเดียวกันก็เป็นผู้ทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจฉันเช่นเดียวกัน

“พี่ก็เอาไปสิ ฉันไม่ได้ว่าอะไร” ฉันได้ยินแม่พูดกับพี่กาอิน เมื่อฉันเดินเข้ามาในร้าน

“แกพูดจริงเหอโบอา พี่ไม่ได้บังคับนะ” พี่กาอินพูดอย่างมีน้ำใจแต่ท่าทางก็รู้อยู่แล้วว่าแม่จะไม่ขัดใจ พอหันมาเห็นฉันพอดีก็กวักมือเรียก

“บังคับอะไรกันพี่ ลำพังเลี้ยงมันมาก็ลำบากจะตายแล้ว พี่อยากให้มันทำอะไรก็ให้มันทำเถอะ” แม่พูดหันมามองฉันอีกคน

ฉันเข้าใจแล้วว่าพูดถึงฉันอยู่ แต่ไม่แน่ใจนักว่าจะให้ฉันทำอะไร ในใจก็นึกกลัวสายตาของทั้งสองคน ฉันไม่เคยชอบอะไรทั้งนั้นที่พี่กาอินให้ทำแต่ไม่ว่ายังไงก็ปฏิเสธมันไม่ได้อยู่ดี

เมื่อฉันเดินไปใกล้ ๆ ทั้งสองคน พี่กานินจับฉันหันซ้ายหันขวาเหมือนกับสำรวจอะไรบางอย่างแล้วร้องอืมในลำคออย่างพอใจ

“แกพามันไปอาบน้ำอาบท่า กินข้าวซะ เสร็จแล้วพามาหาพี่” แม่พยักหน้าแล้วพาฉันขึ้นมาบนห้อง ถึงฉันอยากรู้ฉันก็ถามไม่ได้เพราะรู้ว่าถ้าแม่จะบอกอะไรเดี๋ยวก็คงบอกเอง

แม่พาฉันมาอาบน้ำขัดตัวในห้อง ปกติแล้วแม่แทบไม่เคยจะอาบน้ำให้ ฉันไม่คิดว่าจะต้องสะอาดอะไรมากมายขนาดนี้ แม่ขัดรากับว่าตัวฉันสกปรก ล้างและขัดทุก ๆ ส่วนอย่างที่คุณไม่เคยจะใส่ใจทำ

“เจ็บ” ฉันบอกเบาแบบกลัว ๆ กลัว ๆ เพราะแม่ขัดแรงจนทำให้ฉันแสบ

“เดี๋ยวแกจะเจ็บกว่านี้” แม่ว่าแต่ก็เบาแรงลงแล้วถอนหายใจ

“ไม่ว่าพี่กานินจะให้แกทำอะไร แกต้องทำตาม เข้าใจมั๊ยลูก” ฉันพยักหน้าช้า ๆ เพราะที่ผ่านมามีสิ่งอย่างนี้เสมอ ๆ แต่คราวนี้สายตาก็จริงจังกว่าการาก่อน ๆ มาก

“ตั้งใจทำงานดี ๆ แล้วฉันจะพาไปขี่เจ็ทสกี้” แม่ว่าอย่างนั้น ฉันตาลุกวาว ฉันเคยบอกแม่ว่าอยากไปขี่เจ็ทสกี้หลังจากเห็นคนอื่น ๆ เล่นที่หาด ฉันอยากเล่นขนาดว่าเป็นสิ่งแรกที่กล้าขอแม่ แต่ก็โดนด่าไม่เจียมตัว เพราะเล่นแต่ละที่ไม่ใช่ถูก ๆ ฉันเลยได้แต่นั่งมองคนอื่นเขาเล่นก็เท่านั้น

หลังจากอาบน้ำกินข้าวเสร็จฉันก็มาหาพี่กานิน ฉันเห็นผู้ชายตัวใหญ่คนหนึ่งนั่งอยู่ด้วย เขามองฉันทันทีที่ฉันเดินเข้าไปหาพี่กานิน ใจฉันกระตุก เข้าใจทุกอย่างในทันที พี่กานินกำลังพูดบางอย่างเกี่ยวกับฉันในขณะที่เขาเริ่มเอื้อมมือมาลูบหน้าของฉัน สายตาแบบนี้แม้ฉันยังเด็กแต่การที่อยู่ที่นั่นตั้งแต่เกิดมันทำให้สองเท้าของฉันอยากที่จะวิ่งหนีไปให้ไกล แต่สำหรับเด็กอย่างฉันต่อให้อยากหนีไปไหนก็คงทำไม่ได้ ไม่มีที่ให้ไป ไม่มีใครให้ช่วย ฉันตระหนักเอาตอนนี้ว่าฉันโดดเดี่ยวแค่ไหนบนโลกสกปรกใบนี้

“แกไปอยู่กับพี่ยองเจสักสองสามวันนะ เขาให้แกทำอะไรก็ตามซะ อย่าให้ฉันรู้ว่าแกทำให้เขาไม่พอใจ จะโดนตี” พี่กานินว่าเสร็จ คนที่ชื่อยองเจก็จูงแขนฉันมาขึ้นรถ เขาถามฉันว่าชื่ออะไรฉันก็ตอบไป

นั่งมาไม่นานก็ถึงโรงแรมที่หนึ่ง เขาพาฉันเดินขึ้นห้อง ฉันเริ่มสั่นด้วยความกลัว ยองเจหายเข้าไปในห้องน้ำลัก

พักก็ออกมาด้วยชุดคลุมสีขาว ฉันที่นั่งกอดเข่าอยู่บนเก้าอี้ไม้หน้ากระจกสะดุ้งขึ้นเมื่อเขาเอามือมาลูบหัวฉันพร้อม
 แสยะยิ้ม เขาบอกให้ฉันลุกขึ้นและถอดเสื้อผ้า ฉันไม่ขยับอะไรตัวสั่นจนเกร็ง มือกำขากระโปรงแน่น เขาไม่พูดอะไรอีก
 แต่เอื้อมมือมาดลกระโปรงฉันขึ้น ฉันยื้อเอาไว้แน่นไม่ปล่อยยให้เขาดึงออกจากตัว แต่แรงของเด็กกับผู้ใหญ่มันต่างกัน
 เขาถอดเสื้อผ้าฉันได้แต่ก็มีท่าที่ไม่พอใจและย้ำกับฉันว่าจะฟ้องพี่กาอินถ้าฉันขัดขืน

ไม่ช้าไม่นานตัวฉันก็ว่างเปล่า

ยองเจหยิบเชือกเส้นยาวมามัดมือฉันไว้หลัง และยังมีเชือกอีกหลายเส้นที่โยงรั้งไปทั่วตัว สุดท้ายก็เอาผ้ามา
 มัดปาก

ตัวฉันลั่น ทั้งอึดอัดทั้งกลัว น้ำตาฉันไหลเต็มใบหน้า เสียงครางอื้ออึงของฉันดังไปทั่วห้อง

มันเจ็บ...เจ็บมาก

ร่างกายที่ยังโตไม่เต็มที่ไม่สามารถโดนกระทำปาเถื่อนโหดร้ายได้โดยไม่เจ็บปวด แม้ว่าเขาพยายามทำมัน
 อย่างเบาเมื่อที่สุดก็ตาม เสียงสะอื้นของฉันดังออกมาเป็นพัก ๆ ฉันกลัวจับใจ พันธนาการที่มัดฉันไว้ทำให้ฉันหนีไปไหน
 ไม่ได้ อยากร้องไห้ใครสักคนช่วย มันเจ็บจนทนไม่ไหว เจ็บจนอยากตายเป็นครั้งแรกในชีวิต แต่ความตายมันคงง่าย
 เกินไป ในเวลานั้นฉันนึกถึงแม่ ความเกลียดชังมันค่อย ๆ หายจางลงไปช้า ๆ ตั้งแต่ตอนนั้น และมันจะไม่มีวัน
 เปลี่ยนแปลงไปได้เลย เมื่อไหร่ที่ฉันเจ็บและเท่าไรที่ฉันเจ็บทีละเล็ก ทีละน้อย ความเกลียดชังค่อย ๆ หล่อหลอมหัวใจ
 ให้เฉยชา และไม่รู้สึกรู้สาอะไรอีกต่อไป

คืนนั้นมันยาวนานกว่าคืนไหนตั้งแต่ฉันเกิดมา มันจบลงพร้อม ๆ กับโลกสีหม่น ๆ ของฉัน และแทนที่ด้วยสีดำ
 อันมืดมิดไร้กันบัง

ฉันอยู่กับยองเจสองวัน ไม่มีวันไหนที่ได้ออกจากห้อง หลังจากยองเจพามาส่งที่ร้าน ฉันต้องนอนเฉย ๆ ไปทั้ง
 อาทิตย์โดยมีแม่ดูแล สายตาของแม่ที่มองดูฉันนั้น ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน แต่ฉันก็ไม่คิดตีความมันอีกต่อไป

จากครั้งที่ยองเจพาฉันไปครั้งแรกก็มีครั้งต่อ ๆ มาอีก ทุก ๆ ครั้งยองเจจะมัดฉันไว้เสมอ มันคือหนึ่งในรูปแบบ
 ความบันเทิงอันวิปริตของมนุษย์ นอกจากยองเจแล้วยังมีแขกคนอื่น ๆ ของพี่กาอินอีกนับไม่ถ้วน เจตสิกที่แม่สัญญา
 ไว้ฉันไม่สนใจมันอีกแล้ว และดูเหมือนฉันก็ไม่ได้สนใจเช่นเดียวกัน ในสถานที่ที่อโคจรแห่งนี้ สิ่ง que ทุกคนสนใจคงจะมีแต่
 ความสุขของตัวเองเท่านั้น จากเดือนเป็นปี ครั้งแล้วครั้งเล่า ต่อเมื่อฉันอายุสิบสองปีจึงสิ้นสุดลงด้วยความช่วยเหลือ
 จากพี่เยซึล

เย็นวันหนึ่งหลังจากที่แขกคนล่าสุดมาส่ง ฉันยังไม่อยากเข้าร้าน เลยเลือกที่จะนั่งลงตรงริมฟุตบอล กอดเข้าฟุตบอลอย่างหมดแรง แต่แล้วก็ต้องเงยหน้าขึ้นเมื่อรู้สึกว่ามีคนเข้ามาใกล้ ฉันเงยหน้าขึ้นมาเจอพี่เยซึล พี่เยซึลถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า ฉันส่ายหน้า จะว่าเป็นก็เป็น จะว่าไม่เป็นก็ไม่เป็น ไม่รู้จะตอบยังไงดี สีหน้าของพี่เยซึลฉายแววแปลกใจ พี่เยซึลพิจารณาฉันอยู่ครู่หนึ่งสายตาก็เลื้อยไปเห็นรอยข้ำบนข้อมือที่ขึ้นสีเขียว ชัดเจน แวตตาพี่เยซึลเปลี่ยนไปเมื่อสบตาฉันอีกครั้ง พี่เยซึลบอกให้ฉันลุกขึ้นแล้วให้ตามพี่เยซึลไปที่ร้าน

“บอกมาสิ มันนานเท่าไรแล้ว” พี่เยซึลถามเมื่อมาถึง จับตัวฉันพลิกดูไปมารวมถึงเปิดเสื้อฉันดูแผ่นหลังเห็นรอยบนตัวที่ยังใหม่ ๆ เพราะเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อคืน

“นานแล้ว” ฉันไม่รู้จะตอบอะไรได้ พี่เยซึลมองฉันด้วยแวตตาเหมือนสงสัยสารเจือปนแวตตาฉันเคืองและพยายามหาเหตุผลที่ตัวให้

“แม่ไม่ห้ามมากินมันหระ ทำไม่ถึงปล่อยไปได้” ฉันส่ายหน้า ไม่พูดอะไร

“เดี๋ยวพี่จะไปคุยกับกาอินมันเอง เห็นมาตั้งแต่เด็ก ๆ เลี้ยงมากับมือ ทำแบบนี้มันเกินไป” ว่าแล้วพี่เยซึลก็เดินออกไปจากร้านโดยบอกให้ฉันรออยู่ที่นี่

ในร้านของพี่เยซึลมีทั้งผู้หญิงที่แต่งตัวเหมือนผู้ชายและแต่งตัวเหมือนผู้หญิงทั่วไปแต่ดู جذابเต็มไปหมด ฉันเข้ามาอยู่ในห้องแต่งตัวเห็นพวกเขาแต่งหน้าพูดคุยกันเฮฮา ร้านพี่เยซึลจะเป็นบาร์ที่มีโซฟียะเยอะ ถึงจะไม่ใหญ่แต่ก็ดังมากในย่านนั้น

ไปไม่นานพี่เยซึลก็กลับมาโดยที่แม่ฉันตามมาด้วย แม่เดินตรงเข้ามาหาฉันให้กลับร้าน

“ถ้าคิดว่าจะให้มันทำอย่างเดิม ฉันไม่ให้ลูกกลับไปด้วยหรอคะ” พี่เยซึลยืนขวางระหว่างแม่กับฉันไว้ โดยปกติแล้วพี่เยซึลจะอารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา ฉันไม่เคยเห็นพี่เยซึลจริงจังอย่างนี้มาก่อนคิดว่าแม่ก็คงเหมือนกันเลยปล่อยแขนฉันช้า ๆ

“ไม่ให้กลับแล้วจะให้มันไปอยู่ที่ไหน พี่จะคุ้มมันให้หนูหระ พี่กาอินจะว่ายังไงถ้าไม่พามันกลับไป” แม่ดูเหมือนเริ่มสับสน เพราะกลัวทั้งพี่กาอินและพี่เยซึล

“ก็บอกว่ามันหนีไป โทกเพื่อลูกตัวเองนะทำได้ไหม”

“แต่...”

“ให้อยู่กับพี่ก่อนนี้แหละ เสียขายที่ไปแล้วไม่เจอกาอิน มันทำได้ยังไงอยากจะถามมัน แต่เอาเถอะ พี่ว่าถ้าให้มันรู้ว่าพี่จะเอาเขามา มันคงไม่ยอมง่าย ๆ ”

“แล้วพี่กาอินจะไม่รู้เอาหรือพี่”

“แค่เธอที่เป็นแม่อยู่ยอม เรื่องอื่นเดียวพี่จัดการเอง”

แม่จึงไปลักพักแล้วพยักหน้าในที่สุด

“หนูไม่มีปัญหาเลยมัน ที่ให้มันทำเพราะไม่อยากขัดพี่กาอิน หนูไม่รู้จะทำยังไง” แม่พูด ใจฉันคิดว่าแม่จะทำยังไงก็ได้แค่แม่เป็นคนตัดสินใจ เพราะพี่กาอินถามแม่แล้ว ถ้าแม่เห็นฉันเป็นลูกสักนิด แม่ก็คงจะปกป้องฉันบ้าง

“โบอา เธอไม่ต้องห่วง ยังไงพี่ดูแลลูกได้ดีกว่ากาอินแน่นอน”

แม่กลับไปแล้ว...ในใจฉันมันวาบโหวงอย่างบอกไม่ถูก

แม้ว่ามันจะสิ้นสุดลง แต่ฉันก็ไม่สามารถลืมเลือน ชีวิตช่วงหนึ่งในวัยเด็กนี้มันทิ้งร่องรอยเอาไว้ลึกมากกว่าที่ใครจะรู้ ทุกอย่างที่ยังแสดงออกว่าปกติดีเมื่อเจอเรื่องเลวร้ายต่าง ๆ ก็แค่ปกปิดรอยแผลเอาไว้ ฉันไม่อยากให้ใครเห็น แต่หากได้มองดี ๆ ก็คงเห็นได้ไม่ยากเพราะใครคนนึงบอกฉันว่าฉันความเจ็บปวดทั้งหมดออกมาทางแววตา

ฉันไม่รู้ว่พี่เยซีลจะเลี้ยงฉันอย่างไรได้โดยที่พี่กาอินไม่รู้เพราะถึงอย่างไร ร้านของพี่กาอินก็อยู่ใกล้กัน แต่โดยที่ฉันไม่ทันตั้งตัวพี่เยซีลกลับโทรหาน้องชายและขอให้เขามารับฉันไปช่วยดูแลก่อนในตอนนี พี่เยซีลบอกกับฉันว่าไม่ต้องเป็นห่วงอะไรทั้งนั้น น้องชายพี่เป็นคนดีและจะช่วยดูแลฉันให้ พี่เยซีลอาจคิดว่าฉันจะกลัวเมื่อถูกส่งไปอยู่กับคนแปลกหน้า แต่สำหรับฉันมันเป็นเรื่องเคยชินไปแล้ว

พอท้องฟ้ามีด่น้องชายพี่เยซีลก็มาถึง

เขาชื่อยุนโฮ พี่เยซีลบอกให้เรียกเขาน้ำยุนโฮ

น้ำยูนโฮเป็นคนที่มิไปหน้าคมเข้ม แวตาเรียวเล็กแต่ไม่น่ากลัวเหมือนคนอื่น ๆ ที่เคยเจอ เขายืมให้ฉันเมื่อพี่เยซึลแนะนำ น้ำยูนโฮและพี่เยซึลนั่งคุยกันอยู่พักใหญ่ ๆ ฉันได้ยินชื่อตัวเองในบทสนทนาของพวกเขา พี่เยซึลคงจะเล่าเรื่องของฉันให้ฟัง ฉันก็ได้แต่นั่งกอดเขารอเงียบ ๆ อยู่มุมหนึ่งของร้าน

“ยูลไปอยู่กับน้ำนะ” น้ำยูนโฮนั่งลงคุกเข่าพูดกับฉันที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ และยื่นมือมาลูบหัว ฉันไม่พูดอะไรและไม่ได้สบตาได้แต่นั่งก้มหน้าอยู่อย่างนั้นเขาจึงจุดเทียนฉันให้ลุกขึ้น

“ฝากด้วยนะยูน ถ้ายอนฮีเลี้ยงไม่ไหวหรือมีปัญหาอะไรให้บอกพี่นะ พี่ไม่อยากรบกวนแต่ก็ปล่อยไปไม่ได้เหมือนกัน”

“ผมกับยอนฮีดูแลได้ พี่วางใจเถอะ” น้ำยูนโฮบอก

“พี่จะไปหาบ่อยๆนะยูล เข้มแข็งไว้นะ” ฉันพยักหน้า ใจจริงแล้วฉันอยากขอบคุณพี่เยซึลแต่ก็ไม่ได้พูดออกไปส่วนหนึ่งเพราะฉันยังไม่ไว้วางใจใครและสถานที่ที่พี่เยซึลส่งฉันไปกับผู้ชายแปลกหน้าคนนี้เป็นอย่างไรฉันยังไม่รู้เลย

หลังจากพี่เยซึลและน้ำยูนโฮกล่าวลากัน น้ำก็พาฉันขึ้นรถกระบะสีดำของเขาจากหาดหนึ่งมาถึงอีกหาดหนึ่งซึ่งใช้เวลานานพอสมควร บ้านน้ำยูนโฮเป็นอู่อยู่ตรงข้ามหาดแห่งหนึ่ง เพียงแค่ข้ามถนนไปเท้าของฉันก็สัมผัสทรายได้เหมือนเดิม ข้างล่างของอู่มีขนาดใหญ่แยกเป็นสองฝั่ง ฝั่งหนึ่งมีรถ อีกฝั่งหนึ่งมีเจ็ตสกี น้ำยูนโฮพาฉันเดินขึ้นมาชั้นบนที่เป็นส่วนของบ้าน ฉันเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งดูทีวีโดยมีเด็กผู้หญิงนอนดกอยู่

“ยอนฮี” น้ำยูนโฮส่งเสียงเรียก ผู้หญิงคนนั้นหันมามองและส่งยิ้มให้ทั้งฉันและน้ำยูนโฮ

“พ่อคะ!” เด็กผู้หญิงคนนั้นลุกขึ้นเรียก วิ่งกางแขนมาหา น้ำยูนโฮยกขึ้นอุ้มทันทีเมื่อโถมตัวมาถึง

“ไถคะ ทำไมยังไม่นอน พรุ่งนี้ไปโรงเรียนนะ”

“กำลังจะพาไปนอนแล้ว คุณมาพอดี” ผู้หญิงคนนั้นบอกน้ำยูนโฮแล้วหันมามองฉัน

“ดีแล้วจะได้เจอกันเลย นียูลนะ เด็กที่พี่เยซึลฝากมาให้ผมช่วยดูให้”

ออกมาด้วยความรู้สึกทั้งหมดในชีวิตสิบสองปีของฉัน

ฉันเข้าใจผิดมาตลอดว่าฉันชินชาต่อความเจ็บปวดทุกอย่างแล้ว ต่อเมื่อเสียน้ำตา...ฉันถึงรู้ว่าฉันยังมีหัวใจ

คำถามเดิมวนซ้ำ ๆ ฉันเกิดมาเพื่ออะไร

เพื่อเป็นภาระ

เพื่อใช้เป็นเครื่องสนองความต้องการ

เพื่อเจ็บ เพื่อเหงา เพื่อเสียใจ เพื่ออะไร

ฉันหวังว่าอนาคตคงจะได้คำตอบที่ดีกว่าที่เป็นอยู่

แต่ ณ วันนี้

สายสัมพันธ์เพียงหนึ่งเดียวกับผู้หญิงที่ให้กำเนิดชีวิตไร้ค่าของฉัน

ขาดลงแล้ว

มีเพียงความรู้สึกหนึ่งเดียวที่แจ่มชัด

โดดเดี่ยวเหลือเกิน

2

Behind Blue Eyes

เมื่อโลกที่มีมิติของฉัน ได้เจอกับแสงสว่าง

ฉันไม่สามารถลืมตาขึ้นได้ ต้องยกมือบังเอาไว้
มันเจิดจ้า...บาดตาเกินไป

ทำให้ฉันเพิ่งรู้ว่า 'แสงสว่าง' ก็สามารถทำร้ายเราได้เช่นเดียวกัน

น่ายุนโฮพาฉันไปโรงพยาบาลหลังจากคืนแรกที่ฉันมาอาศัย ประโยคแรกที่เธอถามคือมีประจำเดือนหรือยัง
ฉันส่ายหน้าตอบไป หมอหันไปหยิบของบางอย่างจากด้านหลัง ฉันรู้จักดี มันคือเข็มฉีดยาที่แฟนเก่าที่เคยใช้บ่อย ๆ
ฉันมองไปที่ปลายเข็มนั้นจนมันทิ่มแทงเข้าสู่ผิวหนังของฉัน รู้สึกเจ็บนิดหน่อย แต่ฉันไม่ร้องสักแอะ ฉันสนใจแต่น้ำสี
แดงขุ่นที่ค่อยไหลย้อนเข้าไปในหลอด น่าแปลก มันทำให้ฉันรู้สึกดีอย่างน่าประหลาด เหมือนมันกำลังดูดฉันเข้าไปอยู่
ในอีกห้องหนึ่ง ฉันรีบทัวอีกครั้งตอนที่ผิวสัมผัสกับความเย็นจากสำลี หมอหันไปคุยกับน่ายุนโฮและบอกกับน่ายุนโฮว่า
มารอฟังผลในวันพรุ่งนี้

ผลตรวจในวันนั้นบอกว่าคุณปกติดี นั่นทำให้น่ายุนโฮที่ยืนฟังอยู่มีสีหน้าโล่งใจ

ฉันได้มาอยู่ในครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ น่าแปลกที่ภาพครอบครัวที่อบอุ่นก็สามารถทำร้ายจิตใจคนได้

แรกทีเดียวฉันยังไม่รู้สึกอะไร ยังคงหมกมุ่นหม่นหมองอยู่เป็นนานหลายสัปดาห์จนอารมณ์ตกตะกอน ฉันอาจเป็นโรคซึมเศร้าอย่างที่ได้นิมน้ำยอนฮีบอกกับน้ำยุนโฮ สายตาของทั้งคู่บอกความความกังวลขัดแย้งเสมอ ๆ เมื่อเห็นฉันเลือกที่จะอยู่เงียบ ๆ ที่มุมใดมุมหนึ่งของบ้าน

ความจริงก็คือ...ฉันรู้สึกแปลกแยก

แม้ว่านายนโฮและนายอนฮีจะเต็มใจให้ฉันเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว แต่ฉันก็รู้สึกเป็นส่วนเกินอยู่ดี

ทุกครั้งขณะที่ฉันนั่งอยู่ในมุมเงียบ ๆ นั้น เมื่อฉันตื่นจากภวังค์ความคิดของตัวเอง ภาพที่ฉันเห็นอย่างชินตาคือรอยยิ้ม

มันเป็นรอยยิ้มบาง ๆ ...

พวกเขายิ้ม...เพียงแค่ชูยอนว็องเอารูปภาพที่ระบายสีเสร็จไปทอด ยิ้มอย่างไม่มีความหมายเมื่อนั่งกินข้าวด้วยกัน ยิ้มอย่างเอ็นดู ยิ้มอย่างเห็นขำ จะยิ้มด้วยอะไรก็แล้วแต่มันล้วนเป็นธรรมชาติ

สิ่งเรียบ ๆ สิ่งนี้ฉันเห็นแล้วเหมือนตกอยู่ในห้วงอะไรสักอย่าง
ทั้งอดีต ทั้งอนาคต ทั้งโหยหา มันไม่ดีเลย ไม่มีอะไรดีสำหรับฉัน

ผ่านไปเป็นเดือน จากที่พี่เยซึลบอกว่าให้ฉันอยู่กับน้ำยุนโฮไปก่อนช่วงหนึ่งก็กลายเป็นการอาศัย อยู่ต่อไปเรื่อย ๆ โดยที่ไม่มีใครเอ่ยถึงอนาคต

ทุกวันในตอนเช้าทั้งสามจะออกจากบ้านพร้อม ๆ กัน นายนโฮจะไปส่งนายอนฮีและชูยอนที่โรงเรียน นายนฮีเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนในตัวเมือง ส่วนชูยอนเรียนอยู่โรงเรียนใกล้ ๆ บ้าน หลังจากส่งนายอนฮีและชูยอนแล้ว นายนโฮก็กลับมาทำงานที่ตู้ และออกไปรับที่ชูยอนอีกครั้งเมื่อโรงเรียนเลิก ส่วนนายอนฮีจะกลับมาในตอนเย็น ทำกับข้าวและกินมื้อเย็นด้วยกัน

ส่วนใหญ่แล้วฉันจะอยู่ที่สำนักงาน มันเป็นห้องกระจกเล็ก ๆ ที่กั้นฉันกับผู้คนโดยที่ยังอยู่ในสายตาของน้ำยุนโฮ ฉันก็ไม่เชิงว่านั่งว่าง ๆ นายนโฮพยายามหาอะไรให้ฉันทำเพราะกลัวฉันเบื่อ เอาของเล่นของชูยอนมาให้เล่น ให้ดูทีวี และคอยถามฉันเสมอว่าอยากทำอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า อยากได้อะไรเพิ่มเติมไหม ฉันได้แต่ส่ายหัว อย่างเดียวที่ขอคือขอออกไปเดินเล่นที่หาดบ่อย ๆ ซึ่งนายนโฮก็ไม่ได้ว่าอะไร บอกว่าฉันไปได้ทุกเมื่อที่อยากไป

ฉันสามารถอยู่ที่หาดได้เป็นวัน ๆ ที่นี่...มันเป็นสถานที่ ๆ ให้ความรู้สึกเป็นบ้าน ฉันสามารถก่อกองทราย

เป็นรูปใหญ่โตโดยไม่เสียตายน่ามันจะคงอยู่ได้ไม่นาน ฉันจะลืมทุกสิ่งเมื่อตั้งใจปั้นมันให้เป็นรูปเป็นร่าง มีแค่ฉันและทรายหายาบ ๆ ในมือเป็นโลกส่วนตัว แม้ว่าจะมีคนมาเที่ยวมากมายที่นี่ แต่ฉันกลับรู้สึกปลอดภัย ไม่มีใครสนใจใคร มันเป็นความคึกคักที่ฉันไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้คนผ่านมาและผ่านไป ไร้เรื่องราว ไร้ตัวตนสำหรับฉัน

ช่วงเช้าเดือนที่สามของการมาอยู่ที่นี่ นายอนฮิยามฉันว่าอยากเรียนหนังสือใหม่ นายอนฮิจะสอนให้ ฉันไม่เคยเรียนหนังสือเลยจนถึงตอนนี้และฉันก็อยากเรียนมาตลอด การไม่รู้หนังสือมันให้ความรู้สึกด้อยค่า ฉันบอกนายอนฮิว่าฉันอยากเรียน นายอนฮิจึงจัดสรรเวลาและบอกฉันว่าจะสอนฉันทุก ๆ วันในตอนค่ำ

หลังจากนั้นในทุก ๆ วันฉันเฝ้ารอที่จะได้เรียนกับนายอนฮิ แม้ตอนเริ่มต้นฉันจะคิดว่ามันยาก แต่การที่ฉันมีเวลาว่างทุกวันทำให้ฉันพัฒนาเร็วขึ้น ฉันจะรู้สึกดีที่ได้รับคำชมและรอยยิ้มจากนายอนฮิ มันเหมือนกับรอยยิ้มที่ยิ้มให้ชุยอน เมื่อฉันได้รับมันบ้างจึงให้ความรู้สึกเป็นสุข

แต่ตอนนั้นฉันคงเด็กเกินไป เมื่อฉันได้รับความสุขที่ไม่เคยได้ ฉันโลภ ฉันอยากได้มากขึ้น และมากขึ้นไปอีก มันไม่พอ ทั้งกระหายและหิวแห้ง ฉันพยายามให้นายอนฮิสนใจฉัน ตั้งใจทำการบ้าน ตั้งใจทำแบบฝึกหัด ตั้งใจเรียน แต่แล้วบางทีในช่วงเวลาของฉัน ช่วงเวลาที่นายอนฮิกำลังสอนฉัน ชุยอนมักจะเข้ามาเรียกร้องให้นายอนฮิดูรูปที่วาด เข้ามานั่งตักและพูดเจื้อยแจ้ว ฉันพยายามไม่สนใจ แต่ยังไงฉันก็รู้สึกไม่พอใจทุกที มันทำให้ฉันเริ่มไม่ชอบชุยอน ไม่อยากคุยด้วย ความรู้สึกแสบต่าง ๆ มันเข้ามาในความคิดอย่างที่ไม่สามารถควบคุมมันได้เลย

ตอนเย็น ๆ หลังจากชุยอนกลับมาจากโรงเรียนเป็นช่วงเวลาที่ฉันได้อยู่ตามลำพังกับชุยอน ทั้งฉันและชุยอนจะมาอยู่ในสำนักงานของนายอนฮิ ชุยอนจะทำการบ้านส่วนฉันจะนั่งทำแบบฝึกหัดและอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะตรงมุมห้อง ชุยอนชอบที่จะชวนฉันคุย ชอบถามนู่นถามนี่อย่างเด็ก ๆ ในวัยอยากรู้ ฉันไม่ตอบอะไร มันไม่อยากจะพูด ซึ่งบางอย่างจริง ๆ ฉันก็ตอบไม่ได้ มันเป็นอย่างนี้อยู่หลายครั้ง ชุยอนจะถามอะไรที่มันไม่สำคัญ ถามอย่างอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องที่ผู้ใหญ่คงจะเข้าใจและเอ็นดูในความไร้เดียงสา แม้ทุกครั้งชุยอนจะไม่ได้คำตอบ แต่ก็ยังคงชวนฉันคุยและถามคำถามฉันอยู่ทุกวัน

วันนี้...ชุยอนถามฉันว่า ทำไมพี่หน้าไม่เหมือนคนเกาหลี มันเป็นคำถามพื้น ๆ ไม่ได้ซับซ้อนสมกับที่เด็กเล็กอย่างชุยอนถาม ถามตามที่ตาเห็น ทุกครั้งเมื่อชุยอนถาม ฉันก็แอบตอบคำถามอยู่ในใจ ครั้งนี้คำตอบที่ฉันแอบตอบมันเหมือนกวนตะกอนขึ้นมาอีกครั้ง

ถามว่ารู้ไหมว่าทำไมถึงไม่เหมือน

แน่นอนว่าฉันรู้

เพราะว่ารู้...ถึงเกลียด เกลียดที่ตัวเองหน้าเหมือนคนพวกนั้น

ฉันจึงชุกชอนอยู่นาน

คำถามนั้นมันเหมือนตอกย้ำความรู้สึกที่ฉันมีต่อชุกชอนมากยิ่งขึ้น
และมันคงสอชัดเจนจนเด็กอย่างชุกชอนเข้าใจ

หลังจากวันนั้นทุกเย็นที่อยู่ด้วยกันชุกชอนไม่ได้ถามอะไรฉันอีกเลย แะนั่งดูการ์ตูนหรือทำการบ้านเงียบ ๆ เหมือนกับรับรู้ความรู้สึกของฉัน แต่ถึงอย่างนั้น ในบางที่ที่ชุกชอนเห็นฉันมองอยู่ ชุกชอนก็ยังคงยิ้มให้ ยิ้มจนตาหยีแก้มบริหากแต่ฉันไม่ได้สนใจ

ฉันคิดมาตลอดว่าฉันกับเด็กคนนี้...แตกต่างกันเกินไป

ฉันชอบนึกเปรียบเทียบตัวเองกับชุกชอน ตอนฉันอายุหกขวบ สิ่งที่จำได้ชัดคือภาพของแม่กับผู้ชายในแสงไฟสีส้มที่หลังบาร์ ทั้งการเคลื่อนไหวอันเร่งเร้ารุนแรงและเสียงกริรร้องที่ฉันคิดว่าคือความเจ็บปวด มันติดตา จนกลายเป็นชินตาในเวลาต่อมาตั้งแต่นั้น กลับกันกับชุกชอน ฉันเห็นแต่ความสดใสในสายตา นั้นหมายความว่าชุกชอนคงได้เห็นแต่สิ่งที่สวยงามและเหมาะสม ฉันอิจฉาในความไร้เดียงสาที่ชุกชอนมี เพราะความไร้เดียงสาของฉันถูกพรากไปโดยที่ฉันไม่สามารถยื้อไว้กับตัวได้ มันเป็นเรื่องที่หากสูญเสียไปแล้วไม่มีวันได้กลับคืน ยิ่งฉันคิดเปรียบเทียบเท่าไร ฉันก็อยากได้ในสิ่งที่เด็กคนนี้มีเท่านั้น

และความรู้สึกทั้งหมด...

ฉันอาจแสดงออกอย่างชัดเจนเกินไปจนน้ำยูนโฮรู้สึกได้

ฉันเห็นสายตาเคลือบแคลงที่มองฉัน มองอย่างพิลึกพิลั่น ในบางที่ที่ฉันกับชุกชอนอยู่ด้วยกันสองคนจะไม่มีเสียงใด ๆ ให้ได้ยินเลยในระยะหลัง ๆ เมื่อน้ำยูนโฮสังเกตเห็นก็จับจ้องทุก ๆ การกระทำของฉันมากขึ้น คงเห็นแม้กระทั่งตอนที่ฉันมองชุกชอนเมื่ออยู่กับน้ำยูนโฮ ฉันไม่รู้ว่าฉันแสดงออกไปอย่างไรแต่ดูจากสีหน้าของน้ำยูนโฮมันคงทำให้น้ำยูนโฮไม่สบายใจ

“อยากอยู่กับน้ำตลอดไปไหม” นี่คือการถามเกริ่นนำของน้ำยูนโฮ

ในสำนักงานที่ฉันอยู่ น้ำยูนโฮเข้ามา นั่งลงตรงโซฟา ถามฉันที่นั่งคิดลายมือในตอนบ่ายของวัน ๆ หนึ่ง ฉันเงยหน้าขึ้นมอง ขมวดคิ้วกับคำถาม ในใจฉัน...แน่นอนว่าอยากอยู่ที่นี้ ฉันไม่มีที่ไปอยู่แล้ว แต่ฉันยังกลัว...กลัวว่าน้ำยูนโฮจะไล่ฉันไป กลัวว่าเขาจะส่งฉันไปที่อื่น

“ถ้ายูลอยาก...น้ำก็อยากให้อยู่ด้วย” น้ำยุโนฮุพูดต่อ

ฉันดีใจจนต้องยิ้มออกมา ถ้าพวกเขาให้ฉันอยู่ไปตลอด...นั่นหมายความว่า...ที่นี่...ก็จะเป็นบ้านของฉัน
ฉันไม่ต้องไปไหนหรือกลัวว่าจะต้องไปอยู่กับใครอีกแล้ว

“ยูล...ก็อยากอยู่ที่นี้” เมื่อฉันตอบน้ำยุโนฮุก็ยิ้มบาง ๆ

“น้ำบอกเรื่องนี้กับพี่เยซึลแล้วว่าจะเลี้ยงยูลเอง...”

“ที่นี่เป็นบ้านของยูลแล้ว เป็นทั้งบ้านและครอบครัว...น้ำอยากให้อยู่รู้ว่ายูลก็เหมือนลูกอีกคนของน้ำกับน้ำ
ยอนฮี”

น้ำยุโนฮุเว้นช่วงไปพักหนึ่ง มองตาฉัน จากนั้นค่อยพูดต่อ

“...และน้ำก็อยากให้อยู่คิดว่า...ชุยอน...เป็นน้องคนหนึ่งของยูล”

ฉันยิ้ม

เข้าใจและปดใจ

น้ำยุโนฮุกำลังพยายามเปลี่ยนความคิดฉัน ต้องการให้ฉันรักชุยอนเช่นเดียวกับพวกเขา น้ำยุโนฮุคงตั้งใจ
และไม่เข้าใจฉัน

เข้าใจตรงที่ว่า...ฉันไม่ชอบชุยอน...ิจฉาและอยากได้สิ่งที่ชุยอนมี

ไม่เข้าใจฉันตรงที่ว่า...ทำไมฉันถึงจะเปลี่ยนความคิดง่ายดายปานนั้น แค่เพียงบอกว่า...เราเป็นครอบครัว
เดียวกัน

เพราะสิ่งที่ขัดแย้งแก่ใจของฉันคือ...ฉันไม่ใช่ลูกพวกเขา...ฉันไม่สามารถเชื่ออย่างสนิทใจได้ว่าพวกเขาจะรัก
ฉันเหมือนกับชุยอน

ในใจคิดอย่างไรฉันก็ได้แต่ยิ้มให้น้ำยุโนฮุ ให้น้ำยุโนฮุไม่ต้องกังวลเพื่อที่ว่าฉันจะได้อยู่ที่นี้ เพราะมันคือสิ่งที่

สำคัญที่สุดสำหรับฉันตอนนี้ หากมันจะทำให้ฉันสูญเสียไป ฉันก็จะไม่แสดงออกต่อชวยอนอย่างที่เคย...

ฉันอาจจะต้อง 'แสร้ง' พุดคุยหรือเล่นกับชวยอน เพื่อปกปิดความรู้สึกที่แท้จริงไว้

ให้พวกเขาเห็นว่าฉันสามารถเข้ากับชวยอนได้ดี

ให้พวกเขาคิดว่าฉันรัก 'น้อง' ของฉัน

ชวยอนเป็นเด็กที่ใคร ๆ เห็นก็ชอบ พุดเก่ง ยิ้มเก่ง อ่อนเก่ง

เป็นเด็กที่ดูน่ารักและเป็นจุดศูนย์กลางของทุกคน...ฉันให้คำจำกัดความแบบนั้น

แม้ว่าฉันจะแสดงท่าทีไม่สนใจชวยอนอยู่ตลอดเวลา แต่เด็กคนนี้ก็ยังคงบ้วนเปียนและลอบมองฉันอยู่เสมอ ฉันโตกว่าชวยอนหกปี ช่วงห่างนี้ดูเหมือนจะไม่มาก เพราะถ้าเทียบกับคนอื่น ๆ ในอุ้งมือถึงนายอนฮย็อนและนายอนโฮ ฉันดูน่าจะเป็นเพื่อนเล่นกับชวยอนได้มากที่สุด ฉันรู้ว่าชวยอนอยากหาเพื่อนเล่น แต่ฉันไม่ต้องการเพื่อนเล่น เพราะการที่ไม่เคยมีเพื่อนในวันเดียวกันทำให้ฉันเคยชินที่จะมีโลกส่วนตัวไปเสียแล้ว

หลังจากที่คุยกับนายอนโฮ ฉันต้องค่อย ๆ ปรับตัวกับชวยอน การที่คนเราเป็นพี่น้องกันต้องแสดงออกแบบไหนบ้างฉันก็ไม่รู้ แต่แน่นอนว่าคงไม่เฉยชาอย่างที่ฉันเคยทำ

เมื่อชวยอนยิ้มให้ ฉันก็ฝืนยิ้มตอบ

เมื่อชวยอนเห็นฉันยิ้มตอบก็กล้าเข้ามาหาและพุดคุย

เมื่อฉันเริ่มพุดคุย ชวยอนก็กล้าที่จะชวนฉันเล่น

ความรู้สึกของฉันมันก็ยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ตราบใดที่มีคนรักมาก มันก็ช่วยไม่ได้ที่ฉันยังคงรู้สึกอิจฉา แต่ครั้งนี้ฉันปกปิดความรู้สึกเอาไว้ เมื่อฉันทำตัวดีกับชวยอน นายอนโฮก็ดูคลายกังวลขึ้นมา

ฉันก็ได้แต่ 'แสร้ง' ต่อไป

ชวยอนที่เห็นฉันเล่นด้วย คุยด้วย ก็ติดหนึบฉันไปไหนทุกที่ ฉันทำการบ้านหรือคัดลายมือก็จะมานั่งคัดด้วย ชวนเล่นฉันก็เล่น วันเสาร์อาทิตย์ที่ชวยอนไม่ไปโรงเรียนเวลาที่ฉันไปเดินเล่นที่หาดชวยอนก็จะตามไปด้วย

หลาย ๆ ครั้ง ฉันรู้สึกว่าโลกส่วนตัวฉันเหมือนหายไป

แต่นานเข้า เมื่อได้อยู่กับชยุอนสองคนที่หาได้ ฉันก็คิดว่าฉันก็ไม่จำเป็นต้องแสวงหา เพราะไม่มีน้ำขุนโฮหรือใครคอยดู มีแค่ฉันกับชยุอนเท่านั้น

วันนี้

ฉันนั่งเงียบ ๆ ...มองชยุอนก่อกองทราย

ในใจมีความคิดอยากแกล้ง

มือน้อย ๆ ก่อกองทรายขึ้นเป็นรูปคล้ายตัวอะไรสักตัว ชยุอนนั้นจนเสร็จก็เรียกให้ฉันดู

ฉันยิ้ม

ชยุอนก็ยิ้ม

แล้วฉันก็ยกเท้าขึ้นขยี้ทรายกองนั้นจนแหลกสลายไม่เหลือเค้าเดิม

ฉันคิดว่าชยุอนคงโกรธฉัน หรือไม่ก็โวยวาย

แต่ฉันก็คิดผิด

ชยุอนได้แต่มองทรายไม่เป็นรูปอย่างเสียตาย

จากนั้นก็มองฉันด้วยสายตาเศร้าสร้อย

ฉันยิ้มให้อีกครั้ง แต่เป็นยิ้มเยาะ

ชยุอนก็ยิ้มตอบแม้จะฝืนเต็มที่

จากนั้นก็ค่อย ๆ ก่อกองทรายขึ้นมาใหม่ ไม่ว่าจะไรฉันสักคำ

ทำไมล่ะ?

หากเป็นฉันคงอารมณ์เสีย โกรธ ไม่มีกะใจจะมานั่งทำใหม่อย่างนี้

ฉันอยากเห็นชยุอนโกรธ อยากเห็นชยุอนร้องไห้ แต่กลับเป็นฉันเองที่เป็นฝ่ายไม่พอใจ

ชยุอนนั้นใหม่จนเสร็จ...ฉันก็ทำแบบเดิมอีกครั้ง

ครั้งนี้ชยุอนขมวดคิ้วเล็ก ๆ นั้น มองฉันอย่างไม่เข้าใจ

“พี่ยุลไม่ชอบรูปที่ชูยอนปั้นหอรอ” ชูยอนถาม ไม่ใช่ว่าไม่ชอบรูปที่ปั้น แต่ไม่ชอบคนปั้น ฉันไม่ได้ตอบออกไป มองเนิน ก่อนจะลุกขึ้น ชูยอนก็ลุกตามมา ฉันเดินเลียบชายหาดไปเรื่อย ๆ โดยมีชูยอนเดินตามต้อย ๆ ฉันเริ่มเดินเร็วขึ้น อยากสลับชูยอนออกไป ขาเล็ก ๆ ของชูยอนก็พยายามเร่งความเร็วตาม ฉันเลยถอดรองเท้ามาถือไว้ แล้วออกวิ่ง

ฉันวิ่งเร็วจนสุดแรง เพื่อที่ชูยอนจะได้ตามไม่ทัน แต่ไม่นานก็ต้องหยุดลงด้วยความรู้สึกเจ็บแปลบที่ฝ่าเท้าจนต้องทรุดนั่งลง

มีเศษแก้วฝังอยู่ในนั้น...บาดลงไปจนลึก

ชูยอนวิ่งตามฉันมาจนทัน เมื่อเห็นเลือดก็ทรุดนั่งลงข้าง ๆ ฉัน

“พี่ยุลเจ็บไหม...อีก...เลือด...”

ฉันตกใจ ละสายตาจากแผลตัวเองขึ้นมอง

ชูยอนร้องไห้?

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นชูยอนที่อารมณ์ดีตลอดเวลา ยิ้มตลอดเวลา...กำลังร้องไห้...

น้ำตาที่ฉันอยากจะเห็นมันกำลังไหล...ให้กับฉัน?

ความรู้สึกบางอย่างทำให้ฉันจุกในอก

แต่แล้วฉันก็ต้องสะดุ้งจากความคิดตัวเองเพราะรู้สึกเจ็บแผลอีกครั้ง...ชูยอนเอื้อมมือมาดึงเศษแก้วออกให้ทั้งที่ยังสะอื้น

ฉันเห็นว่ามือชูยอนก็โดนบาด...แต่เจ้าตัวก็ไม่สนใจ กลับจับ ๆ ลูบ ๆ อยู่ที่เท้าของฉัน

“พี่ยุลกลับบ้านกันนะ ไปหาพ่อกัน” ฉันค่อย ๆ ลุกขึ้นตามแรงดูดของชูยอน และค่อย ๆ เดินกลับบ้านด้วยกัน

ทันทีที่ไปถึง น้ายุนโอบกอดน้ายอนฮึบเข้ามาหาฉันกับชูยอน เมื่อเห็นชูยอนร้องไห้

“พ่อคะ! พี่ยุลโดนแก้วบาดเท้า” ชูยอนที่ตายังคงแดงก่ำบอก

น้ำยูนโฮให้ฉันนั่ง ยกขาฉันขึ้นดูและพาไปทำแผลที่คลินิกใกล้ ๆ นายอนฮี้กับชวยอนก็ตามมาด้วย ฉันบอกน้ำยูนโฮว่าชวยอนโดนบาดที่มือเหมือนกันเพราะน้ำยูนโฮยังไม่วู้ คิดว่าเลือดที่เปื้อนมือชวยอนเป็นเลือดฉัน พวกเราทำแผลเสร็จก็กลับจากคลินิก น้ำยูนโฮและนายอนฮี้ไม่ได้ว่าอะไรที่ทั้งฉันและชวยอนกลับมาพร้อมแผล มันเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้แต่ก็บอกให้ระวังตัวกันมากกว่านี้

หลังจากเหตุการณ์วันนั้นภาพของชวยอนที่กำลังร้องไห้มันติดตา
ฉันไม่เข้าใจว่าทำไม

ทำไมชวยอนถึงไม่ร้องไห้เมื่อโดนฉันแกล้ง ไม่โกรธที่ฉันไม่พูดด้วยและมองเมิน
แต่ชวยอนกลับร้องไห้...เพียงเพราะฉันโดนแกล้งบาด

ทั้ง ๆ ที่มันไม่ใช่เรื่องของชวยอนเลยด้วยซ้ำ

สัมผัสของมือเล็ก ๆ นั้นยังคงอยู่...สัมผัสที่ลึบทำฉันอย่างห่วยโย

มันไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับฉัน...
คนที่ห่วยโยฉัน...ห่วยจนถึงกับหลังน้ำตา

ไม่เคยมี...

เมื่อมันเกิดขึ้นกับเด็กที่ฉันนึกเกลียดมันก็สร้างความสับสน

ฉันมองนิ้วเล็ก ๆ ที่ติดพลาสติกเอาไว้ และมองชวยอนอย่างเต็ม ๆ ตาอีกครั้ง ไม่ว่าชวยอนจะแสดงออกมา
เพราะอะไร จะห่วย กลัว หรืออะไรก็แล้วแต่ มันได้สร้างความเปลี่ยนแปลงในใจฉันแล้ว

ครั้งนี้...เมื่อชวยอนยิ้มให้ ฉันก็ยิ้มตอบ ยิ้มโดยไม่ได้ฝืนใจ ยิ้มอย่างเปิดใจ
และทันทีที่ฉันเปิดใจ ฉันก็พบว่ารอยยิ้มแถมปริของชวยอนไม่ได้ขัดตาอีกต่อไป

เพียงแค่เศษแก้วชิ้นเล็ก ๆ ทำให้ฉันได้เห็นว่แค่ความห่วยโยจากใครสักคนก็เพียงพอแล้วสำหรับฉัน
มันเป็นความบริสุทธิ์ใจ...ความไร้เดียงสา ที่มีให้กับฉัน
คราวนี้ฉันจะรักษามันไว้ ทั้งความสดใส ความบริสุทธิ์ ความไร้เดียงสาที่ฉันไม่มี

ฉันจะดูแล...รักษามันไว้
ให้นานที่สุด...

ท้องฟ้าเป็นสีส้มอีกครั้ง
มันไม่ได้ให้ความรู้สึกเหมือนอย่างที่เคย

ทั้งฉันและชูยอนอยู่ที่ชายหาด ช่วยกันก่อกองทราย เมื่อออกมาเป็นที่พอใจเราสองคนก็ยืนดูอยู่นาน พยายาม
จดจำภาพของมันเอาไว้ ชูยอนชอบมันมาก ฉันจึงยืนอยู่เป็นเพื่อนท่ามกลางแสงสีส้มของตอนเย็น ๆ

สีของท้องฟ้าที่เคยสร้างความหดหู่ให้กับฉันกำลังบันทึกภาพความทรงจำใหม่
ชูยอนเอื้อมมือมาจับมือฉัน ฉันจับตอบ และจูงน้องของฉันกลับบ้าน

ความอบอุ่นเล็ก ๆ เกิดขึ้นกับฉัน...

เหมือนกับแสงที่ส่องเข้ามาในความหนาวเย็นของความมืด
ฉันค่อย ๆ ชินกับแสงสว่างนี้แล้ว มันไม่ได้เจิดจ้าบาดตาอีกต่อไป
และฉันก็เห็นความสวยงามของมัน

มันเป็นความสุข
ฉันคิดว่าแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ที่ฉันคิดว่าแค่...ชูยอน...ก็พอแล้วสำหรับฉัน
ฉันไม่รู้ตัว...

ไม่รู้ใจตัวเองเลยจริง ๆ

- 3 -

I Hate Myself For Loving You

เพลงอีกทีก็อยู่ด้านนอก เสียงนักร้องนำแหกปากอย่างสะใจ

ไม่ต้องเห็นภาพก็รู้ว่าพวกวัยรุ่นเลิศจิตใจกำลังบ้าคลั่ง กระโดดและให้ร้องตามจังหวะเพลง

“เฮ้ย! เตรียมขึ้นนะ” พี่งเปิดประตูมาบอกพวกฉันให้เตรียมพร้อมและจากไป ประตูยังไม่ทันปิดดี มียองก็เดินเข้ามาจากหลังร้านพูดกับฉัน

“อู๋ล น่องมึงมา” ชูยอนเดินเข้ามา ฉันส่ายหัว ทั้งที่บอกว่าไม่ให้มาก็มาได้ ฉันไม่อยากให้ชูยอนมาในที่แบบนี้ น่ายุนโหมบั่นฉันเสมอในเรื่องนี้

“รออยู่ที่นี่ พี่จะขึ้นแล้ว”

“ไม่ เดี่ยวจะไปดูข้างนอกด้วย” ฉันพยักหน้าตามใจเพราะบอกอะไรไปก็คงไม่ฟัง แต่ก็ดีถ้าอยู่ข้างนอกจะได้ดูในสายตา

เพลงจบ วงที่เล่นก่อนหน้านี้ลงจากเวที พวกเราก็ตื่นประจำที่ ฉันนั่งรอเพื่อน ๆ เช็กเครื่องสั๊กพัก สายตาก็มองหาชูยอน

เห็นแล้ว...ชาวสุดข้างบาร์

ทันทีที่เห็นฉันมอง ชูยอนก็ส่งยิ้มมาให้

ฉันยกยืมให้หนึ่งก่อนจะได้ยินเสียงเคาะไม้ให้จังหวะขึ้นเพลงแรกของวงพวกเขา

I Hate Myself For Loving You

ฉันอยู่กับนายูนโฮมาเก้าปีแล้ว ในระยะเก้าปีนี้มีเปลี่ยนแปลงมากมายในชีวิตฉัน พี่เยซึลมาเยี่ยมฉันสองสามเดือนครั้ง แต่ครั้งแรกที่มาหาฉันหลังจากที่มาอยู่กับนายูนโฮก็ล่องเลยมาหกเดือน ซึ่งในขณะนั้นฉันก็ได้ปรับตัวกับครอบครัวนี้เรียบร้อยแล้วพี่เยซึลจึงไม่ได้กังวลอะไร และบอกฉันเหมือนกับที่นายูนโฮบอกว่าให้คิดซะว่าเราเป็นครอบครัวเดียวกัน

พี่เยซึลเล่าให้ฟังว่าพี่กาอินยังไม่รู้ว่าฉันหายไปไหน และคงคิดว่าฉันหนีไป ในขณะที่พี่เยซึลก็คาดคั้นเอาจากแม่ว่าพี่กาอินให้ฉันทำแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แม่ก็เล่าให้ฟังทั้งหมด สายตาสงสารของพี่เยซึลทำให้ต้องฉันบอกไปว่าฉันไม่เป็นไรแล้วตอนนี้ และทั้งหมด ฉันต้องขอบคุณพี่เยซึลจริง ๆ

ฉันเรียนหนังสือกับนายอนฮียูหลายปี จากนั้นนายอนฮียูก็สมัครการศึกษาจากระบบให้ เพื่อที่จะได้สามารถเรียนจบมัธยมและสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้

แรกเริ่มมันเป็นแค่ความตั้งใจของนายอนฮียู เพราะฉันยังไม่รู้ว่าจะเรียนมหาลัยเพื่ออะไร หรืออยากเรียนอะไร ฉันแค่ตั้งใจเรียนตามบทเรียนไปเรื่อย ๆ ตามแต่นายอนฮียูจะสอน นอกจากเรียนแล้วฉันก็มีช่วงเวลาที่ว่าง ๆ อยู่มาก มันเป็นเวลาทั้งที่ทั้งนายอนฮียูและชูยอนไม่อยู่บ้าน เวลาที่ไม่รู้จะทำอะไรฉันก็ออกจากห้องลงไปอยู่ดูนายูนโฮและคนในออฟฟิศทำงาน บางทีก็ถามนายูนโฮว่ามีอะไรที่ฉันช่วยทำได้ไหม นายูนโฮอดอดในตอนแรก แต่ต่อมากงเห็นฉันเบื่อ ๆ ที่ไม่มีอะไรทำเลยค่อย ๆ สอนฉัน สอนให้รู้จักกับเครื่องยนต์ บางทีก็ให้ช่วยดูเรื่องเอกสาร ฉันค่อย ๆ ซึมซับทุก ๆ อย่างเข้ามาทั้งเรื่องรถ และเรื่องต่าง ๆ ยิ่งฉันเรียนรู้ ฉันก็ยิ่งชอบ...

โดยเฉพาะ...เจ็ทสกี...

เจ็ทสกีที่ฉันยังจำได้ว่าฉันอยากจะทำเล่นสักครั้ง ในที่สุดฉันก็ได้ขี่มันแล้ว

บางครั้งที่นายูนโฮต้องซ่อมฉันจะตื่นเต้นทุกครั้งที่จะได้ลองขี่เพื่อทดสอบ ความรู้สึกที่ได้ขี่มันดียิ่งกว่าที่ฉันเคยจินตนาการ ทั้งน้ำทะเล ลม ฉันชอบความเร็วมาก มันเหมือนได้ปลดปล่อยความรู้สึกในตัวเอง ฉันมักจะขอนายูนโฮขี่ทุกครั้งที่มีโอกาส ด้วยความที่เห็นฉันสนใจเป็นพิเศษและชอบมันมาก นายูนโฮเลยซื้อเจ็ทสกีมือสองให้ฉันลำหนึ่ง มันเป็นสีน้ำเงิน นายูนโฮบอกว่าให้ฉันเอาไว้ขี่เล่นหรือเอาไว้ให้เช่าก็ได้

หลังจากที่ฉันได้มันมาฉันก็ใช้เวลาว่างของฉันแทบทั้งหมดไปกับมัน ฉันอายุสิบห้าตอนที่ได้เจ็ทสกีลำนั้น ทุกครั้งพี่ ๆ ที่อยู่จะช่วยยกขึ้นเทรลเลอร์ไปที่หาดให้ บางทีที่ว่างทั้งวันฉันก็จะให้คนเช่าบ้าง ชูยอนก็มาอยู่กับฉันแทบตลอดเวลาที่ฉันอยู่ที่หาดเพราะชอบให้ฉันพาขี่เล่น

ฉันบอกไม่ถูกว่ามีความสุขมากแค่ไหนช่วงเวลานั้น มันเหมือนฉันได้ใช้ชีวิตของช่วงวัยเด็กที่ขาดหายไป เล่นได้ เรียน มีชูยอนเป็นเพื่อนและน้อง มีน้ำยุนโฮกับน้ำยอนฮีเป็นครอบครัว

ฉันมีชีวิตที่ฉันเรียกว่าสมบูรณ์แบบและดำเนินไปในลักษณะนั้นจนฉันอายุสิบเจ็ด ช่วงชีวิตวัยรุ่นของฉันก็ค่อย ๆ เริ่มขึ้น...พร้อม ๆ กับเพื่อนใหม่... ที่ชื่อ...'จียอน' กับ 'มียอง'

มันเป็นวันที่แดดร้อนระอุครั้งแรกที่ได้เจอทั้งสองกับรถตัดหลังคาเปิดประทุนสีแดงที่เริ่มขีดตามกาลเวลา

ผู้หญิงวัยรุ่นสองคนเข็นรถช้า ๆ มาถึงอู่ของน้ำยุนโฮ ตอนนั้นฉันอยู่หน้าอู่พอดี พวกเขามองฉันและหนึ่งในนั้น

“เฮ้”

คนผมสั้นทักฉันแบบนั้น ฉันยังไม่ได้ตอบอะไร น้ำยุนโฮก็เดินมาหาแล้วถามอาการของรถพวกเขา เมื่อเขาบอกน้ำยุนโฮก็บอกว่าคงใช้เวลาหน่อยอาจเสร็จเย็น ๆ จะรอก็ได้หรือจะมารับวันพรุ่งนี้ได้ พวกเขาเลือกที่จะรอและฆ่าเวลาด้วยการหยิบกีตาร์ออกมาจากหลังรถและนั่งลงแถว ๆ เจ็ทสกีของฉันที่จอดอยู่

ฉันเพิ่งจะมองพวกเขาชัด ๆ ก็ตอนนี้

คนหนึ่งตัวสูงกว่านิดหน่อย ผมสั้นสีดำสนิท ผิวขาวจนซีด ใบหูเต็มไปด้วยจิว ดวงตาถูกแต่งแต้มด้วยอายไลเนอร์จันดูดู แต่งกายด้วยแจ็คเก็ตหนังกับสกินนี่สีดำ

อีกคนหนึ่ง ผมยาวหยักโคกแต่ย้อมสีแดงเด่นตา เจาะจมูกด้านขวา ผิวขาว ทาปากแดง ใส่กระโปรงยาวลากพื้นแต่สวมเสื้อสั้นจนเห็นช่วงเอว ข้อมือมีกำไลหลายชิ้นส่งเสียงดังกรุ๊งกริ๊งยามขยับ

เมื่อเขาเริ่มดีดกีตาร์ เสียงมันใสมากจนฉันต้องเดินเข้าไปฟังใกล้ ๆ คนผมสั้นเล่นกีตาร์ในขณะที่อีกคนฮัม

เพลงเบา ๆ ฉันคงมองเขาอยู่นานจนเขาเห็นและยิ้มให้

“เพราะไหม อยากเรียนรีเปล่า” สาวผมแดงถามฉันพลางหัวเราะ

“ไฉนมันจะสอนกีตาร์ แต่ยังไม่มีคนสนใจเรียน” พูดแล้วก็หัวเราะอีก คนผมสั้นส่ายหน้าไม่สนใจแล้วเล่นเพลง
อื่นต่อ

คราวนี้เพลงที่เขาเล่นทำนองมันค่อนข้างเศร้า เป็นเพราะเขาเล่นเก่งหรือว่าเพลงมันเพราะก็ไม่ว่าทำให้ฉันต้อง
ตั้งใจฟัง ฉันค่อย ๆ ทิ้งตัวนั่งลงเงียบ ๆ ตรงเสาท่างจากพวกเขามาหน่อย ไม่มีใครพูดอะไรอีก มีแต่เสียงเพลงที่ลั่นคลอน
จิตใจ ฉันทั้งรู้สึกเศร้า ทั้งรู้สึกชอบจนอยากจะฟังต่อไปเรื่อย ๆ

“มึงมีแฟนคลับแล้วละจียอน ดูดิหลับตาฟังเคลิ้มเลย” ลั่นเสียงกีตาร์ สาวผมแดงก็พูดอีกครั้ง คนที่ชื่อจียอน
ยิ้มให้ฉัน ฉันก็ยิ้มตอบนิดหน่อยแล้วลุกขึ้นโดยไม่ได้พูดอะไร เดินออกไปบอกพวกพี่ ๆ ให้ช่วยยกเก้าอี้ไปที่หาด

ฉันออกมาเล่นเก้าอี้ก็อยู่เกือบชั่วโมง จนเมื่อเธอมาจอดและดับเครื่องฉันก็เห็นทั้งสองคนใส่แว่นกันแดดนั่งอยู่
ที่เก้าอี้ริมหาดใต้ร่มที่เรียงติดกัน ฉันเดินไปหาพวกเขา และถามว่าอยากจะเล่นบ้างไหม

“ไม่ดีกว่า ไม่มีชุดเปลี่ยน เอาไว้ว่าง ๆ จะมาเล่นนะ” เป็นคนที่ชื่อจียอนที่ตอบ จากนั้นสาวผมแดงก็ถามฉันว่า
ชื่ออะไร แล้วก็แนะนำตัวว่าชื่อมียอง และคนผมสั้นเป็นพี่สาวฝาแฝดไข่มุกจะไปชื่อจียอน

หลังจากแนะนำตัว ฉันก็นั่งคุยกับทั้งสองอยู่นาน พวกเขาอายุสิบเจ็ดเท่าฉัน ฉันรู้สึกถูกชะตาทั้งสองคนมาก
ซึ่งมันก็แปลกที่ฉันอยากจะคุยกับสองคนนี้อย่างที่ไม่เคยจะเป็นกับคนแปลกหน้าอื่น ๆ มาก่อน พวกเขาเล่าว่าบ้านอยู่
ในตัวเมืองและเปิดให้เช่าห้องซ่อมดนตรี วันนี้โดดเรียนและกะจะมาเที่ยวเล่นแต่รถก็มาเสียชะก่อน ตอนนี้ที่โรงเรียนมัน
เป็นช่วงกิจกรรมแข่งกีฬาและพวกเขาก็อยู่ปีสุดท้าย ซึ่งแทบจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งยังไม่สนใจเป็นทุนเดิมก็เลยมา
เร่ร่อนกันอยู่ถึงแถวนี้ จียอนถามฉันว่าเรียนอยู่ที่ไหน ฉันเลยตอบเขาไปคร่าว ๆ ว่าไม่ได้เรียนที่โรงเรียนแต่เรียนนอก
ระบบ...

กลางแดดจ้าตอนบ่ายและลมร้อนของทะเล ผู้คนบางตาในวันธรรมดา เราคุยกันไป บางที่จียอนก็เล่นกีตาร์
คลอไปด้วย จวบจนถึงตอนบ่ายแก่ ๆ ที่ฉันต้องไปรับชูยอนแล้วจึงต้องบอกลาพวกเขา

แต่เราก็ไม่ได้จากกันนาน

ฉันคิดว่าเป็นเพราะเราต่างก็ถูกชะตากัน หลังจากวันนั้นพวกเขาก็มาหาฉันบ่อย ๆ มานั่งเล่นที่หาด บางทีก็

เขาก็итарมาด้วยอีกตัวเพื่อสอนฉัน เจ็ทสกีของฉันก็ได้ใช้งานหนักขึ้นเพราะเพื่อนใหม่ทั้งสอง เราสนิทกันมากขึ้นในเวลารวดเร็ว

จนวันหนึ่งพวกเขาก็ชวนฉันมาที่ห้องซ้อมและเจอกับเพื่อน ๆ ในวงคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นเพื่อนที่เล่นวงด้วยกันที่โรงเรียน

หากว่าการฟังเสียงกีตาร์เพียงอย่างเดียวให้ความรู้สึกเศร้าและกระทบความรู้สึกบางอย่างในตัวฉันแล้ว...

การที่ได้ยินเล่นเต็ม ๆ วงแบบนี้มันก็ให้ความรู้สึกอีกแบบ...คล้าย ๆ กับการได้ขี่เจ็ทสกี บางครั้งล่องลอย บางครั้งหนักหน่วง เสียงเพลงที่ดังจนลั่นสะเทือน มันให้ทั้งความสะใจ...สาสมใจ...

ฉันชอบเพลงที่พวกเขาเล่น...มันคล้ายจะเยาะเย้ย คล้ายจะถากถางโลก

มียองเคยบอกว่าพ่อของตัวเองชอบดนตรีแนวนี้และพวกเขาก็ชอบมันเหมือนกันเพราะซึมซับจากพ่อมา ความเข้าใจดนตรีของจียอนกับมียองมันก็ทำให้ฉันรู้สึกกับเพลงไปด้วย มันเต็มไปด้วยพลังและความรู้สึกที่ฉันสัมผัสได้

เมื่อขาฉันก้าวเข้าไปในโลกของพวกเขา มันก็เหมือนจะถอยออกมายาก มันมีเสน่ห์ลึกลับเหลือและดึงดูด มันเป็นเหตุผล... เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ฉันเริ่มเล่นดนตรี ฉันลองเล่นทุก ๆ อย่าง และก็มาลงที่กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีประจำ เพราะเหตุฉันเดียวคือ...เสียงกีตาร์มันเสียดใจฉันที่สุดแล้ว...

ฉันเริ่มจะฟังเพลงและหมกมุ่นอยู่กับดนตรีที่ตอนนั้น

เมื่ออยู่ในห้องหรืออยู่ในออฟฟิศนายูนโฮ ฉันก็มันจะเปิดเพลงฟังเสมอ ๆ ชูยอนที่ตัวติดกับฉันก็พลอยชอบฟังเพลงไปด้วย ฉันได้รับรู้ในเวลาต่อมาว่าชูยอนร้องเพลงเพราะมาก เสียงกังวานใสเหมือนแก้วของชูยอนทำให้ฉันอยากเล่นดนตรีมากขึ้น เมื่อเริ่มเล่นดนตรีมันมากขึ้นก็ทำให้ฉันต้องหาเพลงมาฟังเยอะ ๆ และที่ ๆ ฉันหาไม่ใช่ที่ไหน นอกจากหาเอากับจียอนและมียอง พี่น้องทั้งสองก็ดูจะชอบแนะนำและหาเพลงที่ชอบมาให้ฉันฟัง บางทีที่ทั้งสองมาหา ก็เจอชูยอนบ้าง ครั้งที่ชูยอนได้ยินจียอนเล่นกีตาร์ ชูยอนก็ตั้งใจฟังเหมือนฉันตอนแรกไม่มีผิด ข้ายังบอกให้จียอนสอนให้ด้วยท่าที่สนอกสนใจเหมือนเห็นของเล่นถูกใจ และจียอนที่หานักเรียนอยู่ก็ได้ชูยอนเป็นนักเรียนคนแรกในที่สุด

ฉันมักได้ยินเสียงกีตาร์ที่ชูยอนเล่นเรื่อย ๆ เสียงครืดบอด ๆ จากมือเล็ก ๆ นั้นค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นทำนองเพลงสั้น ๆ พอเล่นได้แค่นั้นก็ทำหน้าดีใจเหมือนรอเวลานี้มานาน แล้วไปเล่นให้นายูนโฮฟังเพื่ออ้อนขอกีตาร์ นายูนโฮก็อิดออดไม่อยากซื้อให้ แต่สุดท้ายก็แอบมาบอกให้ฉันกับเพื่อน ๆ ไปช่วยกันเลือกกีตาร์มาให้ชูยอน

ฉัน จียอนและมียองเลิกกันอยู่ยาวนานก็ได้กีตาร์โปร่งสีชาวมารับเป็นของขวัญวันเกิดอายุครบสิบสองให้ชูยอนในปีนั้น...

และภาพที่ซุ่ยยอนร้องอย่างดีใจและรอยยิ้มเมื่อเห็นกีตาร์ของซุ่ยยอนนั้นมันก็ทำให้เราทุกคนยิ้มไปตาม ๆ กัน

นับได้ครึ่งปีที่รู้จักกัน จี๋ยอนกับมียองก็จบม.ปลายและสอบเข้ามหาวิทยาลัยสาขาดนตรีได้ทั้งสองคน ซึ่งก็เป็นมหาวิทยาลัยในจังหวัดนี้เอง ถึงจะเข้ามหาลัยแล้วพวกเขาก็ยังคงเล่นดนตรีด้วยกันเหมือนเดิม เพื่อน ๆ ในวงตอนโรงเรียนเก่าของพวกมันหายไปบ้าง ฉันทก็เลยได้เล่นในวงประจำตำแหน่งกีตาร์อย่างถาวร

เวลาผ่านไปเหมือนไม่นานในความรู้สึก สามปีที่เป็นเพื่อนกับจี๋ยอนและมียอง ฉันได้เล่นดนตรี ได้ซ้อมอยู่กับวง ฉันเล่นกีตาร์ จี๋ยอนเล่นเบส มียองร้องนำ บางเพลงมียองก็ควมหน้าที่มีอคิย์บอร์ด และสุดท้ายเป็นเด็กหนุ่มน้องเล็กชื่อเทารับหน้าที่เล่นกลอง จนถึงช่วงที่พวกมันอยู่ปีสามและมีเวลาว่าง พวกเราก็ตัดสินใจลงหาร้านเพื่อเล่นดู มันมีร้านไม่มากที่จะรับวงที่เล่นแนวเพลงอย่างพวกเรา หนึ่งในนั้นก็เป็นร้านของพี่ซองซึ่งเป็นร้านดังและมีวงดนตรีแจ๊ส ๆ เล่นอยู่เยอะ แม้ว่าวงที่ร้านจะมีอยู่แล้วแต่พี่ซองก็ยังให้เราลองเล่นให้ดู ซึ่งแน่นอนว่าเขาชอบ พี่ซองเลยบอกให้วงเรามาเล่นที่ร้านในเวลาว่างประจำไม่ว่างหรือติดธุระ

และการเริ่มต้นเล่นดนตรีที่ร้านนี้เองที่เป็นช่วงเริ่มต้นของอะไรหลาย ๆ อย่างของพวกเรา

I Hate Myself For Loving You เสียงแหบเสน่ห์ของมียองจบลงพร้อมกับเสียงกีตาร์คอร์คอร์ดสุดท้ายของฉัน เสียงให้ร้องดังไปทั่ว

จากนั้นพวกเขาก็เล่นเพลงอย่างต่อเนื่องจนครบเวลา

ตลอดเวลาที่เล่นอยู่นั้น ทั้งบรรยากาศ คนดู เสียงเพลง มันให้ความรู้สึกตื่นเต้น ฉันรับรู้ได้ถึงอะดรีนาลีนที่หลังทั่วร่าง...มันเหมือนเป็นช่วงเวลาที่เราสัมผัสได้ถึงความมีมิติที่เก็บเอาไว้ และปลดปล่อยออกมาสู่ที่ ๆ มีคนร่วมกันรับรู้และรู้สึกร่วมกัน...มันทำให้ฉันชอบช่วงเวลาแบบนี้จริง ๆ

“พี่ยูล!” เสียงสองเสียงเรียกฉันทันทีที่เปิดเข้าไปในห้องพักหลังร้าน

หนึ่งเสียงที่เรียกคือซุ่ยยอน

อีกหนึ่งคือน้องสาวของจี๋ยอนและมียองที่ชื่อ ‘ยุนอา’

ฉันเลิกควั่นผมทั้งสอง แล้วยิ้มบาง ๆ

“พี่อยู่โคตรเท่เลยอะ เล่นครั้งแรกก็มีแฟนคลับแล้วมั้งเนี่ย เห็นกรี๊ดกันจัง”

“แกก็กรี๊ด อย่าคิดว่าพี่ไม่เห็น” มียองพูดกับน้อง ทุกคนก็หัวเราะ ฉันเดินมากอดคอชูยอน เมื่อเห็นคิ้วนั้นขมวดมุ่น ชูยอนเงยหน้ามองฉันแล้วถามว่าเราจะกลับบ้านกันเมื่อไหร่ ฉันหันไปถามเพื่อน ๆ ในวง มันบอกว่าจะไปต่อกัน แต่ฉันไม่อยากให้ชูยอนไปด้วยเลยบอกเพื่อน ๆ ว่าจะกลับก่อน

ชูยอนเดินตามฉันออกมาจากร้านแต่ก็เสียบผิดปกติ

“ง่วงเหวอ” ฉันถาม ชูยอนมองฉันสັกพักก่อนจะพยักหน้า

ฉันยิ้ม...แล้วสตาร์ทมอเตอร์ไซด์พาชูยอนกลับบ้าน

ชูยอนกอดเอวฉันซุกหน้าอยู่กับหลังเมื่อลมพัดผ่านหน้า ฉันรู้สึกได้ถึงอารมณ์ที่ไม่ปกติของชูยอน

หรือว่าอยากจะไปเที่ยว...

จริง ๆ อายุสิบห้าของชูยอนก็โตพอจะไปเที่ยวไหน ๆ ได้แล้ว น้ำyunไฮ่ปล่อยชูยอนพอสมควรเพราะมีฉันคอยดูแล แต่ฉันก็บ๊ายเบียงไม่ค่อยอยากจะทำไป

เพราะฉันยังคงไม่ชอบแสงไฟสลัวของที่เที่ยวในตอนกลางคืน ฉันมาจากย่านแบบนั้นและคุ้นเคยดี มันไม่มีอะไรเลยนอกจากด้านที่น่าขยะแขยงของมนุษย์ สำหรับฉันแล้วชูยอนไม่เหมาะสมกับที่แบบนั้น

ไม่ต้องพาไปแหละดีแล้ว...

ฉันคิดและถอนหายใจออกมา ชูยอนเงยหน้าขึ้นจากหลังฉันแล้วถาม

“พี่อยากไปต่อกับเพื่อนหรือเปล่า”

“ไม่” ฉันตอบออกมาแทบจะในทันที และเป็นชูยอนที่ถอนหายใจออกมาบ้างแล้วซุกหน้าลงกับหลังฉันเหมือนเดิม

เมื่อเราถึงบ้านชูยอนก็อาบน้ำแล้วก็มานอนห้องฉันอย่างเคย เราไม่ได้นอนเตียงเดียวกัน ชูยอนจะปูที่นอน

ข้างล่างข้างเตียงฉัน มันเป็นอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ฉันก็จำไม่ได้ ฉันเคยคิดว่าเมื่อชูยอนโตก็คงจะกลับไปนอนห้องตัวเอง แต่จนตอนนี้ก็ยังไม่เห็นจะมีแวว...

ฉันคิดอะไรเรื่อยเปื่อยจนใกล้จะหลับก็ได้ยินเสียงเรียกเบา ๆ ของชูยอน

“พี่ยูล” ฉันครางในลำคอตอบ พลิกตัวมาหา เห็นชูยอนก็หันมาทางฉันเช่นเดียวกัน

ชูยอนไม่ได้พูดอะไรอีกแต่ยื่นมือมาจับมือของฉัน แม้จะแปลกใจแต่ฉันก็ทิ้งมือลงข้างเตียงให้ชูยอนจับได้ถนัดขึ้น ชูยอนจับไว้อย่างนั้น ค้างนิ่ง ไม่ได้ปล่อยออก สักพักฉันก็เห็นดวงตากกลมใส่นั้นปิดลง

ฉันสงสัยในการกระทำแต่ก็ไม่ได้มากพอที่จะถามอะไรออกไป

ฉันมองชูยอนในความมืดเห็นแค่เงาดำกลาง ๆ ชูยอนที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละนิด ๆ จากเด็กตัวเล็ก ๆ ที่ร่าเริงสดใสชูยอนโตขึ้นมาก เป็นเด็กสาวที่ยังคงความสดใสน่ารักแต่ก็ให้ความรู้สึกอบอุ่นอ่อนโยนในเวลาเดียวกัน เป็นคนที่ใคร ๆ ก็อยากเข้าหา ฉันให้คำจำกัดความใหม่กับชูยอนแบบนั้น

มือที่จับกันตอนนี้ให้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดสำหรับฉัน มันเป็นการเปลี่ยนแปลงส่วนหนึ่งที่รู้สึกได้ทั้งของชูยอนและตัวฉันเอง

เป็นความรู้สึกอะไรบางอย่าง...บางอย่างที่ไม่ควร

ฉันเห็นเงาดำที่พาดผ่านตัวฉันเอง มันค่อย ๆ ชัดขึ้นจนฉันเริ่มกลัวและพยายามดึงตัวเองไม่ให้ดำดิ่งลงไปกับมัน

ฉันถอนใจ กระชับมือชูยอนให้แน่นเข้าอีกนิดและหลับตา...เลือกที่จะไม่คิดอะไรอีก...
เลือกที่จะปล่อยมันไป...

จนกว่าจะถึงเวลา

4

DarkShines

น้ำ ยอนฮีบอกฉันว่าฉันสอบติดแล้ว

คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเดียวกับเพื่อนทั้งสองของฉัน ผู้หญิงที่เปรียบเสมือนแม่ของหนูฉันอย่าง ภูมิใจ น้ำยูนโฮก็ดูจะดีใจจากรอยยิ้มที่กว้างกว่าเคยเมื่อน้ำยอนฮีบอกข่าวนี้ ความสัมพันธ์เกือบสิบปีทำให้ฉันเชื่อแล้ว ในที่สุด ขณะที่อยู่ในอ้อมกอดของน้ำยอนฮีบอฉันคิดเชื่อสนิทใจว่าฉันเป็นลูกของพวกเขาและกำลังทำให้พ่อแม่ภูมิใจ ฉัน ได้เห็นพวกเขาภูมิใจในตัวฉัน แค่นี้มันก็คุ้มค่าความพยายามแล้ว มันเป็นแค่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ฉันสามารถทำได้เป็น การตอบแทน

เวลานี้ฉันนึกย้อนถึงช่วงที่ผ่านมา ช่วงที่ได้อยู่กับครอบครัวนี้ตั้งแต่ย่างเท้าก้าวเข้ามาฉันจะไม่มีวันลืม ฉันอยู่ เติบโต และเรียนรู้ที่นี่ บางทีฉันก็ทำตัวร้ายกาจ ฉันรู้ ฉันเคยเกลียดชุกยอนและกลั่นแกล้งตั้งแต่แรกเริ่ม เมื่อปรับตัวคุ้นชิน จนคุ้นเคยหลายครั้งฉันก็ดื้อเงียบไม่เชื่อฟัง ชอบทำให้เป็นห่วงพาชุกยอนไปไหนต่อไหนราวกับเป็นสมบัติของตัวเอง มี โอกาสก็เล่นซนคึกคะนอง โดนดุ โดนว่า โดนสั่งสอนตามสมควรเหมือนเด็ก ๆ คนอื่น ๆ

น้ำยูนโฮเป็นคนใจดีก็จริงแต่ก็โหดอย่างที่ควรจะเป็น เมื่อครั้งหนึ่งน้ำยูนโฮจับฉันได้คาหนังคาเขา ตอนนั้นกำลัง จะพายเรือคายักพาชุกยอนไปอีกเกาะ ฉันจำได้ว่าโดนดุด่ารุนแรงกว่าทุกครั้ง น้ำยูนโฮตะคอกฉันคือเป็นเอ็น เสียดังจนชุก ยอนที่ไม่ได้ทำอะไรผิดเกาะแซนฉันร้องไห้หน้าตาหยด การลงโทษไม่พอแค่นั้น ฉันยังโดนจับแยกกับชุกยอนไปหลายวัน เหมือนทั้งน้ำยูนโฮกับน้ำยอนฮีบอรู้ว่ามันเป็นการลงโทษที่ทรมานเจ็บแสบ ซึ่งมันก็จริง ตอนนั้นฉันไม่ได้คิดอะไรเลย

แม้แต่น้อยถึงเหตุผล ฉันคิดแค่ว่าจะต้องทำตัวดี ๆ เพื่อพวกเขาจะได้คืนชูยอนมา เพื่อที่ฉันจะได้ไม่เหงา เพื่อที่จะไม่รู้สึกโดดเดี่ยว...

เพื่อที่ฉันจะได้มีความสุข

ตอนบ่าย ๆ ฉันรีบไปรับชูยอน อยากเห็นชูยอนดีใจไปกับฉันด้วย ฉันจอดมอเตอร์ไซค์แล้วมานั่งโต๊ะประจำเหมือนทุกครั้งที่มารับ ตอนนั้นบรรยากาศยังเงียบอยู่เพราะโรงเรียนยังไม่เลิก ฉันใจร้อนเลยต้องมานั่งรอตั่งครึ่งชั่วโมง แต่มันก็ไม่นานเท่าไร เพราะตอนนี้ฉันเห็นชูยอนแล้ว เดินมากับเพื่อนสองสามคนเหมือนเคยซึ่งฉันก็ไม่ได้สนใจนัก ทันทิที่ชูยอนมาอยู่ตรงหน้าฉันก็ยิ้มแล้วก็ดึงเข้ามาชิดโดยที่ยังไม่ได้บอกอะไร ถึงชูยอนจะถามด้วยความงงแต่ก็กดตอบ

“พี่สอติดแล้ว” เมื่อฉันบอกชูยอนก็ทำหน้าตาตกใจแล้วก็ยิ้มออกมา ยิ้มจนตาหยี...ยิ้มที่ฉันอยากเห็น

“แกอะพี่บูล” ซอลลีเพื่อนของชูยอนบอกกับฉัน ฉันหันไปมองเพื่อน ๆ ของชูยอนที่ยังอยู่ หนึ่งในนั้นมีชูจองเพื่อนสนิทของชูยอนยืนหน้านิ่งอยู่ด้วย แม้จะเจอกันหลายครั้งแต่ก็ไม่เคยพูดกันสักครั้ง ฉันไม่ชอบสายตาแข็ง ๆ ที่มองที่ฉันในขณะที่ชูจองก็คงไม่ชอบสายตาของฉันเช่นเดียวกัน เรารับรู้กันอยู่เงียบ ๆ ถึงไม่มีการพูดคุยกัน

ชูยอนบอกลาเพื่อนและขึ้นมอเตอร์ไซค์ไปห้องซ้อมกับฉัน ตอนเด็ก ๆ ชูยอนติดฉันยังงี้ก็ยังคงติดฉันอยู่อย่างนั้น ฉันไปไหนชูยอนก็ต้องตามไปด้วย ฉันซ้อมวงบอย ๆ และกลับริก ทั้งน้ำยูนโฮ น้ำยอนฮี รวมทั้งฉันเองก็ไม่อยากพาชูยอนมา แต่บทชูยอนจะดีก็ทำให้พวกเราได้แต่ส่ายหน้ายอมตามใจ วันไหนที่มีซ้อมฉันจะพาชูยอนมาด้วยหลังจากไปรับที่โรงเรียนเสมอ ๆ จนตอนนี้ก็กลายเป็นกิจวัตรไป

เราถึงห้องซ้อมกันก่อนที่จียอนกับมียองจะกลับมา ฉันซ้อมกีตาร์ไป ชูยอนก็นั่งฮัมเพลงไป สักพักชูยอนก็หยุดมองฉันเหมือนเพิ่งจะนึกอะไรได้

“พี่บูลไปเรียนก็ไม่ได้มารับชูยอนแล้วสิ” เมื่อชูยอนถาม ฉันถึงเพิ่งคิด เพราะฉันอยู่บ้านและมีเวลาว่างตลอดเลยมีเวลาไปไหนมาไหนได้ แต่หลังจากเข้ามาหาแล้วก็คงไม่ว่างเหมือนเดิมเหมือน ๆ จียอนกับมียองตอนนี้ก็ยังคงไม่กลับมา

“ถ้าพี่ว่างก็จะไปรับ” ชูยอนพยักหน้าหงอย ๆ จนฉันต้องลงไปนั่งที่พื้นข้าง ๆ ลูบหัวเบา ๆ ชูยอนก็เอนหัวมาพิงไหล่ฉัน ไม่ทันไรประตูห้องซ้อมก็เปิดออกพร้อมกับแผดสองและไอ้เทามือกลอง

จียอนมองฉันกับชูยอนด้วยสายตาบางอย่างที่ฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไรชั่วแวบเดียวแล้วก็ทักทายกันปกติ จากนั้นฉัน

ก็บอกข่าวพวกมันว่าจะไปเป็นรุ่นน้องมันที่มหาลัยแล้วป็นี่

“จริงหรอ!? เจ๋งมากคะน้องยุล!” มียองว่าแล้วพุ่งเข้ามากอดฉันดีใจออกหน้าออกตา

“ก็ต้องเลี้ยงนะพี่” เทาบอก

“พวกมึงสิ ต้องเลี้ยงกู” ฉันว่า

“ได้! เดียวจัดรับน้องให้มึงก่อนเลยสินะ เป็นไง” มียองปิดประตึ้นแล้วเราเริ่มซ้อมกัน หลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง พวกเราก็ไปจับกันที่ร้าน ๆ หนึ่งเป็นการเลี้ยงฉลองเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยให้กับฉัน

ช่วงที่เข้ามาหาลัยใหม่ ๆ ฉันต้องยุ่งอยู่กับกิจกรรมจนไม่มีเวลาไปรับชวยอนอย่างที่คุณคิดกันเอาไว้ ถ้าฉันไม่ได้รู้จัก จียอนกับมียองฉันคิดว่ามันคงหนักหนาอยู่พอควรกับสังคมใหม่นี้ ความสามารถทางด้านการเข้าสังคมที่แทบเรียกได้ว่า เป็นศูนย์จนถึงติดลบค่อยพัฒนาห่อยตอนรู้จักกับพวกมันและเพื่อนในวง ฉันไม่เข้าหาใคร แต่ก็ยังมีคนเข้ามาหา ฉัน เป็นที่จับตามองและเป็นที่น่าสนใจของคนอื่น ๆ จนอดโทษรูปลักษณ์ของตัวเองไม่ได้

การปรับตัวมันต้องใช้เวลาพอสมควรและฉันก็ผ่านมันไปได้อย่างทุลักทุเล

ช่วงแรก ๆ ที่เราทุกคนต้องทำความรู้จักกัน ฉันก็อดจนถึงขั้นรำคาญกับการที่ต้องตอบคำถาม คำถามที่ฉันเกลียด

ลูกครึ่งหรอ?

ฉันไม่ตอบคำถามนี้และมองพวกเขาด้วยสายตาเย็นชา ไม่นานก็เลิกถามกันไปเอง ฉันค่อนข้างแปลกใจเมื่อมาคิด ๆ ดูว่าจียอนกับมียองไม่เคยถามคำถามนี้ และฉันก็เข้าใจได้ว่าทำไมถึงเป็นเพื่อนกับพวกมันได้ง่ายดายเช่นนั้น

ผ่านช่วงปรับตัว ฉันก็มีกลุ่มเพื่อนที่คณะที่สามารถอยู่ด้วยกันได้ เป็นกลุ่มหกคนที่ลากฉันไปไหนมาไหนด้วยเสมอ ๆ ทั้งในห้องเรียนและตอนทำกิจกรรม เป็นกลุ่มที่ครั้นเคร่งเครียดมากจนฉันสามารถนั่งเฉย ๆ ได้โดยไม่ต้องพูดอะไร ไม่ได้ชวนฉันคุยส่วนตัวให้อึดอัดแต่ก็ไม่ได้ปล่อยให้ฉันอยู่คนเดียว ฉันจึงสบายใจเมื่อได้อยู่กับพวกนี้ ไม่ต้องนั่งคนเดียวให้คนอื่น ๆ เข้ามาทำความรู้จักอีกแล้ว

หลังจากฉันเลิกตอนเย็นก็รีบไปที่ห้องซ้อมทุกครั้ง ถึงจะไปช้าแต่ทุกคนก็เข้าใจช่วงใหม่ ๆ ของการเรียนปีหนึ่ง

วันนี้เมื่อฉันเข้ามาในห้องทุกคนก็อยู่กันพร้อมหน้าแล้ว แต่บรรยากาศมันเงียบผิดปกติไปจากทุกที ไม่มีแม้แต่เสียงเครื่องดนตรีสักชิ้น

“พวกพี่อย่าโกรธนะ ผมขอโทษจริง ๆ” เทาพูดขึ้นแล้วก็หันมามองฉันที่เพิ่งมา

“ผมไม่ค่อยมีเวลา เรียนหนักด้วย คงมาซ้อมดนตรีกับพวกพี่ไม่ได้แล้ว แต่ผมจะเล่นไปก่อนจนกว่าจะหาคนแทนได้นะ”

“แล้วจะไปหาหม้อกอลองอย่างมึงที่ไหนวะ” มียองอารมณ์เสียพูดซึ่งฉันก็เข้าใจ วงเดิมที่เคยเล่นกันตอนอยู่โรงเรียนเก่าเหลือแค่มีของกับจียอนแล้ว เราเพิ่งจะได้เล่นร้านพี่ยังไม่นานก็ต้องหาหม้อกอลองใหม่อีก ข้าคนที่ตีกลองได้อย่างไอ้เทาก็ไม่ใช่จะหาง่าย ๆ

“เดี๋ยวผมช่วยหา พี่อย่าเพิ่งเครียด ผมรู้สึกผิด”

“กูจะเครียดให้มึงรู้สึกผิด เชี่ยเทา” มียองพูดแค่นั้น เทาก็ยิ้มได้ ถ้ามียองกวาดดินแบบนี้มันคงไม่เครียดอะไรมากเท่าไร

“เอาขุนอามาลองก่อนไหม ผมว่ามันก็พอไหนวะ” เทามันแนะนำ

“ขุนอาเหรอ? ไหวมันก็ไหว แต่กูอยากได้ผู้ชายมากกว่า เสียงกลองมันต้องหนักหน่อยถึงจะสะใจ” จียอนบอกคนอื่น ๆ ก็พยักหน้า

“ลองหากันไปก่อนเหอะ อาจมีเจ๋ง ๆ อยู่บ้างก็ได้” ฉันพูดเพราะรู้ว่าพวกนี้มีเพื่อนเยอะอยู่ อาจไม่ได้หายากขนาดนั้น

แต่ฉันก็คิดผิด

เราพยายามหาคนที่เพื่อนพวกมันแนะนำแต่ก็ไม่มีใครโอเคสักคน แถมพี่ยังบอกว่ามึงเก่าออกไปวงนี้ และจะให้พวกเรามาเล่นประจำแทน เราเลยต้องให้ขุนอามารับหน้าที่แทนเมื่อไอ้เทาไม่ว่าง แม้ขุนอาจะเพิ่งเข้าปีหนึ่งเหมือนกันแต่ก็เป็นพวกชอบโดดกิจกรรมกลับบ้านตลอดเลยไม่มีปัญหาอะไรมากนัก

แรก ๆ ที่เป็นเพื่อนกับจียอนและมียองฉันไม่ค่อยได้เจอขุนอา แค่ว่าจะเห็นกันอยู่บ้าง ช่วงนี้เราเจอกันบ่อยขึ้นทั้งที่ร้านพี่องและห้องซ้อม ในความคิดฉัน ขุนอาเป็นผู้หญิงที่มีความโดดเด่นคล้ายมียองอย่างเห็นได้ชัด ผมขุนอาสวยและดัดเป็นลอนเก๋ ผิวขาวเนียน เจาะคิวซ้าย ดวงตาลมสุกใส ไม่ค่อยแต่งหน้าทาปาก บุคลิกดูเป็นคนมั่นใจ มี

ความเป็นศิลปินไม่ต่างกันทั้งครอบครัว แม้ว่าจะชอบดนตรีแต่ก็ชอบที่จะวาดรูปและออกแบบเสื้อผ้ามากกว่าเลยเลือกที่จะเรียนในทางนั้น

ยังอยู่กันไปเรื่อย ๆ ฉันก็คิดว่ายูนาไม่มีนิสัยเหมือนกับพวกพี่ ๆ มันเลยทำให้ฉันสนิทใจเวลาอยู่ด้วย ไม่ได้รู้สึกอึดอัดอะไร เราเรียนที่เดียวกันก็เจอกันบ้าง ความบังเอิญที่เจอกันได้ตึกฉันนี่เองเป็นเหตุให้ตอนเย็น ๆ เกือบทุกวันเรา กลับห้องซ้อมพร้อมกัน จากบังเอิญก็เป็นไม่บังเอิญ ในวันที่มีซ้อมฉันจะเห็นยูนาที่ได้ตึกเสมอ ๆ แม้จะไม่ได้นัดไว้ก็ตาม

ในสายตาคนนอกเป็นอย่างไรฉันรู้ แต่ทั้งฉันและยูนาต่างก็รู้ว่ามันไม่ได้มีอะไร ฉันถือว่ายูนาเป็นน้องฉันคนหนึ่งและยูนาก็คงคิดกับฉันแบบพี่เช่นกัน มันไม่มีทางเป็นไปอย่างที่ใคร ๆ คิด เพื่อนบางคนชอบแซวกันเห็นเป็นเรื่องสนุกและอยากรู้อยากเห็นจนบางทีฉันก็หงุดหงิด ฉันไม่ชอบและไม่ชินที่คนจะให้ความสนใจ แต่ฉันก็ไม่ชอบอธิบายอะไร ได้แต่รอและปล่อยไปจนกว่าพวกมันเบื่อที่จะสนใจกันไปเอง

ตอนนี้ฉันคิดถึงชูยอน...ในขณะที่ยูนาซ้อนท้ายกลับด้วยกัน สัมผัสของแขนที่โอบรอบเอวมันไม่อาจแทนที่ของชูยอนได้

มันไม่เหมือนกันและไม่อาจซ้ำรอย

อยากไปรับชูยอน...เป็นคำที่ได้แต่คิดอยู่ทุกวัน นี่ถึงหน้าหงอย ๆ เมื่อไม่เห็นฉันหน้าโรงเรียนแล้วก็อยากให้ช่วงเวลากิจกรรมพวกนี้ผ่านไปให้พ้น ๆ

คงบอกไม่ได้ว่าชูยอนติดฉันอยู่ฝ่ายเดียว ฉันเคยชินที่มีชูยอนอยู่ใกล้ ๆ เคยชินมากเกินไปจนรู้สึกขาดเมื่อมองไม่เห็น

ทั้ง ๆ ที่อยู่ด้วยกันทุกวันแต่ก็ยังคิดถึง....

เมฆหนาครึ้ม

ฉันจอดมอเตอร์ไซด์แอบ ๆ ไว้ก่อนเผื่อฝนตก ยูนาขึ้นห้องซ้อมไปแล้ว ฉันหยิบบัพหรือออกมา อีกมือกำไฟแช็ค

นี่ชั่งใจ จะจุดดีหรือไม่ ชูยอนเกลียดควีนบุหรี่และไม่อยากให้ฉันสูบ ตอนนี้ฉันจึงพยายามลด ระหว่างคิดก็มีมอเตอร์ไซค์มาจอดหน้าตึก ชูยอนลงจากมอเตอร์ไซค์คันสีฟ้าที่ฉันจำได้ว่าเป็นของชูจองเพื่อนสนิทชูยอน ฉันอยู่ไม่ไกลตรงมุมตึกที่จอดมอเตอร์ไซค์ไว้ ยืนมองทั้งสองเงียบ ๆ

“พี่ยุลรู้หรือเปล่าว่าเรามา?”

“ไม่รู้มั้ง คงคิดว่าเรากลับบ้าน ชูจองก็กลับหะะ ชอบใจมาก” ชูยอนพูดแล้วทำท่าจะหันหลังเดินเข้าตึกชูจองก็คว้าแขนไว้

“พรุ่งนี้ให้เราไปปรับไหม”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่ยุลไปส่ง”

“.....”

“ไว้วันไหนพี่ยุลไม่ว่าง จะให้ชูจองมารับแล้วกัน”

“ต้องให้พี่ยุลไม่ว่างก่อนถึงให้เราไปปรับได้ใช่ไหม”

“ชูจอง ไหนบอกว่าจะไม่เรียกร้องอะไรจากเราไง”

“ขอโทษ” ชูจองปล่อยแขนชูยอนเมื่อเห็นชูยอนเสียงแข็งอย่างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ชูยอนก็ถอนหายใจแล้วยกมือขึ้นแตะหน้าชูจองเบา ๆ

“เราไปนะ” ชูยอนบอกจากนั้นก็เดินเข้าตึกไป ชูจองเหม่อไปซักพักก่อนจะสตาร์ทรถแล้วพาตัวเองจากไปเช่นกัน

ความรู้สึกที่ไม่อาจบอกได้ทำให้ฉันตัดสินใจกดไฟแช็คจ่อที่ปลายมวน อัดเข้าไปเต็มปอดแล้วปล่อยควันออกมา...โดยหวังให้กลิ่นอารมณ์บางอย่างในตอนนั้น...

เบาบาง...เจือจางลง

ฉันเข้าห้องซ้อมไปทุกคนก็ประจำที่กันหมดแล้ว ชูยอนยิ้มเมื่อเห็นฉันแต่ฉันก็ไม่ได้ยิ้มตอบอย่างเคย ทุกคนมองฉันอย่างประหลาดใจโดยเฉพาะชูยอน บรรยากาศห้องตึงเครียดขึ้นโดยที่ฉันไม่ได้ตั้งใจ มียองที่เห็นอารมณ์ที่แปลกไปของฉันก็เลือกที่จะบอกชื่อเพลงเพื่อที่เราจะได้เริ่มซ้อมกันทันทีโดยไม่มีการสนทนาใด ๆ

ฉันเห็นสายตาหงอย ๆ จากชูยอนที่มองมาอยู่ตลอด จนแล้วจนรอดฉันก็ไม่อาจเมินเฉยต่อไปได้อีก แม้อารมณ์ยังไม่คงที่นักแต่ฉันก็ลงไปซ้อมมิให้เป็นการเอาใจก่อนชูยอนจะหงอยไปมากกว่านี้

“พี่ก็กลับมาอยู่กับพี่ยูลทุกวันนั่นแหละ” เป็นเสียงยุนอาพูด

ฉันกลับขึ้นมาจากชื่อของ เปิดเข้าไปในห้องซ้อมก็ได้ยินประโยคนี และความเจ็บก็เข้ามาแทนที่หลังจากนั้นในห้องมีแค่ชูยอน ยุนอา กับมียอง ส่วนจียอนคงออกไปสูบบุหรี่ข้างนอก ฉันเอาช็อคโกแลตไปให้ชูยอนโดยหวังจะยิ้มให้กันอีกครั้งแต่ก็ไม่ใช่อย่างนั้น ชูยอนแคว้งไปเสียบ ๆ โดยไม่มองหน้า

ฉันเห็นคำความไม่พอใจปรากฏชัด ทำให้ความรู้สึกหงุดหงิดก่อนหน้านี้ยังไม่จางหายโหมซัดเข้ามาอีก

เมื่อจียอนกับมียองกลับมาเราก็ซ้อมกันต่อ ชูยอนไม่ได้จ้องมองฉันเหมือนก่อนหน้านี้แค่หยิบมือถือมาเล่นและเมินเฉยต่อทุกสิ่ง

ความสงสัยบวกกับความหงุดหงิดของตัวเองก่อนหน้านี้ค่อยขยายตัวอีกครั้งจากท่าที่เมินเฉยต่อฉันของชูยอน

ฉันไม่ชอบให้ชูยอนเสียบ ไม่ชอบให้เราเป็นแบบนี้

ที่สุดแล้วฉันก็ทนไม่ไหว

ฉันเลิกเล่นกลางคัน จับกีตาร์ตั้งฟิงกับลำโพงแล้วออกมาข้างนอก
พวกมันคงงงแต่ฉันไม่สน มันอึดอัดและหงุดหงิดจนไม่สามารถเล่นต่อไปได้

ฉันนั่งปล่อยควันอยู่หน้าตึกอีกครั้ง มียองก็ตามมานั่งเสียบ ๆ เป็นเพื่อน

ฉันไม่ได้พูด มียองก็ไม่ได้ถาม

ถึงมียองจะดูเหมือนคนพูดมาก พูดไปเรื่อยแต่ฉันก็เลือกที่จะเสียบทุกทีที่เห็นฉันหงุดหงิด เราเป็นเพื่อนกันมา

หลายปี ในระยะเวลาเวลานี้มันก็มีบางครั้งบางทีที่มีเรื่องมาสะกิดใจให้ฉันนึกถึงช่วงที่อยู่กับแม่ ฉันจะหงุดหงิดและแสดงออกทางแวตตา ถึงมันจะไม่รู้เหตุผลแต่ก็รู้สึกถึงอารมณ์ผิดปกติทุกครั้ง และจะมานั่งข้าง ๆ เป็นเพื่อนฉันเสมอ

ทุกครั้งที่หงุดหงิด ฉันจะรู้สึกถึงอารมณ์บ้าคลั่งและรุนแรงที่อยู่ภายในใจ

มันก่อตัวขึ้นเมื่อไหร่ฉันก็ไม่รู้ รู้แต่ว่ามันอยู่ตลอดเวลา
ตลอดเวลา...ตั้งแต่อยู่กับแม่ หากแต่ฉันรู้ว่าไม่สามารถแสดงมันออกมาได้

ฉันต้องกดมันไว้ให้ลึกที่สุด
นั่นก็เพราะฉันเกลียดด้านนี้ของมนุษย์

ด้านที่มีมิติ

ฉันเกลียดแต่ก็มีมันอยู่ในตัว
เกลียด...ที่ไม่สามารถห้ามความรู้สึกร้ายกาจนี้ได้
และกลัว...ว่าสักวันหนึ่งฉันจะระเบิดมันออกมา...

“กูก็ไม่อยากถามนะ แต่หงุดหงิดขนาดนี้ โมโหอะไรวะ”

“ไม่รู้จะบอกยังไง”

“แล้วมึงทะเลาะอะไรกับชวยอน”

“เปล่า”

“อย่ามาเปล่า กูไม่เห็นพวกมึงจะคุยกัน มองยังไม่มองกันเลย”

“ไม่รู้ กูก็ไม่เข้าใจ ทำไมชวยอนเมินกู”

“กูเห็นมึงเมินน้องก่อนไม่ใช่หรอวะ”

“.....”

“แล้วมึงเมินน้องมันทำไม”

“.....”

ฉันไม่ตอบเพราะเหตุผลจริง ๆ มันก็แค่ความรู้สึก...ขัดหูขัดตากับการกระทำและคำพูดของชูยอนกับชูจอง

ฉันไม่อยากให้ใครรับรู้เหตุผลบ้า ๆ แบบนี้

“เอาเหอะ หายหงุดหงิดแล้วก็พูดกันดี ๆ ละกัน” มียองพูดแล้วกลับเข้าไป

เหลือเฟือเพียงฉันที่นั่งจมกับความคิดกับควันบูหรือจาง ๆ

ความรู้สึกกับชูยอนบางอย่างที่เบาบางมันเริ่มเข้มข้นขึ้นทุกที

ฉันรับรู้แต่พยายามเมินเฉยมัน

ปฏิเสธมัน

ไม่อยากยอมรับมัน

ฉันอยากให้ความรู้สึกที่มีต่อชูยอนยังคงบริสุทธิ์สดใส

เหมือนตอนเด็ก ๆ ที่ต้องการเพียงแค่ความอบอุ่น

...ฉันอยากให้ตัวเองยังคงต้องการเพียงแค่นั้น...

เริ่มลงเฝ้า

ฉันกลับเข้าตึกในขณะที่เห็นชูยอนเดินสวนออกมาโดยที่พยายามไม่มองฉัน

“ไปไหน”

“กลับบ้าน” ชูยอนตอบแต่ก็ยังมองที่อื่น

“กลับยังไ้ ฝนตก”

“.....” ชูยอนที่เพิ่งเห็นฝนข้างนอกก็เงยบไป เรายืนกันอยู่ลึกพักโดยไม่มีใครพูดอะไร จนฉันทนไม่ไหว ต้องถามออกมา

“เป็นอะไร”

“พี่จะเป็นอะไร ทำไมถึงเมินกัน”

“หงุดหงิด”

“หงุดหงิดชูยอนเรื่องอะไร”

“ไม่ได้หงุดหงิดชูยอน เรื่องอื่น ช่างมันเถอะ” ฉันบอกแบบขอไปที แล้วมองชูยอนหาเค้าความไม่พอใจฉันก่อนหน้านี้ ชูยอนก็จ้องมองฉันเช่นเดียวกัน

เราเียนจ้องกันเหมือนพยายามหาคำตอบจากอีกฝ่าย

แม้จะพยายามค้นหาแต่ต่างคนต่างก็ซุกซ่อนมันเอาไว้ ฉันไม่สามารถบอกอะไรได้เลยจากแววตาชูยอน

ฉันถอนหายใจแล้วยกมือลูบฉันชูยอนเบา ๆ

“ฝนหยุดแล้วค่อยกลับพร้อมกัน” ชูยอนยิ้มออกมาเล็กน้อย ยกมือขึ้นมาคว้ามือของฉันที่กำลังลูบหัวอยู่มาจับ แล้วพยักหน้า

ฉันก็ยิ้มให้

“พรุ่งนี้ไปรับชูยอนที่โรงเรียนไหม”

“ไปสิ”

ไม่ต้องคิด

ต่อให้ฉันต้องโดดกิจกรรมหรืออะไรก็แล้วแต่ฉันก็จะไป

เมื่อฉันตอบ รอยยิ้มกว้างและสดใสที่ฉันชอบก็กลับมาอีกครั้ง

เราต่างทำเหมือนกับว่าเหมือนเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ไม่เคยเกิด
เลือกที่จะยิ้มให้กัน โดยไม่ได้ถามหาเหตุผลอะไรอีกแล้ว

เราหลบเกลื่อนความรู้สึกกันเอาไว้ สำหรับชยุอนฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไร
แต่สำหรับฉัน ฉันไม่มีทางจะให้ชยุอนรับรู้ความรู้สึกของฉันเด็ดขาด

เพราะมันสกปรกโสมมเกินไป

ต้องหักห้ามมันไว้

ไม่อยากทำลายความบริสุทธิ์ ไร้เดียงสาเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตที่ฉันมี

แต่ใครจะรู้ว่าในที่สุดแล้ว...ฉันก็ไม่อาจรักษามันไว้ได้อยู่ดี

5

Cannonball

ความเร็วของเจ็ทสกี หรือ จิตวิญญาณของคนตรี

ฉันบอกไม่ได้ว่าชอบอะไรมากไปกว่ากัน เพราะทั้งสองสิ่งต่างก็ให้ความสุขกับฉันทั้งนั้น

เทอมสองของปีหนึ่งเป็นช่วงที่ไม่ยุ่งมากเท่าไร ไม่มีช่วงกิจกรรมให้ฉันรำคาญใจอีกต่อไปแล้ว ฉันพยายามแบ่งเวลาซ้อมเจ็ทสกี ซ้อมดนตรี และเรียนหนังสือให้เท่า ๆ กัน ซึ่งมันก็ดีที่ทำให้ฉันไม่มีเวลาฟุ้งซ่านมากนัก...

เจ็ทสกีที่ฉันซื้อเป็นลำใหม่ที่น้ำหนักน้อยให้เพราะฉันชนะการแข่งขันปีที่แล้ว

ปีนี้แม้เวลาที่ได้เล่นจะน้อยกว่าเดิมแต่ฉันก็ยังหวังว่าจะทำได้ไม่แย่สัก อย่างน้อย ๆ ก็ไม่ได้อยู่ที่ท้าย ๆ ก็ยังดี

ฉันเอาเจ็ทสกีเข้าฝั่งหลังจากซ้อมเสร็จ เดินขึ้นมาที่หาดที่ชิวอนนั่งอยู่กับเพื่อน ๆ สายตาฉันที่มองหาชิวอนก่อนอย่างอื่นก็เห็นกำลังเล่นกีตาร์และร้องเพลงอยู่กับซุงจอนโดยที่คนอื่น ๆ ไม่ได้มีส่วนร่วม...

กับภาพตรงหน้าฉันได้แต่ถามตัวเองว่าเมื่อไหร่ฉันจะชินและปล่อยความรู้สึกนี้ไปได้ซักที

ฉันเห็นทั้งสองอยู่ด้วยกัน สนิทกัน ฉันก็นึกถึงคำพูดที่ชิวอนเคยพูดถึงซุงจอนขึ้นมา

'ซุงจอนก็เหมือนเพื่อนแหละ ชอบทำหน้าคนอื่นก็เลยกลัว แต่ชิวอนไม่กลัว เพราะชินมาจากพี่ยุล'

เหมือนฉันอย่างนั้นหรือ

ทันทีที่ได้ยินมันฉันแทบอยากตะโกนเถียงกลับไปว่าไม่เหมือน!

ฉันไม่อยากให้ชวยอนคิดว่าฉันเหมือนชูจอง

เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น...ทั้งรอยยิ้มและทั้งหมดที่แสดงออกกับฉัน...ก็จะต้องทำแบบนั้นกับชูจองด้วย

แค่นี้ก็ทำให้ไม่สบายใจขึ้นมาได้เลย ๗

แต่ถึงฉันไม่อยากให้ชวยอนทำอย่างนั้น...ตอนนี้ฉันก็ทำอะไรไม่ได้...

ฉันเดินเข้าไปหาชวยอนและเพื่อน ๆ ไม่ได้ยิ้มหรืออะไรทั้งนั้น ชวยอนเปิดกระป๋องน้ำแล้วยื่นให้ฉันอย่างเคย ฉันรับมายกดื่มแล้วถามถึงจียอนกับมียองว่ามาหรือยัง ฉันนัดให้พวกมันมารับหลังจากซ้อมเจ็ทสกีเสร็จจะได้ไปร้านฟิชชิ่งด้วยกัน ชวยอนบอกว่าพวกมันยังไม่มาฉันก็เลยกลับเข้ามาอาบน้ำรอ

ฉันอาบน้ำเสร็จเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว พวกมันก็ยังไม่มาเลยออกมานั่งอ่านหนังสือรออยู่หน้าตู้ เห็นชวยอนเพิ่งจะกลับเข้ามา เพื่อนคนอื่น ๆ ของชวยอนกลับไปแล้วเหลือแค่ชวยอนกับชูจอง ทั้งสองนั่งลงที่โต๊ะม้าหินกับฉันหลังจากนั้นชวยอนก็ถามฉันว่า

“พี่ยูจะไปร้านเลย์โซ่ไหม เดี่ยววันนี้ขอไปดูด้วยนะ” ฉันพยักหน้าตอบไม่ได้พูดอะไร

“เค้ากับชูจองกำลังจะเข้าวงดนตรีของโรงเรียนเหมือนกัน อาทิตย์หน้ามีออ디션เลยอยากให้จียอนสอนเพลงให้...”

ฉันฟังแต่ก็ก้มหน้าอ่านหนังสือไปด้วย ยังไม่อยากจะเงยหน้ามอง ‘เค้ากับชูจอง’ สักเท่าไร

แต่เสียงชวยอนก็แว่นช่วงไปนาน...ฉันได้ยินเสียงชูจองพูดเบา ๆ ว่า ‘อย่าขี้’ เลยต้องเงยหน้าจากหนังสือขึ้นมามอง แล้วก็ให้รู้สึกปวดตาที่ภาพที่เห็น

ชูจองยกมือหนึ่งจับหน้าชวยอนเงยขึ้นเพื่อดู อีกมือก็จับข้อมือชวยอนไว้ไม่ให้ขยับ

ความอดทนของฉันเริ่มจะลดต่ำลงทุกที ฉันกระซอกข้อมือชวยอนอีกข้างให้ลุกขึ้นก่อนจะไล่ให้ไปบอกนายอนฮีว่าเดี๋ยวจะออกไปห้องซ้อมด้วยกัน

ชวยอนเดินหายเข้าไปในบ้านเหลือเพียงแค่ฉันกับชูจอง...ซึ่งมีแต่ความเงียบ

เราจ้องหน้ากันอย่างไม่ละสายตา ในใจก็รู้ว่าต่างคนต่างคิดยังไง ชูจองแสดงความรู้สึกคุกคามเด่นชัดทาง

สายตา ฉันเองก็เช่นกัน

นาที่นี้เองฉันตัดสินใจได้ว่า...จะไม่มีทางให้ชูของได้สมหวังกับชูยอนอย่างแน่นอน

เพราะฉันไม่ใช่คนดี

ฉันไม่ยอมทำให้ชูยอนเป็นของใคร...แม้จะรวมฉันด้วยก็ตาม

ชูยอนกลับมาพร้อมตาแดง ๆ ฉันเลยจับหน้าชูยอนจ้องตาดูอีกครั้ง ชูยอนก็จ้องตาฉันตอบและยิ้มให้บอกว่าไม่เป็นไรแล้ว

ฉันรู้ว่าชูของอยู่และก็อยากให้ชูของดูเอาไว้ให้ชัด ๆ ว่าไม่ว่ายังไง...คนที่ชูยอนจะยิ้มให้แบบนี้...จะมีแค่ฉันคนเดียวเท่านั้น

วันนี้ฉันมีแข่ง

ท้องฟ้าดูไม่ได้ใสไปกว่าวันไหน ๆ แต่บรรยากาศก็คึกคักขึ้นหลายเท่าจากคนที่เดินทางมาดูการแข่งขัน เพื่อน ๆ ฉันรวมตัวกันตั้งแต่เช้าที่หาด ทั้งจียอนกับมียองและพวกเพื่อนที่มหาลัย แม้แรก ๆ เพื่อนที่คณะจะยังเกรง ๆ รุ่นพี่อย่างมียองกับจียอนอยู่ แต่คุยกันได้ไม่นานฉันก็เห็นรวมกลุ่มเฮฮากันดีเหมือนรู้จักกันมานาน โดยเฉพาะมียองที่ทำตัวสนุกสนานไม่ได้ดูเป็นรุ่นพี่ที่น่ายำเกรงสักนิด

จริง ๆ แล้วพวกเราค่อนข้างเป็นที่รู้จักของคนในมหาลัยเพราะมีนักศึกษาไม่น้อยที่มาดูพวกเราเล่นที่ร้านพี่ซึ่งคนมาเชียร์ฉันเลยเยอะเป็นพิเศษ ทั้งรู้จักและไม่รู้จักจนฉันไม่อยากจะทำอะไรคนเดียว หากมองย้อนกลับไปในวัยเด็กที่มีแค่ฉันเพียงคนเดียวเดินโดดเดี่ยวบนผืนทราย ฉันคงจินตนาการถึงอนาคตแบบนี้ไม่ออก ฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีคนมากมายขนาดนี้เข้ามาในชีวิตฉัน ฉันมองคนสำคัญทั้งน้ำยุนโฮ น้ำยอนฮี และชูยอน รู้แน่ๆว่าแม่พลัฟฟ์จะออกมาเป็นอย่างไรมันก็ไม่สำคัญเท่าไรสำหรับพวกเขา แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็จะทำมันอย่างเต็มที่อยู่ดี

คนที่มาให้กำลังใจฉันรวมตัวกันที่สแตนด์หนึ่งกว่าครึ่งแถบ ฉันมองพวกเขา ก่อนจะหยุดที่ชูยอนและหันกลับมาเตรียมออกตัว ฉันชอบความรู้สึกของการแข่งขันไม่น้อยเพราะมันให้ความรู้สึกตื่นเต้น...มีชีวิตชีวา

นาที่ที่ออกตัว...ฉันโฟกัสเฉพาะ 'ชูยอน' ข้างหน้าก่อนจะพุ่งตัวออกไปรับคลื่นลม อาบแสงแดด แรงความเร็ว สนใจเพียงแค่หุ่นตรงหน้า...ตั้งใจว่าชัยชนะมาให้ได้

รางวัลอยู่ในมือฉัน ถึงจะไม่ชนะเลิศแต่อย่างน้อย ๆ ก็ไม่ได้กลับมามือเปล่า

นายูนโฮเป็นเจ้ามือเลี้ยงฉลองที่ร้านอาหารของเพื่อน จากนั้นเราก็มาร่วมกันที่ร้านพี่สง วันนี้องพวกเราได้เล่นก็เลยกินกันเต็มที่ พวกมันชนเอาชนะกันบ้างฉันดื่มเข้าไปจนแทบจะคองสติไว้ไม่อยู่ เมื่อถึงจุดหนึ่งที่ฉันคิดว่าต้องหยุดฉันก็ไม่แตะต้องมันอีก เพราะการไม่มีสติหลงเหลืออยู่เป็นสิ่งที่สุดท้ายที่ฉันอยากให้เกิด เสียงเพลงสนั่นหวั่นไหวประกอบกับการปล่อยอารมณ์เต็มที่ของเพื่อน ๆ ทำให้ฉันต้องดึงชูยอนมายืนใกล้ ๆ และคอยสังเกตอยู่ตลอดเวลา

นายูนโฮต้องทำโทษฉันแน่ ๆ หากรู้ว่าฉันไม่ได้ดูแลชูยอนอย่างที่ควรจะเป็น เพราะชูยอนตอนนี้ที่ดูแทบจะไม่เหลือสติขบลงตรงปากฉัน ฉันจึงต้องประคองตัวชูยอนไว้ไม่ให้ล้ม พวกเรากินกันจนแทบจะดูแก่กันไม่ไหวแล้วก็เลยชวนกันกลับ ฉันบอกกับมียองว่าคืนนี้ขอค้างกับพวกมัน เพราะคิดว่าคงขับกลับบ้านไม่ไหวแล้วจริง ๆ

พวกเราแยกย้ายกับเพื่อนที่มึนเมา ฉันโทรไปบอกนายูนโฮไม่ให้พวกเขาเป็นห่วง แล้วพาชูยอนมาที่รถฉัน จียอน มียอง ยุนอาและชูยอนกลับด้วยกันโดยมีมียองเป็นคนขับลูกรักสีแดงซีด

มียองเป็นคนเดียวที่ดูเป็นปกติเหมือนไม่ได้กินเหล้าเข้าไปทั้ง ๆ ที่แทบกรอก ส่วนฉันถึงแม้จะมีสติเหลืออยู่แต่ก็น้อยเต็มที คนอื่นไม่มีทางรู้ว่าฉันเมาหรือเปล่าเพราะว่าฉันนั่งยังงัยก็ยังคงนั่งอยู่อย่างนั้น

มาถึงบ้านยูนอา ก็แยกตัวเข้าห้องตัวเองก่อนใคร ทั้งสามคนพี่น้องมีห้องของใครของมัน มียองให้ฉันและชูยอนนอนห้องตัวเอง ส่วนตัวมันก็นอนที่ห้องจียอน ชูยอนที่ตาแทบลืมไม่ขึ้นก็เดินตามแรงลากของฉันมาที่ห้อง พอมาถึงก็ทั้งตัวลงบนเตียงโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ตัวฉันเองก็คร้านจะใส่ใจสิ่งใด ๆ ก็ทั้งตัวลงบนเตียงเช่นเดียวกัน

ฉันนอนปรือตามองชูยอนหายใจว่าโนไม่เข้าจะปิดตาลงแต่ก็ยังไม่สามารถจะสลายตาได้

เราอนหันหน้าเข้าหากัน ชูยอนหมดสติหลับไหลไปแล้ว แม้จะนอนห้องเดียวกันทุกวันแต่ก็ไม่เคยได้นอนบนเตียงเดียวกันอย่างนี้ ได้เห็นใบหน้าใสของชูยอนหลับใกล้ ๆ ขนาดนี้ เพราะฉันพยายามรักษาระยะห่างทางกายของตัวเองกับชูยอนมาตลอด เพื่อที่จะรักษาระยะห่างทางใจด้วย ตั้งแต่รู้สึกตัวฉันต้องต่อสู้กับตัวเองภายในใจอย่างเงียบงัน

ฉันเป็นคนเกลียดการสัมผัสจากคนอื่นที่ไม่ได้รู้จักมักคุ้น...แต่ฉันชอบสัมผัสของนายูนโฮเพราะฉันโหยหามันจากแม่ ชอบสัมผัสของเพื่อนที่ทำให้รู้ว่าเรามีคนที่คอยอยู่ข้าง ๆ นอกเหนือจากนั้นแล้วเป็นไปไม่ได้ฉันก็ไม่ชอบที่จะให้ใครมาแตะต้องตัวฉัน ซึ่งมันคงเป็นหนึ่งในหลาย ๆ อย่างที่หลงเหลือมาจากวัยเด็ก

กับชยุอน...ฉันรับรู้ความรู้สึกอบอุ่นแม้เพียงได้อยู่ใกล้ ๆ แค่มือเล็ก ๆ ในตอนเด็กที่ฉันได้สัมผัสก็รู้สึกเหมือนได้เติมเต็มทางด้านความรู้สึก เราจับมือและกอดกันจนเคยชิน แต่เมื่อไหร่ฉันก็จำไม่ได้แล้วว่าสัมผัสของชยุอนนั้นให้ความรู้สึกที่แปลกไปสำหรับฉัน มันแปลกไปด้านอารมณ์...

เมื่อรู้สึกตัวครั้งแรกฉันรังเกียจตัวเองจนไม่สามารถมองหน้าชยุอนได้ หากแต่ชยุอนไม่ได้รับรู้ ฉันจึงต้องพยายามกลบเกลื่อนและแสดงออกให้ปกติที่สุด

ณ ขณะที่ฉันได้นอนกับชยุอนแบบนี้มันก็ยากที่จะกักเก็บอารมณ์ไว้ได้ แต่ตอนนี้ฉันไม่จำเป็นต้องเก็บมันเอาไว้อีกแล้ว...เพราะลมหายใจเข้าออกเป็นจังหวะเหมือนเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าชยุอนจะไม่สามารถรับรู้...

ฉันขยับเข้าไปใกล้ ยกมือขึ้นลูบผมและเชยไปด้านข้างเพื่อที่จะได้มองชัด ๆ จากนั้นก็หลับตาที่ปิดสนิท นึกถึงแววตาสดใสฉันก็ต้องยิ้มออกมา ฉันชอบที่จะมองดวงตาใส ๆ ของชยุอนเพราะมันใสและบริสุทธิ์กว่าใครที่ฉันเคยเห็น...นิ้วของฉันได้เรื่อยลงมาจนถึงแก้มที่แดงระเรื่อเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์

ฉันขยับไปใกล้ชยุอนอีกนิดแล้วกอดชยุอนเอาไว้ ชยุอนขยับตัวเล็กน้อยแล้วส่งเสียงครางออกมา...

เพียงแค่เสียงครางเบา ๆ ก็ทำให้สติที่ฉันพยายามประคองอยู่แทบกระเจิง ฤทธิ์แอลกอฮอล์มีส่วนทำให้ฉันคุมอารมณ์ไม่ได้ จากแค่กอดฉันกลับมีความต้องการมากมายกว่านั้น ฉันกอดชยุอนแน่นขึ้น...หวังอยากจะแนบชิดอีกแค่สักนิด

ชยุอนก็ครางออกมาอีกแผ่วเบา...หน้าของเราใกล้กันจนฉันได้ยินเสียงนั้นชัดเจน

เกินควบคุมแล้ว...

ฉันค่อย ๆ ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ จดจ้องริมฝีปากอมชมพูนั้น ก่อนจะแนบริมฝีปากตัวเองลงไปแตะเบา ๆ อย่างทะนุถนอม สัมผัสที่ฉันจินตนาการนับครั้งไม่ถ้วนทำให้สั่นจนรู้สึกปวด ลำบากต่าง ๆ ตีพันกันยุ่งเหยิง อยากจะทำตามสัญชาตญาณดิบเถื่อนสนองตัณหาภายในใจ ฉันเบี่ยงหน้าออกมาเล็กน้อยก่อนจะกดจมูกลงไปตรงแก้มเนียน สูดหายใจลึก แล้วเลื่อนลงมาที่ซอกคอ ก่อนจะกลับขึ้นไปจูบซ้ำ ๆ ที่ริมฝีปาก

ชยุอนครางอื้อและพยายามพลิกตัวหนีอย่างรำคาญ

ความต้องการของฉันเลยเกิดไปไกลเสียแล้ว หัวใจเต้นรุนแรงจนต้องถอยออกห่าง ฉันนอนมองชยุอนอย่างหักห้ามใจ ก่อนที่จะอะไรจะครอบงำฉันไปมากกว่านี้ฉันก็ลุกขึ้นจากเตียง

ต้องออกไปจากตรงนี้...ฉันต้องเอาไว้

ฉันออกมาเข้าห้องน้ำข้างนอก มองตัวเองในกระจกเห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยแรงอารมณ์แล้วนึกเกลียดสีหน้าแบบนี้สินะ ฉันนึกน้ำล้างหน้าหวังจะดับอารมณ์ให้เย็นลง แต่สัมผัสของชูยอนก็ยังติดตรึง ฉันทั้งรู้สึกดีใจและเสียใจ

ดีใจ...ที่ในที่สุดก็ได้...จูบ...ได้สัมผัสกับริมฝีปากที่คอยแต่จะยั้มให้ฉัน
และเสียใจที่รู้สึกไม่เพียงพอ มันยิ่งกระหายมากกว่าเดิมหลายร้อยเท่า

ฉันต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ
ยิ่งอยู่ใกล้ยิ่งอันตรายเข้าไปทุกที

“ยูล...เป็นอะไร” ฉันหันไปมอง พอเห็นเป็นจียอนฉันก็ถอนหายใจ หลับตาแล้วนั่งลงพิงผนังห้องน้ำ

ความรู้สึกลึกซึ้งของฝ่ามือที่แตะใบหน้าทำให้ฉันต้องปรือตามอง จียอนนั่งคุกเข่าลงตรงหน้าและมองฉันด้วยสายตาที่แปลกไป

จียอนไม่ควร...จะมองฉันแบบนี้

ไม่ควรเลย

สายตาของความต้องการแบบเดียวกันฉายชัดอยู่ มันอาจเป็นเพราะแอลกอฮอล์ที่ทำให้แสดงความต้องการส่วนลึกออกมา...

ไม่อยากจะคิดอะไรอีกแล้ว

ฉันคิดว่าคอดียอนเข้ามาจับจูบรุนแรง จียอนก็ตอบสนองอย่างร้อนแรงเพียงกัน เป็นจูบที่ดับสิ้นสติทุกอย่างและจุดไฟอารมณ์ดิบให้ลุกขึ้นมาแทนที่

เราจูบกักันอย่างกระหายอยากจนได้รสฝาดของเลือด ฉันจุดจียอนลุกขึ้น ปิดประตู ดันตัวจียอนติดประตูห้องน้ำถอดเสื้อกั๊กและรีบลดกางเกงของจียอนออก จียอนดึงฉันเข้าไปจูบอีกครั้ง ในขณะที่อีกมือก็ปลดเบรกลีองเสื้อผ้าของฉันเช่นเดียวกัน

ไม่นานเราก็บิดเบียดแนบชิดกันด้วยร่างบนที่เปลือยเปล่า กางเกงของฉันทิ้งลงแค่ต่ำกว่าสะโพกเท่านั้น ฉันทิ้งมือไปด้านล่าง กตัญญูกลางและนิ้วนางลงไปพร้อมกัน ทุกอย่างเป็นไปอย่างรวดเร็วแรงร้อน

ฉันทิ้งตัวเข้าไปทั้งที่รู้ว่าฉีดยอนยังไม่พร้อม เสียงแหบต่ำของฉีดยอนครางอ้ออย่างทรมาน เล็บของฉีดยอนจิกตะกายหลังฉันทจนเจ็บแสบ แต่ฉันก็ไม่สนใจสิ่งอื่นใดนอกจากภายในที่ร้อนระอุและแรงเร้าให้ขยับปลายนิ้วเข้าออกรุนแรงหนักหน่วง

ฉันทหลับตา...จินตนาการถึงคนในห้องที่เพิ่งจากมา

คนที่ฉันต้องการทำเช่นนั้น ความต้องการที่แท้จริง ฉีกกระชากทำลายความบริสุทธิ์นั้น

อารมณ์มากมายหลังไหลเข้ามาจนไม่อาจได้ยินแม้แต่เสียงร้องเจ็บปวด

“กัด...กัดที่ไหล่ที่” ฉันทบอกเพราะอยากรู้สึกถึงความเจ็บปวด

เพราะหากไม่เจ็บปวด...มันก็ไม่อาจเต็มเต็ม

ฉีดยอนกัดที่ไหล่ตามที่ฉันร้องขอ ทันทีที่รู้สึกเจ็บแปลบ ฉันทหลับตาอีกครั้ง...ไม่มีใครอื่นเลยในจินตนาการ ฉันทนึกถึงคนเดียว ซ้ำ ๆ ...ซ้ำ ๆ ...นี่ถึงจุดที่ได้สัมผัส..มันยังสดใหม่ นุ่มนวลและติดตรึง

“ชู...ยอน”

ฉันทรับรู้ถึงแรงกัดที่กัดย้าให้เจ็บกว่าเดิมเป็นเท่าตัว...

แรงบีบรัดที่ปลายนิ้วถึขึ้น ภาพของชูยอนที่กรีดร้องอย่างทรมานแวบเข้ามาในหัว ในที่สุดฉีดยอนก็กรีดร้องและปลดปล่อยครั้งแรกออกมา ฉันทกดจูบฉีดยอนอีกครั้ง ก่อนจะผละออกให้ได้หายใจ เราจ้องตากัน ฉันทเห็นรอยรอยของน้ำตาขณะที่ฉีดยอนจ้องมองฉันด้วยสายตาทะลึงตา

เพียงเท่านั้น ฉันทก็ถอยหลังออกมาโดยที่ฉีดยอนก็ยังยืนพิงประตูอยู่ด้านหน้า หอบหายใจหนักหน่วง

ความคิดต่าง ๆ หลังไหลเข้ามา

ฉันททำสิ่งนี้ลงไปแล้ว...กับเพื่อน

จียอนเงยหน้าขึ้นมาสบตา...คราบน้ำตายังคงอยู่ชัดเจน ฉันยกมือขึ้นเช็ดให้ จียอนจ้องหน้าฉันโดยไม่พูดอะไร มีแต่น้ำตาที่ไหลลงมาอีก

“ขอโทษ...” พอฉันบอกจียอนก็ส่ายหัว แล้วมองรอยแผลบนไหล่ของฉัน

“เจ็บไหม” ฉันส่ายหน้านิดหน่อยให้รับรู้ว่ามีเจ็บ จียอนก้มลงช้า ๆ และเลียเบา ๆ ที่แผล ฉันสูดหายใจเข้าลึก เพราะรู้สึกแสบ

จียอนผละออกมาจ้องตากับฉันนาน ก่อนจะโอบแขนกอดคอฉันแล้วชุกหน้าลงตรงชอกคอ

“มันหัว...ขออยู่แบบนี้ก่อนนะ” ฉันไม่ตอบอะไร ยืนนิ่งกอดจียอนเอาไว้พร้อมความรู้สึกผิดในใจ

“อู...อู...” จียอนบอกเบา ๆ ฉันพยายามฟังแต่ก็จับใจความอะไรไม่ได้

ฉันไม่รู้ว่าจียอนพยายามจะบอกอะไร ข้ายังไม่รู้ว่าจะต้องพูดอะไรกับจียอน การแสดงออกของเพื่อนคนนี้ไม่เคยเหมือนคนอื่น ๆ

เราสนิทกันก็จริง แต่ก็บ่อยครั้งที่จะพูดคุยกัน

เหมือนเราพูดกันผ่านความเจ็บ

ฉันคิดว่าเรามีบางอย่างคล้าย ๆ กันในแง่ของความรู้สึก

อะไรบางอย่างทำให้รู้สึกว่าเราเปราะบางเหมือนกัน

เวลาที่อยู่กับจียอนสองคนฉันไม่ได้ยึดอัด ทั้งยังสบายใจ

จียอนเป็นเพื่อนของฉัน...เพื่อนที่ไม่อยากเสียไป

วันนั้นฉันลำนึกเสียใจ

หากเป็นไปได้ฉันคงไม่ทำ...

ฉันจะไม่ทำ...

6

Fake Plastic Trees

บางครั้งความต้องการภายในจิตใจก็มากมายเกินกว่าจะต้านทานด้วยเหตุผล

ฉันและจียอน บ่อยครั้งที่ฉันรู้ว่าเรารู้สึกตัวแต่ก็เลือกที่จะเพิกเฉยมัน ฉันมีอารมณ์ที่อัดแน่นเปี่ยมล้นอยู่ในใจ
จียอนก็ดูเหมือนจะมีบางสิ่งบางอย่างที่น่าพา

เราต้องการเติมเต็มไม่ให้ความรู้สึกภายในมันว่างเปล่า แต่ไม่ว่าเราจะพยายามกันมากแค่ไหนก็เหมือนจะยิ่ง
ห่างไกลกับคำๆ นั้น

และเรารู้ดี

ช่วงนี้ชยอนติดพันกับเพื่อนที่โรงเรียนหลังเลิกเรียน ฉันไม่ได้ไปรับไปส่งอย่างเคยแต่ก็มีชยของมาคอยทำ
หน้าที่นี้แทน

หลังจากวันนั้นที่ฉันเกือบจะห้ามตัวเองไม่อยู่ ฉันก็ต้องตีตัวออกห่างจากชยอนเพราะกลัวใจตัวเองขึ้นทุกที ทุก
ๆ การกระทำของชยอน ทั้งรอยยิ้ม น้ำเสียง หรือแค่การจ้องมอง มันมีผลต่อจิตใจของฉันโดยที่ชยอนไม่รู้ตัว

ฉันคอยแต่จะจ้องริมฝีปากนั่นทุกทีที่เผลอตวัด แค้นถึงสัมผัส ความต้องการมันก็ร่ำร้องอย่างน่าไม่อาย

หากอยู่ใกล้ ฉันไม่สามารถจะห้ามใจไม่ให้คิดได้ ฉันเลยเลือกที่จะถอยห่างออกมา

บางทีฉันก็นั่งเหงา

บางทีฉันก็หมองเหม็น

ชวยอนไม่เข้าใจเหตุผลของฉันเพราะฉันไม่ต้องการให้เข้าใจ

และอะไร ๆ ก็ดูเหมือนจะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ

ฉันหลีกเลี่ยงทุกการสัมผัสจากชวยอน

ฉันแสวงหูกู้ขึ้นไปทำอย่างอื่นทุกครั้งที่ชวยอนเข้ามาซบไหล่ ไม่ได้ลืบลบผมปัดผมเมื่อชวยอนทำหน้าหงอยเหงาเศร้าสร้อย ไม่ได้ไปรับบอย ๆ เพื่อให้ชวยอนเอาแขนเกี้ยวกอดเอวฉันไว้ ฉันทำทุก ๆ อย่างตรงข้ามกับความรู้สึก

จากสายตาที่มีแต่ความสงสัยค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นตัดพ้อ

ไม่ใช่แค่ฉันที่เฝ้าชวยอนฝ่ายเดียว ชวยอนก็เลือกที่จะเฝ้าฉันบ้างเหมือนกัน ฉันรู้ว่าฉันเป็นคนเริ่มแต่ก็อดหงุดหงิดไม่ได้เมื่อชวยอนทำแบบนั้น

ระยะห่างที่ฉันอยากได้มันมาพร้อมความร้อนรุ่มสุมไฟ ไม่มีใครรู้ว่าภายใต้ใบหน้านิ่งเฉยของฉันนั้นอัดแน่นไปด้วยอารมณ์มากมายแค่ไหน

แต่หากจะเป็นใครที่สามารถเข้าใจมันได้ดี...ก็คงจะเป็นจียอน

ฉันเห็นแววตาของการยอมรับบางอย่างในตัวฉันจากสายตาของเพื่อนคนนี้ การกระทำที่ผ่านมาเหมือนจะเปิดเผยส่วนลึกในจิตใจฉันโดยที่จียอนไม่ได้ถอยห่างอย่างรังเกียจ และทันทีที่ฉันเห็นคนที่สามารถจะแสดงมันออกมาได้ฉันก็ไม่ลังเลที่จะเปิดเผยมัน

ฉันออกห่างจากชวยอนทั้งที่คิดว่ามันสมควรแต่จิตใจกลับต้องการและโหยหามากกว่าเดิม และฉันก็ระบายทุกอย่างลงกับจียอนทั้งหมดทั้งสิ้น

ในห้องเช่าชั่วคราวที่ไม่มีอะไรไปมากกว่าเตียง ห้องน้ำและทีวีเครื่องหนึ่ง สถานที่ ๆ หาได้เกลื่อนกลาดตลอดเลียบทางชายหาดแห่งนี้ ฉันปล่อยตัวเองและความรู้สึกออกมาอย่างไม่อาจเก็บกั้น ด้านมืดมันเหมือนจะออกเผยได้ดี

ในใจฉัน ฉันบ่มเพาะมันมานานโดยที่ไม่รู้ตัว พอถึงจุด ๆ หนึ่งฉันก็ไม่สามารถปฏิเสธการมีอยู่ของมันอีกต่อไป

ฉันครางชื่อชุยอนครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกครั้งที่ดิ้งรังผมสีดำของจียอนขณะกำลังได้จูบส่วนอ่อนไหวของฉัน หรือแม้แต่ตอนที่ฉันแนบลำตัวลงกระแทกกับจียอน น้ำตาบนใบหน้าจียอนก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันมีอาการมากขึ้น ฉันชอบที่จะกัดเนื้อขาว ๆ นั้น ดูดกลืนมันเหมือนกำลังเคี้ยวขนมหวาน

ต่างกับตอนที่จียอนสอดแทรกบางอย่างเข้ามาในตัวฉัน มันไม่รุนแรง เพียงแค่ออกแรงร่งมือกระชั้นชิด บางทีฉันต้องเอ่ยปากขอให้จียอนขบกัด เพื่อให้รู้สึกเจ็บ เมื่อรู้สึกเจ็บ ฉันก็จะไปถึงจุดหมาย จนทุกอย่างพร่างพรายไปชั่วขณะ จบที่ฉันนอนนิ่งเพื่อปรับลมหายใจให้กลับมาเป็นปกติ

หลังจากเสร็จกิจกรรม ฉันมักคว้าบุหรืมาจุด สูดเข้าและปล่อยควันออกมาล่องลอยเป็นเพื่อนกับความเงียบ

ฉันไม่เคยถามว่าทำไมจียอนถึงมีน้ำตาทุกครั้งที่ทำให้ ส่วนหนึ่งเพราะกลัวคำตอบจึงคิดเอาว่าเป็นเพราะความเจ็บ ฉันหันไปหาจียอนและทำอย่างเดิมที่ทำทุกครั้ง ใช้นิ้วโป้งข้างที่คิบบุหรือยุบตาน้ำตาให้ จียอนก็คิบบุหรือต่จากฉันไปสูบ

เราสองคนกับบุหรืหนึ่งมวน บนเตียง ความเงียบที่เคยคุ้นทำให้เราไม่อยากจะทำอะไรเพื่อทำลายมัน จียอนเลื่อนหัวมาวางบนตักฉัน ฉันลูบเส้นผมยาวคลอเคลียที่ยู่เหียงจากการกิจกรรมเมื่อครูไปเรื่อย ๆ ให้มันเข้าที่เข้าทาง

“ยูล ถามอะไรหน่อยสิ”

“อืม”

“มาอยู่กับชุยอนได้ยังไง”

“รู้จักกับพี่สาวน้ำยุนโฮ”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ตอนนั้น...อายุ 12”

“แล้วก่อนหน้านั้นล่ะ”

ก่อนหน้านั้น...

ฉันเงิบ ใจล่องลอยไปในชวงนั้น เห็นเด็กคนหนึ่งนั่งก่อกองทรายอยู่คนเดียว เป็นภาพที่ให้ความรู้สึกอ้างว้าง เด็กคนนั้นตัวเล็กมาก เหมือนฉันยืนมองดูจากที่ไกล ๆ ไม่อยากจะก้าวขาเดินไปใกล้ ไม่อยากเห็นชัดมากไปกว่านี้ ฉัน ยิ้มมุมปากเยาะเย้ยความฉลาดของตัวเอง ก่อนจะตอบ

“อย่ารู้เลย...”

ฉันไม่รู้ว่าจะแสดงสีหน้าแบบไหนอยู่ จียอนลุกขึ้นมา จ้องมองฉัน จ้องด้วยแววตาที่บอกว่าไม่เป็นไร ไม่ต้องเล่าก็ได้ และยกมือขึ้นแตะหน้าฉันแผ่วเบา ก่อนจะเคลื่อนไหวหน้าเข้ามาช้า ๆ ...ฉันหลับตา

ชวยอนกลับไปนอนที่ห้องตัวเองได้อาติตยหนึ่งแล้ว

การกระทำของฉันมันก็คล้ายกับการเอ่ยปากไล่โดยไม่ได้ให้ทางเลือกกับชวยอนเลย แต่ฉันเชื่อมั่นว่ามันจะดี สำหรับตัวชวยอนเองจึงตั้งใจทำมันแม้ว่าตัวฉันเองจะรู้สึกเหงาและเจ็บปวดก็ตาม

แน่นอนว่าทั้งนายูนโฮและนายอนฮีสังเกตเห็นความผิดปกติ แต่ทั้งคู่ก็ได้แต่มองห่าง ๆ เพราะเราก็คงกิน กว่าที่พวกเขาจะเข้ามารับรู้ด้วย

เสียงเคาะห้องฉันดังขึ้นสองสามครั้ง ฉันนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเตียงขานรับเป็นเชิงอนุญาต ชวยอนแง่มประตูลืม ๆ แล้วบอกว่าขอยืมหนังสือเพลงเล่มไหนซักเล่มที่ฉันจำไม่ได้แล้วว่ามีอยู่

“เข้ามาหาดูสิ ไม่รู้ชื่อไหน” ฉันบอกแค่นั้นแล้วก็อ่านหนังสือต่อทำที่ไม่สนใจ ชวยอนหันหลังรื้อหาอยู่ตรงชั้น ลักพัก ฉันก็ละสายตาดูขึ้นลอบมอง ผมชวยอนยาวถึงกลางหลังแล้วคงเพราะไม่ได้ตัดมาสักพัก ผมเส้นเล็ก ๆ ที่เมื่อยาวขึ้น มันก็น่าสัมผัส มันคงจะดีไม่น้อยถ้าได้กอบกุ่มผ่านงามนิ้วและดั่งรัง..

“หาไม่เจอ” ชวยอนทิ้งตัวหน้ามู่อยู่ตรงพื้น ฉันตื่นจากภวังค์ความคิดตัวเองลุกขึ้นไปหาให้ หากจากชั้นบนไล่ลง มานั่งยอง ๆ หาที่ชั้นล่างก็ไม่เจอเหมือนกัน ฉันถอนใจหันไปหาชวยอนก็เจอสายตาที่มองฉันอยู่ก่อนแล้วด้วยแววตาตัด ป้ออย่างเคย

ชวยอนลุกขึ้นหลบสายตาเมื่อฉันจ้องตอบแล้วเดินไปหยิบกีตาร์ตรงมุมห้องขึ้นมาเล่น ชวยอนบรรเลงทำนอง เพลงช้า ๆ เพลงหนึ่ง มีฉันนั่งฟังอยู่อีกมุมของห้อง ระยะห่างมันมากพอที่จะให้ฉันได้เฝ้ามอง ชวยอนเล่นไปเรื่อย ๆ และ ฉันก็ยังไม่อยากให้หยุด

“ทำไมพี่อยู่ชอบทำหน้าแบบนี้”

“แบบไหน”

“แบบที่ทำอยู่เนี่ย”

“แล้วมันเป็นยังไง”

“บอกไม่ถูก มันดูเหงา ๆ ”

“ยังไงที่ดูเหงา”

“ก็พี่อยู่ทำตาเศร้า”

“ไม่ได้ทำสักหน่อย”

“ทำ ไปส่องกระจกดู”

“มันก็เป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้ว”

“มันดูเศร้า...จนบางที เค้าเห็นแล้วก็อยากจะร้องไห้”

“ขนาดนั้นเลย”

“พี่อยู่เหงาไหม”

“ไม่...”

“พี่อยู่มีเค้าอยู่เป็นเพื่อน เค้าจะอยู่กับพี่ไปตลอดให้พี่ไม่เหงา จะได้เลิกทำตาแบบนี้สักที”

ตาแบบนี้...

ใช่แบบที่ชวยอนกำลังทำอยู่หรือเปล่า ทำไมมันถึงได้ดูเศร้าจนฉันอยากจะร้องไห้ ชวยอนเหงาหรือ เหงาใช่หรือ

เปล่า เพราะฉันใช้ใหม่ ไม่อยากเห็นชวยอนเป็นแบบนี้เลยจริง ๆ

ฉันลุกขึ้นไปแล้วนั่งลงข้าง ๆ ชวยอนที่ยังคงเล่นกีตาร์อยู่

“เค้าทำอะไรผิดเหรอ” ชวยอนถามขึ้นโดยไม่ได้มองหน้าฉัน

“ไม่ได้ทำอะไรผิด”

“แล้วทำไม...”

“ทำไม อะไร”

“ทำไม...” ชวยอนน้ำตาไหลลงมาเจิบ ๆ และหยุดเล่นกีตาร์ ฉันดึงเอากีตาร์ออกจากตัวชวยอนวางตรงที่เดิมของมันแล้วเขยิบเข้าไปใกล้ ๆ ชวยอนมากขึ้น ฉันไม่ชอบที่จะเห็นน้ำตาที่มันไหลลงมาเพราะฉันเป็นคนทำ หากฉันจะพ่ายแพ้กับสิ่งใดแล้วก็คงจะเป็นน้ำตาของชวยอนเป็นครั้งแรก

“ทำไม...” คำถามย้าอยู่อย่างนั้น ฉันเข้าใจที่ชวยอนถามหากแต่ไม่อาจตอบ

“อย่า...รู้เลย...” ฉันกำมือแน่นอย่างห้ามใจ

ใจที่ตอนนั้นมันอยากจะกอดปลอบ...ในขณะเดียวกันถึงฉันจะไม่ชอบที่จะเห็นชวยอนเสียใจแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตื่นเต้นเมื่อเห็นน้ำตา

“ไม่เข้าใจเลย ทำไมต้องเป็นแบบนี้ทุกที...อีก...พอพี่ยูลไม่สนใจ...มันทรมาน...”

“.....”

“เค้าไม่รู้ก็ได้...แต่อย่าทำแบบนี้เลยนะ”

ชวยอนมองฉันอย่างอ่อนวอน ฉันพ่ายแพ้หมดรูปกับสายตานั่น ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าชวยอนรู้สึกยังไงในเมื่อฉันก็ทรมานไม่ต่างกัน ฉันดึงชวยอนมากอด ชวยอนก็กอดตอบฉันแน่นเหมือนระบายความอึดอัดทั้งหมด กอดแน่น...เหมือนกลัวฉันจะผลัดไถ่

เมื่อฉันดูผ่านผมนี้มึน ๆ ของชูยอน คิดว่าสิ่งที่เลือกทำไป เลือกที่จะถอยห่างออกไปมันดีหรือร้ายกันแน่ สำหรับตัวฉันเองก็ยังไม่บอกไม่ได้ ฉันควบคุมตัวเองลำบากจึงคิดไปว่ามันคงจะดี ส่วนสิ่งที่ตามมาหลังจากนั้นฉันก็เพิ่งรู้ว่ามันไม่ได้ส่งฉันดีต่อใครทั้งนั้น ทั้งฉันหรือชูยอน

ฉันทรมาน ชูยอนก็ทรมานเพราะความไม่รู้ ชูยอนไม่ได้ผิดอะไร มีแต่ตัวฉันเองทั้งนั้น คิดแล้วก็ช่างเป็นการกระทำที่โง่เขลา หากมันเป็นเพราะความรู้สึกของฉัน ฉันก็ต้องเป็นคนห้ามมันไว้ถึงจะถูก แม้มันจะยากขึ้นทุกทีก็ตาม

การเก็บกด ไม่แสดงความรู้สึกมันก็เป็นส่วนหนึ่งของตัวฉัน เป็นหน้าที่ ๆ ฉันต้องกระทำมันอยู่เสมอ หากจะต้องทำต่อไปก็คงจะไม่ใช่

คงจะ...ไม่เป็นไร...ถ้าฉันจะแคคิด

ฉันโอบแขนกระชับอ้อมกอดชูยอน สูดกลิ่นไอคนตรงหน้า...แล้วจดจำ
เมื่อเราผละออกจากกัน ฉันก็ยิ้มเพื่อให้ชูยอนคลายกังวล
แม้จะมีน้ำตาอยู่แต่ชูยอนก็ยิ้มตอบ ฉันเช็ดน้ำตาให้ก่อนจะลูบข้างแก้มใสอยู่อย่างนั้น

ใช่ มันยากขึ้นทุกที

หากชูยอนรู้ความคิดของฉันตอนนี้ไม่แน่ว่าอาจหนีหายไปจากฉันตลอดชีวิต

“คืนนี้นอนกับพี่ยูลนะ” ฉันพยักหน้า จุดชูยอนขึ้นมานอนบนเตียงด้วยกันแล้วเดินไปปิดไฟ

เพียงเล็ก ๆ สำหรับคนตัวใหญ่อย่างฉันนอนคนเดียวก็เกือบเต็มแต่ก็ไม่มีใครบ่นอะไรเมื่อต้องนอนเบียดกัน ชูยอนความหาหมือฉันในความมืดแล้วสอดประสานนิ้วทั้งห้าเข้ามาจากนั้นก็นิ่งไปคล้ายได้ที่ ๆ พอใจ

ฉันต้องข่มใจให้สงบในความเสียบ ต้องอดทนให้คุ้นชิน มันคงจะไม่ยากเท่าไรเพราะจนถึงตอนนี้ฉันยังสามารถนอนนิ่งอยู่ได้ก็นับว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี

น่าแปลกที่แม้ว่าจะมีความต้องการมากมายแค่ไหนฉันก็สามารถหลับลงได้ในคืนนี้

ฉันอบอุ่นใจจนเคลิ้มหลับ

ในความฝัน...ฉันรับรู้สัมผัสที่ริมฝีปากแผ่วเบา

ช่วงใกล้สอบฉันคงไม่ได้ซีเจ็ทส์บ่อย ๆ วันนี้มีเวลาวางฉันเลยปักหลักอยู่ที่หาดเล่นมันทั้งวัน มีชูยอน จียอน มียอง และเพื่อนที่มหาลัยฉันอีกสองคนคือชูยองกับแทยอนมาด้วย ฉันจะมีเพื่อนมาหาที่เป็นประจำโดยที่พวกมัน ไม่ได้นัดคล้ายรู้ว่าฉันคงจะอยู่ แต่หากฉันไม่อยู่มันก็คงคิดซะว่ามานั่งเล่นริมหาดไปแทน

เราอยู่กันเยอะก็ย่อมเฮฮาเป็นธรรมดา ทั้งร้องเพลง เล่นกีตาร์เสียงดังจนเหมือนจะรบกวนคนรอบข้างให้หันมามองค่อนพวกเราบ่อย ๆ ชูยองเป็นเพื่อนที่มหาลัยที่สนิทกับฉันมากที่สุดเพราะความบ้า ๆ บอ ๆ ของมันคล้ายกับมียอง ก็เลยเข้ากับคนอื่นได้ง่าย กับแทยอน ฉันก็ค่อนข้างสนิทในระดับหนึ่งเพราะเรามีคำครหาจากคนอื่นว่า ‘หยิ่ง’ เหมือน ๆ กัน

และแม้ว่าจะอยู่กลุ่มเดียวกันกับแทยอน แต่ฉันก็ไม่เคยได้ยินมันร้องเพลงมาก่อน มันน่าตกใจที่ว่าพอเด็กคนนี้ร้องเพลงขึ้นมา ทั้ง ฉัน จียอนและมียองถึงกับมองตากันโดยไม่ได้นัดหมาย เป็นการสื่อว่านี่คือคนที่พวกเราต้องการ เนื้อเสียงหนาแต่เสน่ห์เป็นเอกลักษณ์ทำให้จียอนเอ่ยปากชวนเข้าวงอย่างไม่รีรอ แทยอนมองพวกฉันง ๆ เหมือนไม่แน่ใจและไม่ทันได้ตั้งตัว เราเลยบอกแทยอนว่าอย่าเพิ่งคิดมากไว้วันว่าง ๆ ค่อยมาลองทดสอบดูก่อนก็ได้

เรานั่งคุยกันเรื่องวงสัปดาห์กับชูยอนที่เพิ่งเดินเล่นเสร็จก็มานั่งข้าง ๆ ฉัน ฉันหันไปยิ้มให้อย่างเคยชิน ชูยอนยิ้มตอบและพูดคุยกับเพื่อน ๆ ฉันได้อย่างสนิทสนมด้วยนิสัยเข้ากับคนง่าย ฉันนั่งมองรอยยิ้มหวาน ๆ นั้นไม่รู้ว่านานเท่าไรแล้วถอนสายตาดูออกมา ก่อนจะสบสายตากับจียอนจากฝั่งตรงข้ามที่มองการกระทำของฉันอยู่ ในสายตานั้น ๆ นั้นฉันไม่รู้ว่าจียอนคิดอะไร

จียอนรู้ว่าฉันคิดยังไงกับชูยอน รู้...แต่คงไม่เข้าใจ

ในสายตานั้น ๆ ที่จับจ้องผสมปนประหว่างความสงสัยกับความไม่พอใจ หรืออาจไม่ใช่ ฉันอาจจะคิดไปเองก็ได้ ฉันเหมองไปทางอื่นอย่างปายเบี่ยงไม่อยากจะคิดอะไรมาจากแวตาคู่นั้น

คืนนี้เราก็นอนกันในห้องเดิม ๆ หลังจากแยกย้ายกันที่หาดเราก็มาเจอกันที่นี่

อะไร ๆ ก็เหมือนเดิม ๆ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะดีเดียว ฉันค้นพบตัวเองว่าชอบเรือนร่างของผู้หญิง ในยามที่เห็นกายเปลือยเปล่าของจียอน อารมณ์ของฉันจะโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง ยิ่งถ้าได้คิดถึงชูยอนไปด้วย สัมผัสของชูยอนที่ฉันจดจำมันแจ่มชัดในความรู้สึก การที่ได้ใกล้ชิดกันมากขึ้นกว่าเดิม นอนเตียงเดียวกันทุกคืนทำให้การกระทำครั้งนี้มัน

รุนแรงกว่าครั้งไหน ๆ ถึงแม้เราจะปรนเปรอให้กันและกัน แต่เมื่อถึงคราวฉันต้องรุก ทุกสิ่งที่เก็บกั้นก็ทะลักเข้าไปที่จิต ยอนอย่างรู้ความปรานี ฉันดูตึง ขบกัด บีบเค้น บดขยี้ จนเนื้อขาวเต็มไปด้วยรอยแดง มันคืออารมณ์ด้านมืดที่ฉันไม่อาจควบคุมได้ ยิ่งได้ยินเสียงจียอนกรีดร้องด้วยเจ็บปวดเท่าไร ฉันยิ่งฝังคมเขี้ยวแรงขึ้น

ฉันหลับตา จียอนก็คิดว่าคอฉันไปจูบและขบกัดที่ริมฝีปากจนได้เลือด ฉันผละออก

“ยูล...ลืมตา” เสียงจียอนเรียกฉันจากจินตนาการ ฉันยังคงไม่สนใจและหลับตาอยู่อย่างนั้น

จนรู้สึกได้ถึงแรงตบที่โหน้ำ

“ลืมตา มองกุส!”

ฉันลืมตามองจียอนที่น้ำตากบตา

“ฮึก เจ็บนะ”

น้ำตาและเสียงแว่วอนของจียอน ทำให้ฉันผ่อนแรงลง แต่ยังคงไม่หยุดการกระทำ

“.....”

“อย่าคิดถึงคนอื่นได้ไหม”

“.....”

“มองกูบ้าง”

จียอนพรวดพาดจ้องมองคนตรงหน้า

“เรียกชื่อกู”

ฉันก้มหน้าลงซบชอกคอ จียอนโอบกอดตัวฉัน เราแนบชิดกันจนแทบไม่มีช่องว่าง ช่วงเวลานี้ฉันเลือกที่จะ
หลับตา

“จียอน...” ฉันเคยเรียกตามพี่อีกฝ่ายร้องขอ

จู๋ยอน จู๋ยอน

ได้แต่เรียกชื่อที่อยู่ในใจ

“ยูล...รัก...”

จู๋ยอน

“อีก...ยูล...กูรักมึง...”

ตลอดมา...ฉันรู้ว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ซับซ้อน
เป็นสัตว์สังคมที่ไม่อาจอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย
หากอยู่อย่างโดดเดี่ยวจะมีความรู้สึกที่เรียกว่า ‘ความเหงา’

เมื่อก่อนฉันคิดแค่ว่าขอใครสักคน ใครก็ได้ที่เห็นฉันมีตัวตน เพื่อที่จะให้เขากำจัดความเหงาที่ฉันมี
มาวันนี้...เมื่อมีคน ๆ หนึ่งที่พร้อมจะรับทุกอย่างที่เป็นฉัน แต่ไม่ใช่คนที่ฉันต้องการ
ฉันถึงเข้าใจ...

บางที่ความรู้สึกเหงาก็ไม่ได้เกิดจากการไม่มีใคร
เพียงแค่ว่า...นั่นไม่ใช่...จิตใจฉันก็ยังคงว่างเปล่าและโดดเดี่ยวอย่างที่เคย

7

Love Will Come Through

ฉันซ้อมกีตาร์เล่นอยู่ในห้องซ้อม วันนี้ไม่มีใครว่างแต่ฉันก็ยังมาเพราะอยากอยู่คนเดียว

ช่วงนี้ดูอะไร ๆ ก็ดูขวางหูขวางตาไปหมด ฉันกำลังทำตัวไม่ถูกกับเพื่อน กำลังสับสน และความรู้สึกอีกหลายอย่างที่ประดังประเดเข้ามา

“ฮัลโล...กูรักมึง”

คำ ๆ นั้นมันก็ยังดังก้องอยู่ในหัว ฉันพยายามไม่สนใจ ทำตัวเหมือนกับว่าไม่ได้ยินที่จ๊อยอนพูดแต่ความสับสนในแวตาฉันคงบ่งบอกชัดว่ารับรู้มันชัดเจน

รัก...ฉันไม่คิดว่าจะได้ยินคำนี้และไม่เคยมีใครพูดกับฉันมาก่อน ฉันไม่เข้าใจตัวเองที่กำลังรู้สึกยังไง

ฉันได้ความรักที่ฉันเคยโหยหา ทำไมฉันไม่รู้สึกลืใจ แต่กลับหนักใจ ทันทที่จ๊อยอนพูดคำนั้นออกมาก็เหมือนก้าวผ่านเส้นบาง ๆ ที่ไม่ควรจะข้ามมา

มันทำให้ฉันอึดอัด

มันไม่ใช่แค่ความต้องการของร่างกายอีกต่อไป แต่มีส่วนของความรู้สึกมาเกี่ยวข้อง ฉันได้คำตอบของน้ำตา

นั่นแล้ว มันไม่ได้มาจากความเจ็บปวดทางร่างกายอย่างที่ฉันบอกตัวเอง และฉันคิดว่าฉันควรจะหยุดก่อนจะทำร้ายเพื่อนไปมากกว่านี้

‘คืนนี้ที่เดิมนะ’

ฉันมองข้อความในโทรศัพท์ทิ้งแล้วถอนหายใจ ยังไม่พร้อมที่จะเจอ

‘วันนี้ไม่ว่าง ไว้วันหลังค่อยเจอกัน’ ฉันตอบไปแบบนั้นเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า ออกจากห้องซ้อมแล้วตรงกลับบ้าน

“ฟิยูล!” ฉันอาบน้ำออกมาก็เห็นชวยอนมานั่งอยู่บนเตียงแล้ว

“อาทิตย์หน้ามีงานโรงเรียน ฟิยูลไปดูเค้าเล่นดนตรีด้วยน้ำ” ชวยอนยิ้มบอก ดูก็รู้ว่าตื่นเต้น

“ดูก่อน”

“ดูอะไรล่ะ”

“ไม่รู้ ดูก่อน”

“ยังงี้ก็ต้องไปให้ได้นะ”

“ถ้าพี่มีเรียนล่ะ”

“ก็โดดสิ ยากอะไร” ฉันฟังยิ้ม ๆ ไม่รับปาก แล้วทิ้งตัวลงนอนตัก หลับตาให้ชวยอนเล่นผม เล่นไปเล่นมานี้วเล็กที่เกยวเส้นผมเล่นเมื่อครู่ก็มากดที่หว่างคิ้วฉัน

“เป็นอะไรี่เปล่า ทำไมช่วงนี้ดูเครียด ๆ ”

“เปล่านี้”

“แต่หน้าพี่มันบอก”

“คิดมากน่า”

ชูยอนไม่ได้ว่าอะไรต่อ ฉันจับมือที่กดหว่างคิ้วมาไว้ตรงอก อยากจะหลับไปทั้งอย่างนี้

กับคน ๆ นี้ทำไมถึงมีผลต่อจิตใจฉันนัก ชูยอนจะรู้รีเปล่า มือที่ฉันจับมาไว้ตรงอกจะรู้สึกถึงการเต้นของหัวใจที่แรงผิดปกติไหม ชูยอนเป็นคนเดียวที่ฉันอยากกระทำรุนแรงอย่างถึงที่สุดแต่ก็อยากจะอ่อนโยนทะนุถนอมอย่างถึงที่สุด เช่นเดียวกัน ทั้งไม่อยากจะให้ใครมายุ่ง เป็นคนที่ฉันคิดว่าหากเสียไปโลกของฉันก็คงกลับมามืดมิดอีกครั้ง

ใช่ ฉันต้องรักษาไว้ ห้ามทำร้ายเด็ดขาด

“พี่ยูล...”

“อืมม...” ชูยอนเรียกฉันเบา ๆ ฉันก็ครางในลำคอตอบ แต่เห็นชูยอนเงยไปเลยลืมตามอง

“เรียกทำไม”

“เปล่า...เมื่อยขาแล้ว นอนกันเหอะ” ชูยอนตอบแบบไม่สบตา ฉันลุกขึ้นไปปิดไฟ คืบนั้นเราก็กลับกันไปทั้ง ๆ ที่มีประธานกันอยู่เฉย

เสียงร้องของแทยอนทำให้ฉันล่องลอยได้ชั่วขณะ

ฉันบอกได้เลยว่ามันมีจิตวิญญาณอยู่ในนั้น แต่เจ้าตัวอาจไม่รู้ หลังจากเลิกเรียนวันนี้ฉันก็ชวนแทยอนมาห้องซ้อมพร้อม ๆ กัน มันบอกว่าไม่เคยร้องจริงจังมาก่อนเลยออกจะกังวลที่ต้องมาร้องกับวง ยิ่งมันเป็นคนเงิบ ๆ ด้วยแล้วเลยไม่คิดว่าจะเอนเตอร์เทนใครได้ มันก็อาจจะจริงอย่างที่เจ้าตัวบอก...คนอย่างแทยอนเหมาะกับคำว่าหยิ่งของแท้ ทั้งการปรายตามองคนอื่น หน้าเซิด เวลาพูดด้วยบางที่มันก็ไม่ตอบถ้ามันไม่อยากจะพูด ถึงอย่างนั้นคนก็ยังชอบเข้าหามัน ด้วยบุคลิกหยิ่ง ๆ กับหน้าตาจิ้มลิ้มของมัน รุ่นพี่หลายคนเลยชอบแกล้งหยอกให้มันหงุดหงิดอยู่บ่อย ๆ

พอมันร้องไปเพลงหนึ่งเราก็ก็นอนติดลม อยากฟังมันร้องอีกเลยเล่นให้มันร้องต่ออีกสองสามเพลง ในใจแต่ละคนคงคิดไปต่าง ๆ นานาว่าต้องให้มันเข้าวงให้ได้เพราะแต่ละเพลงที่มันร้องไม่ได้เหมือนต้นฉบับแต่ก็เพราะในแบบของมัน...แบบที่เราต้องการ

“น้องแหมาอยู่วงเราเถอะ” มียองที่เอ่ยเอาดี้อ ๆ ฉันแอบยิ้มอย่างที่อยู่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“อย่าเรียกว่าน้องแห”

“ก็น้องชื่อแทยอนไม่ใช่หรอคะ”

“ก็เรียกแทยอนเฉย ๆ สิ”

“ก็เรียกน้องแหแล้วดูน่ารักเหมาะกับหน้า...”

“ยูล ญูไปนะ”

“เฮ้ย ล้อเล่น! เรียกแทยอนเฉย ๆ ก็ได้ แค่นี้ทำงอน” แทยอนปรายตามองนิ่ง ๆ อย่างที่มันชอบทำ ฉันรู้ว่ามันเริ่มจะหงุดหงิดมากเลยรีบพูด

“เคยไปดูที่ร้านรียัง” ฉันถาม มันก็ส่ายหน้า

“งั้นวันนี้ไปดูไหมละ จะรู้ว่าเป็นไง”

“ก็ได้ แต่มึงต้องไปส่งกูที่หอนะ” ฉันพยักหน้าทีหนึ่งเป็นเชิงว่าโอเค พอตกลงกันได้เราก็ก็นึกกันแล้วค่อยไปที่ร้าน มียองดูคึกแปลก ๆ จากปกติมันก็ชอบกวนตีนแทยอนอยู่เรื่อยจนแทยอนแทบไม่อยากจะทำหน้า ฉันว่าถ้าแทยอนจะไม่เข้าวงเราก็คงเพราะมันนี่แหละ

“มึงอย่าไปกวนตีนมันมากสิ” ฉันบอกมียอง

“ก็เด็กมันน่าเกลียดนี่หว่า”

“คิดอะไรกับมันปะนี่” มียองยิ้มกวนตีน

“ไม่รู้ รู้แต่มันน่ารักดี”

“คนคิดแบบมึงเยอะเยอะ”

“จริงเหวอ”

“คนจับมันเยอะ” ฉันบอกไป มียองทำหน้าที่เซ็งนิดหน่อย

“เฮอ ๆ ไม่กวนตีนก็ได้ งั้นมึงก็ช่วยพุดให้มันอยู่วงเราให้ได้ละกัน” ฉันยิ้มมุมปากยังไม่ตอบไป

แทยอนเป็นคนที่มีความน่ารัก หน้ามันค่อนข้างเด็กกว่าคนวัยเดียวกันมาก แถมยังตัวเล็ก นิ่ง ๆ แล้วดูไร้เดียงสาเหมือนเด็กสามขวบ แต่สำหรับฉันแล้ว แทยอนน่าจะเป็นคำจำกัดความของคำว่าร้ายเดียงสาซะมากกว่า ส่วนมียองก็ถือเป็นสัญลักษณ์ของวงเราหลาย ๆ ด้วยความที่ดูแรงจัดจ้านเป็นเอกลักษณ์ ทำให้เราคิดกันว่าถ้าได้แทยอนมาร้องแจมกับมียองคงจะดีไม่น้อย

เรายังนั่งอยู่หน้าร้าน เพราะข้างในยังวุ่นวายเตรียมร้านกันอยู่เราเลยยังนั่งตงนี่ ต่างคนต่างใจลอย เจียบกันอยู่นาน เห็นมียองมีท่าทีกังวลใจอะไรสักอย่างดูจากสีหน้า ฉันเลยตัดสินใจถาม

“มีเรื่องอะไรไปเล่า” มียองจ้องหน้าฉันนิ่งเหมือนคิดอะไรบางอย่าง

“กู...รู้เรื่องมึงกับเจียบ...”

ฉันไม่ตกใจที่มันบอก ใจจริงก็ไม่อยากปิดบังอะไร แต่เรื่องแบบนี้มันพูดลำบากทั้งยังยากเข้าใจ

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“วันนั้นที่มึงมานอนบ้านกู” ตั้งแต่ครั้งแรก...แต่มียองก็ทำเหมือนกับว่าไม่ได้รู้อะไร

“เจียบไม่รู้ว่ากูรู้เหวอ มันไม่เคยพูด แต่มันหายไปกับมึงบ่อย ๆ กูก็ได้แล้ว”

“มึงโกรธกูไปเล่า”

“โกรธทำไม เรื่องของมึงสองคน”

“.....”

“แต่ไฉนจะไม่หวั่น กูรู้ว่าจียอนชอบมึง...มาก”

“.....”

“หลัง ๆ มาเห็นมันเครียด บางทีก็ร้องไห้ ภายนอกมันดูแข็ง ๆ ก็จริง แต่ข้างในมันอ่อนไหวง่ายมึงก็รู้ ไม่อยากยุ่งแต่ก็ห่วงมัน”

“กูกำลังสับสน อยากจะให้มันจบ แต่ก็ไม่รู้จะพูดยังไง”

“เลยหลบหน้ามัน?” ฉันทึ่งไม่ตอบรับอะไรทั้งที่มันคือความจริง

“กูผิดเองที่เป็นคนเริ่มทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รู้สึกแบบนั้นกับจียอน”

“งั้นมึงก็ควรจะบอกไปให้มันทำใจสิ ปล่อยค่างแบบนี้นี่สงสารมันนะเว้ย”

ถึงฉันจะบอกว่าอยากให้จบแต่มันก็ยังมีส่วนที่ไม่สามารถละทิ้งได้โดยสิ้นเชิง ฉันกำลังเห็นแก่ตัว เห็นเพื่อนเป็นที่ระบายน จียอนรับฉันได้ทุกอย่างจนฉันไม่อาจปล่อยไปอย่างง่ายดาย

ใช่ ฉันไม่ใช่คนดี...ไม่ใช่...จนเข้าใกล้คำว่าเลวเต็มที่

“พี่บูล” ชูยอนที่ลงจากมอเตอร์ไซค์ของชูจองเรียกฉันให้ตื่นจากความคิด ชูจองจอดมอเตอร์ไซค์แล้วก็เดินตามชูยอนเข้ามาหาพวกเรา

คืนนี้วงเราขึ้นเล่นค่อนข้างช้าก็เลยนั่งดื่มกันอยู่หน้าร้าน พอทุกคนในวงมารวมตัวกัน จียอนก็แนะนำยุนาให้รู้จักกับแพยอนอีกที สองคนนี้เคยเจอกันบ้างที่มหาลัยแต่ก็ไม่เคยคุยกันสักครั้ง ยุนาาก็ดูโอเคกับแพยอน

จนถึงที่สุดแล้ว คงทั้งบรรยากาศร้าน คนดู และเพลงที่เล่นทำให้แพยอนตัดสินใจตอบตกลงเป็นนักร้องนำของวงเราอีกคน หลังจากเราเล่นเสร็จ กว่าจะตกลงให้ใครไปส่งแพยอนได้ก็เที่ยงกันอยู่พักใหญ่ เพราะชูยอนมาด้วยก็ต้องกลับบ้านพร้อมฉันอยู่แล้ว แต่แพยอนทวงสัญญาที่ฉันบอกว่าจะเป็นคนไปส่งมัน ฉันเลยบอกให้แพยอนรออยู่ก่อนเดี๋ยวลับมารับอีกที ชูจองก็เสนอตัวขึ้นมาบอกเดี่ยวไปส่งชูยอนเองแต่ฉันก็บอกปัด มียองยืนฟังอยู่ก็อาสาไปส่งแพยอนให้ฉันจะได้ไม่ต้องลำบากไป ๆ มา ๆ ตอนแรกแพยอนก็ดูไม่ยอมไปยืนนิ่งไม่พูดไม่จา แต่สุดท้ายก็ต้องยอมเพราะพวกเรายืนกดดัน ดูจากสายตาที่แพยอนมองมียอง ฉันคิดว่าถ้าหากไม่มีจียอนกับยุนาฉันน่าจะไปด้วยแพยอนคงไม่ยอมให้ไปส่งมันอย่างแน่นอน

ฉันมองข้างตัวเหลือแค่ฉัน ชูยอน...และชูจอง

ตอนนี้ฉันอารมณ์กรุ่น ๆ ไม่ว่าพยายามแค่ไหนก็ห้ามอารมณ์แบบนี้ไม่เคยได้

แต่จะไม่ให้ฉันหงุดหงิดได้ยังไง

ตลอดเวลาที่ฉันเล่นอยู่แน่นอนว่าสายตาดันแทบไม่ได้มองที่อื่น ชูยอนอยู่ในสายตาฉันตลอดแม้กระทั่งตอนที่ชูจองจับมือชูยอนดึงไปห้องน้ำด้วยกัน ตอนกลับมาจากห้องน้ำก็ยื่นซองหลังชูยอนคอยกันแขนอยู่ข้างตัวคล้ายจะปกป้อง หรือในอีกแง่ก็เหมือนการแสดงความเป็นเจ้าของ ทำไมชูยอนถึงใกล้ชิดกับชูจองจนเหมือนเป็นเรื่องเคยชินแบบนั้น ยืมนั่นอีก มันทำให้ฉันนึกหวน...กลัวว่าวันใดวันหนึ่ง...ชูยอนจะรู้สึกแบบเดียวกับชูจอง

เวลาที่ชูจองเหลือบมาเห็นฉันมองอยู่ก็ยิ้มให้ราวกับจะเยาะเย้ยกัน

ยิ้ม...เหมือนรู้ว่าฉันหวนใจ

ยิ่งเห็นฉันโกรธชูจองก็คงจะพอใจ เมื่อรู้แบบนี้แล้วฉันก็ได้แต่ทำตัวปกติด้วยใบหน้านิ่งเฉย

“ขับรถดี ๆ นะ” ชูยอนบอกลาก่อนที่ชูจองจะกลับบ้านไปได้สักที

ฉันจับมือของชูยอน แล้วจูงมาที่มอเตอร์ไซค์ ชูยอนสอดประสานนิ้วเข้ากับมือฉัน ชูยอนชอบทำแบบนี้บ่อย ๆ ระยะเวลาที่ผ่านมาฉันก็ชอบเพราะมันให้ทั้งความอบอุ่นและเป็นดูเป็นการกระทำที่พิเศษกว่าใคร

หวังว่ากับชูจองคงไม่เคยทำแบบนี้

ฉันคิด และนั่นทำให้ความหงุดหงิดที่มีมาตลอดลดลงจนแทบไม่เหลือ

‘ออกมาเจอกันหน่อยนะ ที่เดิม จะรอ’

พอกลับถึงบ้านก็เปิดดูข้อความที่ถูกส่งมา จียอนส่งมาทุกวัน ฉันก็ตอบปฏิเสธไปทุกวัน แต่คำพูดของมียองที่คุยกันทำให้ฉันตัดสินใจจะไปเจอจียอนวันนี้ ยิ่งงี้ก็ต้องคุย

ชูยอนอาบน้ำเรียบร้อยแล้วเข้ามาในห้อง เส้นผมเปียกน้ำหมด ๆ ทำให้ฉันเรียกชูยอนมานั่งบนเตียงแล้วเช็ดผมให้ฉันนั่งซ้อนหลัง เช็ดไปสายตาก็จ้องอยู่ที่ต้นคอเนียน ลมหายใจติดขัดขึ้นมาเมื่อจินตนาการว่าถ้าได้ขบกัดลงไป...จะได้ยินเสียงร้องแบบไหนกัน...

อีกแล้ว...เปลลอีกแล้ว

“แห้งแล้ว” ฉันบอกแล้วลุกจากเตียง หยิบกระเป๋าดังค์และกุญแจ

“ไปไหนอะ” ชูยอนถามมองฉันง ๆ

“ไปเอาของ ลืมไว้ในรถมียอง”

“รีบใช้เหวอ”

“อืม คงกลับช้า จะกลับไปนอนห้องใหม่”

“ไม่เอา ขอนอนนี้นะ รอพี่ยูลกลับมา” ฉันยืมให้เป็นคำตอบแล้วออกมา

ฉันยืนอยู่หน้าห้องมองแสงไฟในห้องที่ลอดใต้ประตู จียอนคงจะมารออยู่นานแล้ว ฉันยังไม่เปิดประตูเข้าไป เพราะไม่รู้ว่าจะพบกับจียอนยังไง

แต่เหมือนจียอนจะเห็นเงาเท้าฉันที่ยืนอยู่หน้าห้องเลยเปิดประตูออกมา เรายืนจ้องกันนิ่ง แม้จะเจอกันช่วงซ้อมหรือเล่นด้วยกันที่ร้านเราก็ไม่ได้คุยอะไรกันสักคำ ฉันพยายามหลบสายตาที่จียอนมองมาตลอดเวลา คราวนี้เมื่อฉันจ้องมองเต็มตา ก็เข้าใจแล้วว่าทำไมมียองถึงห่วงพี่มันนั๊ก

สายตาจียอนมันดูเศร้า เหมือนร้องให้อยู่ข้างใน

ฉันดันจียอนเข้าห้องและปิดประตู เรายังคงจ้องกัน ฉันยกมือขึ้นลูบหน้าจียอนเบา ๆ หวังอยากให้คลายความเศร้าลง หากทั้งหมดมันเป็นเพราะฉัน ฉันก็อยากทำให้มันหายไป

“กูไม่น่าพูดออกไปเลย...” จี๋ยอนพูดเสียงสั่น

“ทำเป็นไปได้อินได้ไหม...แล้วกลับมาเป็นเหมือนเดิม”

“มัน...คงเป็นเหมือนเดิมไม่ได้” เมื่อจันพูด จี๋ยอนก็โผล่เข้ากอดจันแน่น

“จะไม่พูดแล้ว ไม่อยากได้อินก็จะไม่พูดอีก จะนึกถึงใคร พูดชื่อใครก็ได้ ขอแค่มาเจอกันเหมือนเดิม” เสียงสะท้อนดังตามมาหลังจากพูดจบ จันกอดตบแล้วลูบหลัง จี๋ยอนก็ยังกอดจันแน่นขึ้น

“จี๋ยอน...กูไม่อยากทำมึงเจ็บ”

“แต่โดนมึงเเมนแบบนี้กูก็เจ็บ!” น้ำตาที่หยดลงบนไหล่จันรับรู้คำพูดนั้นของจี๋ยอนเป็นอย่างดีจันไม่อาจพูดอะไรได้อีก

“ยูล คบกับกูเถอะ ไม่ต้องรักก็ได้ กูจะไม่เรียกร้องอะไรเลย แค่ให้กูจะเป็นตัวแทนของคนที่มีต้องการเหมือนเดิม”

“นะ” จี๋ยอนละจากอ้อมกอดแล้วจูบจันเบา ๆ แหวตาร้องขอแววาวด้วยน้ำตา

ความคิดของจันดีพันกัน ถ้าทำแบบนั้นจี๋ยอนจะมีความสุขจริงหรือเปล่า ยอมที่จะมีความสัมพันธ์แบบนี้ ยอมที่จะให้จันนึกถึงคนอื่น จันรู้ทั้งรู้ว่าทำแบบนั้นมันผิด ทั้ง ๆ ที่จันไม่ได้รู้สึกแบบเดียวกับจี๋ยอน อยากจะจบความสัมพันธ์ที่กำลังเกินเพื่อน แต่ลึก ๆ ในใจจันจริง ๆ แล้วก็ไม่อาจตัดใจละทิ้งได้

จันคิดถึงชุนยอน และก็คิดว่าคงไม่สามารถทำอย่างที่ใจต้องการได้ ไม่ว่าวันนี้หรือวันไหน จันจะปกป้องชุนยอนจนกว่าจะได้สิ่งที่ดีที่สุด ไม่ใช่กับจัน คนที่ข้างในไม่ได้ใสสะอาด จิตใจที่แหวกวินแผลกเหลวจากตอนเด็กเป็นอย่างไรก็ยังคงเป็นแบบนั้น มันแผลกละเอียดเกินไปจนไม่อาจหลอมรวมให้เป็นปกติ

ยังงี้ก็คงเป็นไปไม่ได้

ถ้าหากว่าเป็นจี๋ยอนที่ยืนอยู่ตรงหน้าจันคนนี้ คนที่เห็นจันสำคัญ คนที่ยอมนอนกับจันโดยไม่ได้ถอยห่างความร้ายกาจที่จันกระทำ ข้างกายพยายามทำให้จันมีความสุขในทุก ๆ ครั้ง ในความรู้สึกจันก็ไม่อยากปล่อยไปจริง ๆ

จันสงสัย ในอนาคตจันจะรักคนนี้ได้ไหม

มันคงต้องใช้เวลากว่าจะได้คำตอบนั้น

ฉันจูบจี๋ยอนแล้วกระซิบติดริมฝีปาก “ก็ได้”

น้ำตาหยดลงมาจากตาคู่นั้นอีกครั้งแต่แวตาก็ไม่ได้เจ็บปวดอย่างที่เคย มันไหวระริกคล้ายดีใจ ฉันกระซุกจี๋ยอนเข้ามาบดจูบแล้วผลัดกลบนเตียง ความรุนแรงที่ไม่เคยลดลงกลับมีแต่จะเพิ่มขึ้น ร่องรอยขบกัดขึ้นสีจนทั่วตัวและเสียงร้องปานขาดใจ ทำให้รู้ว่ามันเจ็บแค่ไหน

ยังรู้ว่าเจ็บแต่จี๋ยอนก็ไม่ได้ขัดขึ้นใด ๆ ฉันก็ยังได้ใจ ทั้งคิดถึงและเรียกชื่อคนที่ต้องการออกมา

จี๋ยอนเป็นคนเลือกเอง ฉันไม่ผิด

มันเป็นข้ออ้างที่ฉันใช้ แทนที่จะปล่อยมือฉันกลับกระซุกจี๋ยอนลงมาจูบปวดด้วยกัน

เมื่อทุกอย่างสิ้นสุด ทุกอย่างรอบตัวเงียบงัน จี๋ยอนหลับไปโดยที่ยังกอดเอวฉันอยู่ เน้นนานจนแน่ใจว่าหลับสนิทแล้วฉันก็ยกแขนจี๋ยอนขึ้นพาตัวเองออกมาและตรงกลับบ้าน

มีคนรอฉันอยู่

ฉันเข้าไปในห้องตัวเองที่ยังไม่ได้ปิดไฟ ชูยอนนอนนิ่งหลับไปแล้ว ฉันอาบน้ำก่อนที่จะปิดไฟแล้วค่อย ๆ ก้าวขึ้นเตียงไม่อยากให้ชูยอนตื่น

“กลับมาแล้วเหรอ” ชูยอนที่รู้สึกตัวจากน้ำหนักฉันที่นอนลงข้าง ๆ ถามเบา ๆ อย่างงัวเงีย

“อืม นอนเถอะ” ฉันบอก กอดชูยอนจากด้านหลังแล้วขบหน้าลงแกว ๆ ตันคอ ชูยอนเกร็งตัวจนรู้สึกได้ ฉันเลยชักมือออกแต่ชูยอนก็เอื้อมคว้ามือฉันไปกระชับรอบเอวเหมือนเดิม

ความอ่อนโยนของชูยอนและสัมผัสของร่างกายตอนนี้ให้ความรู้สึกเต็มตื่น

แค่นี้ก็พอแล้ว

ฉันมีคนสนองความรู้สึกทางจิตใจคนหนึ่ง

มีคนสนองความต้องการทางร่างกายอีกคนหนึ่ง

ทั้งสองไม่อาจรวมเป็นหนึ่ง

สิ่งที่ฉันกำลังทำอยู่...มันเป็นการกระทำของคนเลวใช่ไหมหรือเปล่า?

8

Kiss Me

ภาพตรงหน้าทำฉันใจสั่น

ฉันเคยแต่มองชวยอนจากบนเวทีลงมาข้างล่างท่ามกลางฝูงชน วันนี้ ที่นี้ เราสลับตำแหน่งกัน ฉันมองชวยอนที่เล่นกีตาร์อยู่บนเวที ท่ามกลางบรรยากาศสนุกสนานชวยอนดูเจิดจ้าโดดเด่นที่สุด คน ๆ นี้เหมาะที่จะอยู่ตรงนั้น ชวยอนมองเห็นฉันและเราก็สบตากันบ่อยครั้ง รอยยิ้มสดใสนั้นก็ส่งมาให้ฉัน

บางที...ฉันก็ไม่อยากให้ใครเห็นรอยยิ้มของชวยอนที่เป็นของฉัน มันน่ารักจนฉันเกิดนึกหวง

ฉันไม่ฟังเสียงชาวดนตรีแตก ๆ จากลำโพงหรือมองชูจองที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เลยสักนิด มองอยู่แค่คน ๆ เดียวเท่านั้น เพียงแค่ชวยอนร้องประโยคแรก เหมือนผู้คนบริเวณนั้นโดนสะกดให้หลงไปกับเสียงหวาน ๆ

ชวยอน...ที่ไม่ได้เป็นเด็กตัวเล็กเหมือนเมื่อก่อน แต่ทว่าไหล่ที่สะพายกีตาร์นั้นก็ยังคงบอบบางเสมอในสายตาฉัน ทั้งแสงไฟ เสียงเพลง บรรยากาศรอบตัวทำให้ใบหน้าสดใสของชวยอนช่วงสวยงามเป็นภาพที่น่ามองและน่าจดจำ

แต่ก็มีภาพบางภาพที่บาดตาเหมือนจใจแกล้งกัน เมื่อชูจองเดินมาจับมือของชวยอน หากจะมองให้ปกติมันก็ปกติเป็นการกระทำทั่วไปของนักดนตรี แต่ฉันไม่ได้มองแบบนั้น เพราะแววตาของชูจองที่ส่งตรงมามันมีแววท้าทายเสมอ ๆ ทันทีที่ชูจองเดินมาจับมือชวยอนก็ละความสนใจไปจากฉัน หันไปมองเพื่อนสนิทและยิ้มให้กัน

เห็นแล้วก็ร้องวูบวาบในอก

“ไปรอข้างนอกนะ” จิยอนที่ยืนข้างฉันบอก ฉันพยักหน้าโดยที่ยังไม่ละสายตาจากเวที

“น้องชวยอนยิ่งโตยิ่งน่ารัก” มียองที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เอ่ยปากชม

“คุณแล้วคิดถึงสมัยโรงเรียนเก่าจิบ”

ฉันได้แต่เงยบเพราะไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้ ไม่เคยมีเพื่อนวัยเด็ก ไม่เคยมีช่วงเวลาดี ๆ หรือใครให้หวานถึง ฉันคิดแล้วก็รู้สึกเหงาอย่างบอกไม่ถูก

“กูว่าชวยอนเล่นเก่งพอ ๆ กับมึงแล้วนะเนี่ย ฮ่า ๆ ” มียองเอ่ยล้อ

“ยูล มึงว่าชวยอนฝีมือเทียบเคียงจิยอนรึยัง”

“จั้นมั้ง” ฉันตอบปิด ๆ ไม่อยากจะได้คิดเปรียบเทียบ...คนทั้งสอง...

เรื่องที่ตกลงว่าคบกันฉันกับจิยอนไม่ได้บอกใคร แคว้นรู้กันสองคน ถึงจิยอนจะหายไปบ่อย ๆ เหมือนเดิมแต่ก็ไม่ได้เศร้าอย่างเคย มียองก็ไม่ได้เอ่ยถามอะไรแถมมองเราอย่างสงสัยในบางครั้ง ชวยอนเองก็ถามบางวันที่ฉันกลับตึก ฉันก็ได้แต่บอกว่าทำงานกับเพื่อนบ้าง ไปเที่ยวกับเพื่อนบ้าง

ความจริงก็คือ...ฉันไม่อยากให้ชวยอนรู้เรื่องของฉันกับจิยอน

ชวยอนเป็นคนสุดท้ายที่ฉันอยากให้รู้ ฉันไม่รู้หรอกว่าชวยอนจะรู้สึกยังไง แต่ฉันก็ไม่อยากให้ชวยอนคิดว่าฉันเห็นใครสำคัญกว่า...

ไม่อยาก...ให้เห็นฉันเป็นของใครและเห็นใครที่เป็นของฉัน

ยิ่งจิยอนไม่เคยเรียกร้องอะไรอย่างที่เป็นกับฉันไว้ฉันก็ยิ่งเห็นแก่ตัวขึ้นทุกที แต่ตราบดีที่จิยอนยังคงยินยอมฉันก็ยังจะให้มันดำเนินต่อไป หากการร้องขอมากขึ้นจนฉันไม่อาจตอบสนองหรือจิยอนเป็นฝ่ายอยากหยุดฉันก็พร้อมที่จะปล่อยมือ...

“พี่จียอน คำเล่นเป็นไงบ้าง” ชูยอนสะพายกีตาร์วิ่งมาหาพวกฉันแล้วถามจียอนก่อนเป็นอย่างแรก

“เก่งแล้ว ซ้อมเยอะสิเรา” จียอนพูดแล้วก็ลูบหัวชูยอน นักเรียนคนแรกของมัน ฉันมองแล้วก็รู้สึกสงสัยในใจสงสัย...ว่าในใจนั้นจะรู้สึกยังไง...กับเจ้าของชื่อที่ฉันมักจะเรียกอยู่ทุกครั้ง

จียอนไม่เคยมีท่าทีผิดปกติกับชูยอน ไม่ว่าตอนนี้หรือก่อนหน้านี้ บางทีฉันอาจคิดมากไปเองที่กลัวจียอนจะรู้สึกไม่ดีกับชูยอน แต่เมื่อเห็นแบบนี้มันก็ทำให้ฉันไม่ตั้งใจและคิดอะไรอีก

ฉันมองข้ามมันไปโดยไม่รู้ว่าข้างในลึก ๆ แล้วที่จียอนไม่แสดงออกให้เห็นก็ใช่ว่าจะเจ็บไม่เป็น

“พี่ลูคีนี่ คำไปกินข้าวกับเพื่อนนะ อาจจะกลับดึก ฝากบอกแม่หน่อยสิ”

“ไปที่ไหน”

“ยังไม่รู้ ก็ตาม ๆ เพื่อนไป บอกแม่ว่าไปกับชูยอนแหละ ไม่ต้องห่วง”

ฉันพยักหน้าทั้งที่ใจไม่อยากจะให้ไปแต่ก็ไม่มีสิทธิ์อะไรไปห้าม ยิ่งชูยอนโตขึ้นยิ่งจะมีสังคมเป็นของตัวเอง สังคมที่ฉันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและคงทำได้แค่ดูอยู่ห่าง ๆ

ถึงรู้ว่าควรปล่อยไปแต่ใจก็รู้สึกเหงาและนี่กลัว หากวันใดวันหนึ่งความสำคัญของฉันลดลงจากชีวิตชูยอน ลดลงไปเรื่อย ๆ จนไม่สามารถอยู่ข้าง ๆ ได้อีก...ถ้าถึงตอนนั้นฉันจะเป็นยังไง...

ฉันกลับมาหาคนที่เพื่อน ๆ นัดตัวที่จะสอบกัน จียอนกลับไปทีละคนในขณะที่มียองติดสอยห้อยตามฉันมาที่ตึกด้วย เดาจุดประสงค์มันไม่ยาก เพราะมันจะติดใจเพื่อนฉันอย่างเห็นได้ชัด ส่วนตัวเพื่อนฉันก็ยังไม่ทำที่เป็นอื่นนอกจากเอ็นช่า ซ้ำยังจะเอ็นช่ากับไอ้มียองเป็นพิเศษอีกด้วย

ตั้งแต่วัยกับมียองมาคนที่มันคบด้วยฉันไม่รู้จำแม้แต่ชื่อสักคน มีทั้งทอมและผู้ชาย ผ่านมาและผ่านไปรวดเร็วไม่จริงจังซึ่งก็เข้ากับนิสัยมันดี ถึงจะทะเลาะทะเล้น กวนตีน เสียงดังแต่เนี่ยก็คือเสน่ห์ของมัน มันเข้ากับคนง่ายและไม่ปฏิเสธคนที่เข้ามา ฉันก็เลยไม่เคยคิดจะสนใจเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวมันมากเท่าไร

ตอนนี้ฉันได้เห็นมียองในมุมที่ไม่เคยเห็นมาก่อน มุมที่เหมือนกำลังจีบใครสักคน เพราะแทยอนเป็นเพื่อนฉัน ฉันก็เลยได้เห็นด้านนี้ของมัน นิสัยกวนตีนของมียองกับปฏิกิริยาตอบสนองของแทยอนทำให้ฉันชอบมองอย่างเห็นเป็น

เรื่องสนุก เพราะมันดูไม่ซับซ้อน เป็นการกระทำที่แสดงความรู้สึกตรง ๆ ซึ่งตรงข้ามกับฉันอย่างสิ้นเชิง

“อ้าว พี่มียอง หวัดดีค่ะ!” ชูยของร้องทักเมื่อฉันสองคนนั่งลงกับพวกมัน เพราะชูยของทักเสียงดังแทบจนเลยต้องเงยหน้ามองพวกเรา แทยอนสบตาทั้งฉันและมียองก่อนจะก้มลงอ่านหนังสือต่อไม่ได้ทักทายอะไรตามสไตล์ของมัน

ในขณะที่พวกฉันนั่งตัวกันมียองมันก็นั่งเฉย ๆ เท้าคางมองแทยอนเงียบ ๆ คนอื่น ๆ ก็คงไม่ได้คิดว่ามียองมันรบกวนอะไรแต่คงไม่ใช่ในความรู้สึกแทยอน มันเงยหน้ามาทุกครั้งก็จะเจอแต่สายตาของไอ้มียองทำให้ฉันเริ่มขมวดเข้าหากันมากขึ้นทุกที

“กูไปซื้อน้ำนะ เอาไรกันรีเปล่า” แทยอนบอกแล้วลุกขึ้น หน้าบ่งบอกอารมณ์หงุดหงิดสุดขีด

“เอาได้ก”

“เอาเปปซี่”

“เอา...”

“ถ้ามีงสิ่งเสือก ก็ไปซื้อกันเองเลย” แทยอนบอกอย่างรู้ทัน พวกมันก็หัวเราะสะใจก่อนจะส่งของกินกันไป

“เดี๋ยวพี่ไปช่วยถือนะ” มียองบอก รู้ทั้งรู้ว่าพี่เขาไปซื้อของเพราะไม่อยากเห็นหน้ามัน มันก็ยังเสนอหน้าเข้าไป ทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

“ไม่เป็นไร ถือนะเองได้”

“จะไปซื้อน้ำอยู่พอดี” ถ้อยคำบ่งบอกความตั้งใจว่ายังไงก็จะไปด้วยทำให้แทยอนไม่พูดอะไรอีก แล้วเดินออกไปไม่สนใจคนที่บอกจะไปด้วยกัน

ฉันนึกหวั่น ๆ กลัวแทยอนมันรำคาญมียองมากจนทนไม่ไหวและออกจากวงไปเหมือนกัน แต่ก็อย่างที่มียองบอกว่ามันเป็นเรื่องของคนสองคน กับจียอนและฉันมันยังไม่ถามทั้งที่เกี่ยวข้องกับตัวมันและวงโดยตรง ต่อเมื่อมันทนไม่ไหวหรือเป็นห่วงจริง ๆ ถึงถาม ฉันก็คงได้แต่มองดูเรื่องของมันกับแทยอนที่จะเป็นไปอยู่ห่าง ๆ เช่นกัน

พวกมันหายไปนานก่อนจะกลับมาพร้อมของที่พวกเราสั่ง แทยอนดูเฉย ๆ ไม่ได้ดูหงุดหงิดอะไรมากมายแล้ว มียองก็ยิ้มหน้าบานตาหยีเหมือนคนบ้าอย่างที่ผมชอบทำเวลาอารมณ์ดี เราตัวกันจนฟ้าเริ่มมืดก็สลายตัวและแยกย้าย

กันกลับบ้าน ฉันเดินมาที่มอเตอร์ไซค์คิดจะตรงกลับบ้านก็มีข้อความส่งเข้ามาก่อน

ฉันเปิดดูข้อความของจีโยนที่แจ้งเตือนมา

‘อยู่ไหน’

‘ที่รถกำลังจะกลับ’

‘เดี๋ยวไปหา รออยู่นั่นนะ’

ฉันรอจีโยนอย่างที่มีคนบอก ในระหว่างนี้ก็โทรหานายอนฮีแล้วบอกว่าชุกยอนไปกินข้าวกับเพื่อน คงจะกลับช้าหน่อย ตัวฉันตอนแรกที่คิดจะกลับบ้านก็บอกว่าคงกลับช้าด้วยเหมือนกัน

“ไปกินข้าวกัน” พอจีโยนมาถึงฉันก็ชวนไปกินข้าว จีโยนยิ้มรับคำชวนแล้วก้าวขึ้นมอเตอร์ไซค์ด้วยกัน

ฉันขับพาไปกินที่ถนนคนเดินใกล้ ๆ หาด ไม่บ่อยที่เราจะไปไหนด้วยกันแบบนี้สองคนทำให้ฉันรู้สึกแปลก ๆ เรามักจะไปไหน ๆ กันสามคนโดยที่มีมียองอยู่ด้วยซึ่งทำให้บรรยากาศระหว่างพวกเราไม่มีความเจียบ ขณะที่เราเดินกันสองคนอยู่เนี่ยแม้จะรู้สึกแปลกแต่ฉันก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัดอะไร และดูจากรอยยิ้มบาง ๆ ของจีโยนก็เหมือนจะคิดแบบนั้นเหมือนกัน

“ยังไม่อยากกลับบ้านเลย” จีโยนกระซิบบอกระหว่างที่ฉันจะพาไปส่งที่บ้านแล้วกดแฮนด์แน่นขึ้น ความหมายสื่อชัดตามนั้น ฉันเลยขับรถไปที่เดิมของเรา

“ขออ่านหนังสือนะ” ฉันทิ้งตัวนั่งบนเตียงแล้วบอกจีโยน วันนี้ไม่มีอารมณ์ทำแบบนั้นเท่าไร แต่ก็ยังไม่อยากกลับบ้านไปอยู่คนเดียวให้คิดฟุ้งซ่านว่าชุกยอนกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหนกับใคร

“อืม” จีโยนตอบรับ นอนลงข้าง ๆ แล้วมองฉันอยู่เฉย ๆ ฉันไม่รู้สิกรำคาญสายตาที่จ้องมองฉันตลอดเวลาแต่ก็ใช่ว่าจะมีสมาธิมากนัก เกิดจะเข้าใจทยอยขึ้นมามีคนจ้องมาก ๆ ก็อยากจะรู้ขึ้นมาว่าเขาคิดอะไร ถึงได้จ้องกันแบบนี้

ระหว่างเราความรู้สึกมันซับซ้อนอยู่มาก การที่อยู่ด้วยกันโดยปราศจากการสื่อสารทางคำพูดและทางร่างกาย บางทีก็ยากที่จะรู้ว่าอีกฝ่ายรู้สึกอย่างไร สายตาที่เฝ้ามองฉันนั้นฉันตีความมันไม่ออก ฉันวางหนังสือลงข้างเตียงและนอนลงหันหน้าเข้าหาจีโยนที่มองฉันอยู่ ฉันเลือกที่จะไม่พูดออกมาและจ้องมองกลับคล้ายเป็นการถาม

“ขอพูดไฉนหน่อยได้ไหม”

“อะไร”

“ถ้าพูดออกมา...ยูล...มึง...จะโกรธไหม” จี๋ยอนเอ่ยถามฉันในที่สุด

“พูดอะไร”

“.....”

“ไม่โกรธหรอก พุดสิ”

“รัก”

“รักยูลนะ”

พอจี๋ยอนพูดจบก็จ้องหน้าฉันเหมือนดูปฏิกิริยาว่าฉันจะโกรธหรือไม่ ฉันเลือกที่จะยิ้มให้เพื่อให้จี๋ยอนสบายใจว่าฉันไม่โกรธที่พูดคำนั้น จะให้ฉันโกรธได้ยังไงในเมื่อจี๋ยอนรักฉัน แม้หัวใจไม่ได้สั่นไหวจากคำพูดนั้นแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ารู้สึกดี

เมื่อเห็นฉันยิ้มจี๋ยอนก็กระเฝ้านเข้ามาแล้วจูบฉันแผ่วเบา ริมฝีปากที่กดลงมานิ่งค้างคล้ายเน้นย้ำคำพูดก่อนหน้านี้ ก่อนจะค่อย ๆ ขยับบดเบียดเปลี่ยนองศา ฉันนอนนิ่งและตอบสนอง ไม่ได้รุกเข้าหา มันจึงเป็นจูบที่อ่อนโยนที่สุดของเรา

เพื่อตอบแทนคำว่ารักของจี๋ยอน สิ่งที่คุณให้ได้มันก็มีแค่นี้

ก่อนหน้านี้ที่เรารู้จักน่าจะคุ้นกับนายอนฮึ้นฉันไม่มีความหมายของคำ ๆ นี้ เพราะฉันไม่เคยเห็นและรู้จักมันเป็นนามธรรมที่ฉันสัมผัสไม่ได้

แต่ฉันก็เคยอยากได้มันจากแม่...อยากได้ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่ามันเรียกว่าอะไร

ฉันรู้สึกถึงมันครั้งแรกจากครอบครัวที่ฉันอยู่ ครอบครัวที่ไม่เคยพูดคำว่ารักแก่กันแต่การกระทำทุก ๆ อย่างบ่งบอกชัด

รอยยิ้ม ความเข้าใจได้ ความห่วงใย ความอบอุ่น ความเข้าใจ มันคือทุก ๆ สิ่งรวมกัน

น้ำอุ่นโอบกอดน้ำยอนฮีทำให้ฉันซึมซับคำ ๆ นั้นและทำให้เห็นว่ามันมีอยู่จริง

ฉันเพิ่งรู้ว่าคนบางคนเกิดจากความรักไม่ใช่เช็ทส์ที่มันฝังหัวฉันอยู่ตั้งแต่เกิดต่อเมื่อได้เจอพวกเขา...ได้เจอชู

ยอน

ตอนนี้ฉันจึงรู้ว่าฉันไม่ได้รักจียอนเพราะฉันยังเห็นเป็นแค่เช็ทส์ มันเกิดขึ้นและจบไป ไม่มีความรู้สึกใด
มากมายกว่านั้น

มันน่าเศร้าที่ฉันรักคนที่รักฉันไม่ได้

จูบนั้นสิ้นสุด ฉันจ้องจียอนนิ่งนาน

จียอนยิ้มแต่แววตาเจ็บปวดจนปิดไม่มิดเหมือนรับรู้สิ่งที่ฉันคิด แล้วเอ่ยสั้น ๆ

“กลับกันเถอะ”

ฉันได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์เลี้ยวขึ้นจากเตียงแล้วมองลงมาทางหน้าต่าง

แม้ว่าฉันจะกลับมานานจนเตรียมตัวจะนอนแล้วชูยอนก็ยังไม่กลับมา นั่นทำให้ฉันว่าหัวใจอย่างบอกไม่ถูก
ฉันมองลงไปแล้วเจอชูยอนที่กลับมาแล้วก็ทำให้สงบใจได้บ้าง ชูจองมาส่งชูยอนเหมือนเคย ฉันมองทั้งสองยืนคุยกัน
โดยที่ยังไม่มีทีท่าจะบอกลา ลักษณะของชูจองกับชูยอนเหมือนกำลังโต้เถียงอะไรกันอยู่

ท่าทีของทั้งสองคนดูรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อชูจองเดินเข้ามาและชูยอนก็ถอยหลังหนึ่งก้าว ก่อนที่ชูจองจะเข้ามา
มากไปกว่านี้ชูยอนก็ผลักชูจองจนเขถอยหลังไป ชูจองมีท่าทีโมโหก่อนจะกระชากชูยอนเข้าไปจับต้นคอแล้วกดจูบ

ใจฉันกระตุก

จูบสั้นเพียงแค่นี้ยอนก็ผลักชูจองออก พุดอะไรบางอย่างแล้วเดินเข้าบ้าน

ฉันผละจากหน้าต่าง ทิ้งตัวนอนลงบนเตียง จิตใจว้าวุ่นเหมือนทำอะไรหายไป ฉันสับสนและสงสัย นั้น

เหมือนไม่ใช่ครั้งแรกที่ทั้งสองคนจูบกัน ฉันรู้สึกแบบนั้น

ยิ่งคิด ก็ยิ่งปวดในอก

กำลังมีคนพยายามเอาช้อนไปจากฉัน เอาไปเป็นของตัวเอง...ต่อหน้าต่อตาฉัน

ความรู้สึกแบบนี้คืออะไรกัน ทำไมฉันถึงเจ็บ...รู้สึกเจ็บ

ก็อก ก็อก

ฉันตอบรับเสียงเคาะและเห็นช้อนในชุดนอนเดินเข้ามา นั่นทำให้รู้ว่าฉันจมอยู่กับความคิดนานแค่ไหน ภาพเมื่อครู่ยังคงติดตาจนฉันยังไม่สามารถมองหน้าช้อนตรง ๆ ได้จึงบอกให้ช้อนปิดไฟ

ช้อนก้าวขึ้นเตียงมานอนข้าง ๆ ฉันเงียบ ๆ และดึงมือฉันเข้าไปจับ ฉันบีบตอบแน่นเหมือนกลัวใครจะดึงมือช้อนออกไปจากฉัน

ฉันกำลังกลัว

ฉันเคยคิดว่าช้อนจะเป็นของฉันไม่ได้ เพราะฉันไม่อยากจะทำร้ายช้อน
แต่ถ้าการที่ช้อนจะเป็นของใครแล้วฉันจะเจ็บปวดขนาดนี้ ฉันจะทนได้ยังไง

ในความคิดกับความเป็นจริงมันช่างแตกต่าง
ต่อเมื่อมันมาเกิดขึ้นตรงหน้าฉันถึงรู้ว่าฉันทนไม่ได้

“พี่ชูล เป็นอะไร” เสียงช้อนถามฉันให้ตื่นจากความคิด และผ่องแสงที่บีบมือช้อนอยู่ ช้อนอาจจะเจ็บแต่ก็ถามฉันอย่างเป็นห่วง ฉันกุมมือช้อนเอามาไว้แนบอก รู้ตัวว่าฉันกำลังตัวสั่นก็ตอนที่ช้อนขยับมาใกล้แล้วใช้แขนอีกข้างโอบตัวฉันไว้

“เป็นอะไร บอกคำเดียวสิ”

“ไม่ได้...เป็นอะไร”

“ตอบแบบนี้ทุกที”

“ชวยอน...”

“หืม”

“ชวยอน...”

ฉันพูดอะไรไม่ออกได้แต่เรียกอยู่แบบนั้น ฉันมองตาชวยอนที่แวววาวอยู่ในความมืด ทั้งหมดของชวยอนที่ฉันสัมผัสอยู่ ทั้งมือ สายตาและทุก ๆ อย่าง ฉันอยากให้คน ๆ นี้เป็นของฉัน

ถ้าฉันจะทำแบบนั้น...มันจะผิดไหม

ถ้าฉันทำ...จะผิดต่อน่ายูนโฮกับน่ายอนฮีหรือเปล่า

ฉันจ้องริมฝีปากของชวยอนที่อยู่ตรงหน้า ภาพนั้นยังคงตามหลอกหลอนจนฉันอยากจะลบรอย ฉันอยากสัมผัสและก้ออยากให้ชวยอนรับรู้ถึงสัมผัสของฉันเช่นกัน

ลมหายใจขัดเมื่อคิดถึงสิ่งที่คิดจะทำ ถ้าทำไปแล้ว...ชวยอนจะโกรธ...จะหนีฉันไปหรือเปล่า

สับสนไปหมดแล้ว

ชวยอนเลื่อนมือที่กอดฉันอยู่ขึ้นมาลูบที่หน้าฉัน สายตาเป็นกังวล ฉันปล่อยมือที่กุมมือของชวยอนออกแล้วดึงชวยอนเข้ามากอดไว้ทั้งตัว ชวยอนก็กอดตอบฉันเหมือนทุกครั้ง เรากอดกันอยู่นาน ชวยอนที่อยู่ในอ้อมกอดฉันตอนนี้ทำให้ฉันสงบใจลงได้บ้าง

การกอดเป็นสัมผัสที่ฉันชอบเพราะทำให้อุ่นใจ ชวยอนขยับตัวเล็กน้อย ฉันก็คลายออกเพราะกลัวจะทำให้ฉี้อัด ชวยอนยิ้มให้ฉันเมื่อเราสบตากันอีกครั้ง รอยยิ้มนี้ทำให้ฉันคิดจะไม่สนใจอะไรอีกต่อไป

ฉันพลิกตัวคว่ำชวยอนไว้ จ้องมองสีหน้าตกใจและแววตาสงสัยของชวยอน สุดท้ายสายตาก็หยุดอยู่ที่ริมฝีปากที่ยิ้มให้ฉันเมื่อครู่

เป็นยิ้มที่ฉันหวังจริง ๆ

ฉันโน้มหน้าเข้าไปใกล้ ใจเต้นกระหน่ำรุนแรง

ชื่อยอนหลับตาลงทันทีที่ฉันแนบริมฝีปากลงไป เพียงแค่แตะแผ่วเบาก็ให้ความรู้สึกรุนแรงในใจ
ยิ่งกว่าครั้งนั้น ยิ่งกว่าครั้งไหน

ฉันกดลงไปเบา ๆ ซ้ำ ๆ ชื่อยอนยกแขนขึ้นโอบรอบคอฉันไว้แล้วกดให้แนบชิดเข้าไปอีก จากเบา ๆ ก็บิดเบียด
กันแรงขึ้น ฉันขบเผลอริมฝีปากจนได้ยินเสียงชัดเจนในความเงียบ

เนิ่นนานจนผละออก แล้วมองตาใส ๆ ที่จ้องฉันอยู่ ฉันคิดว่าควรจะพอแต่ก็อดไม่ได้ที่จะก้มลงจูบอีกครั้ง
มันเป็นจูบที่อ่อนโยนที่สุดเท่าที่ฉันเคยจูบใคร

อ่อนโยนจนหัวใจฉันแทบหยุดเต้น

จูบอย่างทะนุถนอมจากริมฝีปาก แก้ม เปลือกตา และหน้าผาก

มันเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้เลย รู้แต่ว่าฉันไม่คิดว่าจะรู้สึกแบบนี้กับใครหรือเคยรู้สึกกับใครมา
ก่อน

‘รัก’

คำ ๆ นี้ผุดขึ้นในใจ
มันคงจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้อีกแล้ว

นาที่นี้ฉันรู้แล้ว...ยอมรับแล้ว...

ฉัน ‘รัก’ ชื่อยอน
รัก...จนแทบบ้า

9

Something In The Air

ฉันไม่เคยสงสัยเลยจนกระทั่งตอนนี้ว่าความรู้สึกที่มีต่อชยุอนนั้นมันคืออะไร

ฉันแค่รู้สึกว่าต้องการชยุอน ต้องการกระทำตามความคิดดำมืดข้างใน ฉันไม่รู้จริง ๆ ว่าลึก ๆ แล้วที่ต้องการมันไม่ใช่แค่นั้น...มันมากมายกว่านั้นและเลยเถิดไปไกล...

ไกลเกินกว่าที่จะถอนตัว

ฉันไม่พูด ชยุอนก็ได้ไม่ถาม

ฉันไม่รู้ว่าจะชยุอนคิดยังไง หรือรู้สึกแบบไหนกับการกระทำแบบนั้นของฉัน การที่ชยุอนไม่ปฏิเสธมันหมายความว่าอะไร ฉันไม่สามารถตีความอะไรได้ทั้งนั้นกับท่าทีที่เป็นปกติทุกอย่างของชยุอน

จูบเมื่อคืนชยุอนทำราวกับว่าไม่เคยเกิดขึ้น

ไม่แสดงท่าทีโกรธ รังเกียจ สงสัยหรืออะไรสักนิด มันคงจะดีถ้าชยุอนจะแสดงความรู้สึกอะไรออกมาบ้างไม่ใหั

ฉันคิดฟุ้งซ่านแบบนี้

วันนี้ฉันมีสอບแต่ดูท่าคงยากที่จะมีสมาธิ ตลอดเวลาตั้งแต่ตื่น อาบน้ำหรือแม้แต่ตอนกินข้าวเข้าด้วยกันฉันก็ยังคิดถึงเรื่องเมื่อคืน คิดเรื่องชวยอนกับชวยอง คิดถึงจูบของเรา มันทำให้สับสนว่าวุ่นใจ

“เดี๋ยววันนี้ไปส่งนะ” ฉันบอกชวยอนตอนที่กินข้าวเสร็จ

“อ้อ” ชวยอนพยักหน้ายิ้มให้ฉันแล้วเดินขึ้นห้องไปเอากระเป๋า

ฉันจะทำยังไงดี

ชวยอนก็ยิ้มเหมือนเดิมแต่ฉันรู้สึกไม่เหมือนเดิม

ฉันเดินตามชวยอนขึ้นมานบนห้อง เคาะสองสามครั้งแล้วเดินเข้าไป ชวยอนเดินไปเดินมาเอาหนังสือออกจากกระเป๋าและหาเล่มที่ต้องเอาไปอยู่พักหนึ่ง พอจัดกระเป๋าเสร็จก็เปิดชั้นเอาถุงเท้ามาใส่ ฉันนั่งบนเตียงมองชวยอนอยู่ตลอดระหว่างนั้นโดยที่ชวยอนไม่ได้สนใจฉัน

“ไปกันเถอะ” พอเตรียมตัวพร้อมเสร็จเรียบร้อยแล้วถึงหันมามองฉันที่นั่งอยู่

ฉันเดินเข้าไปหาแล้วปลดเป้ที่ชวยอนสะพายอยู่ลง ชวยอนมองฉันนิ่งไม่ได้ถอยหนี ทั้งที่รู้ว่าฉันกำลังจะทำอะไร ฉันใช้มือหนึ่งรังเอวเข้ามา มืออีกข้างจับใบหน้าแล้วก้มลงจูบ

จูบย่ำ ๆ โดยไม่รูกล้ำก้าเกิน

ฉันโหยหาและต้องการมันมากจนไม่สนใจเหตุผลอะไร

ทั้งที่ในใจอยากกระทำมากกว่านี้หลายเท่า อยากจะบดขยี้ให้ได้เลือดและลิ้มเลียรสชาติ ตอนนี้อันฉันยังห้ามตัวเองได้แต่ก็ไม่แน่ใจว่าในอนาคตจะทนได้ไหม

และก็นึกสงสัยว่าถ้าเกิดสักวันหนึ่งฉันเอาชวยอนมาเป็นของฉัน ยื้อแย่งมา ฉันจะทำให้ชวยอนมีความสุข หรือทำให้ชวยอนทรมานกันแน่

ฉันยังไม่มั่นใจหากจะแย่งมาแต่ก็ขยื้อเอาไว้กับตัวก่อน

ฉันเห็นแก่ตัวใช่ไหม

ตอนนี้ฉันทำได้แค่นี้จริง ๆ

มือของชูยอนที่โอบรอบเอวฉันขณะที่เราจูบกันทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นและมีความสุขในเวลาเดียวกัน

หลังจากที่ฉันปล่อยออก ชูยอนก็หลับตาและยกมือขึ้นเช็ดริมฝีปาก ฉันยิ้มก่อนจะหยิบเบาะขึ้นมาให้ชูยอน สะพายแล้วบอกให้ชูยอนไปรอข้างล่างก่อน

ฉันเข้ามาหยิบของในห้องแล้วรีบลงมาข้างล่างด้วยอารมณ์ปลดปล่อยอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ก็รู้สึกได้แค่ชั่วครู่ ผ่านมาเหมือนความฝันแล้วหายไปทันทีที่เห็นชูจอง เห็นแวตาของโทษที่มองชูยอน และเห็นท่าที่อ่อนอกอ่อนใจไม่ถือ โทษโกรธเคืองของชูยอน พอฉันเดินเข้าไปใกล้ทั้งสองก็หันมามอง ชูยอนมองฉันและหันไปมองชูจองเหมือนขังใจ

“พี่ยูลมีสอบ คำไปกับชูจองดีกว่า เดี่ยวพี่ยูลจะไปสาย”

“ตามใจ”

ฉันตอบเหมือนไม่คิดอะไร พยายามทำตัวให้ปกติทั้งที่ในใจแทบคลั่ง อะไร ๆ ก็ดูไม่เหมือนเคยอีกแล้วสำหรับฉัน ฉันหวังชูยอนโดยเฉพาะกับเพื่อนคนนี้ เพื่อนที่ไม่ใช่เพื่อนธรรมดา ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนดูเกินกว่าคำว่าเพื่อน จากเหตุการณ์ที่เห็นเมื่อคืน ฉันไม่อยากคิดเอาตัวเองเปรียบเทียบกับ แต่หากว่ามันจะเกินเลยเหมือนความสัมพันธ์ของฉันกับจียอนขึ้นมาฉันคงยอมไม่ได้

ใช่ ยอมไม่ได้...แต่ฉันก็รู้ว่าควรทำยังไง

และยังไม่รู้ว่าชูยอนรู้สึกหรือคิดอะไรบ้างไหมกับชูจอง...หรือแม้แต่กับฉัน

ฉันเดินไปที่มอเตอร์ไซค์ของตัวเองโดยมีสายตาของชูยอนมองตาม เมื่อออกกรถขับผ่านทั้งสองฉันก็เห็นหน้าหงอย ๆ ของชูยอนที่มองฉันอยู่ โดยไม่สนใจจะหันมองชูจองที่กำลังเรียกให้ขึ้นรถสกนิต

“แทยอนไม่มาด้วยกันหรอ”

มียองถามฉันทันทีที่ถึงห้องซ้อม ดูท่าอาการของมันหนักหนาสาหัสขึ้นทุกทีเพราะถามหาแต่แทยอนทุกครั้งที่เห็นหน้าฉัน หลังสอบเสร็จวันนี้ฉันออกมาเร็วกว่าคนอื่นแล้วก็ตรงมาที่นี่เลย ลืมคิดถึงแทยอนไปสนิทว่าจะมาซ้อมด้วยกันเพราะมัวแต่คิดเรื่องอื่น

“เปล่า เดี๋ยวคงตามมา จียอนล่ะ”

“ว่าจะถามพี่ยูลเหมือนกัน ไม่เห็นตั้งแต่เช้าแล้ว ไม่รู้พี่จียอนไปไหน” เป็นยูนอาที่ตอบแทน

“จิ้นเหวอ” ฉันทับสั่น ๆ คิดว่าเดี๋ยวจียอนก็คงมา

มียองเปิดเพลงใหม่ที่คิดว่าเราน่าจะเล่นให้ฉันทึ่งพลาง ๆ เราต่างคนต่างฟังต่างซ้อมของตัวเองไปสักพักเทยอนก็มา

“ทึงกู” เปิดเข้ามาคำแรกก็ว่าฉันท่อนเคื่อง ๆ

“โทษที ลืม”

“เลี้ยงข้าวเลย หิว”

“เฮอ ๆ ก็ได้” ฉันทบอเพราะผิดจริงที่ลืมมันซะสนิท ปลอ่ยให้มันมาเอง ดูท่าคงจะหงุดหงิดเข้าไปอีกถ้าไม่ได้กินข้าว ฉันทันไปชวนมียองไปด้วยกันเพราะรู้ว่ามันรอให้ชวนอยู่ดูจากสีหน้าของมัน

เรากินข้าวเสร็จกลับมาที่ห้องซ้อมก็เห็นจียอนกลับมาแล้ว จากนั้นก็เริ่มซ้อมกัน ฉันทคิดว่าพวกเราค่อนข้างเข้ากันได้ดีกับนักร้องใหม่อย่างเป็นธรรมชาติ น้ำเสียงของเทยอนเข้ากันจนผสมกลมกลืนกับมียองนั่นก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เสียงเพลงฟังแล้วมีพลังดึงดูดผู้คน

เมื่อฉันทจ่อสมาธิอยู่ที่จังหวะของเพลงก็สามารถทำให้สมองปลอดโปร่ง ลืมความรู้สึกนึกคิดก่อนหน้านี้ ปลอ่ยใจดำดิ่งลงไปกับดนตรีและล่องลอยไปกับมัน เสียงของเทยอนมีพัฒนาการอย่างเห็นได้ชัด เสียงหนา ๆ ที่กำลังโหยหวนอยู่เหมือนกับร้องออกมาจากก้นบึ้งหัวใจ มันสามารถเข้าถึงบางสิ่งในตัวฉัน ถึงจะฟังแล้วเศร้าแต่ฉันก็ชอบ มันเป็นเสียงที่เหมือนคว้าจับบางสิ่งในใจฉันได้

และก็คงไม่แปลกที่มันคงคว้าจับสิ่งใดสิ่งหนึ่งในใจของมียองได้เช่นกัน

ฉันเห็นสายตาที่มียองมองเทยอน มันเป็นสายตาดูจริงจังกว่าจะเห็นอะไรบางอย่างสื่อออกมาให้รับรู้เด่นชัด แค่มองตาฉันก็รู้ได้

มียอง...กำลังตกหลุมรักเพื่อนของฉัน

ฉันรู้

เพราะฉันเคยเห็นสายตาแบบนี้ที่มองฉัน...จากจียอน

ทั้งความรู้สึกของฉัน ความรู้สึกของจียอน ความรู้สึกของมียอง และเสียงร้องของแทยอน ทำให้เพลงที่เรากำลัง
เล่นคล้ายมีอะไรบางอย่างลอยอยู่ในอากาศ มันไม่เป็นรูปเป็นร่าง หากแต่มันมีความหมายและสามารถ
กระทบกระเทือนเข้ามาในจิตใจ

คล้ายความสุข คล้ายความเศร้า คล้ายความเหงา

คล้ายความรัก

ฉันคิดว่าเราทุกคนในห้องนี้สัมผัสและรับรู้ได้

หลังเลิกซ้อมมียองชวนเราทั้งหมดกลับด้วยกัน แต่ฉันบอกให้กลับกันไปก่อนเพราะอยากอยู่ต่ออีกสักพัก จี
ยอนก็บอกว่าจะอยู่ด้วยเหมือนกัน มียองมองพวกฉันเหมือนเข้าใจเจียบ ๆ และออกไปพร้อมกับแทยอนที่ดูจะไม่ชอบ
สถานการณ์ที่ต้องอยู่กับมียองสองคนเท่าไร แต่ก็ต้องจำใจไปด้วยกัน

จียอนยังนั่งเล่นกีตาร์อยู่ ฉันหลับตาฟังแล้วปล่อยความคิดดำเนินไปอีกครั้ง ใจลอยลงไปถึงคนที่ทำฉัน
สับสนวุ่นใจทั้งวันเพราะความสัมพันธ์ซับซ้อนที่ตัวเองเป็นคนก่อเมื่อคืนนี้

ฉันถอยกลับไม่ได้และยังไม่อยากถอย แต่ก็เดินหน้าไม่ได้เช่นกัน มันกำลังขัดแย้ง ท่าทีของชุนยอนก็ทำให้ฉัน
หลากหลาย อยากคิดเข้าข้างตัวเอง แต่คิดไปมันก็อาจเป็นแค่ความใจดีของชุนยอน...หรืออาจจะแค่ทำไปเพราะไม่กล้าปฏิเสธ ฉันไม่สามารถรู้ได้เลยจริง ๆ

“คิดอะไรอยู่” ฉันลืมตามองจียอนที่หยุดเล่นกีตาร์และมาอยู่ตรงหน้าโดยที่ฉันไม่รู้ตัว

“คิด...ไปเรื่อย” เกือบจะบอกว่าคิดเรื่องชุนยอนไปแต่ก็เปลี่ยนใจ

“พุงนี้ไม่มีสอบไหม”

“ไม่”

“ฉันอยู่ด้วยกันก่อนนะ” จิยอนพูด นิ่งคร่อมตักฉัน ไม่มีบทสนทนาใด ๆ ต่อจากนั้นนอกจากการกระทำ ฉันเอื้อมมือไปกดรีโมทเปิดเครื่องเสียง ปรับระดับให้ดังมากพอที่จะสามารถกลบเสียงที่จะเกิดขึ้น

เพลงร็อคหนัก ๆ สามารถปลุกเร้าอารมณ์ฉันได้ดี มันสั่นสะเทือนถึงใจ อารมณ์ที่ถูกกระตุ้นเต็มที่ช่วยไม่ได้เลย ที่ฉันจะระบายความอัดอั้นออกมาในรูปแบบที่คุ้นเคย ฉันดึงสายแจ็คที่ต่อเข้ากับกีตาร์และแอมป์ออก เขามามัดมือของจิยอนไว้ข้างหลัง จับจิยอนเปลี่ยนผ้า ก่อนจะเริ่มกิจกรรมในแบบที่ฉันชื่นชอบ

ไม่มีความอ่อนโยน มีแต่อารมณ์ดิบที่แสดงออกมาทางการกระทำ

เสียงร้องของจิยอนดังห้ามปรามให้ฉันผ่อนแรงลงบ้าง คงจะเจ็บเหมือนทุกครั้ง แต่ฉันก็ไม่เคยผ่อนแรงและกระทำตรงกันข้ามกับคำร้องขอ

“ร้องสิ ร้องออกมาดัง ๆ ” ฉันจิกตึงเส้นผมสีดำให้เงยขึ้นมาแล้วกระซิบบอก กดลงไปเพื่อชกคอเพื่อกระตุ้น จิยอนร้องออกมาเสียงดังตามที่ฉันบอกพร้อม ๆ กับหยดน้ำตา จิยอนทรมานและเจ็บปวด ฉันรู้ดี

บางที่ฉันก็อยากให้จิยอนบอกให้หยุด อยากให้ห้ามฉัน อยากให้ทนไม่ไหว อยากให้หนีจากฉันไป เลือกว่าจะไปจากฉันเอง แต่จนถึงตอนนี้ไม่ว่าจะเจ็บปวดแค่ไหนจิยอนก็ยังไม่ทิ้งฉันไป

เพราะอะไร...รักฉันหรือ

ใช่ มันคงเป็นคำ ๆ นั้น คำที่ไขว่แทนเหตุผลของการกระทำที่ดูเงาทั้งหมด

เมื่อทุกอย่างถึงที่สุดแล้ว ฉันก็ปล่อยให้จิยอนนั่งนิ่งเพื่อปรับอารมณ์ สักพักจิยอนก็เงยหน้าขึ้นมองฉันและขยับเข้าใกล้

ฉันหันหน้าหนีคล้ายเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติ

คิดยังไม่อยากให้ใครมาซ้ำรอย

จิยอนมองฉันด้วยแววตาผิดหวัง ฉันแก้มัดที่มือ ดึงเสื้อจิยอนขึ้นมาแล้วติดกระดุมให้

“โดนอะไร” ฉันถามถึงผ้าก๊อซที่ปิดตรงเนินอกด้านซ้ายของจิยอน

“เพิ่งสักมา”

“เจ็บไหม”

“ไม่หรอก ที่อยู่ด้านในรอยสักเจ็บกว่า” ฉันรู้ความหมายที่ชยอนกำลังบอกจึงเลือกที่จะไม่พูดอะไรต่อ

เราออกห้องซ้อมกันก็ดึกมากแล้ว ครั้งแรกที่นั่นมันร้านอาหารมันยิ่งกกว่าในห้องพักจี๊ดซี้ด มันทำให้ฉันรู้ว่าฉันชอบฟังเพลงเสียงดัง ๆ แล้วทำกิจกรรมอย่างนั้น เราจึงใช้ที่นั่นอีกบ่อยครั้ง...

บ่อย..จนไม่ได้ระวังตัว

ฉันกลับไปถึงบ้านชยอนก็นอนอยู่ที่เตียงฉันแล้ว

สายตาที่ทอดมองฉันเหมือนสายตาเมื่อเช้าไม่มีผิด มันเป็นสีหน้าที่ชยอนชอบทำเวลาน้อยใจฉัน ทั้ง ๆ ที่ฉันควรจะเป็นคนรู้สึกแบบนั้นเพราะชยอนเลือกที่จะไปกับชยจองแทนที่จะไปกับฉัน

“กลับช้าจัง” ฉันยิ้มให้กับคำพูดที่เหมือนกับว่ารอฉันอยู่ ทำให้ฉันลืมความรู้สึกน้อยใจเมื่อเข้าไปจนหมดสิ้น

“ไปซั่มมา”

“รอจนง่วงนี่”

“ง่วงก็นอนก่อน พี่จะไปอาบน้ำ” ฉันบอกแล้วเข้ามาอาบน้ำให้เร็วที่สุดเพราะใจมันอยากรจะไปนอนเต็มที่

ชยอนนอนหันหลังให้ฉันอยู่ เมื่อฉันก้าวขึ้นไปนอนด้วยชยอนก็พลิกตัวกลับมาแล้วกอดฉันไว้ ฉันเห็นรอยยิ้มน้อย ๆ ของชยอน ไม่ว่าจะจริงใจหรือไม่จริงใจแต่ฉันกลับคิดไปแล้วว่ามันเป็นรอยยิ้มที่ยั่วกัน ฉันเขิบเข้าไปใกล้แล้วจูบเบา ๆ เหมือนเคย

ฉันจูบแม้ว่าตัวฉันเองจะสับสน...หรือแม้จะทำให้ชยอนสับสน

เราสับสน เราหวั่นไหว เราทำ...แต่เราก็ไม่ได้พูดถึงมัน ได้แต่ปล่อยให้มันเป็นไป

ลุ่มหลง มัวเมา พร้อม ๆ กับความคลุมเครือ

การสอบของพวกเราทุกคนเสร็จสิ้น ฉันจบปีหนึ่งในขณะที่จี๋ยอนกับมียองเรียนจบแล้ว เรายังคงเล่นที่ร้านฟิชซิ่งเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ทั้งจี๋ยอนและมียองหลังจากเรียนจบก็รับสอนดนตรีและรับงานไปเล่นตามที่ต่าง ๆ ทั้งสองคิดจะเปิดโรงเรียนสอนดนตรีซึ่งก็ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปตามสไตล์เรื่อย ๆ

ปิดเทอมนอกจากเล่นดนตรีส่วนใหญ่ฉันก็อยู่ที่อยู่ไม่ค่อยได้ไปไหน ชูยอนก็อยู่กับฉันแทบตลอดเวลาเหมือนทุก ๆ ปิดเทอม จะมีบ้างที่ออกไปเที่ยวกับเพื่อนซึ่งไม่บ่อยนัก

ชูยอนกลับมาตัวติดฉันเหมือนเดิมทำให้ฉันลืมนิสัยอื่นใด การเปลี่ยนแปลงของเราเป็นไปอย่างช้า ๆ เราจูบกักันบ่อยแทบจะทุกเวลาที่มีโอกาส บางทีฉันก็ทรมานที่ทำได้เพียงแค่จูบแต่ถึงจะแค่นั้นฉันก็มีความสุข มันเป็นแค่จูบที่ไม่ได้ดูดดื่มถึงขนาดใช้ลิ้น เพราะฉันรู้ว่าหากถึงขั้นนั้นคงยากที่จะหยุดและเลยเถิดไปไกลยากกว่ากลับ

ฉันชอบดวงตาใส ๆ ของชูยอนเวลาปรือตามองขณะที่เราจูบกักัน ชอบรอยยิ้มหวาน ๆ ที่ยิ้มออกมาเมื่อฉันกดจมูกลงบนแก้ม ชอบนิ้วเล็ก ๆ ที่จับใบหน้าฉันในบางครั้ง

การกระทำของชูยอนฉันจะตีความมันว่าอะไรดี ฉันจะเข้าข้างตัวเองไปไหมถ้าจะคิดว่าชูยอนก็รักฉันเหมือนกัน

ฉันอยากคิดให้เป็นแบบนี้เลยปล่อยไป ไม่ได้ถามหรือบอกอะไร เพราะกลัวว่าสิ่งที่คิดไว้จะไม่ใช่ความจริง

ชูยอนดูจะหายหน้าไปไม่ได้เห็นหน้าบ่อย ๆ เหมือนทุกที่ซึ่งมันก็ทำให้ฉันพอใจและไม่รู้สึกขาดต่อบ่อย ๆ อีกแล้ว ความสัมพันธ์ของฉันกับจี๋ยอนก็เป็นไปเรื่อย ๆ อย่างที่เคย จี๋ยอนไม่ได้เรียกร้องอะไรมากมายไปกว่านั้น

แต่ในบางครั้ง...บางครั้งก็ฉันเห็นแววตาของจี๋ยอนเปลี่ยนไป...มันดูเลือนลอยไม่สะท้อนเงาของฉันเหมือนที่เคยเป็น

เราเหมือนทำความเข้าใจความต้องการของร่างกายและปล่อยให้มันเป็นไป ฉันไม่สามารถตัดขาดได้แม้ใจจะอยาก... เพราะส่วนลึกที่ต้องการปลดปล่อยมันรุนแรงขึ้น ส่วนหนึ่งก็เพราะชูยอนด้วย ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่าทดแทนยังไงมันก็ไม่สามารถเติมเต็มแต่ก็ยังทำ ความสัมพันธ์ของเรามันเรื้อรังเรื่อยเรื่อยเกี่ยวเนื่องกันจนตัดไม่ขาด

วันนั้นมันก็คล้ายกับหลาย ๆ วัน

ฉันนอนอ่านหนังสืออยู่เพราะยังไม่่วง เรานอนกันบนฟูกที่ปูกับพื้นในห้องฉัน ไม่ได้นอนบนเตียงอีกแล้ว เพราะเตียงมันเริ่มเล็กไปจริง ๆ สำหรับพวกเรา ฉันตัดสินใจย้ายลงมานอนกันข้างล่างก็ตอนที่ตื่นมาเห็นชวยอนนอนตื่นออกจากกอดฉันไปจนเกือบตกเตียง หลังจากนั้นฉันก็เลยเอาที่นอนของชวยอนที่มีอยู่มาปูและลงมานอนด้วยกัน

ชวยอนนอนอยู่ข้าง ๆ ฉันเลิกละเล่นมือถือในมือและชะโงกหน้ามาใกล้ ๆ ดูหนังสือที่ฉันอ่านอยู่แล้วถาม

“สนุกเหวอ เห็นอ่านนานแล้วนะ”

“อืม เดียวก็จบแล้ว”

“นอนก่อนนะ ง่วงแล้ว”

“รอก่อนสิ”

“รอกทำไม พี่ก็อ่านไปสิ เค้าจะนอนแล้ว”

ฉันวางหนังสือทันทีแล้วเดินไปปิดไฟ ดึงชวยอนเข้ามากอดไว้แล้วสูดกลิ่นหอม ๆ ของแซมพู ก่อนจะจูบไปทั่ว ๆ ใบหน้าใส ชวยอนมองหน้าฉันจะยิ้มก็ไม่ยิ้มจะบึ้งก็ไม่บึ้ง ฉันเลยหัวเราะออกมา

“หัวเราะอะไร” ฉันส่ายหัวไม่ตอบแล้วกดจูบลงไปไม่ให้ชวยอนได้ตั้งตัว ฉันทำตัวคร่อมชวยอนไว้แล้วทั้งจูบ ทั้ง ขบเม้ม ชวยอนก็เริ่มทำตามแบบฉันบ้างซึ่งมันทำให้อารมณ์ของเราร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ฉันเริ่มใช้ลิ้นเลียที่ริมฝีปากลึ้มเลียรสชาติ ชวยอนเปิดปากคิดจะทำแบบฉันบ้าง แต่มันก็ไม่ได้เป็นแบบนั้นเมื่อ ปลายลิ้นเราแตะกับแผ่วเบา

เพียงแค่นั้นก็เหมือนมีกระแสไฟฟ้าวิ่งไปทั่วร่าง

ฉันสอดลิ้นเข้าไปเกี่ยวกระหวัดไม่อาจยั้งตัวเองต่อไป ชวยอนส่งเสียงอืออในลำคอเมื่อฉันจูบอย่างโหยหาเต็ม ไปด้วยอารมณ์ มือฉันสอดเข้าไปในเสื้อแล้วบีบเฟ้นหนัก ๆ ที่ก้อนเนื้อขนาดพอดีมือ แต่แล้วมันก็ลื่นสุดลงในเวลาอันสั้น เมื่อฉันได้ยินคำนั้นจากชวยอน

“เจ็บ”

ชูยอนบอกเพราะแรงขบกัดปลายลิ้นที่ดูดเสียวอย่างกระหายในความหวานที่ได้ลิ้มรส ทั้งแรงมือที่สัมผัสก่อนเนือนิ้มเป็นครั้งแรกของฉันนั้น ชูยอนเจ็บจนผละออกจากฉัน แม้จะรู้สึกเสียดายแต่เมื่อเห็นคิ้วที่ขมวดเข้าหากันและสายตาที่มองฉันก็ทำให้รู้ตัวว่าฉันพลาดไป

แผลอรุนแรงกับชูยอนไป...แผลจนเกือบจะเลยเถิดไปไกล

“ขอโทษ”

ฉันบอกแล้วตีสชูยอนเข้ามากอด ชูยอนก็ส่ายหน้าไม่พูดอะไร แม้จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความต้องการแต่ฉันก็กอดชูยอนไว้ไม่ได้ทำอะไรมากมายไปกว่านี้แล้วบังคับให้ตัวเองหลับไป...พร้อม ๆ กับความทรมานในใจ

แม้รู้ว่าไม่ถูกต้องที่ต้องระบายความอัดอั้นที่บ่าค้ำกับใครสักคนแต่มันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ฉันเคยตัวที่มีคนคอยสนองตอบตลอดเวลาโดยไม่บริภาษบ่น แม้รู้อยู่เต็มอกว่าผิด แต่ก็ใช่ว่าจะหยุดได้ง่าย ๆ เพราะคนเราใช้จะหยุดทำเรื่องชั่ว ๆ เพราะรู้ว่าชั่ว แต่คนเราจะหยุดก็ต่อเมื่อนึกเท่านั้น

หากยังไม่สำนึก เราก็ยังคงทำต่อไป

เสียงเพลงยังคงดังจนสั่นสะเทือนพร้อม ๆ กับจังหวะการเคลื่อนไหวตัว วันนี้เมื่อซั่มกันเสร็จแล้วฉันก็ไม่รีรอและเป็นฝ่ายเริ่มก่อนเพราะความต้องการจากเมื่อคืน การตอบสนองโดยไม่บริภาษห้ามปรามของจียอนทำให้เป็นไปอย่างถึงใจอย่างที่ฉันอยากให้เป็น

จียอนจิกมือตะกายแผ่นหลังฉันแล้วร้องออกมาเสียงดัง ฉันขยับส่วล่างเร่งเร้าพรางมอรรอยสักรูปดอกกุหลาบที่เนินอกด้านซ้าย

มันเป็นดอกกุหลาบสีน้ำเงินที่เต็มไปด้วยคมหนาม

ฉันมองดูแล้วอดไม่ได้ที่จะก้มลงไปไล่เลียซ้ำ ๆ แค้นนั้นจียอนก็เกร็งตัวเหมือนรู้สึกอะไรบางอย่าง ฉันทั้งขบกัดและจูบซ้ำ ๆ อยู่ทีรอยสักนั้น

และนั่นก็เป็นครั้งแรก...ที่ฉันได้ยินเสียงร้องครวญครางคล้ายสุขสมของจียอน

ฉันไม่รู้ว่าคุณสุขสมครั้งนั้นมันให้ภาพออกมาเป็นแบบไหนสำหรับคนมอง
ประตูที่แง้มอยู่บ่งบอกว่าใครสักคนเป็นคนเห็นมัน

ใครสักคนที่ไม่ควรเห็น
เป็นคนสุดท้ายที่ควรเห็น

ใช่ มันเป็นความสุขสมครั้งแรกของจี๋ยอน
ความสุข...ที่มาพร้อมกับความทุกข์ของเราทุกคน

10

Cold Water

ฉันไม่รู้หรอกว่าสิ่งที่ทำ ๆ อยู่เนี่ยมันผิดหรือถูก กับความรู้สึกต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ ฉันเหมือนพยายามหาทางออกในความมืด คลำหาอะไรที่จะสามารถช่วยได้ในเวลานั้นฉันก็คว้าเอาไว้ โดยหวังว่าทำดีที่สุดแล้วจะเจอทางออก

ทั้งที่จริง ๆ มันไม่มีทางเจอหรอก...ทางออกที่ว่ำนั่น...จะมีก็แต่ถลาลึกเข้าไปเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ ก็เท่านั้น

ฉันกลับมาถึงบ้านก็ไม่เห็นเงาของคนที่ควรอยู่ในห้องของฉัน เดินมาหาที่ห้องของชูยอนแล้วเคาะเรียกแต่ก็ไม่มีแม้แต่เสียงตอบรับ

ชูยอนไปไหน

ฉันกลับมาที่ตึกแล้วชูยอนไม่น่าจะไปไหนในเวลาแบบนี้ ฉันกดโทรศัพท์เป็นสัญญาณปิดเครื่องเลยตัดสินใจมาหาน้ำยอนฮีที่ห้องแล้วถามหา

“น้องไปค้างกับเพื่อน เพิ่งจะโทรมาบอกน้ำเมื่อกี้”

“เพื่อนคนไหน ชูจอร์รีเปล่าคะ”

“ไม่ได้บอกนะ แต่คิดว่าน่าจะเป็นชูของนั่นแหละ แล้วชูยอนไม่ได้บอกอะไรยูลเหวอ”

“ไม่ได้บอกค่ะ”

ไปไหนทำไมไม่บอก ฉันเกิดกลางสังหรณ์แปลก ๆ ไม่อยากให้เป็นอย่างที่ใจคิด

ไม่ ขออย่าให้เป็น

ตอนฉันเห็นประตูห้องซ้อมที่ไม่ได้ปิดสนิทจนตกใจ คิดว่าตัวเองประมาทไปถึงไม่ได้ล็อกไว้ ฉันสงสัยว่ามันปิดไม่สนิทเองหรือมีคนเปิดเข้ามา และถ้าหากมีคนเปิดเข้ามา...คน ๆ นั้นจะเป็นใคร

ฉันคิดมากทั้งคืนจนกว่าจะหลับก็เกือบรุ่งสางและตื่นมาช่วงบ่าย ๆ ของวัน เมื่อลงมาข้างล่างฉันก็ถามหาชูยอนกับน้ำยูนโฮก่อนเป็นอย่างแรก

ชูยอนก็ยังคงไม่กลับมา

ฉันเอาเจ็ทสก๊อตออกไปเพื่อดับอารมณ์ร้อนของตัวเอง วันนี้ฟ้าครึ้มบ่งบอกว่าอีกไม่นานฝนคงจะตก และวันที่ที่ฉันออกตัวมันก็เป็นไปตามคาด บนท้องทะเลที่คลื่นลมบ้าคลั่งซัดสาดมันเหมือนอารมณ์ของฉันตอนนี้ มันบ้าคลั่งเต็มไปด้วยความหงุดหงิดและเป็นกังวล

หากว่ามันเป็นอย่างที่ฉันกลัว หากว่าชูยอนเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็น เห็นสิ่งที่ฉันเคยเห็น เห็นตัวตนของฉันผ่านใครอีกคน เห็นด้านที่ฉันพยายามปกปิดเอาไว้

ชูยอนจะกลัวฉันไหม จะรังเกียจฉันหรือเปล่า หรือจะหนีฉันไปอย่างที่ทำอยู่

ตอนนี้ฉันได้แต่ขอให้มันเป็นเรื่องที่ฉันคิดไปเอง เป็นความบังเอิญที่ชูยอนแค่ไปค้างกับเพื่อนที่แค่นั้น

ชูยอนกลับมาตอนเย็น ๆ โดยมีชูจอร์มาส่งเหมือนที่คิดไว้ ทันทีที่เห็นหน้าฉันชูยอนก็สะดุ้งสุดตัว วันนี้เป็นวันที่ต้องเล่นที่ร้าน ชูยอนคงจะคิดว่าฉันไปแล้ว ถึงจะแปลกใจแต่ชูยอนก็ไม่ได้พูดอะไร หลบสายตาแล้วเดินเข้าไปในบ้านเพียงเสี้ยววิที่เราสบตากัน ฉันเห็นสีหน้าที่มีแต่ความอ่อนล้า สายตานั้นก็เหมือนผ่านการร้องไห้มา ทำให้ฉันทั้งอยากรู้

และไม่อยากรู้ว่าอะไรทำให้เป็นแบบนั้น

ชูยอนเดินขึ้นข้างบนโดยที่มีฉันเดินตาม เมื่อชูยอนมาถึงหน้าห้องของตัวเองก็เปิดประตูแล้วปิดลงโดยไม่สนใจฉันที่ตามมาสักนิดและนั่นมันก็ทำให้ฉันรู้ว่าสิ่งที่ฉันกลัว...ได้กลายเป็นความจริงแล้ว

ฉันบิดลูกบิดและพบว่าประตูล็อค ฉันเขย่งมันอย่างอารมณ์เสียก่อนจะเคาะประตู

ก๊อก ก๊อก

"ชูยอน เปิดประตูหน่อย"

"....."

"ชูยอน...เปิดประตูให้พี่หน่อย"

บานประตูไม่ได้เปิดออก...ไม่มีแม้แต่เสียงตอบรับอะไรทั้งนั้น

ฉันนั่งรอหน้าประตูอยู่นานจนจวนเจียนจะไปร้านไม่ทันแล้วก็ต้องออกมา บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรในตอนนั้น ฉันไม่มีใจจะคิดทำอะไรอื่นเลยนอกจากคิดเรื่องของชูยอน ตลอดเวลาที่อยู่ที่ร้านฉันไม่สนใจอะไรและไม่คุยกับใคร ผู้คนโดยรอบได้แต่มองดูอยู่ห่าง ๆ แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร หลังจากเล่นเสร็จฉันก็รีบกลับบ้านทันทีทั้งที่ในใจก็ไม่ว่าจะพูดอะไรกับชูยอน ตอนนั้นฉันเพียงแค่อยากเห็นหน้า อยากกอดให้รู้ว่าชูยอนจะไม่หนีฉันไป

พอกลับถึงบ้าน ฉันก็ได้แต่ยืนอยู่หน้าประตูห้อง ห้องที่ไม่มีแสงไฟลอดผ่านประตู ลูกบิดยังคงล็อคอยู่แสดงว่าชูยอนอยู่ในนั้น ในเมื่อยังไม่สามารถทำอะไรได้ในตอนนี้ก็ได้แต่เดินกลับมาที่ห้องพยายามข่มตาให้หลับเพื่อรอเวลา คิดว่ายังไงชูยอนก็ไม่สามารถหลบฉันไปได้ตลอด ฉันหลับ ๆ ตื่น ๆ จนถึงวันรุ่งขึ้นและลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อไปรอชูยอนออกมาจากห้อง หมุนลูกบิดอีกครั้ง ห้องยังคงล็อค ชูยอนยังไม่ได้ออกมา ฉันทิ้งตัวลงหน้าห้อง นั่งลงกอดเข่าและซบหน้าลงไปอย่างที่ชอบทำตอนเด็ก ๆ มันเป็นการกอดตัวเองไว้เพื่อบรรเทาความเจ็บปวด...

กรีก

ฉันเงยหน้ามองชูยอนที่มีสีหน้าตกใจอีกครั้งเมื่อเห็นฉันหน้าห้อง ชูยอนพยายามปิดประตูกลับไปแต่ฉันดันมันไว้ได้ทันแล้วแทรกตัวเข้าไปก่อนปิดประตู

ชูยอนขมอดคิ้วมองฉันด้วยสายตาหม่นหมอง ฉันบอกได้เลยว่าในนั้นมันมีความเจ็บปวด แว่ตาสดใสของชูยอนมันหายไปไหน ทำไมชูยอนถึงมองฉันแบบนี้ ฉันก้าวเข้าไปหาอยากจะดึงเข้ามาอกแต่ชูยอนก็ถอยหนี

แค่นั้นฉันก็เจ็บร้าวในใจ ชูยอนไม่เคยหนีสัมผัสฉันแบบนี้มาก่อน ฉันรู้ ฉันจำได้

จำได้แม้แต่ตอนเด็ก ๆ ที่มีชูยอนคอยตามต้อย ๆ แม้ฉันจะเป็นฝ่ายเดินหนี จำเด็กตัวน้อย ๆ ที่ยืมให้ฉันแม่ฉันจะนึกเกลียด ชูยอนจะยืมให้ฉันเสมอ จับมือฉันเสมอ กอดฉันเสมอ แล้วตอนนี้ทำไมชูยอนถึงทำแบบนี้ ทำเหมือนรังเกียจกัน

“พี่ยูลมีอะไรหรือเปล่า” ฉันจ้องชูยอนอยู่นาน ในที่สุดชูยอนก็ทนไม่ไหวแล้วเป็นฝ่ายพูดออกมา

“หลบหน้าพี่ทำไม”

“...ไม่ได้หลบ”

“แล้วทำไมไม่ไปนอนที่ห้อง...แล้วลืมหองตัวเองทำไม”

“อยากรนอนคนเดียว”

“โกรธอะไรีเปล่า”

“เปล่า”

ชูยอนบอกแต่ก็ถอยหนีฉันอีกเมื่อฉันเดินเข้าหา ชูยอนไม่ได้พูดเรื่องของฉันกับจียองขึ้นมาฉันก็ยังไม่ปักใจว่าชูยอนเห็นและจะไม่เป็นฝ่ายพูดมันออกมาเช่นกัน

“มีอะไรจะพูด...จะถามพี่รึเปล่า”

“ไม่มี...แต่พี่มีอะไรจะบอกไหมล่ะ”

“...ไม่มี...”

ไม่ ฉันจะไม่พูด มันอาจไม่ใช่เรื่องที่ชูยอนอยากจะฟัง บางทีเราอาจพูดถึงคนละเรื่องกัน ฉันเดินเข้าไปจับแขน

ไม่ให้ชยุอนถอยหนีอีก เมื่อฉันจับชยุอนไว้ถึงรู้ว่าชยุอนกำลังตัวสั่น ชยุอนก้มหน้าไม่มองฉัน

"ชยุอน...เป็นอะไร"

"....." ฉันจับหน้าชยุอนให้เงยขึ้นมามองกัน

มันเปลี่ยนไปแล้วจริง ๆ

ทำไมชยุอนถึงมองฉันแบบนี้ ในความเงียบมันคงมีคำนับร้อยนับพันอยู่ในความคิดของเรา แต่ก็ไม่มีใครพูดอะไรออกมา ฉันมองอย่างค้นหาคำตอบ อยากรู้ว่าตอนนี้ชยุอนรู้สึกอย่างไรกับฉัน จากสายตาไม่มีทางรู้ได้ฉันจึงเลือกทางที่จะพิสูจน์

ฉันก้มลงช้า ๆ แล้วกดจูบลงไป ชยุอนไม่ได้หันหน้าหนีอย่างที่กลัวแต่ฉันรู้สึกถึงความสั่นของมือชยุอนที่กำลังสั่นอยู่ตรงอก มันสั่นไหวรุนแรงขึ้นทุกครั้งที่ฉันจูบลงไป ฉันพยายามขบแน่นเพื่อให้ชยุอนเปิดทางให้ฉันได้เข้าไป แต่มันก็ไม่ง่ายอย่างนั้นเมื่อครั้งนี้ชยุอนไม่ได้ตอบสนองใด ๆ ต่อจูบฉันทั้งสิ้น

ฉันไม่ลดละความพยายาม ใช้มือกดท้ายทอยให้เข้ามาแนบชิด ถึงตอนนี้ชยุอนเริ่มดิ้นรนขัดขึ้นแต่ฉันก็ไม่ปล่อยข้าย่างบิดเบียดรุนแรงจนชยุอนต้องเปิดปากเพื่อหายใจ ฉันสอดลิ้นเข้าไปทันทีเมื่อได้โอกาส เสียงร้องในลำคอของชยุอนและการขึ้นตัวออกจากอ้อมกอดทำให้ฉันเกิดความต้องการขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

มันเป็นจูบที่ฉันจวบจ้วงแต่เพียงผู้เดียว ชยุอนที่ดิ้นรนไม่เป็นผลก็กัดเข้าที่ลิ้นฉัน ความเจ็บแปลบที่ปลายลิ้นทำให้ต้องปล่อยออกในที่สุด เมื่อฉันเห็นใบหน้าพร้อมคราบน้ำตาของชยุอนก็รู้สึกเสียใจ ชยุอนยื่นปล่อยให้น้ำตาไหลและจ้องมองฉันด้วยสายตาผิดหวัง

"พี่ผูกเล็กทำแบบนี้สักทีเถอะ...อย่าทำแบบนี้อีกเลย..."

ภาพที่ชยุอนยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาทั้งที่มันยังคงไหลลงมาเรื่อย ๆ ดวงตาที่เคยสดใสแดงกล้า เป็นภาพที่ทำให้ฉันปวดใจ ฉันจับมือสองข้างของชยุอนเอามาไว้รอบเอวฉันแล้วกดหน้าชยุอนให้ชนลงตรงไหล่

"...ที่ผ่านมา ชยุอนน่าจะบอกพี่ ถ้ารู้ว่าชยุอนรังเกียจมันขนาดนี้ พี่จะไม่ทำอีกแล้ว..." ฉันกระซิบบอกข้างหู

ชยุอนเพียงส่ายหน้า แล้วร้องไห้ออกมาอย่างหนักคล้ายไม่อาจกลั้น

ฉันรู้สึกถึงรอยร้าวในหัวใจ

ฉันกำลังไม่พอใจกับสิ่งที่เป็นอย่างนี้

สิ่งต่าง ๆ เปลี่ยนไปแต่ไม่ใช่ที่ตาเห็น ความรู้สึกเหงาก็ไม่ใช่สิ่งที่ตาเห็น ฉันและชวยอนกลับมาห่ากันอีกครั้งด้วยความเต็มใจอย่างเงียบ ๆ ทั้งสองฝ่าย เราไม่ได้ทะเลาะกัน ไม่ได้โกรธกันแต่ก็ยังมีให้กันด้วยดวงตาที่หมองเศร้าในทุกครั้งที่สบตา

มันเป็นแบบนี้มาหนึ่งเดือนแล้ว หนึ่งเดือนที่ฉันไม่ได้สัมผัสชวยอนอย่างที่เคยชิน ไม่ได้กอดหรือแม้แต่จับมือ แต่ความเหงาทางร่างกายมันเทียบไม่ได้เลยกับข้างในจิตใจ มันไม่ใช่ความเหงาเหมือนตอนเด็ก ๆ ฉันบอกไม่ถูกว่ามันเป็นแบบไหนรู้แต่ว่ามันเจ็บปวดยิ่งกว่าความเจ็บปวดในอก

ความอบอุ่นคู่เคียงเคยที่มีชวยอนคอยอยู่ข้าง ๆ ค่อย ๆ หายไป ความเย็นเยียบเข้าแทนที่ ความเศร้า ความอ้างว้าง ถาโถมเข้ามาโดยที่ใครก็ช่วยไม่ได้ แม้ฉันไม่ได้นอนเดียวดายแต่ก็ยังรู้สึกว่างเปล่า การที่ฉันกอดใครสักคนก็ไม่ได้ทำให้ฉันอบอุ่น

โลกเหมือนกลับมาเป็นสี่เทา...

รู้สึกอ้างว้าง เหมือนกับว่าไม่มีใครทั้ง ๆ ที่มี มันไม่เหมือนกับเมื่อก่อนที่ฉันไม่มีใครจริง ๆ

ที่ฉันถอยออกมา บ่อยครั้งที่ฉันคิดว่าสิ่งที่ทำอยู่นี้มันดีไหม แม้มันไม่ได้ดีกับฉัน แต่ฉันก็อยากรู้ว่ามันดีแล้วสำหรับชวยอนไหม ฉันคิดว่าที่ชวยอนพูดแบบนั้นเพราะชวยอนรังเกียจสิ่งที่ฉันทำ...รังเกียจกับสิ่งที่เห็น ฉันเข้าใจแบบนี้มันมันถูกแล้วหรือเปล่า...

ชายหาดที่พวกเราวมตัวอยู่ที่นี่ เหมือนอย่างที่เคย เหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ

เพื่อนฉันอยู่ตรงนี้ เพื่อนชวยอนอยู่ตรงนี้

ชวยอนก็อยู่ตรงนี้

ฉันมองดูชูจองที่กลับเข้ามาในชีวิตชูยอนอีกครั้งในช่วงที่เราห่างกันไป ภายนอกตัวฉันคงไม่มีสิ่งใดผิดปกติทั้งที่ภายในใจไม่ได้เป็นแบบนั้น ฉันรู้สึกถึงความร้อนรุ่มรุนแรงที่ยังคงแผดเผาจิตใจเวลาเห็นชูยอนอยู่กับชูจอง เพราะฉันยังจำภาพที่ชูจองจูบชูยอนได้ติดตาอย่างไม่มีทางลืมได้ลง

ฉันลุกขึ้นปลีกตัวเสียบเสียบแทนที่จะนั่งทนมองทั้งสองคนอยู่ด้วยกัน ทั้งกลุ่มเพื่อนเอาไว้ข้างหลัง เดินเลียบชายหาดไปเรื่อย ๆ และหยุดมองเมื่อเห็นพระอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า

ไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับความรู้สึกบ้า ๆ นี่

ใช่ ต้องเรียกว่าความรู้สึกบ้า ๆ ความรู้สึกที่มันสลัดยังงี้ก็ไม่หลุด คล้ายหยั่งรากลึกลงไปในตัวฉัน หากต้องการกำจัดมันออกไป ฉันก็ต้องเจ็บเจียนตาย

แต่ถึงอย่างนั้น ทุกครั้งที่ฉันยืนนั่งมองดูชูยอนอยู่ห่าง ๆ ฉันกลับไม่เคยคิดถึงคำว่าตัดใจ สำหรับฉันมันไม่ใช่ความรักแบบนั้น มันไม่ใช่รักที่เกิดขึ้นเพียงแค่สบตา ไม่ใช่รักที่เกิดเพราะความเสน่หา เพราะฉันไม่เคยคิดอยากให้เป็นแบบนั้น ฉันไม่เคยคิดว่าฉันรักชูยอนในแบบที่อยากครอบครอง ไม่เคยคิดจนกระทั่งมันเกิดขึ้นมาแล้ว

มันเกิดขึ้นมาเอง

เมื่อเป็นแบบนั้นแล้วฉันก็พยายามคิดย้อนไปว่าความรู้สึกนี้มันเริ่มจากตรงไหน

คำตอบมันก็เริ่มจากมือเล็ก ๆ คูนั่น มือที่ดึงฉันออกมาจากอีกโลก นั่นคือสิ่งแรกที่ชูยอนทำกับฉัน ทำกับความรู้สึกของฉัน ที่ละเล็กละน้อยชูยอนทำให้ฉันรับรู้ถึงความอบอุ่นนั้นเป็นอย่างไรเพียงแค่จับมือกัน เป็นคน ๆ แรกที่คอยอยู่ข้าง ๆ และคอยวนเวียนอยู่รอบ ๆ ตัว เป็นคนแรกที่ฉันยึดเหนี่ยวเอาไว้ เป็นคนแรกที่ทำให้ฉันรู้สึกสำคัญ

รู้สึกตัวอีกทีก็เหมือนขาดชูยอนไปไม่ได้แล้ว...

ฉันไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ต้องการติดสปรกชั่วช้าแบบนั้นกับคนที่ฉันคิดว่าเป็นน้อง ไม่เลย แม้ตอนที่มันเกิดขึ้นฉันก็พยายามควบคุมตัวเอง แม้เกิดความต้องการฉันก็ไม่ได้คิดว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของความรัก คิดว่ามันเป็นแค่ความต้องการที่ไม่เหมาะสมไม่ควร

การกระทำของฉันทั้งหมด ยิ่งฉันพยายามควบคุมมันเท่าไร มันก็ยิ่งผิดพลาดมากขึ้นเท่านั้น ในช่วงเวลาที่สับสน จียอนได้เข้ามา หยิบยื่นความรักในรูปแบบที่ฉันไม่เคยได้ และฉันก็คว้าเอาไว้ ฉันใช้ความรักของคน ๆ หนึ่งที่มีให้กับฉันทำร้ายเขากลับไป

ยิ่งทำร้าย ความรู้สึกฉันยิ่งกระจ่างชัด

ความรู้สึกกับชยุอนกระจ่างชัด

ความรู้สึกกับจียอนยิ่งกระจ่างชัด

ยิ่งพยายามเท่าไรก็ยิ่งทำร้ายให้เจ็บปวดมากขึ้นทุกที

ฉันรักจียอนไม่ได้ ฉันพยายามแล้วแต่ก็รักไม่มากพอที่จะถนอมเอาไว้เหมือนชยุอน...

ในเมื่อความรู้สึกมันชัดเจนถึงขนาดนี้แล้วฉันก็ได้แต่ถามตัวเองว่า...ฉันจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่
กัน

รอบด้านที่มีตสนิท มีคนนั่งลงข้าง ๆ ฉัน

ไม่ต้องมองฉันก็รู้ว่าเป็นใคร พระอาทิตย์ตกไปแล้วรอบด้านจึงเริ่มมืดไม่ค่อยมีคน มีเพียงเสียงคลื่นซัดหาด
และสายลมที่อยู่รอบ ๆ ตัว

จียอนนั่งอยู่เงียบ ๆ สักพักแล้วก็พูดกับฉัน

“ทำไมถึงทำหน้าที่แบบนั้น”

“.....”

“มีคนเคยบอกใหม่ว่าตามึงเศร้า”

“.....”

“ทำหน้าที่ร้องไห้ออกมาเลยดีกว่า”

ฉันไม่ได้หันไปมองจียอนที่อยู่ข้าง ๆ แต่ยิ้มออกมาแทนที่จะร้องไห้อย่างที่จียอนบอก น้ำตาของฉันมันเหือด
แห้งไปแล้ว ฉันไม่คิดว่ามันจะไหลออกมาได้ง่าย ๆ ถึงขนาดนั้นแม้จะเจ็บแค่ไหนก็ตาม

“คบกันแบบนี้...มึงมีความสุขแน่เธอ”

“ความสุข...มันไม่สำคัญเท่าได้อยู่กับมึงหรอก”

“เราเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมดีกว่าไหม”

“ไม่” จิ๋ยอนตอบคำเดียวแล้วลุกขึ้นจะเดินหนีไปแต่ฉันก็ลุกไปคว้าแขนไว้

“คุยกันก่อน”

“ไม่คุย จะให้บอกกี่ครั้งว่ากูรักมึง!”

“แต่กูรักคนอื่น...”

“คิดว่ากูไม่รู้หรือไง! ”

“จิ๋ยอน กูไม่มีทางรักใครได้เท่าเขา...ไม่มีใครแทนที่ได้เลย...สักคนเดียว” จิ๋ยอนยืนนิ่งไป ไม่ต่อต้านหรือคิดเดินหนีอีกฉันจึงจุดไฟนั่งลงด้วยกันเหมือนเดิม

“เลิกพูดเหอะ รำคาญ” จากที่เสียบไปนานจิ๋ยอนก็พูดขึ้น

“อยู่กับกูแบบนี้ มึงไม่มีความสุขหรอก” ฉันบอกและจ้องเข้าไปในดวงตากลมโตสีดำสนิทที่เอ่อล้นไปด้วยน้ำตานันให้รู้ว่าคราวนี้ฉันจริงจังแค่ไหน

เวลาที่ผ่านมาพิสูจน์แล้วว่าฉันไม่มีทางรักเพื่อนคนนี้ได้เหมือนกับชุยอน
ไม่...ไม่มีทางเลย

“ตั้งแต่คบกันมา มึงเคยคิดจะรักกันบ้างไหม...”

“.....”

“เคยไหมสักนิด ที่มึงรู้สึกรักกู”

“จิ๋ยอน...”

“ตอบมาเถอะ ภูไม่โกรธหรอก” ฉันทลบตาจียอน เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่กล้าสู้ดวงตาคู่นั้น

“ไม่”

“อืม...ขอบใจที่พูดตรง ๆ ” น้ำเสียงของจียอนลั่นเครือ

“มันต้องมีสักวันที่มึงจะเจอคนที่เขารักมึงมากเท่า ๆ กับที่มึงรักเขา”

“แล้วคน ๆ นั้นจะเป็นมึงไม่ได้เลยหรอ...”

ฉันส่ายหน้าตอบไป ในใจก็รู้สึกเจ็บจากคำพูดนั้น

จียอนน้ำตาคลอแต่ก็ไม่ได้ร้องให้ออกมา ไม่เหมือนครั้งก่อนที่ยื้อยุดอ้อนวอนด้วยน้ำตา จียอนเอนหัวลงซบตรงไหล่ฉัน ไม่ได้เอ่ยใด ๆ อีก มันคงจะดีถ้าเราเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม ตลอดระยะเวลาที่เรามีความสัมพันธ์กัน ฉันรู้ว่ามันมีแต่ความเจ็บปวด เราใช้เวลาด้วยกันมากเท่าไร จียอนก็เจ็บมากเท่านั้น จียอนเจ็บทั้งร่างกายและจิตใจแต่ฉันก็เลือกที่จะเพิกเฉยมันและบอกตัวเองว่ามันไม่ใช่ความผิดของฉัน ทั้งที่ลึก ๆ ก็รู้แต่ก็หลอกตัวเอง

ฉันหลอกตัวเอง...

จียอน...ก็หลอกตัวเอง

จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมจียอนถึงรักฉัน รักทั้ง ๆ ที่เห็นตัวตนลึก ๆ ตัวตนที่สะท้อนจิตใจที่แตกหัก บิดเบี้ยวแม้แต่ตัวฉันเองยังเกลียด

ถึงที่สุด...ฉันก็เป็นฝ่ายปล่อยมือจากจียอน และจียอนก็ยอมปล่อยมือจากฉัน

ฉันรู้ว่าจริง ๆ จียอนก็เหนื่อยกับที่เป็นอยู่แต่ก็ยังยื้อเอาไว้

ครั้งนี้เมื่อฉันจริงจัง จียอนก็ต้องยอมปล่อยเพราะรู้ว่าฉันได้เลือกแล้ว

ระยะเวลาที่ห่างกันฉันคิดแล้ว ทบทวนแล้ว ฉันตัดสินใจแล้ว...

ฉันจะลองดูสักครั้งเหมือนที่จียอนเคยทำเพื่อความรักของตัวเอง

หากว่าชูยอนเป็นคนที่ฉันรัก เป็นคนเพียงคนเดียวที่ฉันรัก ฉันก็จะลองทำทุกอย่างเพื่อให้ชูยอนกลับมาอยู่ใน
อ้อมกอด

จะผิดหรือถูก...จะเจ็บปวดหรือไม่ ฉันไม่สนใจอีกต่อไปแล้ว

ฉันไม่อยากเสียใจที่ได้พยายาม ไม่อยากเสียใจที่เห็นชูยอนไปกับใครโดยที่ฉันได้แต่ยืนมอง ชูยอนยังไม่รู้ว่า
ฉันรู้สึกยังไง ยังไม่รู้ว่าเขาสําคัญกับฉันแค่ไหน...และฉันก็จะบอกให้ชูยอนรับรู้...จะพยายามทำให้ชูยอนรักฉันเหมือนที่
ฉันรัก...จะทำให้ชูยอนกลับมาอยู่ข้าง ๆ กัน...

ในตอนนั้นฉันคิดแบบนั้น...

คิด...โดยที่ไม่รู้ว่าอนาคตที่กำลังมาถึง...มันไม่ใช่วางอย่างที่ย่อยากให้เป็น

สิ่งที่ฉันไม่รู้ก็คือการที่คนเรารักกันใช่จะมีความสุขเสมอไป...

บางที่ยิ่งรักมากเท่าไร...มันก็ทำให้เราห่างไกลคำว่าความสุขมากเช่นกัน

11

Tear

หลังจากที่ฉันตัดสินใจ ซุกซ่อนก็หายไปในวันนั้น

คำที่นายอนฮิบอกว่าไปค้างกับซูกของมันก็อยู่ในหัว ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเข้าไปก้าวหนึ่ง

ถึงช่วงหลังเราจะห่างกันแต่ก็ไม่มีสักวันที่ซุกซ่อนจะไปนอนที่อื่น ฉันจึงอดไม่ได้ที่จะนึกกังวลถึงสาเหตุ มันกังวลจนต้องกดโทรหาแม้จะรู้ว่าซุกซ่อนอยู่ที่ไหน มันติดแต่ไม่มีคนรับ ครึ่งล่าสุดที่ไปค้างกับซูกของก็เพราะเรื่องที่ทำให้เกิดปัญหาจนถึงความสัมพันธ์ปัจจุบัน ครึ่งนี้ฉันก็คิดว่ามันคงไม่ใช่เรื่องปกติ พอคิดได้อย่างนั้นก็อาจขมตาหลับ คืนนี้ฉันอยู่คนเดียวโดยไม่มีใครข้างกายเหมือนหลาย ๆ วันที่ผ่านมา และมันคงจะไม่มีอีกต่อไปเพราะถึงยังไงความรู้สึกก็ไม่ต่างกัน มันก็แค่ชั่วคราวที่ฉันจะลืมไปได้แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ดีขึ้นเลย ฉันคิดถึงเรื่องซุกซ่อนอยู่แบบนั้นจนหลับไป สะดุ้งตื่นอีกทีก็ตอนได้ยินเสียงประตูห้องของซุกซ่อนเปิดและปิดลง ฉันไม่รู้ว่าตอนนั้นกี่โมง แต่แค่รับรู้ว่าซุกซ่อนกลับมาแล้ว ฉันก็หลับลงอีกครั้งอย่างคลายใจ

ตอนสาย ๆ ที่ฉันตื่นลงมาข้างล่างนายอนฮิบอกว่าตั้งแต่กลับมาตอนเช้าจนถึงตอนนี้ซุกซ่อนก็ยังไม่ลงมากินอะไรเลยจึงบอกให้ฉันขึ้นมาดู ซุกซ่อนลืมหองเงียบเชียบ ฉันเคาะเรียกแต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับ บางทีซุกซ่อนอาจยังหลับอยู่ ฉันลงมาบอกนายอนฮิบอกอย่างนั้น วันนั้นทั้งวันฉันอยู่ที่ออฟฟิศช่วยงานนายูนโฮไม่ได้ออกไปไหน ในใจก็รอเวลาที่ซุกซ่อนจะลงมา ฉันรู้สึกสังหรณ์ถึงอะไรบางอย่างทำให้อารมณ์ปั่นป่วนไปหมด เมื่อวานมันไม่ปกติ วันนี้ก็ยิ่งผิดปกติ

จนถึงตอนเย็นซุกซ่อนก็ยังไม่ออกจากห้อง ฉันคิดจะขึ้นไปเรียกแต่ก็เห็นซูกของมาชะก่อน ซูกของมาถามหาซุกซ่อนแต่ฉันบอกว่าซุกซ่อนหลับอยู่ ท่าที่รอนรนของซูกของทำให้ฉันแปลกใจ มันรอนรนเกินไป และอาจเป็นเหตุผลบางอย่างที่

ทำให้ชูยอนเก็บตัวเงียบเงียบไม่ยอมลงมา ชูยอนบอกว่าจะรอแต่ฉันบอกปัดว่าให้ค่อยมาหาพุงนี้ ถึงจะดูลังเลอยู่นาน แต่สุดท้ายชูยอนก็ยอมกลับไป

หลังจากนั้นฉันก็ขึ้นไปเรียกชูยอนอีกครั้งก็ยังเงียบอยู่เหมือนเดิม ฉันบอกนายอนฮึถึงความผิดปกติ บางที่ชูยอนอาจไม่สบายจนลงมาไม่ไหวก็ได้ นายอนฮึเองก็คิดว่าอาจเป็นอย่างนั้นจึงเอากุญแจห้องชูยอนมาให้ฉันขึ้นไปดู

ฉันเข้าไปในห้องชูยอนที่ทั้งมืดและเงียบคล้ายไม่มีสิ่งมีชีวิต ม่านถูกปิดจากหน้าต่างทุกบาน

เห็นเงาชูยอนนอนอยู่บนเตียงในห้องที่หม่นมืด

ความกังวลภายในใจค่อยลดลง ฉันนั่งลงข้าง ๆ เตียง มองชูยอนที่หลับไม่รู้เรื่อง ผ้าห่มถูกถีบร่นอยู่ที่ปลายเตียง บนหน้าซีด ๆ มีเหงื่อเกาะพราว เป็นจริงดังคาด ชูยอนไม่สบาย ฉันตะแหันหน้าผาก ลูบผมขึ้นเหนือแล้วเรียกเบา ๆ ชูยอนไม่มีปฏิกิริยาจากเสียงของฉัน ฉันจึงเขย่าตัวให้แรงขึ้นแล้วเรียกอีก แต่ยังไม่มีความเห็นว่าชูยอนจะรู้สึกตัว ฉันจึงลงไปบอกนายอนฮึให้ช่วยทำใจสัก ก่อนจะกลับเข้ามาในห้องชูยอนอีกครั้ง เปิดม่านพอให้แสงสว่างเข้ามาไม่ให้มืดจนเกินไปแล้วไปรองน้ำในห้องน้ำ หยิบผ้าขนหนูมาเช็ดตัวให้ชูยอน

ฉันนั่งข้างเตียงแล้วลูบฝ่าไปตามใบหน้า ชูยอนยังไม่รู้สึกตัวแต่ขมวดคิ้วทันทีที่รู้สึกถึงสัมผัสเย็น ๆ ของฝ่า พอเช็ดไล่มาถึงลำคอก็เห็นรอยบางอย่าง

รอยที่ทำให้ฉันนั่งค้าง

รู้สึกเย็นเยียบไปทั้งร่าง มือจับเสื้อชูยอนไว้นั่น นึกภาวนาให้ไม่ใช่สิ่งที่ฉันคิด

และฉันก็ตัดสินใจปลดกระดุมเสื้อชูยอนออก

ร่องรอยที่เห็นมันเคยอยู่บนตัวฉันเองทำไมมันถึงสร้างความเจ็บปวดมากกว่าเมื่อมันอยู่บนตัวชูยอน แค่ว่าภาพชูยอนเป็นของคนอื่นเพียงแค่นั้นก็คล้ายทุก ๆ สิ่งที่ฉันเฝ้าถนอมมาแหลกสลายหายไปกับตา

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้...

ฉันเช็ดรอยสีแดงบนตัวข้า ๆ หวังให้มันหายไป...แล้วมันก็พร่าเลือนลงด้วยม่านน้ำตาของตัวเอง

น้ำตาที่ฉันคิดว่ามันคงไม่ไหลลงมาง่าย ๆ ...

ตอนนี้...มันไหลลงมาแล้วพร้อมกับแผลในใจครั้งใหม่ของฉัน

เมื่อยังคงเช็ดอยู่อย่างนั้นก็ทำให้ชวยอนรู้สึกตัวขึ้นมา ชวยอนมองฉันด้วยสีหน้าอ่อนล้าสัปดาห์ และทันทีที่มีสติรับรู้ก็รีบคว้าผ้าห่มที่ปลายเตียงขึ้นมาคลุมตัว

“เกิดอะไรขึ้น...” ฉันถามเสียงสั่นทั้งที่รู้อยู่แล้ว ชวยอนไม่ตอบ ตาที่มองฉันอยู่เริ่มข้มมาด้วยน้ำตา ชวยอนกัดปากแน่นอย่างขมกลืน ฉันจับผ้าห่มแล้วดึงออก แรงของชวยอนตอนนี้ไม่มีมากพอที่จะยื้อไว้ได้ ชวยอนจึงกอดตัวเองไว้แทนพยายามปกปิดร่อยรอยไม่ให้ฉันมอง

มันเป็นภาพที่ให้ความรู้สึกหลากหลายจนเกินทน

ฉันซบผ้าลงในอ่างแล้วบิดอีกครั้ง ค่อย ๆ เช็ดแขนของชวยอนที่กอดตัวเองอยู่
ห้องทั้งห้องที่เงียบ ฉันได้ยินเสียงร้องไห้ของชวยอนชัดเจน

ฉันเอาเสื้อตัวใหม่มาให้ชวยอนใส่หลังเช็ดตัวเสร็จ ชวยอนรับไปสวมแล้วก็พลิกตัวหันหลังให้ฉันทันที ฉันหยิบผ้าห่มที่กระซางออกไปเมื่อกลับมาห่มให้อีกครั้งแล้วทรุดตัวนั่งลงตรงพื้นข้าง ๆ เตียง มองดูชวยอนจากข้างหลัง

“ยูล เปิดประตูให้น้ำหน่อย” นายนอนฮิเรียกฉันจากข้างนอก ฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ นายนอนฮิถือถาดโถงและยาเข้ามาในห้องวางไว้ที่โต๊ะข้างเตียงแล้วอ้อมไปดูชวยอน

นายนอนฮิตะหน้าผากแล้วลูบหน้าลูบตาชวยอนเช็ดเหงื่อให้ ชวยอนก็เอื้อมมือมาจับมือนายนอนฮิไว้

“กินข้าว กินยานะ แม่เอามาให้แล้ว”

“ไม่อยากกินอะไรเลย”

“ได้ยังไง ไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้าแล้ว”

“เดี๋ยวค่อยกิน” นายนอนฮิถอนใจ นั่งลูบหัวชวยอนสัปดาห์ก็ลุกขึ้น

“ยูล ช่วยดูแลน้องให้กินข้าวกินยาน้อยนะ น้ำลงไปข้างล่างก่อน” นายนอนฮิบอกแล้วลูบหัวชวยอนอีกสองสามที จากนั้นก็ออกจากห้องไป

ฉันลุกขึ้นไปนั่งบนเตียง จับชูยอนให้หันมาแล้วจุดให้ลุกขึ้นจับนั่งพิงหัวเตียง ชูยอนขึ้นตัวเล็กน้อย ฉันยกขา
 ใจขึ้นมาแล้วตักป้อนให้ แต่ชูยอนไม่สนใจ แย้งขามไปถือแล้วกินเองแค่นี้ก็คำก็วางลง

เมื่อหยิบยาขึ้นให้ ชูยอนก็รีบมารีบกินแล้วนอนหันหลังให้ฉันเหมือนเดิม

ฉันมองแผ่นหลังนั้นอยู่นานก่อนจะตัดสินใจขึ้นไปนอนบนเตียงแล้วกอดชูยอนไว้ ชูยอนพยายามดันตัว
 ออก ฉันยังกอดแน่นขึ้น

ฉันสงสัยว่าในโลกนี้จะมีรูปแบบความเจ็บปวดที่ร่อยก็พันอย่าง ฉันต้องย้อนไปไกลแค่ไหนไม่ให้อึดใจแบบนี้
 ตั้งแต่เมื่อวาน...หรือตั้งแต่แรก...

เป็นครั้งแรกที่ฉันคิดว่าถ้าฉันเลือกที่จะอยู่กับแม่ตอนนั้นมันจะดีกว่านี้ไหม...มันจะดีกว่าไหมถ้าฉันไม่มาอยู่
 กับนายูนโฮ

ไม่เจอกับชูยอน

ไม่มีความรัก

ไม่มีความต้องการ

ไม่ต้องพบเจอ...ไม่ต้องเจ็บปวด

ฉันเข้าไปหนึ่งก้าว แค่ว้าวเดียวชูยอนก็เป็นของคนอื่นไปแล้ว ฉันกำลังยอมรับไม่ได้ว่าชูยอนที่ฉันเฝ้าทะนุ
 ถนอมรักษาเอาไว้ ชูยอนที่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของฉัน...อยู่ในอ้อมกอดของคนอื่น

ความเจ็บปวดทั้งหมดที่เคยผ่านมามันเทียบไม่ได้กับตอนนี้เลย

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้

ทำไม...ทำไม...

ยังคิดเข้าไปซ้ำมาก็ไม่มีทางแก้ไขอะไรได้ ความรู้สึกทั้งหมดเหมือนไปรวมตัวกันที่หัวใจ

เจ็บ

หายใจไม่ออก

ฉันหอบหายใจแรงแล้วผละออกมาจากซุ้ยอน ทั้งตัวลงที่พื้นกุ่มหน้าอกเอาไว้ มือฉันสั่นเกินจะควบคุมให้ปกติ ฉันมองไปที่โต๊ะพยายามหาอะไรก็ได้ที่จะช่วยฉันจากความรู้สึกในตอนนี้

และฉันก็เห็น...สิ่งที่ฉันคิดว่ามันคงจะบรรเทาความเจ็บปวดภายในให้หายไปได้

ใบมีดคัตเตอร์แวววาวกระทบแสงไฟ ฉันหยิบมันขึ้นมา กรีดลงไปซ้ำ ๆ หลาย ๆ แผล

ให้มันรู้สึกเจ็บ...เจ็บให้มาก ๆ

เพื่อที่จะแทนที่ความเจ็บที่อยู่ข้างใน

“ทำอะไรนะ!” ซุ้ยอนลุกขึ้นมามองฉันที่นั่งอยู่ตรงพื้น เมื่อเห็นสิ่งที่ฉันกำลังทำซุ้ยอนก็รีบเข้ามาหาแล้วจับคัตเตอร์ในมือฉันโยนทิ้งไป

“หายใจไม่ออก...”

“ฮือออ พี่ยูล” ซุ้ยอนร้องไห้แล้วกอดฉันแน่น ไม่ให้ฉันทำร้ายตัวเอง ฉันหอบจนตัวโยนอยู่ที่อกของซุ้ยอน

ดวงตาของฉันเริ่มพร่ามัว...พร้อม ๆ กับสติที่ค่อย ๆ เลือนลาง

บาดแผลทางจิตใจมันมองไม่เห็นก็จริง แต่มันก็ร้ายแรงพอ ๆ กับบาดแผลทางร่างกาย มันอาจทำให้คน ๆ หนึ่งทำร้ายตัวเองหรือแม้แต่เลือกที่จะจบชีวิตลงทันทีที่คิดว่าไม่อยากอยู่บนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว

แน่นอนว่าคนที่จิตใจเข้มแข็งย่อมไม่เข้าใจถึงเหตุผล

ฉันเคยคิดบ่อยครั้งเมื่อนานมาแล้ว คิดอย่างจนตรอกและไร้ทางออก คิดว่าจะทำอย่างไรได้ถึงจะหลุดพ้น ทำอย่างไรมันถึงจะจบจากนรกที่คนอื่นสร้างให้ฉัน ฉันคิด และได้คำตอบ

แต่ฉันก็ไม่ได้ทำ ฉันไม่ได้ทำเพราะเริ่มซาซึนโดยหาว่าไม่ว่าบาดแผลมันยังคงอยู่ ยิ่งมีบาดแผลฉันก็เริ่มอ่อนแอ และอ่อนแอลงเรื่อย ๆ ตามร่องรอยที่เพิ่มขึ้น

สำหรับบางคนบาดแผลอาจทำให้จิตใจเข้มแข็งและมีภูมิคุ้มกันต่อสิ่งเลวร้าย หรืออาจกลายเป็นคนที่ชินชา ต่อความเจ็บปวด บางคนเลือกที่จะทำร้ายคนอื่นให้สาสมกับความเจ็บของตัวเอง บางคนเลือกที่จะฝังเรื่องราวเอาไว้ และใช้ชีวิตคล้ายคนไร้หัวใจ

สำหรับฉัน...ในตอนที่ยังมีบาดแผลมันลึกเข้าไปทุกทีนั่น มีมือ ๆ หนึ่งที่ช่วยกดปากแผลเอาไว้ ฉันไม่ได้เสียเวลา รักษามันด้วยตัวฉันเอง เพราะฉะนั้นตอนนี้ หากมีคนดึงมือ ๆ นั้นที่กดแผลฉันออก

เลือดของฉันก็ยังคงไหล...

พร้อมกับแผลที่ยังคงอยู่...และลึกลงกว่าเดิม

ฉันมองผ้าพันแผลสีขาวที่พันขึ้นมาเกือบครึ่งแขนและมองรอบ ๆ ห้องในโรงพยาบาล ไม่มีใครอยู่กับฉันในห้อง เพราะเพิ่งจะออกไปกับหมอหลังจากดูแผลของฉันเสร็จ ตอนหมอบอกว่าแผลค่อนข้างลึกและฉันเสียเลือดมาก สายตาของทุกคนที่มองฉันเต็มไปด้วยอารมณ์ที่หลากหลาย น้ำยอนฮึ้นชัดเจนว่าเป็นห่วง น้ำยอนโฮเต็มไปด้วยคำถาม ส่วนชุยยอนที่ยังคงหน้าซีดมองฉันด้วยสายตารวดเร็ว

ฉันต้องนอนโรงพยาบาลในคืนนี้เพราะต้องพักฟื้นหลังจากเสียเลือดไปมาก ชุยยอนบอกว่าจะเฝ้าฉันเอง ทั้ง ๆ ที่ยังป่วยอยู่แบบนั้น แต่น้ำยอนโฮและน้ำยอนฮึ้นห้ามยุ่งังก็ไม่เป็นผล

ชุยยอนกลับเข้ามาหลังจากกลับบ้าน เลื้อยผ้าเบื่อนเลือดก่อนหน้าที่ถูกผลัดเปลี่ยน สีหน้าโดยรวมก็ดีขึ้นแล้ว หลังจากนอนชมมาทั้งวัน

ชุยยอนนั่งลงตรงโซฟาซึ่งห่างจากเตียงฉันและเฝ้ามอง

ฉันเรียกให้เข้ามาใกล้ ๆ อยากให้มานั่งข้าง ๆ เดี๋ยวแต่ชุยยอนก็ส่ายหน้าปฏิเสธ

ในใจฉันยังนึกแต่เรื่องเดิม ๆ เหมือนติดอยู่ในวังวนไร้ทางออก ยิ่งคิดก็ยิ่งเหมือนจะหายใจไม่ออกอีกครั้ง ฉันพยายามหายใจเข้าลึกและเอ่ยปากถามเรื่องที่ค้างคาใจ

“ยอมมันรีเปล่า”

“.....” ชูยอนไม่ตอบแต่ก็ยังคงจ้องฉัน ฉันเลยตัดสินใจถามคำถามที่ฉันอยากรู้...แต่ก็ไม่แน่ใจว่าจะรับได้ไหม กับคำตอบ

“รักมันเหวอ”

“อยากรู้ไปทำไม” สายตาที่จ้องฉันอยู่คล้ายตัดพ้อต่อว่า

“แค่อยากรู้...”

“เค้าก็อยากรู้เหมือนกัน...ว่าพี่กับพี่จียอนรักกัน คบกันอยู่ใช่ไหม”

“พี่กับจียอนไม่ได้มีอะไร...มันจบไปแล้ว”

“ทำไมที่เค้าเห็นมันไม่ใช่แบบนั้น”

“เห็นอะไร...”

“เห็นพวกพี่มีอะไรกัน! เห็นพี่อยู่ด้วยกัน พวกพี่คบกันกับออกตรง ๆ สิ ไม่เห็นต้องโกหก ไม่เห็นต้องปิด”

“เราเคยคบกันก็จริง แต่มันก็แค่นั้น...เราไม่ได้รักกัน พี่ไม่ได้รักจียอน”

“แค่นั้น?...พี่จียอนไม่ได้รัก แต่พี่ทำแบบนี้กับทุกคน ให้ความหวังทุกคน!”

“.....”

“พี่จียอนรักพี่จียอน เค้าดูออก แล้วพี่ไปทำแบบนี้ทั้งที่พี่ไม่ได้รัก...เหมือนกับที่พี่จูบกัน...ทั้ง ๆ ที่พี่ไม่ได้รัก...พี่ให้ความหวัง...อีก...แล้วพี่ก็ทิ้งไป”

“.....”

“มันเจ็บ ไม่รู้เหวอ”

ชูยอนร้องไห้จนตัวโยนแล้วพยายามพูดต่อ ฉันดึงเข็มที่มีออก ลูกขึ้นป็นั่งลงตรงพื้น วางหัวลงบนตักของชู

ยอน แล้วปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมา

“...ไม่รู้...ขอโทษ”

“แล้วที่พี่ยุลทำวันนี้มันคืออะไร ทำไมพี่ทำกับตัวเองแบบนี้ ทำให้เค้าเป็นห่วงแทบบ้า แล้วก็ทำให้เค้าคิด...คิดเข้าข้างตัวเอง...”

ตอนนี้เองมันทำให้ฉันคิดว่าทั้งฉันและชวยอน เราใกล้กันเกินไป ใกล้จนมองไม่เห็นความรู้สึกอีกฝ่าย เพราะมันพร่าเลือนไม่ชัดเจน หรือที่จริงเราอาจจะรู้แต่ก็ไม่กล้าพอที่จะคิด

ทั้งใจเขาและขาดกลัว

“พี่เจ็บ...ที่เห็นชวยอนเป็นของคนอื่น...เจ็บจนทนไม่ไหว”

ฉันเงยหน้าขึ้นมาพูดกับชวยอนแล้วจ้องตา ชวยอนไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเองสักนิด ความรู้สึกของฉันมันยิ่งกว่าที่ชวยอนจะจินตนาการออก มันเก็บกดอัดอั้นอยู่ข้างใน

“พี่รักชวยอน...เพราะรัก...มันถึงเจ็บ”

“ฮึก...ฮึก...” ชวยอนสะอื้นหนักขึ้นแล้วโผล่เข้ามาอดฉันแน่น ฉันใช้มือทั้งสองข้างกอดชวยอนเอาไว้ให้แน่นที่สุด ลืมความเจ็บที่แผ่ไปจนหมดสิ้น

ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นที่คุ้นเคยหลังจากที่ห่างหายไป ระยะเวลาที่เราไม่ได้พูดคุยกันนานนับเดือนทำให้ฉันโหยหาอ้อมกอดของชวยอนจนไม่อยากแยกจาก

“เมื่อคืนเค้าเมา เค้าทำใจไม่ได้เรื่องพี่ยุล...กับพี่จียอน เค้าไม่รู้ตัว...ไม่ได้ตั้งใจ...ฮึก...เค้าไม่ได้รักชวยอง”

“อย่าร้องให้... ไม่เป็นไร ไม่ต้องพูดแล้ว...”

“เค้าจะพูด! เค้ารักพี่ยุล รักมาตั้งนานแล้ว รักมาก่อนใครคนอื่นทั้งนั้น! รักมาตั้งแต่นานแล้ว!”

คำนั้นทำให้ฉันยิ้มได้ ยิ้มทั้งน้ำตา กับคำที่ฉันสงสัยมาตลอด

ที่ฉันตัดสินใจว่าจะพยายามให้ชยุอนกลับมาอยู่ในอ้อมกอด ให้ชยุอนเป็นของฉัน มันคงยังไม่หายไป สิ่งสำคัญที่ฉันได้รู้คือชยุอนเต็มใจที่จะอยู่ในอ้อมกอดนี้ของฉันพอ ๆ กับที่ฉันต้องการ...

ฉันดึงชยุอนที่กอดฉันอยู่ออกมามองหน้ากัน น้ำตายังไม่หยุดไหล

ฉันจับหน้าชยุอนไว้ แล้วจ้องมองนิ่ง

ในตาใส ๆ ของชยุอนฉันเห็นแววตาแบบเดียวกันสะท้อนกลับมา เราต่างถูกอีกฝ่ายดึงดูด และทันทีที่ริมฝีปากแตะกันฉันก็รับรู้รสชาติของน้ำตาพร้อม ๆ กับความสุข จนรู้สึกถึงจังหวะของหัวใจที่เต้นแรงอีกครั้ง

รู้สึกเหมือนได้หัวใจตัวเองกลับคืนมา

แม้จะมีแผลใหม่ที่เจ็บกว่าครั้งไหนเพิ่มเข้ามาในใจแต่ฉันก็จะพยายามลืมมัน
จะใช้ความสุขที่มีในตอนนี้อยู่เพื่อลืมมัน

แม้ว่ามันจะเป็นความสุขที่เจอความขมขื่นก็ตาม...

สิ่งที่ฉันสนใจไม่ใช่อดีต ไม่คิดอยากย้อนไปตอนไหนอีกต่อไปแล้ว ชยุอนก็ยังคงเป็นชยุอน คนที่ฉันเห็นว่าบริสุทธิ์สุดใสมากกว่าใคร แคได้ยินคำนั้นจากชยุอน ถ้ามันต้องแลกมาด้วยอะไรบางอย่างเพื่อให้รับรู้ถึงความสุข ณ เวลานั้น...ฉันยอมทั้งนั้น

เสียงแผ่วเบาที่กระซิบตอนที่เรารู้อยู่กันครั้งนี้ คล้ายกับความฝัน
มันดังก้องและทำให้ฉันสั่นสะท้านเข้าไปถึงข้างในจิตใจ...

“รักพี่สุด...รักที่สุด”

12

Broken

ฉันไม่เคยรู้สึกมีความสุขจนถึงขนาดกลัวที่จะสูญเสียไปเหมือนในตอนนี้

มันเป็นความรู้สึกแปลกประหลาด ฉันมีความสุขก็จริง ในขณะเดียวกันก็เศร้าอย่างอธิบายไม่ได้

ในห้องพักของโรงพยาบาลที่มีเพียงแค่แสงสว่างของวันใหม่ รอบด้านเงียบกริบได้ยินแค่เสียงลมหายใจ ฉันมองชื่อยอนที่หลับอยู่บนเตียงโรงพยาบาลด้วยกัน ยังไม่อยากหลับตา เพราะกลัวว่าเมื่อตื่นขึ้นมาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะไม่ใช่ความจริง

ฉันฝันทั้งที่วังมองคน ๆ นี่เอาไว้จนความอ่อนล้าดับบัง...ภาพของชื่อยอนจึงค่อยเลือน

“ทะเลาะอะไรกัน”

“เปล่า ไม่มีอะไร แค่ทะเลาะกันแรงไปหน่อย ชื่อยอนขอโทษที่ทำให้พ่อเป็นห่วง”

“มันไม่แค่แรงไปหน่อยแล้วนะชื่อยอน พ่อถามว่าเรื่องอะไร”

“.....”

“เดี๋ยวพ่อถามพี่ๆ เองก็ได้”

ฉันได้ยินที่ทั้งสองคุยกันเหมือนมาจากที่ไกล ๆ ฉันรู้สึกตัว แต่ก็ยังไม่ได้ลืมตาขึ้นมอง ในใจนึกหาเหตุผลที่จะบอกนายูนโฮ เรื่องของฉันกับชูยอนเพิ่งจะเริ่มต้น และมันคงจะจบลงได้ง่าย ๆ หากนายูนโฮรู้เข้า ฉันก็นึกหวั่นใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ไม่ว่ายังไง...ต่อไปก็ต้องมันจะเลวร้ายแค่ไหน ฉันก็จะไม่มีวันปล่อยชูยอนไปแน่นอน

ฉันคิด...แล้วหลับไปอีกครั้ง

ตื่นขึ้นมาตอนบ่าย ๆ สัมผัสแรกที่รู้สึกที่มือทำให้ฉันบีบตบแน่น ฉันลืมตาขึ้นช้า ๆ หมายใจว่าจะได้เจอคนในความคิดแต่ไม่ใช่

สายตาของจียอนยังคงจับปวดเหมือนครั้งล่าสุดที่จากลา ฉันดึงมือออกช้า ๆ แล้วมองรอบ ๆ ห้องหาคนที่อยากเจอแต่ไม่อยู่... ชูยอนไม่อยู่ในห้อง

“น้องไปกินข้าว ตั้งแต่เช้าไม่ยอมกินอะไรเฝ้าแต่มึงจนไข้กลับ นายูนโฮกับนายอนฮีเพิ่งจะพาออกไป”

“มาได้ยังไง”

“ก็ไปหาที่บ้านแล้วนายอนฮีบอกว่ามึงไม่สบาย”

“.....”

“ถามได้ไหมว่าแขนโดนอะไร”

“ไม่มีอะไรหรอก”

จียอนจ้องฉันเพราะรู้ว่ายังไงก็คงไม่ได้คำตอบอะไร เรา นั่งกันเงียบ ๆ อยู่อย่างนั้นเหมือนที่เคย จนในที่สุดก็มีคนเปิดประตูเข้ามา มียองกับแทยอนมาด้วยกัน นั่นทำให้ฉันนึกแปลกใจและมองอย่างสงสัย

“มาทำไมพวกมึง เดียวก็กลับแล้ว” ฉันพูด

“ก็จียอนโทรบอกกว่ามึงอยู่โรงพยาบาล กูก็มาเลย ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามึงเป็นอะไร”

ฉันมองมียองกับแทยอนที่มาด้วยกัน ทั้งคู่สีหน้าที่ดูเป็นห่วงฉันอยู่ไม่น้อย ฉันจึงบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรมาแค่

อุบัติเหตุชนิดน้อย หลังจากนั้นพวกมันก็นั่งอยู่เป็นเพื่อนฉันระหว่างที่รอครอบครัวฉันไปกินข้าว เราคุยอะไรกันไปเรื่อยเรื่อย จียอนมองแผลฉันอย่างสงสัยอยู่ตลอด ถึงพวกมันจะถามฉันว่าโดนอะไรมาฉันก็ได้แต่ตอบปิด ๆ ไม่อยากให้ใครรู้มากเท่าไร เพราะมันเป็นเรื่องที่เกิดจากอารมณ์ภายใน

อารมณ์...ที่ฉันไม่หวังจะให้ใครหยั่งถึง

สิ่งที่ฉันทำฉันควบคุมมันไม่ได้ และยังไม่อยากคิดถึงสาเหตุที่ลงมือทำร้ายตัวเอง เพราะฉันรู้ว่าคงไม่มีใครที่จะเข้าใจมันได้นอกจากตัวฉันเอง

หากจะว่าถึงจุดเริ่มต้นฉันก็บอกได้เลยว่ามันไม่ได้มาจากตัวฉัน แต่มาจากผู้คนรอบ ๆ ที่ผลักฉันไปสู่ตรงนั้น...

ในช่วงที่พี่กาอินกับแม่ส่งฉันไปกับคนแปลกหน้า ฉันไม่รู้ว่าจะทนได้อย่างไรกับความเจ็บปวดที่เถาโถมเข้ามาครั้งแล้วครั้งเล่า มันเป็นความเจ็บที่ฉันกลัวว่ามันจะไม่มีวันจบสิ้น เป็นความทรมานที่ไร้ทางออก ฉันตอบสนองความต้องการของมนุษย์ที่รู้จักพอ มีแต่ความรุนแรงและการบีบบังคับ ต่อให้ร้องให้อ่อนวอนอย่างไรก็ไม่เป็นผล คล้ายเป็นสัตว์รกรกในคราบน้ำมนุษย์ที่ไม่มีจิตใจ บางคนโชคดีที่ทั้งชีวิตไม่เคยพบเจอ แต่กับฉันมันตรงกันข้าม

ในทุก ๆ วันฉันได้แต่หวาดกลัวทุกครั้งที่มีคนมารับ
ทุกครั้ง ทุกครั้ง ที่มันดำเนินไปมันค่อย ๆ กัดกร่อนจิตใจ

ฉันเคยร้องไห้ฟูมฟายกับแม่ อ่อนวอนให้เขาหยุดทำกับฉันแบบนั้น ฉันอยากหนีไปแต่ก็กลัว เพราะฉันไม่เคยเห็น...ไปเคยออกไปที่ไหนนอกจากที่นี่ ฉันไม่รู้จะหนีไปที่ไหน ฉันไม่รู้ถ้าหากหนีไปแล้วจะต้องเจอกับอะไร มันอาจจะเลวร้ายกว่านี้ หรืออาจจะไม่ ฉันได้แต่ขอร้องกับผู้หญิงคนเดียวที่ฉันคิดว่าเขาจะช่วยฉันได้ แต่ถ้อยคำที่ตะคอกกลับมา มันไม่ได้มีความไยดีสักนิด

“หยุดร้อง! มันจะอะไรนักหนา เจ็บแค่นี้มันจะตายรึยังใจ เจ็บก็แค่นั้น ทำ ๆ ไปเดี๋ยวก็ชิน!”

ไม่มีแม้แต่ความปรานีในน้ำเสียง และฉันรู้ต่อนั่นเองว่าฉันไม่มีทางหนีมันพ้น

จากวันนั้น ฉันเห็นแค่หนทางเดียวคือการเผชิญหน้ากับมัน ฉันพยายามที่จะ‘ยอมรับ’ความเจ็บปวด เพื่อที่จะได้รู้สึกชินชาอย่างที่แม่บอก ฉันหวังให้ตัวเองรู้สึกแบบนั้น รู้สึกชินจนไม่เจ็บปวดอีกต่อไป

และฉันก็ทำได้

ทุกครั้งที่ความเจ็บช้ำแรกผ่านเข้ามา ทุกอณูในตัวฉันบอกละยอรับ รอยเขียวช้ำและกลิ่นคาวของเลือดไม่ได้
นำกลัวยึดต่อไป และนำแปลกตรงที่ทุก ๆ ครั้งเมื่อฉันเจ็บปวดทางร่างกาย มันทำให้ฉันลืมนึกถึงความเจ็บปวดในจิตใจ
ฉันลืมหูลืมสิ่งเมื่อมันซึมซาบเข้ามา

เมื่อมันผ่านไปเนิ่นนานเข้าฉันถึงกับร้องขอความรุนแรงนั้นด้วยตัวฉันเอง มันกลายเป็นความเคยชินอย่างที่แม่
ว่าอย่างช่วยไม่ได้ เป็นความเคยชินที่บิดเบี้ยว

และฉันก็ค้นพบอะไรบางอย่าง เมื่อฉันปล่อยตัวเองให้กระทำรุนแรงได้ตอบ มันให้ความรู้สึกแปลกใหม่และ
หฤหรรษ์อย่างสุดแสน

เป็นความสนุกแรกที่ฉันเคยรู้สึก

และฉันก็เข้าใจมันเป็นครั้งแรกว่าทำไมพวกเขาถึงทำกับฉันแบบนั้น

สีหน้าเจ็บปวด รอยช้ำ เลือดและน้ำตา

ความทรมานจากน้ำมือของฉันเมื่อเห็นแล้วก็รู้สึกสาสมใจ เข้าใจ จนฉันมีอารมณ์ร่วมไปกับมัน

ฉันรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ

แต่เมื่อความสาสมใจผ่านพ้นไป วันแล้ววันเล่า ความคิดฉันก็แล่นย้อนกลับมา มันย้อนกลับมาให้ฉันได้รู้ว่า
ส่วนหนึ่งในตัวฉันได้ถูกทำลายลงไปแล้ว...ด้วยการกระทำของตัวเอง ฉันกลายเป็นหนึ่งในพวกนั้น พวกที่ฉันเคยเกลียด
พวกที่ทำร้ายร่างกายคนอื่นเพื่อตอบสนองความสุขของตัวเอง

ถึงตอนนั้นมันก็หายไปแล้ว...จิตใจฉันที่บิดเบี้ยวไปมันก็ยากที่จะคืนรูปดังเดิม

น้ำยูนโฮ นายอนฮีและชยอนขึ้นมาเพื่อพาฉันกลับบ้านหลังจากพาชยอนไปกินข้าวเรียบร้อยแล้ว มียอง จียอน
และแทยอนก็ออกมาพร้อม ๆ กันก่อนจะค่อยแยกย้าย เมื่อกลับมาถึงบ้านฉันก็พาชยอนขึ้นมานอนที่ห้องของตัวเอง ใช้
เวลาเพียงไม่นานชยอนก็หลับไปเพราะฤทธิ์ยาและความอ่อนเพลีย

ก็อก ก็อก

“ยูล ออกมาคุยกับน้ำน้อย”

นายทุนโฮเรียกฉันจากข้างนอกทำให้ต้องปล่อยมือจากช้อนที่ฉันจับเอาไว้และพยายามคิดหาคำตอบที่ควรจะบอกกับนายทุนโฮ ฉันเปิดประตูออกไปก็เห็นสายตารองนายทุนโฮที่มองเข้ามาในห้อง เมื่อเห็นช้อนที่นอนอยู่นายทุนโฮก็บอกให้ฉันปิดประตูแล้วลงไปคุยกันข้างล่าง

“ยูลรู้ใช่ไหมว่าน้ำจะถามอะไร” เมื่อนั่งลงในสำนักงานนายทุนโฮก็พูดขึ้นทันที

“ค่ะ”

“แล้วมันยังไปถึงต้องทำตัวเองแบบนั้น”

“หนู...แค่ประทศช้อน...เราแค่ทะเลาะกัน”

“เรื่องอะไร”

“....”

“ยูล”

“หนูแค่อยากให้ช้อนกลับมาพูดกับหนูหลังจากที่ทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องก็เลยทำแบบนั้น...หนูแค่โมโห...เลยไม่ได้คิด”

“น้ำก็รู้ว่าเรามีเรื่องกันอยู่ เห็นไม่ค่อยพูดกันพักหลัง ก็ว่าจะไม่ยุ่ง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะมีเรื่องแบบนี้”

“เราเคลียร์กันแล้วค่ะ ยูลขอโทษที่ทำให้เป็นห่วง”

“ยูล...มันไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ นะที่ทำร้ายตัวเองขนาดนี้ ครั้งนี้ผ่านไปแล้วน้ำไม่ถามก็ได้ แต่ห้ามมีเรื่องแบบนี้ให้เห็นอีก...มีอะไรคุยกันดี ๆ อย่าให้ถึงขนาดเจ็บตัวกัน หรือถ้าเรื่องมันหนักหนามาก็มาปรึกษา น้ำ ยูลบอกน้ำได้ทุกเรื่องเข้าใจไหม”

“ค่ะ”

นายทุนโฮมองหน้าฉันคล้ายยังคลั่งใจเหมือนยังสงสัยอยู่แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

ฉันมองออกมานอกกระจกก็เห็นชูจองอีกครั้ง น้ำyunโฮบอกให้ฉันไปบอกชูจองว่าชูยอนป่วยอยู่และคงลงมาหาไม่ได้ ฉันมองออกไปแล้วก็รู้สึกถึงความโกรธที่คุกรุ่น

ชูจอง

คนที่แย่งชูยอนของฉันไป...ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บแสบไปทั้งใจ

ฉันออกไปแล้วบอกให้ชูจองตามมาที่หาดเพราะมีเรื่องจะคุย ชูจองดูจะไม่สนใจในตอนแรกบอกจะขึ้นไปหาชูยอน แต่ก็ยอมตามมากับฉันในที่สุดเมื่อฉันจ้องด้วยสายตาที่บอกถึงอารมณ์ในตอนนั้น

มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะห้ามตัวเองให้ยืนอยู่ได้ทั้งที่อัดแน่นไปด้วยความโกรธและเกลียดชัง ฉันรู้ว่าชูจองรับรู้ถึงอารมณ์นั้นของฉันแต่ก็เลือกยืมเยาะอย่างเย้ยหยัน

“พี่ห้ามไม่ให้ฉันเจอชูยอนไม่ได้ตลอดหรอกนะ”

“.....”

“ยังไงมันก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ ชูยอนเป็นของ...”

“หยุด! ไม่ต้องพูด!”

“ชูยอนเป็นของฉัน! พี่รับไม่ได้ก็เรื่องของพี่”

สิ้นสุดคำที่ชูจองพูดฉันก็ไม่สามารถห้ามตัวเองได้อีก ฉันเงื้อมมือออกไปสุดแรงพร้อม ๆ กับอารมณ์ทั้งหมด ฟาดเข้าที่แก้มชูจองจนชูจองล้มลงป็นิ่งบนพื้นทราย

“พิตบฉัน!”

“ชูยอนไม่ใช่ของใครทั้งนั้น...”

“หึ...ชูยอนเป็นของฉัน พี่ก็รู้อยู่แกล้งใจ”

“มึงจะไม่มีวันได้ทำแบบนั้นอีก!”

ฉันกำหมัดแน่นระงับอารมณ์ที่คุกรุ่นอยู่ภายในใจ

“ทำไม! ทำไมถึงยังมีหน้ามาพูด ทั้ง ๆ ที่ตัวเองเป็นคนทำชวยอนเสียใจแท้ ๆ พี่เป็นคนผลักชวยอนมาหาฉันเอง รู้ไว้ซะ!”

ชูของลุกขึ้นมาจับปกคอเสื้อของฉัน ดึงไว้แน่น ฉันเห็นทั้งแวตาเจ็บปวด น้ำตาที่ไหลผ่านแก้ม และความรู้สึกผิดของชูของอย่างชัดเจน มันบ่งบอกชัดเจนฉันพูดไม่ออก อารมณ์ของชูของที่อัดอั้นเอาไว้เหมือนกับมันได้ทลายลง ปกปิดไม่ได้อีกแล้ว

“รู้ไหม ชวยอนจะเป็นจะตายยังไงที่เห็นพี่กับเพื่อนตัวเอง ชวยอนเสียใจแค่ไหนพี่ก็ไม่เคยเห็นหรือกฉันนี่! กับฉันนี่ชวยอนก็พูดพร่ำเพ้อถึงแต่พี่ ทั้ง ๆ ที่ฉันก็รักชวยอน แต่ชวยอนก็ไม่เคยมองฉันเลย ไม่เคยจะเห็นฉันอยู่ในสายตาสักครั้ง ชวยอนคิดถึงแต่พี่ มองแต่พี่ พี่คนเดียว!”

“.....”

“พี่...ได้แต่ทำชวยอนเสียใจ ทำไมฉันจะแย่งมาไม่ได้...” คำพูดนั้นเหมือนชูของพูดกับตัวเอง

ชูของผลักฉันออกแล้วยืนเช็ดน้ำตาเสียว ๆ คนที่เจ็บมันไม่ใช่ฉันแค่คนเดียว ไม่ใช่เลย จากคำพูดของชูของมันก็ทำให้ฉันได้รู้ว่าฉันทำให้ชวยอนเสียใจแค่ไหน ฉันแค่รับรู้ว่าคุณชวยอนเป็นของชูของยังรู้สึกเจ็บปวดขนาดนี้ หากว่าชวยอนที่เห็นฉันกับจียอนด้วยตาตัวเอง...

ไม่ มันผ่านไปแล้ว

ยังงี้ก็ย้อนกลับไปไม่ได้ มันสำคัญที่ตอนนี้ เวลานี้ กว่าเราจะเข้าใจกันมันไม่ง่าย ไม่ง่ายเลยที่ฉันจะยอมรับใจของตัวเองแล้วดึงชวยอนเข้ามาหาตัว ฉันบอกไม่ได้ว่าจะไม่ทำร้ายหรือจะทำให้ชวยอนเจ็บปวดอีกหรือเปล่า แต่ที่ฉันแน่ใจคือฉันตัดสินใจแล้วว่าทำทุกอย่างเพื่อให้ชวยอนอยู่กับฉัน...เป็นของฉัน

“ก็น่าจะรู้ว่าชวยอนไม่ได้รักตัวเอง ตัดใจซะ”

“ไม่! ยังไงก็ช่าง! จะบอกเอาไว้ ฉันไม่ปล่อยชวยอนไปง่าย ๆ หรือก”

ชูของบอกทั้งทำด้วยสีหน้าทำทนายแล้วเดินจากไป ทั้งเรื่องราวมากมายไว้ให้ฉันได้คิด คำพูดจากปากชูของ

ทำให้ฉันรู้ว่าฉันทำให้ชยุอนเจ็บมากกว่าที่ตัวเองจะรู้ได้

แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นลึก ๆ แล้วฉันก็รู้สึกสุขสมเมื่อรู้ว่าเท่าไรที่ชยุอนเจ็บ...เท่ากับว่ารักฉันมากเท่านั้น

“ไปไหนมา” ชยุอนถามทันทีที่ฉันเข้ามาในห้อง

“ตื่นแล้วเหรือ”

“ไปไหนมา” คำถามซ้ำคำเดิมทำให้ฉันยิ้มแล้วเดินไปนั่งลงตรงพื้นข้างเตียง

“ชยุอง...มาหา”

“ยังไม่อยากเจอ”

“ไปกลับไปแล้ว แกมฟาดไปเป๊ยะนึงด้วย”

“พิตบชยุองเหรือ” ชยุอนถามฉันแล้วขมวดคิ้ว

“ไอ้ทำไม เป็นห่วงมันเหรือ”

“ใช้มือข้างไหน”

ฉันยกมือข้างที่ไม่มีแผลขึ้นให้ชยุอนดูแล้วเอื้อมไปจับมือชยุอนไว้ ชยุอนก็ถอนหายใจ นั่นทำให้รู้ว่าชยุอนห่วงฉันในเรื่องที่ตัวเองยังไม่ทันได้คิดด้วยซ้ำ

ชยุอน...เป็นแบบนี้เสมอ คอยหยิบยื่นสิ่งที่ฉันไม่เคยได้จากใคร

ฉันยังจำภาพครั้งแรกที่ชยุอนร้องไห้ให้กับฉันได้จนถึงตอนนี้และคงไม่มีวันลืม มันเป็นจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ ของความรู้สึกฉันที่มีให้กับชยุอน แม้ตัวฉันเองก็ไม่คิดว่ามันจะมาถึงจุดนี้

ฉันมองชยุอนที่ตอนนี้เหม่อไปคล้ายอยู่ในห้วงความคิด ฉันรู้ว่าชยุอนยังมีเรื่องคาใจอยู่ระหว่างฉันกับจี๊ยอน

เหมือนกับฉันที่ยังมีเรื่องคาใจระหว่างชูยอนกับชูจอง

เมื่อก่อนเราไม่เคยพูดความรู้สึกของตัวเองออกมาเพราะไม่รู้ว่าผลลัพธ์มันจะออกมาเป็นแบบไหน เราไม่สามารถรู้ได้เลย แม้กระทั่งตอนนี้ ตอนที่ชูยอนอยู่ตรงหน้า ฉันก็ยังแอบหวั่นใจ จากคำประกาศของชูจองก็เป็นที่แน่ชัดแล้วว่ามันคงไม่ง่าย ฉันกำลังอยากได้คำยืนยันให้มั่นใจจากชูยอนอีกครั้ง

“เคยคิด...ที่จะรักชูจองบ้างรึเปล่า”

“เคยสิ” ชูยอนพูดแล้วก็จ้องฉัน จากนั้นก็รีบพูดต่อเหมือนรู้ว่าฉันคิดอะไร “แต่มันเป็นไปไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เจ็บแต่เค้าก็ตัดใจจากพี่ยูลไม่ได้...”

ฉันยิ้มเมื่อชูยอนพูดสิ่งที่ฉันอยากได้ยินออกมา

“รู้ไหม ทำไมพี่ถึงเคยคบกับจียอน” ชูยอนมองฉันเหมือนกลัวคำตอบก่อนจะส่ายหน้า

“พี่คบเพื่อลืมชูยอน”

“ทำไมต้องลืม”

“.....”

“พี่ยูล ทำไมต้องลืมเค้าด้วย...”

“พี่ไม่แน่ใจว่าจะทำให้ชูยอนมีความสุขได้รึเปล่า...ถ้าเกิดวันหนึ่งพี่ทำให้เจ็บหรือทำร้าย ชูยอนจะหนีพี่ไปรึเปล่า”

ชูยอนไม่ได้ตอบแต่เอื้อมมือมาโอบกอดฉันเข้าไปจูบเบา ๆ แล้วก็ยิ้มให้ เป็นรอยยิ้มอบอุ่นอ่อนโยนที่ฉันรัก... รอยยิ้มที่มีให้ฉันแค่คนเดียว

“เจ็บแค่ไหน ถ้าพี่ยูลไม่ปล่อย เค้าก็ไม่ไป”

“พี่ยูลอย่าทิ้งเค้า...อย่าคิดจะลืมเค้าอีกนะ”

จากคำพูดนั้นทำให้ฉันอดไม่ไหวที่จะกดจูบลงไปอย่างรุนแรงเพื่อตอบสนองอารมณ์ที่เกิดจากคำพูดของชูยอน ครึ่งนี้ฉันพยายามจะไม่ทำให้ชูยอนเจ็บและใส่ความรู้สึกทั้งหมดของฉันให้ชูยอนได้รู้

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ฉันอยากให้ชูยอนรู้ว่าชูยอนสำคัญที่สุด

อยากให้รู้ว่า...ฉันรักชูยอนมากที่สุด

ฉันรู้ว่าบางทีก็ไม่สามารถควบคุมสิ่งที่อยู่ข้างในตัวเองได้ ยิ่งชูยอนอ่อนโยนมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งต้องการชูยอนรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น ฉันก็ได้แต่หวังว่าสุดท้ายแล้วจะไม่ทำให้ชูยอนเจ็บปวดจนอยากที่จะหนีฉันไป หรือต่อให้ชูยอนหนีไป ฉันก็จะไปตามกลับมา

ตอนนี้ฉันกอดชูยอนไว้นั่น ๆ ให้ได้อุ่นใจ

อนาคตฉันรู้ว่ามันคงไม่ง่าย กว่าที่จะมาถึงจุดนี้มันก็ไม่ง่าย ความสุขในตอนนี้นั้นเต็มไปด้วยความกังวล พอได้ชูยอนมา ฉันก็กลัวที่จะสูญเสียอย่างที่ไม่เคยเป็น ฉันพยายามที่จะลบความรู้สึกกลัวนี้ออกไปจากใจแต่ก็ไม่สามารถทำได้

ฉันก็ได้แต่คิดกับตัวเองเงียบ ๆ ว่าต่อให้อนาคตจะเป็นยังไงฉันก็ไม่มีวันคิดปล่อยชูยอนไปอีกแล้ว

ฉันจะไม่ให้ชูยอนไปไหน...ไม่ให้เป็นของใคร

นับจากนี้...ชูยอนจะเป็นของฉัน...ของฉันคนเดียวเท่านั้น

13

To Become One Of Us

ชยุตน์ใส่เสื้อสีส้มอ่อนตัวโปรดนั่งเล่นกีตาร์อยู่ในห้องของฉัน เป็นภาพชินตาที่ฉันสามารถนอนมองได้
ไม่มีเบื่อ

สองแก้วใส่น้ำผลไม้ ริมฝีปากเล็กที่เอื้อนเอ่ยบทเพลงไปพร้อมกับจังหวะของเสียงกีตาร์เบา ๆ ดวงตาใสจ้อง
มองมาทางฉันเป็นระยะราวกับตั้งใจร้องเพลงนั้นให้ฉันฟัง

ฉันชอบช่วงเวลานี้ เหมือนอยู่ในโลกที่มีกันเพียงสองคน ไม่มีใคร ไม่มีอะไรอย่างอื่นให้ต้องคิดถึง

ฉันแค่ถือหนังสือเอาไว้ในมือ แต่สายตาไม่ได้จดจ้องอยู่ที่มัน ไม่เลย เวลาไหลไปเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ เป็นนาที่หรือ
เป็นชั่วโมงฉันก็ไม่อาจรู้ จนในที่สุดชยุตน์ก็หยุดเล่นกีตาร์

และเราก็สบตา ยิ้มให้กัน

พุ่มนี้ชยุตน์ก็เปิดเทอมแล้ว คงไม่ได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันทั้งวันแบบนี้อีกบ่อย ๆ ชยุตน์มองฉันเหมือนรู้ว่าฉันคิด
อะไร หรือบางทีชยุตน์ก็คงคิดเหมือน ๆ กันจึงทำหน้าหงอย ๆ ออกมา ชยุตน์เดินมานั่งลงที่พื้นข้างเตียงแล้วเอากางเขน
กับเตียงที่ฉันนอนอยู่ เมื่อฉันยกมือขึ้นลูบหัวชยุตน์ก็กลับตาทิ่ม

“ไปซีเจ้กัน” ฉันชวนและชยุตน์ก็พยักหน้าตกลงโดยที่ยังไม่ลืมตา

เราลงมาข้างล่าง บอกพวกพี่ที่ดูให้ช่วยลากเจ็ทสกีไปที่หาด ฉันพาชูยอนซ้อนไปด้วยกัน ไปให้ห่างไกลจากผู้คนจนแทบไม่เห็นอะไรอยู่ในสายตา รอบด้านมีแค่ผืนน้ำ

มีแค่ชูยอน...กับฉัน

นานแล้วที่ฉันไม่ได้พาชูยอนซ้อนมาด้วยกัน ความรู้สึกต่อนั้นกับตอนนี้จึงต่างกัน ช่วงที่ได้เจ็ทสกีใหม่ ๆ ฉันมักแอบนำยูนโฮพาชูยอนออกมาขี่เล่น ฉันชอบแกล้งขี่เร็ว ๆ ส่ายไปมา มันทำให้ฉันหัวเราะได้ทุกครั้งชูยอนกรีดร้องเสียงแหลมแล้วตะโกนบอกว่า 'พี่ยูลี่ช้า ๆ หน่อย พี่ยูลี่ช้า ๆ ' ถึงจะเป็นอย่างนั้น ถึงชูยอนจะกลัวแต่ก็ไม่วายขอให้พาขี่เล่นตลอด

ฉันชะลอเครื่องก่อนจะหยุดจอดนิ่ง ๆ ชูยอนปล่อยสองแขนที่โอบรอบเอวฉันออก ฉันลุกขึ้นแล้วนั่งหันหน้าเข้าหาชูยอน รอบ ๆ ด้านที่ไม่มีใคร มีแค่เราสองคน ท้องฟ้าและชูยอน ทำให้ฉันคิดทำสิ่งที่อยากทำ ฉันดึงชูยอนเข้ามาใกล้ ๆ จนขาเราเกยซ้อนกัน ใบหน้าของชูยอนอยู่ใกล้ฉันฉันเห็นละอองน้ำเล็ก ๆ เป็นประกาย

ดวงตาใสจ๋อมองฉันเหมือนรอคอยอะไรบางอย่าง แต่ฉันก็ยังแกล้งอยู่เฉย ฉันยิ้มมุมปากเมื่อชูยอนยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ตะขมฝีปากเข้ากับฉันเบา ๆ แล้วจูมูกไปมากับจูมูกฉันพร้อมรอยยิ้ม ฉันรั้งเอวชูยอนเข้ามาแล้วเป็นฝ่ายรุกเข้าหาเมื่อเป็นฝ่ายชนะไม่ได้เสียเอง

บนเจ็ทสกีที่ไหวคลอนตามแรงคลื่น ริมฝีปากของเราทั้งสองบิดเบียดกันครั้งแล้วครั้งเล่า ฉันไม่อยากหยุด ชูยอนก็ไม่อยากหยุด มีเพียงสิ่งเดียวที่อยากหยุดคือเวลา...

เป็นครั้งแรกที่ฉันอยากหยุดทุกสิ่ง หยุดคิดถึงอดีตที่ขมขื่น หยุดคิดถึงอนาคตที่ไม่แน่นอน

แต่ระหว่างที่คิดอยู่นั้น เวลาที่กำลังดำเนินไป...ดำเนินไป...ต่อให้ต้องการแค่ไหนก็ไม่มีใครหยุดมันไว้ได้

ทันทีที่ชูยอนเปิดเทอมจิตใจฉันก็ไม่อาจอยู่อย่างสุข

ฉันเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย ชอบมองไปถึงสิ่งร้าย ๆ ที่อาจเกิด หรือบางทีมันอาจเรียกอีกอย่างว่าความกลัว...

ฉันได้แต่มองชูยอนก้าวเท้าเข้าโรงเรียนไปจนลับสายตา แล้วก็แค่คิดว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น มันเป็นเขตแดนที่

ฉันไม่สามารถก้าวเข้าไป ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับชูยอนและชูจงฉันก็ไม่สามารถรับรู้ได้ทั้งนั้น มันเป็นไปได้ที่ฉันจะไม่นึกหวน แม้จะรู้ว่าชูยอนมีใจให้กันแต่ก็ใช้ว่ามันจะลบความทรงจำนั้นออกไปได้ทันที ยิ่งเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันเจ็บและฝังใจมันก็ยังฝังแน่นและแจ่มชัด

หลังจากส่งชูยอนที่โรงเรียนฉันกลับมาบ้านแล้วทิ้งตัวลงนอน พยายามหักห้ามจิตใจที่ว่าไม่ให้สงบลง กลิ่นของชูยอนที่ยังอยู่รอบ ๆ ตัวทำให้ฉันนึกถึงเจ้าตัวที่กอดไว้ทุกคืน ตั้งแต่ช่วงที่เกิดเรื่องจนเข้าใจกัน เปิดเผยความรู้สึกของกันและกัน เราก็ใช้เวลาเกือบทั้งหมดอยู่ด้วยกัน สำหรับฉันมันเหมือนความฝัน ฝันที่มีชูยอนอยู่ในอ้อมกอด ฉันไม่เคยคิดว่ามันจะสามารถเป็นจริง ไม่เคยคิดว่าชูยอนจะรู้สึกเหมือนที่ฉันรู้สึก ทุกครั้งที่ชูยอนมองฉันอย่างเปิดเผยความรู้สึกต่อชูยอนมันก็ยังรุนแรงขึ้นทุกที

ฉันหลับตาลงและจินตนาการ อีกครั้งที่คิดถึงชูยอน ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปตามใจอยาก ไม่ว่าชูยอนจะเคยหรือไม่เคยกับใครฉันก็ยังไม่อยากทำร้ายชูยอนอยู่ดี ฉันมันซี้ซลัดและไม่กล้าพอเพราะยังกลัวผลที่จะตามมา ทั้งที่ในด้านมืดส่วนที่ลึกที่สุดของฉันนั้นอยากจะทำร้ายชูยอนเอาไว้ อยากได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างทรมานและเรียกแต่ชื่อฉัน...ณ ขณะที่ฉันนึกคิดถึงสัมผัสอยู่ตอนนี้ ฉันก็คิดว่าความอดทนของฉันมันคงจะสิ้นสุดลงเร็ว ๆ นี้ เพราะยิ่งฉันอดทนอดกลั้นมากแค่ไหน...มันก็เหมือนระเบิดเวลาที่กำลังนับถอยหลัง...

จนใกล้จะถึงศูนย์

ช่วงบ่ายที่แดดร้อนแผดเผา ฉันมาหาจียองกับมียองเพราะไม่อยากอยู่คนเดียวให้ฟุ้งซ่านไปมากกว่านี้ ฉันเห็นรถของมียองจอดอยู่หน้าตึกก็คิดว่ามันคงอยู่ตามคาด ที่นั่นนอกจากจะเป็นห้องซ้อมดนตรีแล้วตอนนี้ยังเป็นโรงเรียนสอนดนตรีควบคู่กันไปด้วย มันจึงใช้เวลาอยู่ที่นี่เป็นส่วนใหญ่ ตามหาตัวไม่ยากนัก

ฉันขึ้นมาหาที่ห้องซ้อมประจำของเรา ก่อนเปิดเข้าไปก็เจอมียองกับแทยอน ฉันไม่แปลกใจที่เห็นทั้งสองอยู่ด้วยกันเท่าไร เพราะฉันรับรู้ความเปลี่ยนแปลงเสีย ๆ ระวังทั้งสองและดูท่าทางจะพัฒนาไปไกลจากที่เห็นอยู่ในตอนนี้

ริมฝีปากทั้งสองที่ประกบกันเป็นไปอย่างเนิบช้า มีเพียงกีตาร์โปร่งที่มียองถืออยู่เป็นตัวกัน ไม่มีใครรู้สึกตัวสักนิดว่าฉันมายืนอยู่ตรงนี้และฉันก็ไม่อยากให้พวกมันรู้จึงถอยออกมาเงียบ ๆ

ฉันนั่งอยู่ที่เดิม ๆ หน้าตึก ไม่รู้ว่าตอนนี้จียองอยู่ที่ไหน เดินหาทั่วตึกแล้วก็ไม่เห็นเจอ จะขึ้นไปถามมียองก็ไม่รู้จะขัดจังหวะอะไรมันอีกหรือเปล่า

“พี่อยู่ทำไมมานั่งอยู่นี่ ไม่ขึ้นไปข้างบน” ยุนอาที่เพิ่งมาถามแล้วก็นั่งลงข้าง ๆ กัน

“จียอนไปไหนรู้ไหม”

“ที่บ้านไม่เห็นนะ นี่กว่าอยู่ที่นี่ซะอีก”

“ไม่อยู่ พี่หาแล้ว”

สิ้นคำพูดยุนอาก็นั่งเงียบ ๆ เหมือนมีอะไรจะพูดแต่ก็ไม่พูดออกมาได้แต่นั่งถอนหายใจ ฉันคิดว่าก็คงไม่พ้นเรื่องของฉันกับจียอน เพียงแต่ยุนอาไม่กล้าถามตรง ๆ ออกมาเหมือนมียองก็เท่านั้น ฉันเลยเลือกเป็นฝ่ายที่จะถามยุนอาออกมาเอง

“ช่วงนี้จียอนเป็นไงบ้าง”

“อยากได้คำตอบแบบไหน”

“ตรง ๆ ”

“เป็นห่วงเธอ” คำถามที่เหมือนประชดทำให้ฉันหันไปมองยุนอาและเห็นความไม่พอใจอยู่ในนั้น “ฉันก็รู้เรื่องอะไรมาก พี่ไปถามพี่มียองเองเถอะ” พูดจบก็ลุกขึ้นเดินเข้าตึกไป แต่ไม่นานหลังจากนั้นมียองก็ลงมาแล้วเรียกฉันให้ขึ้นไปห้องซ้อมด้วยกัน

“หายไปนานเลยนะมึง แชนหายรึยัง”

“ไม่เป็นไรแล้ว”

“จะไม่บอกกันจริง ๆ เธอว่าโดนอะไร”

“หายแล้วก็ข้างมันเถอะ”

มียองมองฉันเหมือนเข้าใจว่าฉันไม่อยากเล่า ฉันมองแทยอนกับมียองสลับกันแต่ไม่ได้ถามอะไรออกมา ดูแทยอนมันจะร้อนตัวขึ้นมาก็รีบแก้ตัวกับฉันไปน้ำซุ้น ๆ

“ภูนี่กว่าวันนี้มีซ้อม...”

ฉันอยากจะบอกมันว่าไม่เห็นต้องแก้ตัวแต่ก็พยักหน้าตามที่มันบอก เราคุยกันพักหนึ่งทยอยกันบอกว่าจะกลับหอยองก็เลยลงไปส่งข้างล่างแล้วกลับขึ้นมาคุยกับฉันต่อ

“จียอนมันเกือบไปไม่รอดนะที่มึงทิ้งมัน” มียองเปิดประเด็นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“แล้วตอนนี้เป็นไงบ้าง”

“แตกแต่เหล้า เมาทั้งวันทั้งคืน ช่วงหลัง ๆ พ่อเรียกมันไปคุยก็ดีขึ้นมาน้อย แต่ก็ยังดูแลอยู่”

“.....”

“ภูก็คิดแล้วว่าสักวันจะต้องเป็นแบบนี้ ภูบอกให้ตัดใจ แต่มันฟังที่ไหน”

“ภูเคยคิดว่าอยู่กับจียอนอาจจะดีก็ได้”

“แต่ภูกลับคิดว่ามันจะดีได้ยังไงในเมื่อมึงไม่รักมัน”

“มึงจะโกรธ...ภูก็ไม่ว่า...”

“ถ้าจะโกรธมึง ก็ต้องโกรธจียอนด้วย...โทษแต่มึงได้ยังไง”

ถึงมียองจะพูดแบบนั้นแต่ฉันก็ยังรู้สึกผิด ตลอดเวลาฉันก็รู้สึกผิด เมื่อฉันตัดสินใจปล่อยจียอนไปก็รู้สึกว่าตัวเองได้ทำสิ่งที่ถูกต้องและควรจะทำมาตั้งนานแล้ว ตอนนี้จียอนเจ็บก็จริงแต่อีกไม่นานเมื่อจียอนตัดใจได้ฉันก็หวังให้จียอนมีความสุข...ฉันหวังให้จียอนมีความสุขจริง ๆ

“แล้วตอนนี้มึงกับชวยอน...เกินพี่น้องธรรมดาแล้วยัง”

ฉันนั่งเงียบก่อนจะตัดสินใจออกไปว่าความสัมพันธ์เราเป็นแบบไหนและมียองก็ไม่ได้แปลกใจ เหมือนรู้อยู่แล้วว่ามันจะเป็นแบบนี้ การได้คุยกับมียองมันดูง่ายและสบายใจจนฉันบอกความรู้สึกกังวลที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างชวยอนกับชูจองออกไป ฉันเล่าแค่ที่ชูจองเคยบอกว่าจะแย่งชวยอนไปจากฉัน ไม่ได้เล่าถึงคตินั้นของทั้งสองที่ทำ

ให้ฉันเจ็บเจียนตาย

มียองรับฟัง ครุ่นคิด แล้วเอ่ยถาม

“ยูล...มึงกับชวยอนไม่เหมือนพี่น้องธรรมดาที่ตั้งนานแล้ว รู้ตัวรีเปล่า” ฉันไม่ตอบแค่ส่ายหน้า

“ความสัมพันธ์แบบนี้ ไม่มีใครมาแทรกได้ง่าย ๆ หรือ...คนที่เจ็บต่อจากจียอนก็เด็กที่ชื่อชวยอนนั่นแหละ”

จากคำพูดของมียองทำให้ฉันคลายความกังวลลงไปได้บ้าง แต่ก็ไม่ทั้งหมด

ทุก ๆ วันที่ฉันไปรับไปส่งชวยอนฉันจะเห็นชวยองมากอยหรือเดินมาด้วยกันทุกครั้ง ชวยอนที่เห็นสีหน้าฉันก็พยายามบอกให้ฉันมั่นใจบ่อยครั้งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยจริง ๆ ระหว่างที่อยู่ที่โรงเรียน เมื่อฉันเห็นตาใส ๆ ที่จ้องมองเหมือนอยากให้เชื่อว่าจะไม่ได้โกหกฉันก็คิดเชื่อ

ฉันเชื่อว่าชวยอนไม่ได้คิดอะไร แต่ชวยองคงคิดไปอีกอย่าง

ชวยองมองฉันอย่างทำทนายเหมือน ๆ กับที่ฉันมอง เราต่างก็มีความคิดเป็นของตัวเอง

ฉันมีความคิดของฉันที่ว่า...ชวยอนรักฉัน...ยังไงชวยอนก็เป็นของฉัน

ชวยองก็เหมือนจะมีความคิดของชวยองที่ว่า...ชวยอนเคยเป็นของชวยอง...นั่นทำให้ชวยอนเป็นของชวยอง

ไม่นานหลังจากที่ชวยอนเปิดเทอมตัวฉันเองก็ได้เวลาไปเรียนบ้างเหมือนกัน มันเป็นช่วงที่ยุ่งวุ่นวาย ฉันยังจำได้ดีว่าปีที่แล้วเกลียดกิจกรรมแค่ไหนปีนี้ก็ยังคงเป็นอย่างนั้น มันทำให้ฉันไม่มีเวลาไปไหนหรือทำอะไรได้ตามใจคิด ฉันจำต้องปล่อยให้ชวยอนกลับบ้านเองบ่อย ๆ เมื่อผิคนัดเข้าหลาย ๆ ครั้งก็ดูเหมือนชวยอนจะชินเสียแล้วที่ต้องกลับเอง ฉันพูดเป็นเชิงร้องขอกับชวยอนว่าอย่าให้ชวยองเป็นคนไปรับไปส่งแทนฉัน และชวยอนก็ทำตามนั้นเพื่อให้ฉันสบายใจ ฉันจึงค่อยวางใจ

ฉันวางใจ...เชื่อใจจนเกินไป...จนบางทีเมื่อเห็นภาพที่ไม่ควรจะเป็นก็รู้สึกเหมือนโดนหักหลัง...

ในช่วงก่อนรับน้องและช่วงที่ต้องไปรับน้องสามวันฉันแทบจะไม่ได้เห็นหน้าชวยอนหรือคุยกันมากนัก มันเป็นช่วงยุ่ง ๆ ที่ฉันไม่ได้คิดอะไรมากมาย ถึงจะคิดถึงชวยอนแต่มันก็แค่สามวัน ลึนสุดจากกิจกรรมนี้ฉันก็จะได้ช่วงเวลาที่

สงบสุขคืนมาดังเดิมทำให้ฉันนึกดีใจและกลับบ้านมาด้วยความปลอดภัย

ในตอนที่ยังกลับบ้านยังไม่กลับมาจากโรงเรียน ฉันจึงเก็บของแล้วมานั่งคอยอยู่ในออฟฟิศเพราะรู้ว่าอีกเดี๋ยวชวยอนก็คงจะมา ไปรื้อตอนนี้ก็คงไม่ทัน ไม่นานหลังจากนั้นชวยอนก็กลับมาตามที่คาดกับคนที่ฉันไม่คาดว่าจะเห็น

เพราะฉันได้บอกชวยอนแล้ว...ขอรื้อกับชวยอนแล้วว่อย่าให้เพื่อนคนนี้มาส่งอีก

ทำไมชวยอนถึงยังทำ

ฉันนั่งมองการกระทำของทั้งสองคนนั้น มองพวกเขายิ้มให้กัน มองพวกเขาคุยกันด้วยความรู้สึกที่อัดแน่นในอก จะเป็นใครฉันก็ไม่ว่าทั้งนั้น...ทำไมต้องเป็นชวยอง

การที่เห็นชวยองยกมือขึ้นลูบหัวชวยอนเบา ๆ เป็นการบอกเล่าทำให้ความอดทนของฉันสิ้นสุด

ฉันลุกขึ้นแล้วออกมาจากออฟฟิศขึ้นมาบนห้องตัวเอง ชวยอนร้องทักฉันแต่ฉันไม่สนใจ ไม่แม้แต่จะหันไปมอง อารมณ์ที่กำลังปะทุขึ้นมามันเดือดเกินกว่าจะห้ามได้ ฉันคิดไปต่าง ๆ นานาว่าในสามวันที่รู้ว่าฉันไม่อยู่ชวยอนจะให้ชวยองมาส่งทุกวันรีเปลา หรืออาจจะมาก่อนหน้านั้นในวันที่ฉันกลับดึก ๆ ก็ได้

ยิ่งคิดก็ยิ่งเหมือนจะคลุ้มคลั่ง

แผลในใจก็ยังคงเป็นแผลในใจ ฉันไม่สามารถห้ามใจไม่ให้คิดได้เลยจริง ๆ

“พี่บูล...” ชวยอนเรียกฉันจากข้างนอกห้อง ฉันไม่ได้ตอบอะไร พยายามนอนสงบจิตใจอยู่บนเตียง แต่ก็ทำไม่ได้ อย่างที่คิดเมื่อชวยอนเปิดประตูเข้ามา

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่” ชวยอนถามและนั่งลงบนเตียงในขณะที่ฉันนอนจ้องเพดาน ฉันรู้ว่าชวยอนมองฉันอยู่ และคงจะกำลังคิดแก้ตัว

“โกรธเหวอ...”

“มันไม่มีอะไรจริง ๆ นะ ชวยองแค่มาส่งเฉย ๆ แค่นั้นเอง”

ก็ครั้งที่ครั้งก็พูดแบบนี้! ชูยอนไม่คิดแต่มันคิด ทำไมถึงไม่เข้าใจ

“แล้วต้องให้นอนกันอีกรอบหรือไงถึงจะบอกว่ามีอะไร”

“.....”

“ว่าไง หรือทำกันไปแล้วแต่ไม่รู้”

“เค้าไม่เหมือนพี่...กับพี่จียอนหรอกนะ”

“ใช่...ไม่เหมือน เพราะของพี่มันจบไปแล้ว...แต่ชูยอนไม่”

“พี่ยูล! ทำไมถึงไม่เชื่อกันบ้างว่ามันมีอะไร!”

“ก็เห็น ๆ กันอยู่”

“ทำไมพี่ยูลถึงเป็นแบบนี้...”

ทำไมถึงเป็นแบบนี้? ฉันถามตัวเอง...

คำตอบที่ชัดแจ้งในใจก็คือกลัวจะโดนแย่งไป...กลัวว่ามันจะเกิดขึ้นอีก

ถ้าจะให้เป็นอย่างนั้น...ฉันคงทำใจไม่ได้อีกแล้ว

ฉันลุกขึ้นนั่ง จ้องเข้าไปในดวงตาที่เต็มไปด้วยความไม่เข้าใจและความไม่พอใจของชูยอน ยิ่งเห็นแบบนี้
อารมณ์ฉันยิ่งเดือด ฉันกดชูยอนลงนอนก่อนจะคร่อมทับไว้ ชูยอนมองฉันด้วยแววตาตื่นกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็น ฉันไม่รู้
ว่าแสดงสีหน้าแบบนี้ไหนอยู่ ตอนนี้ฉันทั้งโกรธและกลัว...กลัวตัวเอง...กำลังกลัวความคิดของตัวเอง

ไม่อยากจะทนต่อไปแล้ว จะเป็นยังไงก็ช่าง!

ฉันบิดจูบรุนแรงเข้ากับริมฝีปากของชูยอน จูบด้วยอารมณ์ทุกอย่างที่รู้สึกอยู่ในตอนนี้ฉันรู้สึกได้ถึงรสคาวของ
เลือด ชูยอนที่อยู่ข้างใต้แม้จะพยายามต่อต้านด้วยความกลัวแต่ก็ไม่มีผล

ฉันปลดเข็มขัดนักเรียนของชูยอนออก เขามามัดมือทั้งสองไว้บนหัวเตียงแล้วก้มลงจูบอีกครั้งพลางกระซอก

เพื่อนนักเรียนของชูยอนจนกระตุ้มขาดแล้วเอื้อมมือไปแกะตะขอบรากล่อนจะกระชากมันออก เมื่อเห็นหน้าอกที่อยู่ตรงหน้าฉันก็จับออกแรงบีบเค้นทันที ก้มลงโถมเลียและขบกัดอย่างกระหาย เสียงชูยอนร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด กลับกลายเป็นการกระตุ้นอารมณ์ฉันให้โหมแรงยิ่งขึ้น

กับคนที่อยู่ตรงหน้า ฉันไม่อยากเฝ้าฝัน...ไม่อยากจินตนาการอีกแล้ว

ฉันลุกขึ้นไปล็อกห้อง เดินกลับมาที่เตียง ถอดเสื้อตัวเองออกแล้วโถมทับชูยอนเอาไว้ ก้มลงซุกหน้ากอดที่ซอกคอและตามตัว ทั้งสัมผัส ทั้งรสชาติของชูยอนให้ความรู้สึกหิวจนต้องฝากร่องรอยเอาไว้ในทุก ๆ ที่

“ฟึ่ยุล...เจ็บ”

“ฮือออ ฟึ่ยุล ขอโทษ...”

ฉันไม่สนใจคำที่ชูยอนบอก ได้แต่จ้องร่างตรงหน้าและปลดปล่อยเสื้อผ้าท่อนล่างของชูยอนออกจนหมด ชูยอนพยายามห่อตัวเพื่อปกปิดตรงนั้นเอาไว้ ฉันจึงดึงข้อเท้าของชูยอนให้แยกออกแล้วแทรกตัวเองเข้าไปตรงกลาง

สองมือของชูยอนที่ถูกมัด ร่องรอยขบกัด และร่างเปลือยเปล่าทำให้ฉันหน้ามืด เกิดความรู้สึกต้องการอย่างรุนแรง อยากจะทำอะไรกับกายตรงหน้าให้สาสมใจ

ฉันใช้นิ้วกดลงไปบนนั้นโดยไม่มีการเล้าโลมใด ๆ ชูยอนหอบหายใจหนัก ความเจ็บปวดจากสีหน้าของชูยอนยิ่งเร้าอารมณ์ฉัน

ฉันจ้องมองสีหน้าเจ็บปวดของชูยอน ไม่อยากแม้แต่จะกระพริบตาขณะที่รู้สึกถึงแรงบีบรัดภายใน

ไซ่ ทรมานเข้า

ชูยอนกัดปากเอาไว้เหมือนไม่อยากจะร้องออกมา ฉันจึงบีบสองข้างแก้มให้ชูยอนได้ปล่อยเสียงร้องออกมา เสียงแผ่วเบาในลำคอที่เล็ดลอดออกมาทำให้ฉันอดไม่ได้ที่จะก้มลงขบขยี้ริมฝีปากนั้น

ยิ่งชูยอนร้องฉันก็ยิ่งกระทำรุนแรง อารมณ์ตอนนี้น้ำคั่งยิ่งกว่าพายุ มันเต็มไปด้วยตัณหาที่ไม่รู้จักจบสิ้น

ฉันสงสัยว่าความหิวและอยากครอบครองนี้...ความสุขของคนเจ็บปวดนี้...ใช่ส่วนหนึ่งของความรักด้วยหรือเปล่า

ทำไมทรมานเหลือเกิน...

ข้อมือเริ่มแดงซ้ำ ใบหน้าใสเริ่มเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา

ยิ่งฉันทำก็เหมือนบางสิ่งบางอย่างในตัวฉันแตกร้าว ฉันรู้สึกได้...รู้สึกได้ที่กำลังทำลายสิ่งที่เฝ้าถนอมมา

“พี่ยุล...เค้ารักพี่ยุล...” ชูยอนบอกฉันพร้อมกับเสียงสะอื้น

หยุดการกระทำทั้งหมดเมื่อได้ยินคำ ๆ นั้น เอื้อมมือไปปลดเข็มขัดออก ความือชูยอนมาจับเอาไว้แล้วบีบแน่น ชูยอนเอื้อมมืออีกข้างขึ้นมาเช็ดหน้าให้ฉัน นั่นทำให้ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเองกำลังร้องไห้เช่นกัน

“เชื่อเค้านะ เค้ารักแต่พี่ยุลจริง ๆ ” น้ำตาฉันที่ไหลลงมาอีก ชูยอนก็ไล่น้ำนี้เช็ดให้เบา ๆ เป็นสัมผัสที่อ่อนโยนที่สุดและกระทบกระเทือนจิตใจที่สุด ฉันจับมือข้างนั้นมาจูบอย่างทะนุถนอม

“ขอโทษ...” ฉันบอกแล้วลุกขึ้นมาถอดเสื้อผ้าที่เหลือจนหมด ก่อนจะลงไปทาบทับกับร่างชูยอนอีกครั้ง ชูยอนโอบสองแขนไว้กับคอฉันแล้วดึงเข้าไปจูบ เป็นจูบที่ทั้งเร่าร้อนทั้งอ่อนหวาน

“รัก.....รักชูยอน”

“พี่...ยุล...อะ..”

เราต่างเรียกชื่อกันและกันอย่างไม่รู้จักพอ ฉันรู้ว่ามันไม่ใช่แค่เช็กส์กับคน ๆ นี้ ฉันรู้สึกอึดอัดทุกครั้งทีชูยอนเรียกชื่อฉัน แต่ชูยอนกระซิบชื่อฉันข้างหูฉันก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว อยากได้ยินอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า

จังหวะทางกายไม่ได้รุนแรงเท่าที่ควรจะเป็น แต่มีความสุขอย่างที่ไม่เคยเป็น
ลมหายใจร้อนรินรดที่ซอกคอ ความเย็นชื้นจากผิวเนียน จดสัมผัสเปียกและตรงหน้าขา
ชูยอนตัววัดแขนรัดตึงร่างฉันไว้ราวกับจะหลอมร่างกายให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

นับแต่นี้...ชูยอนเป็นของฉัน...เราเป็นของกันและกัน

แม้ฉันจะทำร้ายชูยอนกี่ครั้ง ชูยอนก็ยังมอบความอ่อนโยนให้ฉันเสมอ ชูยอนเป็นคนเปลี่ยนฉัน เป็นคนเดียวที่

สามารถทำได้

ฉันมองชื่อยอนที่โอนอ่อนผ่อนตามไปตามจังหวะ ช่างดูไร้เดียงสา...

คุณารักจนอยากถนอมเอาไว้

ช่วงเวลานี้...ฉันมีความสุขจนสามารถหลั่งน้ำตา

ลึก ๆ ช้างใน

ฉันหวังอยากให้จิตใจที่บิดเบี้ยวของฉัน...กลับคืนรูปดังเดิม

14

High Hope

นิ้ว

ของชูยอนจูบไล้อยู่ที่แขนของฉัน ตรงรอยรอยของใบมีดที่ฝากเอาไว้

ฉันหลับตาเคลิ้มไปกับสัมผัสเบา ๆ หลังจากผ่านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเราไม่ได้พูดอะไรกันเหมือนต่างคนต่างอยู่ในห้วงความคิด เพราะเมื่อใช้อารมณ์ลงมือทำสิ่งใดไปแล้วก็มักจะมีความคิดตามมาจากนั้นเสมอ ๆ ฉันรู้ว่าผิดที่ทำแต่ก็รู้อยู่แล้วว่าสักวันมันต้องเกิด ฉันทำร้ายชูยอนก็จริง แต่ฉันไม่เสียใจ ยิ่งไปกว่านั้นที่ฉันรู้สึกคือดีใจ ฉันอาจจะเลวที่คิดแบบนี้ แต่นั่นมันเป็นความจริงที่ฉันรู้สึกและไม่อาจปฏิเสธให้เป็นอื่นได้จริง ๆ

ชูยอนนอนหันหลังโดยมีฉันกอดเอาไว้ ฉันโอบแขนเข้ากระชับมือของชูยอนแล้วกดให้แน่นขึ้นก่อนจะเป็นฝ่ายลุกขึ้นมาก่อน

“เจ็บรีเปล่า” ชูยอนเสียวไปสัปดาห์จนฉันเริ่มใจเสีย คิดว่าชูยอนคงโกรธ ฉันจึงกดจูบลงที่หลังคอแล้วคลอเคลียอยู่อย่างนั้นแทนคำขอโทษ

ชูยอนหันกลับมามองหน้ายังเสียวไม่ได้ตอบอะไร ฉันมองชูยอนไล่เรื่อยลงมาจากใบหน้า ตามลำคอและตามตัว บางแห่งเป็นสีม่วงช้ำ บางแห่งเป็นรอยกัดซ้ำเลือด มันมากกว่าที่ฉันคิดจนทำให้รู้ว่าถามคำถามที่ดูโง่มาก ๆ ออกไป

ฉันเริ่มรู้สึกเสียใจ...ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรต่อไปดี ยิ่งชวยอนไม่พูดฉันก็เริ่มกลัว กลัวว่าจะรับไม่ได้กับสิ่งที่ฉันเป็น กับสิ่งที่ฉันทำ

“พี่ผู้ลโกรธชวยอนมากเลยเธอ” ชวยอนวาดแขนโอบกอดฉันแล้วถามขึ้น ชวยอนกำลังตีความการกระทำของฉันว่ามันคือความโกรธทั้งที่ความเป็นจริงมันไม่ใช่ แต่ฉันก็ไม่ว่าจะบอกยังไง มันเกิดขึ้นเพราะความโกรธก็จริงแต่สิ่งที่กระทำมันเป็นส่วนหนึ่งของตัวฉัน

“พี่โกรธ...แต่...” ฉันจะบอกชวยอนยังไงดีให้ชวยอนเข้าใจ เรื่องอดีตฉันก็อยากให้มันเป็นอดีตอยู่อย่างนั้น แต่บางทีมันก็เป็นแบบนี้ไม่ได้ในเมื่ออดีตทำให้ฉันเป็นฉันอยู่ในขณะนี้ มันฝังรากลึกในการกระทำและความรู้สึกนึกคิด

“ขอโทษ...” ฉันพูดได้แค่นี้ แค่นี้จริง ๆ ในตอนนี้

“พี่ไม่ต้องขอโทษแล้ว ชวยอนแค่อยากรู้ว่าทำไมถึงโกรธขนาดนั้น”

“มันไม่ใช่เรื่องที่น่าโกรธหรือสิ่งที่เห็นชวยอนไปไหนมาไหนกับชวยอง ทั้ง ๆ ที่... ก็รู้ว่าชวยองคิดยังไง”

“แต่เค้าไม่ได้คิดเหมือนชวยอง ทำไมพี่ถึงถึงไม่คิดว่าตรงนี้นั้นสำคัญกว่า”

ใช่ ตรงนี้นั้นสำคัญกว่าฉันรู้ แต่จะไม่ให้คิดได้ยังไงในเมื่อรู้ว่าชวยองกำลังพยายามทำอะไรอยู่ ช่ายังเคยทำสำเร็จไปแล้วด้วยครั้งหนึ่ง

เหตุผลแค่นี้ของฉันมันก็น่าหนักเหมือนกัน ใช่ว่าฉันอยากเป็นคนไร้เหตุผลหนึ่งเงาถึงขนาดนั้น

ฉันถอนใจ ไม่ได้บอกสิ่งที่คิดออกมาให้ชวยอนฟังแล้วบอกว่าเอามือชวยอนมาบีบเล่น ไม่มีบทสนทนาใด ๆ อีก แต่ในหัวความคิดกลับล่องไหลไปเรื่อย ๆ

ข้อมือของชวยอนเป็นรอยขีดเจี้ยน แต่ที่ ๆ เหมือนจะชัดที่สุดคือตามลำคอ รอยมันเข้มมาก คงต้องใช้เวลากหลายวันกว่าจะหาย ถ้าน้ำยูนไฮกับน้ำยอนฮีเห็นเข้าจะทำยังไง ยังดีที่พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ ยังพอหลีกเลี่ยงได้บ้าง ฉันคงต้องพยายามเก็บชวยอนไว้ในห้องก่อน ไม่ให้ใครเห็นเป็นดีที่สุด...

ฉันวางแผนแล้วจัดการดูแลชวยอนหลังจากนั้น พยายามไม่ให้ น้ำยูนไฮ น้ำยอนฮีสงสัย ให้ชวยอนลงมาข้างล่างให้เห็นหน้าบ้างแต่ก็ไม่ให้เดินไปใกล้จนเกินไป พอถึงวันที่ไปเรียนรอยที่ข้อมือก็เริ่มบางแล้วแต่รอยที่คอก็ยังชัดเหมือนเดิม มันใหญ่มากจนพลาสเตอร์ก็ช่วยไม่ได้ ฉันจึงคิดตัดสินใจพาชวยอนโดดเรียนก่อนวันหนึ่งโดยหวังว่าหลังจาก

วันนี้แล้วมันคงจะดีขึ้น

วันจันทร์เราออกจากบ้านมาตอนเช้าเหมือนปกติที่ไปโรงเรียน ฉันเอาเสื้อผ้าของชูยอนใส่กระเป๋าตัวเองมาด้วย เมื่อออกมาลี้กักฉันก็แวะปั๊มให้ชูยอนเปลี่ยนชุดแล้วพาไปตลาด เรากินข้าวแล้วเดินอยู่แถวนั้นจนแดดของช่วงสายเริ่มแรงขึ้นฉันจึงพาชูยอนหลบร้อนมาเดินในห้างที่อยู่ใกล้ ๆ

ชูยอนมีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้าตลอดเวลาที่อยู่กับฉัน ฉันอยู่กับชูยอนมานานจนรู้อยู่ที่นั่นเป็นรอยยิ้มของความสุข และมันก็เป็นรอยยิ้มที่ทำให้ฉันยิ้มไปด้วย ความสุขเล็กๆ ๆ ของฉันดำเนินไปเพียงไม่นานก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ ชูยอนหยิบมันออกมาดูชื่อที่หน้าจอเหมือนซึ่งใจก่อนจะกดตัดสาย ไม่ทันที่ชูยอนจะเก็บเข้ากระเป๋า มันก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ชูยอนหันมามองหน้าฉันอย่างลำบากใจ

“รับสิ” ฉันบอก พาชูยอนมานั่งเก้าอี้ตัวหนึ่งที่อยู่แถวนั้น แล้วเดินปลีกตัวออกมา ไม่อยากจะเห็นท่าทางลำบากใจของชูยอนอีก

“ว่าไง” ชูยอนรับโทรศัพท์แล้วคว่ำมือฉันเอาไว้ไม่ให้ไปไหน พอฉันหันไปมองชูยอนก็บีบมือฉันแน่นแล้วพูดกับคนในสาย

“อยู่ข้างนอก”

“เปล่า”

“ไม่มีอะไร เดี่ยวพุงนี้ก็ไป”

“เออน่า ชูจงเข้าเรียนเหอะ ไว้เจอกัน”

ชูยอนตัดบทแค่นั้น เก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าแล้วเอียงคอมองฉันอย่างครุ่นคิด

“อะไร” ฉันถาม

“โกรธอีกรึเปล่า” ชูยอนถามกลับ ฉันถอนใจแล้วส่ายหน้า ไม่อยากให้ชูยอนคิดมากถึงขนาดนั้น ยอมรับว่าไม่ได้พอใจเพราะดูยังงี้ ๆ ชูจงมันก็ยังตามชูยอนอยู่ไม่เลิกลาง่าย ๆ แต่ฉันก็ไม่อยากเอาอารมณ์มาลงกับชูยอนอีก

ฉันกอดคอชอุบยอนเดินหาร้านเครื่องดนตรีกัน นึกขึ้นมาได้ว่าอยากได้ปิคอ้นใหม่ เดินอยู่ไม่นานจนเจอร้าน เราต่างคนต่างดูของที่ตัวเองสนใจ ใช้เวลาอยู่นั่นเรื่อย ๆ ไม่รีบร้อน ฉันได้ปิคใหม่มาอย่างทีหวัง หันไปหาชอุบยอนก็ยังคงสนใจแต่กีตาร์และดูท่าว่าคงอีกสักพักฉันเลยดูของในร้านต่อเพื่อรอชอุบยอน

ฉันดูไปเรื่อย ๆ จนสะดุดอยู่ที่สร้อยคอเส้นหนึ่ง มันเป็นสร้อยเงินธรรมดา มีจี้เป็นรูปปิคทำจากโลหะ แต่ที่ทำให้ฉันสะดุดตามากกว่าคือตัวอักษรที่สลักไว้บนตัวปิค ฉันหยิบขึ้นมาดูเพียงแค่มองถึงนาฬิกาที่ติดสินใจซื้อมาก็รีบเอาไว้ให้ชอุบยอน

เราเดินกันในห้องนั้นจนถึงช่วงป้ายแก่ ๆ เมื่อเราล้าเกินกว่าที่จะเดินต่อไปฉันก็คิดว่าเราควรจะกลับกันได้แล้ว ฉันชวนชอุบยอนกลับ ชอุบยอนก็พยักหน้าเพราะรู้ว่าวันนี้ฉันมีเล่นที่ร้านตอนเย็น เราสองคนเดินลงมาชั้นล่างของห้าง ไม่ทันที่จะได้กลับออกไปก็มีเสียง ๆ หนึ่งเรียกทักฉันขึ้นก่อน

“ยูล...ยูลใช่ไหม...”

เป็นเสียงผู้หญิง เสียงที่ทำให้ฉันไม่นึกอยากหันไปมอง แต่รู้สึกตัวก็หันไปหาแล้วตามสัญชาตญาณ

ฉันเห็นคนที่ไม่เจอมากกว่าสิบปี แต่ฉันก็ยังจำได้ จำผู้หญิงที่ให้กำเนิดฉันได้

แม่มองฉันด้วยแววตาเหมือนดีใจ ผู้หญิงตรงหน้าดูมีอายุขึ้นแต่ก็ยังเหมือนเดิม ยังเป็นผู้หญิงตัวเล็กที่ชอบแต่งตัว รักสวยรักงามดูแลแต่ตัวเองจนไม่คิดแม้แต่จะสนใจลูก

ฉันหันหลังให้ผู้หญิงคนนั้น เหมือนที่อยากหันหลังให้อดีต แล้วคว้ามือชอุบยอนเดินออกมาไม่สนใจเสียงเรียกที่ตามมา ชอุบยอนมองฉันคล้ายอยากถามแต่ก็ไม่ได้ถามอะไร

รู้สึกตัวอีกที่ฉันก็พาชอุบยอนมาถึงที่ห้องซ้อมแล้ว ภาพในอดีตซ้อนทับปัจจุบันจนฉันแทบไม่รู้ตัว แม้พยายามบอกตัวเองว่าอย่าไปคิดถึงมันก็ยังห้ามไม่ได้ ในใจฉันนึกสงสัยในแววตาของแม่ สงสัยว่าอะไรที่ทำให้แม่ดีใจเมื่อเจอฉัน ในเมื่อสำหรับฉันมันมีแต่ความรู้สึกเลวร้ายในอดีต

ฉันตัดผู้หญิงคนนี้ออกไปจากชีวิตตั้งนานแล้วและไม่เคยคิดจะกลับไปหาอีก ในเวลาที่ได้เจอกันอีกครั้งฉันไม่มีอารมณ์ใด ๆ ให้กับคนที่เป็แม่ของฉัน ไม่ได้รู้สึกถึงสายสัมพันธ์ใด ๆ ที่ลึกซึ้งผูกพันอีกต่อไป จะมีก็แต่การกล่าวโทษ...ฉันโทษแม่ที่ทำให้ฉันเป็นคนที่ไม่ดี ไม่สมบูรณ์แบบจิตใจ...โทษที่เป็นคนทำให้ฉันเป็นคนที่ไม่คู่ควรกับสิ่งที่ได้มา...

ฉันพยายามปิดความคิดเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นออกไปแล้วมองชูยอนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เราอยู่ในห้องซ้อมกันสองคนเพื่อรอจียอนกับมียองสอนเสร็จจะได้ไปที่ร้านพร้อม ๆ กัน ชูยอนหยิบกีตาร์โปร่งที่วางอยู่แถวนั้นมาเล่นเป็นทำนองเพลง Red ของ Taylor Swift ร้องเบา ๆ ตามอารมณ์ ฉันเห็นนิ้วเรียว ๆ ของชูยอนที่เกากีตาร์อยู่ทำให้นึกถึงสร้อยปีกอันนั้นขึ้นมาได้ ฉันหยิบมันมาจากกระเป๋ากางเกงยื่นให้ตรงหน้าชูยอน

“สวยจัง” ชูยอนตาวาวเหมือนเด็ก ๆ

ฉันยิ้ม ในใจตอนที่ซื้อคิดว่ามันสวยเหมาะกับชูยอน...

“เดี๋ยวพี่ใส่ให้นะ” ฉันบอกแล้วสวมสร้อยให้ชูยอนอย่างอ่อนโยน

นิ้วเล็กขยับขึ้นลงไปมา ชูยอนก้มมองสร้อยแล้วเงยหน้ายิ้มตอบฉันจนแก้มปริ เป็นยิ้มเหมือนตอนเด็ก ๆ เวลาดีใจเมื่อได้ของ มันทำให้ฉันอดไม่ได้ที่จะกอดจูบตรงแก้มใส่นั้น...

ไม่ทันที่ฉันจะผละออกจียอนก็เปิดประตูเข้ามา พอเห็นเราทั้งสองจียอนก็ยิ้มให้ ดูเป็นยิ้มที่ฝืน ๆ จียอนทักทายปกติที่สุดแต่ฉันเห็นสายตาจับจ้องอยู่ที่คอของชูยอน ก่อนจะหันมาสบตาเข้ากับฉันแล้วมองเดินไปที่อื่นไม่ได้หันมามองพวกเราอีก

เราทั้งสามตกอยู่ในความเงียบที่ให้ความรู้สึกอึดอัด บางทีชูยอนก็เหลือบมองฉัน บางทีก็เหลือบมองจียอน ไม่มีใครคิดหาบทสนทนาที่เหมาะสมกับช่วงเวลานี้ได้เลย

ฉันเอื้อมไปเอากีตาร์มาจากมือชูยอนและเล่นมันเพื่อทำลายบรรยากาศอึดอัดที่เป็นอยู่ เล่นมันไปเรื่อย ๆ สักพักจียอนก็หยิบกีตาร์ของตัวเองมาเล่นคลอกับฉัน ชูยอนดูจะเหม่อไปเหมือนจมอยู่ในความคิดของตัวเอง

จู่ ๆ ฉันก็รู้สึกหน่วง ๆ ในอก มันเป็นความรู้สึกเศร้าลึก บอกไม่ได้ว่าอะไรหรือทำไมทำให้รู้สึกแบบนี้

ฉันมองจียอนที่นั่งพิงผนังห้องตรงข้ามกับฉันที่นั่งอีกฝั่งหนึ่ง

เมื่อเราสบตากัน สายตาของจียอนก็ยังไม่เปลี่ยนไป

นานแล้วที่ไม่ได้มองจียอนเต็ม ๆ ตา ครั้งสุดท้ายฉันก็รู้ว่าเมื่อไหร่ด้วยซ้ำ ช่วงเวลาตั้งแต่เปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ฉันพยายามรักษาระยะห่างเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ นิสัยของจียอนฉันรู้ว่ามันอ่อนไหวและเปราะบางกว่าที่เห็นภายนอก แม้บางครั้งจะเป็นห่วง อยากรู้ว่าเป็นยังไงบ้าง ฉันก็ได้แต่ถามเธอจากมียองหรือแค่มองอยู่ห่าง ๆ

แม้ฉันจะอยากให้เพื่อนคนนี้ของฉันมีความสุขแต่ฉันก็ไม่ว่าจะทำยังไงในเมื่อฉันให้จี๋ยอนไม่ได้

“เค้าวกลงไปรอข้างล่างนะ” ชูยอนบอกแล้วลุกออกไป ฉันไม่ได้ร้องเอาไว้

หลังจากประตูปิดลงจี๋ยอนก็ลุกขึ้นมานั่งลงข้าง ๆ ฉันตำแหน่งเดียวกันที่ชูยอนนั่งแล้วพูดกับฉัน

“คิดถึงวะ”

“จี๋ยอน...”

“แค่บอกเฉย ๆ ”

“มึงไม่ควรคิดแบบนี้”

“กูไม่ได้บังคับให้มึงรู้สึกแบบเดียวกันสักหน่อย”

“มึงทำให้กูลำบากใจ ทำให้คิดว่ากูเป็นคนที่ทำให้มึงไม่มีความสุข” จี๋ยอนส่ายหน้าตอบคำถามของฉัน

“กูจะพูดให้มึงสบายใจก็ได้ว่ากูกำลังพยายามตัดใจจากมึงอยู่” จี๋ยอนพูดแล้วยกมือขึ้นลูบท้ายทอยของตัวเอง ที่มีรอยสักอยู่ตรงนั้น มันเป็นรอยใหม่ที่ฉันเพิ่งเห็น เป็นรูปดาว ถ้าวันนี้จี๋ยอนไม่ได้รวบผมขึ้น ฉันคงยังไม่ได้เห็นมัน

ฉันอดคิดไม่ได้ว่าจี๋ยอนกำลังเสียดความเจ็บปวดรีเปล่า และเหมือนกับว่าฉันเป็นคนส่งต่อมัน ฉันอยากให้จี๋ยอนคิดทำจริง ๆ กับสิ่งที่พูด คิดตัดใจ เพราะฉันรู้ว่าตัวฉันไม่ได้มีค่าอะไรมากมายขนาดนั้น

“อยู่กับชูยอนมีความสุขดีไหม” ฉันยื่นให้จี๋ยอน ให้จี๋ยอนตีความมันเอาเอง จริง ๆ แล้วจะความสุขหรือความทุกข์ฉันไม่สามารถบอกกับใครได้ ถึงบอกไปไซ้ว่าคน ๆ นั้นจะรู้และเข้าใจ ถ้าฉันบอกว่าตัวฉันมีความสุขในขณะที่เขาไม่ได้รู้สึกแบบเดียวกันมันก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรที่เขาจะรับรู้...

เราอยู่ในห้องได้สักพักไม่นานหลังจากนั้นมียอง แทยอน และยุนอา ก็เข้ามา เมื่อครบแล้วพวกเราจึงเริ่มเก็บของเพื่อไปที่ร้าน ชูยอนดูเสียไปเหมือนคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่มีโอกาสได้คุยกัน จากสายตาของทุกคนเหมือนกับว่ารับรู้ความความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงระหว่างฉันกับชูยอน มันไม่ได้ทำให้ฉันอึดอัดแต่สำหรับชูยอนฉันก็รู้ว่าจี้จะรู้สึกแบบไหนกับท่าทางที่เสียไปในตอนนี้

ในระหว่างที่รอขึ้นเล่นเรานั่งกันอยู่ใต้ประจําหน้าร้าน บทสนทนาของพวกเราเป็นไปอย่างรวดเร็ว ๆ ไม่ได้เจาะจงอะไรเป็นพิเศษ เมื่อมีคนเดินมาหยุดยืนที่ใต้ของเราทุกคนจึงเงยบและจ้องมองผู้มาใหม่ด้วยแววตาสงสัย

คน ๆ นั้นมองไปที่จ๊วยอนแล้วยิ้มให้ ฉันจึงเลื่อนสายตาลงมาที่จ๊วยอนที่มีแววตาตกใจเพียงชั่วครู่ก่อนจะเลื่อนหายไปแล้วทักขึ้น

“มาได้ไง”

“ก็มึงเคยบอกว่าเล่นที่นี่ เลยมาคู” คนนั้นพูด มองไปรอบ ๆ ใต้แล้วหยุดมองที่ฉัน

“ใช้อินจอนรีเปล่า” มียองถามขึ้น ผู้หญิงคนนั้นจึงพยักหน้า

“เฮ้ย ไม่เจอนานเลย เป็นไงบ้าง”

มียองชวนเพื่อนเก่านั่งด้วยกัน ฉันฟังคนนั้นแนะนำตัวเองแล้วบอกว่าเป็นเพื่อนสมัยที่เรียนอยู่โรงเรียนเก่า ผู้หญิงที่ชื่ออินจอนคนนั้นตัวค่อนข้างสูงพอ ๆ กับฉัน สีหน้าไม่สะท้อนอารมณ์ใด ๆ นักแต่เป็นคนที่มีแววตาแพรวพราว เหมือนเป็นการบอกให้รู้ว่าเขากำลังรู้ในสิ่งที่เรากำลังคิด...

ดูรวม ๆ แล้วเป็นคนที่ทำให้ความรู้สึกอันตรายอยู่หน่อย ๆ

เมื่อมียองถามว่าไปเจอกับจ๊วยอนที่ไหนมากก็เลยรู้ว่ารอยสักทั้งหมดของจ๊วยอนเป็นฝีมือของเพื่อนคนนี้ จ๊วยอนเป็นลูกค้าประจำที่ร้าน เขาวางอย่างนั้น มันทำให้ฉันนึกถึงรอยสักของจ๊วยอนบนเนินอก ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันสวย และฉันก็ชอบรูปดอกกุหลาบสีฟ้าอันนั้นเป็นพิเศษ

เราคุยกันได้ไม่นานก็ต้องเข้ามาเตรียมตัว ฉันให้ชวยอนเข้ามานั่งข้างในที่เคยเหมือนปกติ อินจอนก็กลับไปอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่มาด้วยกัน หลังจากเล่นเสร็จฉันก็บอกลาเพื่อนและปลีกตัวพาชวยอนกลับบ้านมาก่อนไม่ได้คุยต่อ

ฉันกังวลใจไม่น้อยจากท่าทีเหม่อลอยตลอดเวลาของชวยอน ไม่รู้ว่ากำลังคิดเรื่องอะไรอยู่ ฉันจำรอยยิ้มเมื่อตอนกลางวันที่เราอยู่ด้วยกันได้ แปลกที่ว่าพอจะหมดวันก็เหมือนกับรอยยิ้มมันค่อย ๆ หายตามไปโดยที่ไม่รู้ว่ทำอะไรเป็นสาเหตุ ฉันดึงชวยอนมากอดเมื่อชวยอนทิ้งตัวลงนอนบนฟูกข้าง ๆ ชวยอนนอนนิ่งสงบในอ้อมกอดเหมือนว่กำลังจะกลับ

ฉันจึงหลับตาลงบ้าง ยังไม่ได้ถามอะไรแม้ในใจจะอยากรู้

“พี่จียอนยังรักพี่ยุลอยู่...” จู่ ๆ ชูยอนก็พูดขึ้น ฉันจึงคลายกอดออกเพื่อมองหน้าชูยอน ดีใจที่ชูยอนพูดออกมา ก่อนโดยที่ฉันไม่ต้องถาม

“ทำไมถึงคิดแบบนี้”

“ไม่ได้คิด แต่รู้สึกได้... พี่จียอนจะเกลียดเค้าไหม... ถ้ารู้ว่าเรา...”

“รักกัน” ฉันต่อให้ คำที่ชูยอนอีกอีกไม่กล้าพูดมันออกมา

“จียอนไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องเกลียดชูยอน ถ้าจะเกลียดก็ต้องเกลียดพี่เพราะพี่เป็นคนทำร้ายเขา”

“ไม่.. เค้าว่าพี่จียอนเกลียดพี่ยุลไม่ลงหรอก”

“อย่าคิดมากเกินไป อีกไม่นานจียอนก็คงทำได้”

ฉันยกมือขึ้นจัดผมหน้าม้าแตก ๆ ของชูยอน แล้วพูดให้คลายกังวล เพราะรู้ว่าจียอนคงไม่คิดกับชูยอนแบบนั้น

“พี่ยุล... คนอื่นเขารู้ไหมว่าเราเป็นอะไรกัน”

“ถ้าจียอนกับมียองนะรู้เพราะพี่บอกเรื่องของเราไปแล้ว แต่คนอื่นพี่ไม่ได้สนใจว่าเขาจะรู้หรือเปล่า”

“เริ่มกลัวว่าพ่อกับแม่จะรู้แล้วอะ... ไม่รู้ว่าเขาจะว่ายังไงถ้าเกิดรู้เรื่องของเราขึ้นมา”

ฉันเงยบ ในใจก็นึกกังวลเหมือนกันกับเรื่องนี้ไม่ใช่ที่ไม่เคยคิด ฉันคิดมาตลอดถึงความผิดถูกจนเป็นหนึ่ง เหตุผลที่หักห้ามตัวเองไว้ด้วยซ้ำ แต่สุดท้ายเหตุผลก็คือเหตุผล เขาชนะอารมณ์ความรู้สึกของฉันไม่ได้อยู่ดี

“นอนเถอะ อย่าเพิ่งคิดอะไรเลย”

ตอนนี้ฉันยังไม่อยากให้ชูยอนคิดถึงเรื่องนี้เท่าไร มันทนไหวเกินไปถ้าจะบอกให้น่ายุนไฮกับน่ายอนฮีรับรู้ แต่ฉันคิดเอาไว้ว่ายังไงมันก็ต้องมีสักวันที่ฉันจะบอกพวกเขา

เพียงแต่ยังไม่ใช่ตอนนี้

ยังไม่ใช่...เพราะฉันเพิ่งจะได้ชู้ยอนมา...และยังไม่พร้อมถ้าหากจะต้องเสียชู้ยอนไป

จากวันนั้นเพียงไม่กี่วัน ฉันก็เจอคนที่ไม่คิดจะเจออีกครั้งหนึ่ง การมาถึงครั้งนี้เป็นไปอย่างจงใจทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ต้องการที่จะให้ฉันมีความสุข เมื่อเห็นแม่อีกครั้งก็เหมือนเห็นเงาดำในอดีต มันไม่มีค่าว่ายินดี เพราะไม่รู้สึกรักดีใจแม้สักวินาทีได้พบ

พี่เยซึลพาแม่มาหาฉันด้วยสีหน้าลำบากใจ คงกังวลกับความรู้สึกของฉันไม่น้อย ฉันไม่มีความรู้สึกไม่พอใจพี่เยซึลแต่รู้สึกไม่พอใจแม่เพราะฉันไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไรจากฉัน

แม่บอกว่าต้องการคุยกับฉัน พี่เยซึลจึงเข้าไปหาน้ำยุนโฮในบ้าน ทั้งฉันไว้ที่หน้าอุ้งกับแม่ เมื่อฉันนั่งลงที่ม้านิน แม่ก็นั่งลงตามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ฉันไม่ได้ยิ้มตอบรอยยิ้มนั้นได้แต่นั่งเฉย ๆ รอให้แม่เป็นฝ่ายพูดขึ้นมาก่อน

“ยูลสบายดีไหมลูก”

ฉันมองแม่ด้วยความสนใจในคำพูด แม่ไม่เคยจะพูดกับฉันแบบนี้ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน ทั้งน้ำเสียงและคำพูด มันไม่ใช่เลย เหมือนไม่ใช่แม่ที่ฉันเคยรู้จัก

“สบายดี”

“แม่ดีใจที่ได้เจอยูล”

“.....”

“อยู่ที่นี่เป็นยังไงบ้าง...มีความสุขไหม” ฉันได้แต่ยิ้มหยันในคำพูด ไม่ตอบแต่เลือกที่จะถามคำถามที่ฉันอยากรู้

“แม่มาทำไม”

“แม่คิดถึงยูล...อยากมาหา...”

“.....”

“อยู่โดดขึ้นจนแม่แทบจำไม่ได้...แม่คิดว่าจะไม่ได้เจออยู่อีกแล้ว”

ฉันมองผู้หญิงที่เรียกตัวเองว่า ‘แม่’ ทุกคำแทนที่คำว่า ‘ฉัน’ ที่พูดกับฉันเมื่อก่อน ไม่ว่าจะยังไงฉันก็ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจอะไรเลยว่แม่ต้องการอะไรจากฉัน

เมื่อฉันไม่ตอบอะไรเราจึงตกอยู่ในความเงียบ ฉันไม่ตอบสนองอะไรจนแม่คงรู้สึกได้เลยไม่รู้ว่าพูดอะไรออกมา ในระหว่างนั้นชยุอนก็กลับมาจากโรงเรียนเมื่อเห็นฉันนั่งอยู่หน้าตู้จึงมองทั้งฉันและแม่ด้วยความสงสัย ฉันยิ้มให้บาง ๆ เหมือนเป็นการบอกว่าไม่มีอะไรชยุอนจึงเดินเข้าบ้านไป

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วแม่ก็กลับไปเถอะ” ฉันเอ่ยปากไล่โดยไม่รู้สึกละอายใจ ไม่คิดอยากอยู่ตรงนี้อีกต่อไปแล้ว

“แม่ไม่ได้อยู่กับพี่กาอินแล้ว...แม่แต่งงานเมื่อสี่ปีก่อน...แล้วยูลก็มีน้องสาวด้วยนะ”

แม่รีบพูดเมื่อฉันลุกขึ้น คำพูดของแม่หยุดขาของฉันที่คิดจะเดินหนี รู้สึกแปลกใจที่ประโยคนั้นของแม่ทำให้ฉัน รู้สึกเจ็บร้าวได้ เพราะความสุขในน้ำเสียงของแม่ มันบอกชัดว่ากำลังอยู่ในครอบครัวที่ฉันเคยฝันถึง ครอบครัวที่เคยนึก อยากให้แม่มีผู้ชายแค่คนเดียวแล้วรักฉันเหมือนลูกเหมือนที่แม่คนอื่นรัก

ฉันกำลังรับรู้ว่สิ่งที่ฉันเคยฝันทั้งหมด...เป็นของอีกหนึ่งเลือดเนื้อของแม่...เป็นของน้องสาวฉัน

“ถ้ายูลอยากกลับไปอยู่กับแม่...”

“ไม่อยาก”

ฉันพูดตัดบท ไม่อยากจะฟังอะไรต่อไป ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองจะรู้สึกอะไรกับคำพูดของแม่แต่ฉันก็รู้สึก มันแปลก ดีที่ฉันจินตนาการครอบครัวใหม่ของแม่ที่อยู่กับอย่างมีความสุขแล้วก็ให้นึกชิงชังจากน้ำเสียงที่ดูรักใคร่ ทั้งที่กับฉันทำ อะไรไว้บ้างคิดว่าฉันจะลืมไปแล้วกลับไปอยู่ด้วยหรือยัง

“อย่ามาที่นี่อีก ให้เราต่างคนต่างอยู่เหมือนเดิมเถอะ หวังว่าแม่คงเข้าใจ” ฉันบอกแล้วเดินเข้าบ้านมา ไม่สนใจอะไรอีก ฉันเห็นน้ำยูนโฮ น้ำยอนฮีและชยุอนที่มองอยู่ห่าง ๆ แต่ก็ไม่มีอารมณ์จะพูดคุยกับใครทั้งสิ้น

เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าแม่ฉันก็ยังมีความรู้สึกเสียใจเล็ก ๆ ที่ฉันโยนหา นานมาแล้วที่ฉันอยากได้ความรักความใจดี

ของแม่อย่างที่ผมให้ฉันในตอนนั้น เมื่อรู้สึกว่ามันหายไปก็เป็นที่ที่ไม่รู้สึกสะเทือนจิตใจ

ฉันยิ้มหยัน ๆ ให้ความโศกเศร้าของตัวเอง นึกเข้าใจคำว่าโชคชะตากำลังเล่นตลก
ทั้งที่จริง ๆ มันไม่ใช่เรื่องตลก แต่ฉันก็ยิ้ม หัวเราะให้กับโชคชะตา...ไม่นึกอยากร้องไห้...

ช่างเถอะ

ฉันพอใจกับปัจจุบันแล้ว

น้ำยูนโฮ น้ำยอนฮีและชุนยอนเป็นครอบครัวของฉัน...ไม่ใช่แม่

และมันจะเป็นแบบนี้ตลอดไป...ฉันคิดอยากให้เป็นแบบนี้ตลอดไป...

ใช่...ฉันคิด ฉันหวัง

แต่สุดท้ายคำว่าตลอดไปมันก็มีอยู่แค่ในความฝัน...

ยาก...ที่จะรักษาเอาไว้ได้...ในชีวิตจริง

15

Stand By Me

นานแล้วที่ฉันไม่รู้สึกรออะไรกับแสงไฟสลัวของร้านยามค่ำคืน แต่เวลานี้ฉันกลับรู้สึก

เพราะได้เจอผู้หญิงคนนั้น...

“เมาแล้วมึง จะกลับไหวไหมเนี่ย”

มียองพุดแข่งกับเสียงเพลงที่แสดงสดอยู่บนเวที ชูยอนก็มองเหมือนอยากจะห้ามแต่ก็ไม่ได้เอ่ยปาก ฉันนั่ง
ซ้อนหลังกอดชูยอนเอาไว้มือหนึ่ง อีกมือก็ยกแก้วขึ้นดื่มไม่สนใจเสียงห้ามปรามของเพื่อน

ฉันไม่ใช่คนที่ชอบดื่มจนถึงขั้นไร้สติแต่สำหรับวันนี้ฉันกลับใช้มันเพื่อที่จะได้ไม่มีสติรับรู้ แม้จะบอกตัวเองว่า
ไม่ได้คิดอะไรแต่ทุกอย่างมันยังชัดเจนในความรู้สึก ฉันไม่เคยจะพูดถึงเรื่องเก่า ๆ กับใคร เหตุผลง่าย ๆ แค่อยากเก็บมัน
เอาไว้ให้ลึกที่สุด หวังให้มันอยู่ตรงนั้นโดยไม่ทำร้ายความรู้สึกของฉันอีก แต่คำว่าลึกที่สุดไม่ได้แปลว่าเราจะสามารถ
ลืมมันได้ คำว่าลึกที่สุดของฉันคือเรื่องที่ฝังใจที่สุด ยากที่จะลืมเลือนที่สุด

น่าแปลกที่เรื่องที่อยู่ลึกที่สุดของฉันนั้นเป็นเรื่องของแม่ ไม่ใช่เรื่องร้าย ๆ ที่ฉันเคยเจอ ฉันมีความรู้สึกขัดแย้ง
มากมายกับแม่ บอกไม่ได้ว่ารัก แต่ก็บอกไม่ได้ว่าเกลียด มันทำให้ฉันสับสนรวดราวอยู่เพียงลำพังมาโดยตลอด

การที่เจอกันอีกครั้งทำให้ความทรงจำเก่า ๆ หลังไหลเข้ามา จำความติดขัดยามที่เห็นแม่เอาใจคนอื่น ใจดีกับคนอื่นที่ไม่ใช่ฉันได้ และยังจำได้ว่าแม่พยายามทำให้พี่กาอินพอใจด้วยการยกฉันให้ไปทำเรื่องแบบนั้นได้ง่าย ๆ

ฉันจำความรู้สึกเหล่านั้นได้ดี ไม่ใช่แค่ไม่เคยให้ความรัก แต่แม่ยังเป็นคนผลักใส่ เป็นคนที่ยื่นมือมองฉันทุกข์ทรมานด้วยสายตาไม่รู้สึกรู้สา

ไม่มีเหตุผลสมควรที่ฉันจะรักหรือมีเยื่อใย...แต่ฉันก็มี

ฉันมีหัวใจ...แต่แม่ไม่มีหัวใจ

นั่นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันเจ็บปวด

“เดี่ยวชยุอนขับเองดีกว่า”

ชยุอนพูดกับฉันขณะที่เราเดินไปที่มอเตอร์ไซค์ เพื่อน ๆ ทุกคนพร้อมใจกันกลับเพื่อที่จะให้ฉันหยุดดื่ม สติฉันไม่ได้ครบถ้วน แต่ก็รับรู้ความเป็นไป ยิ่งไปกว่านั้นแทนที่แอลกอฮอล์จะทำให้ฉันลืมอะไร ๆ ไปได้มันกลับทำให้ทุก ๆ อย่างที่พยายามเก็บเอาไว้ชัดเจนกว่าเดิมขึ้นหลายเท่า สติที่น้อยลงทำให้ฉันยากที่จะตัดทอนความคิดที่หลังไหลออกมา

“กลับดี ๆ นะชยุอน ดูยูมมันด้วย เมาจนแทบจะไม่รู้เรื่องแล้วนั่น” เสียงมิยองพูด

“คะ พี่มิยองก็ขับรถดี ๆ นะคะ”

พอเพื่อนแยกไปแล้ว ชยุอนก็สตาร์ทรถพาฉันกลับบ้าน ฉันกอดเอวบางแล้วซบหน้าอยู่ที่ซอกคอของชยุอนอยู่ตลอดเวลา ไม่บ่อยนักที่ฉันจะเป็นคนซ้อน ฉันจึงใช้เวลานี้คลอเคลียอยู่ไม่ห่าง

เราถึงบ้านเป็นเวลาที่จะจะลวงเช้าวันใหม่ รอบบ้านเงียบเรียบมีดสนิทฉันเลยไม่สนใจอะไรนอกจากคนตรงหน้า อารมณ์เริ่มปะทุขึ้นมาตั้งแต่ที่ได้ซุกไช้อยู่ระหว่างทางทำให้ฉันอดไม่ได้ที่จะดึงชยุอนเข้ามาจูบตั้งแต่ลงจากรถ ชยุอนตอบสนองเพียงเล็กน้อยแล้วพยายามพาฉันเข้าบ้าน ตลอดทางขึ้นห้องเป็นไปอย่างลำบากเพราะฉันไม่ให้ความร่วมมือ กอดเกี่ยวชยุอนเอาไว้กับตัวแล้วพรมจูบลงไปตามใจอยาก

“พี่ยุลขึ้นห้องก่อน”

ชยุอนกระซิบบอกแล้วยันตัวฉันออก เมื่อเห็นอย่างนั้นฉันก็รีบจูบชยุอนขึ้นห้อง อารมณ์ตอนนี้มากมายเกินต้านทานไหว ฉันรู้ว่ากำลังรักษาแผลใจด้วยวิธีเดิม แม้รู้แต่สติอันน้อยนิดทำให้ความคิดที่จะหยุดไม่มีอยู่ในหัว

ฉันกระแทกตัวชูยอนกับประตูห้องทันทีที่ประตูปิดลง จวบครั้งนี้ชูยอนตอบสนองฉันอย่างร้อนแรงเพียงกัน ฉันปลดทุกอย่างออกด้วยความเร่งร้อน เมื่อแทบจะไม่มีสิ่งใดขวางกั้นฉันก็ยกตัวชูยอนขึ้น ชูยอนเกี่ยวขาเข้ารอบเอวฉันโดยที่ริมฝีปากยังไม่ผละออกจากกัน ฉันพาเราทั้งคู่ทิ้งตัวลงบนเตียง เริ่มขบกัดอย่างที่ชอบทำ เสียงของชูยอนที่ออกมาจากลำคอแทบทำให้ฉันอหัมมิในร่างกายถึงจุดเดือด

ชูยอนนอนหอบหายใจแรง บิดเร้าตัวไปมาทุกครั้งทีฉันขบกัดแล้วไล่เลียรอยแผล เมื่อร่องรอยปรากฏจนฉันพอใจแล้วจึงเงยหน้าจ้องมอง เราสบตากันในความมืด ฉันได้นิ้วไปมาที่ปากของชูยอนก่อนจะสอดนิ้วเข้าไปข้างในแล้วบอกให้ชูยอนดูดมัน สัมผัสของลิ้น แรงดูด และสีหน้าที่เหมือนฝันใจของชูยอนทำให้ความรู้สึกภายในท้องของฉันทรมานด้วยความต้องการ

ฉันจ้องมองภาพตรงหน้า...ปล่อยให้ความทรมานดำเนินไปสักพักแล้วค่อยดึงนิ้วตัวเองออกมาเพื่อกดเข้าไปอีกทีหนึ่ง ชูยอนพยายามถกดตัวหนีเหมือนกลัวสัมผัสเจ็บปวดที่เคยเจอแต่ฉันจับตึงเอาไว้ไม่ให้ถอยหนี

“เจ็บ”

การตื่นขึ้นของชูยอนมากขึ้นทุกทีที่ฉันพยายามดันนิ้วเข้าไปทั้งที่ชูยอนยังไม่พร้อม ฉันไม่รู้ว่ถ้าหากเป็นฉันที่สติครบสมบูรณ์ยังจะคงทำต่อไปหรือเปล่า แต่ตอนนี้ไม่มีความคิดนั้น เพราะทุกความรู้สึกนึกคิดและตัวตนที่ฉันเก็บกดเอาไว้กำลังเปิดเผยตัวตนออกมา

“พี่ยูล...เจ็บ...เดี๋ยวก่อน”

ฉันชอบท่าทางเจ็บปวดและแววตาอ่อนวอนของชูยอนในตอนนี้ มันทำให้ฉันพอใจอยู่ลึก ๆ อย่างไม่สมควร

ฉันกดตรึงข้อมือทั้งสองข้างของชูยอนไว้กับเตียงด้วยมืออีกข้างพลางมองสีหน้าคนที่ฉันรัก น้ำตาไหลออกมาจากดวงตาที่มองสับสน มันเป็นสีหน้าทรมานที่ฉันเคยนึกฝัน

“รู้ไหมว่าพี่ชอบเห็นชูยอนร้องไห้...”

ฉันบอกแล้วเสียคราบน้ำตาบนใบหน้าของชูยอน เพียงเสี้ยววิที่ฉันเห็นแววตาหวาดกลัวของชูยอน...

...เป็นแววตาที่แสดงความหวาดกลัวถึงชั่วหัวใจ

ฉันขยับนิ้วเป็นจังหวะ กำรอบข้อมือที่พยายามขัดขึ้นของชวยอนเอาไว้ด้วยมืออีกข้าง โนมโบหน้าลงขบกัดตามลำตัว เมื่อไม่มีท่าที่ว่าจะหยุดลง ข้ายังรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ชวยอนก็เริ่มสะอื้นให้อ่อนวอนฉัน

“อ๊ะ..เจ็บ...หยุดก่อนได้ไหม”

ฉันยืมให้กับคำพูดของชวยอน ก่อนจะหยุดการกระทำทุกอย่าง แล้วถอดเสื้อตัวเองออกมามัดปิดปากชวยอนไว้

เสียงร้องของชวยอนครางเครืออยู่ให้ล่าคขณะที่ฉันพยายามสอดแทรกเข้าไปอีกครั้ง น้ำตาทะเล็กหลายออกมาจากสองตาบ่งบอกความเจ็บปวดทั้งหมด ฉันรู้ว่าชวยอนเจ็บ แต่ฉันหยุดตัวเองไม่ได้ และปฏิเสธไม่ได้เลยว่าฉันกำลังรู้สึกดีกับการกระทำรุนแรงครั้งนี้

ความดิ้นเถื่อนในตัวฉันถูกระเบิดออกมาจากสติที่เลือนหาย ครั้งนี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นตัวตนของฉัน เงามืดในจิตใจฉัน ความเจ็บปวดของฉัน...ชวยอนได้รับรู้มันทั้งหมด

หลังจากนี้ก็อยู่ที่ว่าชวยอนจะรับมันไหวไหม...กับด้านนี้ของฉัน
จะรักฉันมากพอไหม...ที่จะมองข้ามมันไป

“เรียกชื่อพี่สิ” ฉันพูดออกมาเบา ๆ เมื่อเขาเสื้อที่มัดปากชวยอนออก ชวยอนก็พูดชื่อฉันออกมาตามที่ฉันร้องขอ เสียงสั้น ๆ ที่เรียกย้ำ ๆ ทำให้ฉันรู้สึกปั่นป่วนไปหมด

ครั้งแรกของเรากับครั้งนี้แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงเพราะฉันไม่อาจหยุดได้ง่าย ๆ เมื่อชวยอนหมดแรงขัดขึ้นก็ปล่อยให้ฉันกระทำตามใจ ชวยอนหลับตาแน่น กดเล็บฝังลงในเนื้อของฉันระบายความเจ็บปวด

เนิ่นนานจนสิ้นสุด...ฉันทิ้งตัวลงกดชวยอนเอาไว้...แล้วปล่อยให้ตัวเองพูดสิ่งที่เก็บเอาไว้ในใจออกไป

“ถ้ารักพี่...อย่าทิ้งพี่ไป...”

“อย่าทิ้งพี่...เหมือนกับแม่...”

ก่อนสิ้นสติสุดท้าย...ฉันรับรู้ถึงแรงกดดันโดยปราศจากคำพูดใด ๆ

เสียงเคาะห้องทำให้ฉันลืมตา

ความรู้สึกปวดตื้อในหัวทำให้ฉันลุกไม่ขึ้น ได้แต่ส่งเสียงขานรับออกไป

“คะ”

“ชูยอนอยู่ในนี้รีเปล่า สายแล้วนะลูก”

“อยู่ค่ะ แต่ยังไม่ตื่น เดี่ยวหนูปลุกแล้วจะรีบไปส่งน้องเอง” ฉันทะโกนบอกออกไปทำให้ชูยอนรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ชูยอนนอนปรือตาด้วยสีหน้าอ่อนล้า ความทรงจำของเมื่อคืนที่ฉายซ้ำในหัวฉันทำให้ต้องถามออกมาอย่างเป็นห่วง

“ไหวไหม ถ้าไม่ไหวไม่ต้องไปก็ได้ เดี่ยวพี่บอกนายอนฮีเอง”

“ไหว...” ชูยอนบอกแล้วพยายามลุกขึ้น จากสีหน้าก็รู้ว่าชูยอนเหนื่อยขนาดไหน ฉันมองท่าทางนั้นก่อนช่วยพาไปห้องน้ำ

“เจ็บมากไหม..ขอพี่ดูหน่อยสิ” ฉันเอ่ยถาม ขณะที่ชูยอนกำลังถอดชั้นในออก

“เค้าไม่เป็นไร”

ฉันรู้ว่าชูยอนแค่พูดเพื่อให้ฉันสบายใจเท่านั้น ฉันจึงเดินเข้าไปหาชูยอน พยุงตัวชูยอนให้นั่งลงบนอ่างล้างหน้า

“พี่ขอโทษนะ” ฉันพูดแล้วยืดตัวขึ้นมาจูบที่ริมฝีปากบางของชูยอน จูบเบา ๆ แต่เนิ่นนาน ส่งต่อความรู้สึกผิดทั้งหมดให้ชูยอนได้รับรู้

“พี่ยูลอยาคิดมากเลย เค้าไม่เป็นไรจริง ๆ ”

หลังจากนั้นก็ไม่มีทสนทนาระหว่างเรา ตลอดเวลาฉันได้แต่ลอบมองปฏิกิริยาของชูยอน ถึงชูยอนจะบอกว่าไม่เป็นไรแต่ฉันก็ยังกลัว

กลัวเหลือเกินว่าเหตุการณ์เมื่อคืนจะทำให้ชูยอนหวาดกลัวฉัน ฉันคิดมากไปถึงว่ากลัวที่ชูยอนจะอยากหยุดความสัมพันธ์ของเรา

ฉันจมอยู่ในความคิด ชูยอนก็ไม่ได้เอ่ยปาก

เราปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ จนกระทั่งถึงหน้าโรงเรียน ชูยอนหันหลังคิดจะจากไปโดยไม่มีคำบอกลาทำให้ฉัน
ต้องคว้าแขนชูยอนไว้

“เดี๋ยวเย็นนี้มารีบ”

ชูยอนยิ้มบาง ๆ พยักหน้าตอบคำพูดของฉันแล้วเดินเข้าโรงเรียนไป จากท่าทางแบบนี้ทำให้ฉันเริ่มกังวลมากขึ้น
กังวลว่าที่สุดแล้วความสุขที่ฉันได้มา...มันจะจบลงในช่วงเวลาแค่นี้ ๆ

เรียนไม่รู้เรื่อง...

ฉันนั่งเรียนช่วงเช้าด้วยอาการมึนหัวอยู่ตลอด จนแล้วจนรอดก็ทนไม่ไหวต้องกลับบ้านก่อนที่จะเข้าเรียนช่วง
บ่าย ด้วยความที่ตึ่มมากกว่าปกติหลายเท่าบวกกับความเครียดและสภาวะทางอารมณ์ทำให้พิซซี่ค่อย ๆ แสดงอาการ

ก่อนที่จะถึงตัวลงนอนฉันตั้งนาฬิกาปลุกเอาไว้เพื่อไปรับชูยอน เมื่อหลับตาลงทุกอย่างในร่างกายก็เหมือน
หยุดทำงาน ฉันหลับลึก เวลาเคลื่อนผ่านไปนานในความรู้สึกเมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นแสงสว่างของพระอาทิตย์ใน
ตอนเย็นที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา อาการปวดหัวยังไม่ทุเลาลงแต่กลับเพิ่มขึ้น ฉันหันกลับพลิกตัวไปอีกทางก็เห็นชู
ยอนนอนหลับอยู่ข้าง ๆ ฉัน

ชูยอนกลับมาแล้ว...

ฉันไม่ได้ยินเสียงปลุกที่ตั้งไว้ หรืออาจได้ยินแต่กดปิดมันโดยที่ไม่รู้สึกตัว แม้จะยังมึน ๆ อยู่ก็ยังรู้สึกหงุดหงิด
ตัวเองขึ้นมาที่ปล่อยให้ชูยอนรอจนต้องกลับมาเอง

ในห้องเสียบ ๆ ฉันได้แต่นอนมองชูยอนอยู่อย่างนั้นเพราะไม่สามารถลุกขึ้นได้ ร่างกายหนักอึ้งลึนเรียวแรง
อาการทางร่างกายเหมือนจะส่งผลไปถึงจิตใจ ไม่รู้ว่าความอ่อนแอมาจากไหนอยู่ ๆ ถึงทำให้ฉันอยากร้องไห้...แค่เห็นชู
ยอนน้ำตาฉันก็ไหลออกมา...รู้สึกปวดใจกับทุกสิ่งทุกอย่าง เรื่องที่ปกติแล้วแกล้งทำลืมไป คอยระวังไว้ไม่ให้มันเข้ามา
ในความคิด...มันกำลังย้อนกลับมา

ตอนนี้ฉันรู้สึกเกลียดตัวเอง เกลียดทุกอย่างที่เป็น เกลียดทุกอย่างที่เจอ

มันทำให้ฉันเป็นคนที่ไม่คู่ควรกับคนตรงหน้า

อารมณ์ที่กลั่นออกมาเป็นน้ำตาทำให้ต้องกลั้นก่อนจะอื่นเอาไว้ แต่ถึงจะไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาชูยอนก็
ยังรู้สึกตัวตื่น

“พี่อยู่ร้องให้ทำไม...ปวดหัวเธอ...” ชูยอนบอกด้วยสายตาเป็นห่วง

ฉันพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ปล่อยให้ตัวเองอยู่ในสภาพอ่อนแอถึงขีดสุด

“เดี๋ยวเค้าไปเอายามาให้นะ” ชูยอนรีบลุกออกไปจากห้องแล้วกลับเข้ามาอย่างรวดเร็ว ฉันรับยามากินอย่างว่า
ง่ายเมื่อชูยอนยื่นมาให้ถึงปากแล้วดื่มตาม

ชูยอนนั่งอยู่ข้าง ๆ เติงมองฉันด้วยสายตาอ่านยาก ตอนนี้ฉันคิดอะไรไม่ออก ปวดหัวจนต้องหลับตาลง
ภายในห้องเงียบเชียบจนฉันใกล้หลับ แต่เมื่อฉันได้ยินเสียงชูยอนลุกขึ้นจึงต้องฝืนลืมตาขึ้นอีกครั้ง

“อย่าไปไหน...”

“พี่ไม่อยากให้ชูยอนไปไหน...”

คำพูดฉันทำให้ชูยอนหันกลับมา...ชูยอนเดินเข้ามาหา ดึงผ้าห่มที่ขยับปลายเตียงขึ้นมาห่มให้ฉันแล้วสอด
ตัวลงนอนข้าง ๆ ชูยอนพลิกตัวเข้าหาฉัน...วาดแขนโอบกอดเข้าชิดแล้วพูดเบา ๆ

“ชูยอนไม่ได้จะทิ้งพี่อยู่ไปไหน...ไม่เคยคิดจะทิ้งเลยด้วยซ้ำ”

ชูยอนพูดเหมือนรู้สิ่งที่ฉันกลัว มือก็ลูบหลังฉันเบา ๆ เหมือนปลอบเด็กเล็ก ๆ ฉันหลับตาลงอีกครั้งด้วยความ
อุ่นใจและกอดชูยอนแน่นเข้า

ความคิดทั้งหมดหยุดลง...

ขณะที่อยู่ในอ้อมกอดนี้...ไม่มีอะไรที่จะทำร้ายฉันได้อีกแล้ว

หลังจากวันนั้นใช้เวลาสามสัปดาห์กว่าที่ฉันจะหายดี ฉันนอนชมอยู่บนเตียงแทบไม่ได้ลุกไปไหน มีชูยอนคอย

ปลุกให้กินข้าวกินยาตามเวลา อารมณ์ฉันไม่คงที่อยู่อะหลาย ๆ ครั้งก็รู้สึกตัว และก็เหมือนเดิมที่ชวยอนต้องปลอบให้เข้ารูปเข้ารอย

วันนี้เมื่อพิษไข้ซาไปมากแล้วฉันก็ถูกจากเตียงลงมากินข้าวเพราะรู้สึกอยากอาหาร ช่วงบ่าวันนี้ไม่มีใครอยู่บ้าน มีแต่พี่ ๆ ที่อยู่ที่ทำงานกันอยู่ น่ายุนโฮคงจะไปธุระข้างนอก ฉันมองนาฬิกาก็เห็นว่าอีกไม่นานชวยอนคงจะกลับมาเลยฝากพี่ ๆ ให้บอกชวยอนว่าฉันอยู่ที่หาด

ฉันหยิบนูหรือติดมือมาด้วยเพราะความอยาก เมื่อนั่งลงบนทรายและจุดไฟแช็คที่ปลายมวนก็ให้ความรู้สึกสดชื่นขึ้นมาบ้าง อากาศค่อนข้างหนาว ฉันมองภาพทิวทัศน์เหมือนเดิม ๆ ที่ไม่เคยเบื่อ แม้สีของทะเลจะไม่ดึงดูดมาจับใจ แต่ฉันก็ชอบที่มันเป็นแบบนี้ ชอบฟังเสียงคลื่นและบรรยากาศอย่างที่เป็น

ฉันขี้ก้นนูหรือลงบนทรายข้างตัวแล้วนั่งทอดอารมณ์อยู่อย่างนั้นเพียงไม่นานชวยอนก็มานั่งลงเคียงข้าง สิ่งที่ชวยอนทำอันดับแรกที่มาถึงคือเอามือมาวางบนหน้าผาก จากนั้นค่อยถามขึ้น

“กินยาแล้วใช่ไหม”

“หายแล้ว”

“ไม่ได้กินอีกล่ะสิ...รอนี้เดียวไปเอาให้”

“ไม่ต้องหรอก หายแล้วจริง ๆ ” ฉันจับมือชวยอนไว้ไม่ให้ลุกขึ้น

ไม่มีใครพูดอะไรหลังจากนั้น เราสองออกไปในท้องทะเลที่กว้างไกลสุดสายตา มือของเรายังจับกันไว้ไม่มีใครดึงออก

“ผู้หญิงที่มาที่บ้านเมื่อวันก่อน...ใช่แม่ของพี่ยูริเปล่า” ชวยอนถามเบา ๆ แต่ฉันก็ได้ยินชัดเจน ที่ชวยอนสงสัยอาจเป็นเพราะการกระทำที่ดูแปลกไปของฉันหลังจากที่เจอแม่ ฉันเงิบทั้งช่วงเรียบเรียงความคิด ไม่แน่ใจว่าควระบบอกชวยอนไหม หรือถ้าบอกต้องเริ่มจากตรงไหน

“ใช่” ฉันเลือกตอบแค่สั้น ๆ ไม่ขยายความมากกว่านั้น

“เพิ่งเคยเห็น...”

“.....”

“พี่ยุลไม่เห็นเคยพูดถึงแม่...หรือเรื่องก่อนหน้านี้ที่จะมาอยู่กับครอบครัวเราเลย...เค้าอยากถามหลายครั้ง อยากรู้เรื่องของพี่ อยากให้พี่เล่าให้ฟัง...แต่พี่ก็ไม่เคยพูด”

“มันไม่ใช่เรื่องที่น่าฟัง”

“ถ้าเป็นเรื่องของพี่ยุล...เค้าอยากฟังเสมอ...”

ฉันครุ่นคิดตามที่ชวยอนร้องขอ คิดว่ามันจะเกิดผลดีขึ้นมาไหมถ้าชวยอนจะรับรู้ถึงเรื่องที่ผ่านมา รู้ถึงอดีตทุกอย่างของฉัน ฉันว่ามันดำมืดเกินไปไม่สมควรที่ชวยอนจะต้องรู้เรื่องแบบนั้น แต่ในอีกใจฉันก็อยากให้ชวยอนเข้าใจในตัวฉัน เข้าใจทุกอย่างที่ฉันเป็น

สายตาชวยอนที่มองฉันสะท้อนความรู้สึกตามคำพูด ยากนักที่จะปฏิเสธแววตาแบบนี้ ฉันมองไปทางอื่นยังไม่อาจพูดอะไรออกไป

“แต่พี่ยุลไม่อยากเล่าก็ไม่ใช่ไร”

ฉันกระชับมือชวยอนให้ลุกขึ้นแล้วพาไปเดินเลียบชายหาดด้วยกัน เท้าของเราสัมผัสน้ำเป็นครั้งแรกจากคลื่นที่ซัดขึ้นมา แม้จะเดินมาไกลมากแล้วก็ตาม ชวยอนก็ยังจับมือกันเดินเคียงข้างอย่างอดทนในความเจียบของฉัน

จนในที่สุดฉันก็เริ่มพูดออกมา

“จำตอนที่พี่มาอยู่ด้วยไหม ๗ ได้ไหม”

“จำได้สิ จำได้ด้วยว่าพี่ไม่ยอมพูดกับเค้า”

“ตอนนั้นพี่เกลียดชวยอน...ทั้งเกลียด ทั้งอิจฉา...”

“.....”

“พี่คิดว่าโลกนี้มันไม่ยุติธรรม ทำไมชูยอนถึงมีครบทุกอย่าง...มีในสิ่งที่พี่ไม่มี มีพ่อแม่ มีคนคอยห่วงคอยตามใจ...พี่คิดแต่ว่าทำไมถึงไม่มีพ่อแม่แบบนายูนโฮกับนายอนฮี...”

“ทำไม...พี่ถึงมีแม่เป็นผู้หญิงขายตัว...”

ฉันเว้นช่วงสักพักแล้วจากนั้นก็เริ่มเล่ายาวต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ เล่าตั้งแต่จำความได้ว่าอยู่ที่ไหน อยู่กับใคร อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหน ชูยอนรับฟังเงียบเชียบแต่ก็รู้ว่าตั้งใจฟังทุกอย่างที่ฉันพูด เมื่อถึงตอนที่ฉันถูกส่งไปให้ของเจชูยอนก็บีบมือฉันแน่น ฉันเล่าไปด้วยอารมณ์ที่อัดอั้น เป็นครั้งแรกที่ได้บอกความรู้สึกนั้นกับใครสักคนออกมาเป็นคำพูดไม่ใช่การกระทำ

ฉันเลือกที่จะบอกแล้ว...และก็จะบอกออกมาทั้งหมด

ไม่ว่าฉันคิดผิดหรือเปล่าที่ทำให้ชูยอนรับรู้...ชูยอนน้ำตาไหลลงมาเงียบ ๆ ขณะที่ฟังเรื่องราวของฉัน ฉันไม่ได้อยากให้ชูยอนสงสัยหรือเศร้าเสียใจไปกับมัน...ไม่ได้อยากให้ชูยอนทุกข์ไปกับอดีตของฉัน...แต่มันก็ช่วยไม่ได้...ฉันรู้อยู่แก่ใจว่าชูยอนเป็นคนยังไง ชูยอนโตมากับฉัน โตมากับด้านที่สวຍงาม เมื่อต้องมารับฟังอีกด้านหนึ่งที่ฉันเก็บไว้ก็ช่วยไม่ได้ที่จะรู้สึกว้าเหวเือนจิตใจมากกว่าตัวฉันที่เป็นคนเล่า

แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะรู้สึกแบบชูยอน รู้สึกสงสารฉัน...สังคมที่ฉันเคยอยู่ต่างรายล้อมด้วยผู้คนที่เหมาะสมกับสถานที่นั้น ๆ ...พวกคนที่มีความตั้งใจเพียงน้อยนิดสามารถอยู่ในที่แบบนั้นได้อย่างมีความสุข บางทีมันอาจดีถ้าฉันมีความคิดแบบคนพวกนั้น จะได้ไม่ต้องคร่ำครวญเจ็บปวดให้ดูน่าสมเพชอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้...

“เชื่อไหมว่าวันนั้นแม่พี่ชวนไปอยู่ด้วยกัน แค่ว่าพูดแค่นั้นก็รู้แล้วว่าผู้หญิงคนนี้ได้เปลี่ยนไปเลย ไม่เคยคิดถึงอะไรเลยนอกจากตัวเอง”

ชูยอนยังคงไม่พูดอะไรเมื่อฉันเล่าจบ ฉันพาชูยอนกลับบ้านเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน ชูยอนเดินตามมาเงียบ ๆ จนถึงบนห้อง สีหน้ามีแต่ความหม่นหมอง เมื่ออยู่ในที่ลับตาคนฉันจึงกอดชูยอนเอาไว้แล้วพูดปลอบเพื่อให้ชูยอนสบายใจ

“ทุกอย่างที่เล่ามันผ่านไปหมดแล้ว ผ่านไปนานมากแล้ว”

“.....”

“แค่รู้เอาไว้ แต่อย่าไปคิดถึงมัน”

ชูยอนพยักหน้ารับกับปาของฉัน ฉันรู้สึกได้ถึงความสุขของน้ำตาชูยอนผ่านเสื้อ ชูยอนร้องไห้ให้นานหลังจากนั้นโดยมีฉันเป็นคนปลอบ แต่เมื่อยังปลอบชูยอนกลับจะร้องไห้หนักขึ้นฉันเลยได้แต่กอดอยู่เฉย ๆ ให้ชูยอนปล่อยอารมณ์ออกมา ฉันอยากให้ชูยอนปล่อยออกมาให้หมดไม่ให้มันตกค้างในใจอีกต่อไป

ชูยอนพร่ำบอกรักฉันและบอกว่าตนเองจะไม่ทิ้งฉันไปทั้งน้ำตา

ฉันรู้สึกได้ถึงความรักของชูยอนที่มากมายจากทั้งคำพูดและการกระทำ ทำให้ฉันไม่นึกเสียใจที่บอกทุกอย่างออกไป

ฉันหวังให้อะไร ๆ นับจากนี้มันดีขึ้น...ให้มันดีมากพอที่จะลบเรื่องราว ๆ ที่ฝังใจ

ตราบดีที่ยังมีชูยอนอยู่ฉันก็สามารถใช้ชีวิตต่อไปได้

ฉันคิดถึงอนาคตที่มีแต่ชูยอน...ไม่ได้คิดถึงอนาคตที่ไม่มีชูยอน

ไม่ได้คิดถึงความไม่แน่นอนตรงนั้น...

ฉันฝันเพียงถึงแต่ความสุข...มัวเมาไปกับความรัก

อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้ฉันเป็นสุขได้

แม้จะเป็นเพียงช่วงสั้น ๆ ...แค่ชั่วขณะหนึ่งก็ตาม

16

Run

ฉันมองภาพตรงหน้าด้วยความสงสัย

จากการพบเจอธรรมดา ๆ หลาย ๆ ครั้งฉันก็เริ่มสังเกตการกระทำของผู้หญิงคนนี้มากขึ้น

เพื่อนของจี๋ยอนกับมียองที่ชื่ออื่นจะเป็นคนที่ดูสะกดตาในทุกครั้งที่พบเจอ จากปกติที่ฉันไม่ค่อยสนใจคนรอบข้างมากนักกลับรู้สึกสนใจผู้หญิงคนนี้

สายตาแพรวพราวกับรอยยิ้มที่มุมปากของเธอมันมีเสน่ห์ชวนให้ใครหลาย ๆ คนมอง แต่รอยยิ้มมุมปากนั้นก็เปลี่ยนไปเป็นยิ้มถึงนัยน์ตาทุกครั้งเมื่อจ้องมองหรือพูดคุยกับจี๋ยอน

ไม่แน่ว่าตัวจี๋ยอนเองจะรู้สึกตัวหรือเปล่าที่คนนั้นแสดงออก

ระยะหลัง ๆ อื่นจอมมาที่นี่ทุกครั้งที่เรามาเล่นที่ร้าน และในหลาย ๆ ครั้งฉันก็เห็นอึนจอมกับจี๋ยอนมาด้วยกัน ทำให้ฉันอดไม่ได้ที่จะคิดว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองเกินเลยกว่าเพื่อน

มันไม่ใช่ตัวฉันสักเท่าไรหรอกที่จะคิดสนใจเรื่องของคนอื่น แต่กับจี๋ยอนฉันไม่นับว่าเป็นคนอื่น พุดให้ถูกต้องจากใจจริงก็เหมือนอยากจะให้จี๋ยอนหลุดพ้นจากความรู้สึกที่ยึดอยู่กับฉัน มันไม่ใช่การผลักไส แต่แค่อยากเห็นจี๋ยอนได้รับสิ่งที่ฉันให้ไม่ได้จากใครสักคน...

“ถ้ากูไม่รู้จักมึง กูคงคิดว่ามึงหึงจี๋จนแล้วนี่ ฮ่า ๆ ” มียองพูดกับฉันขณะยืนสูบบุหรี่อยู่หลังร้าน

“แค่สงสัย...”

“อินจอง...มันชอบจี๋จนมาตั้งแต่สมัยเรียนด้วยกันแล้วละ...”

มียองพูดประโยคนั้นออกมาโดยไม่อธิบายอะไรเพิ่มเติมอีก ฉันไม่แปลกใจกับสิ่งที่ได้ยิน ถ้ามันเป็นจริงอย่างที่มียองว่า...ถ้าระยะเวลาตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้ความรู้สึกของอินจองยังไม่เปลี่ยนแปลง ฉันก็อยากให้จี๋จนเปิดใจ

“ดีแล้ว...” ฉันเอ่ยความใจในออกมาลอย ๆ จนไฉ้มียองต้องถามอย่างสงสัย

“ดีอะไรของมึง”

“อ่าว หรือมึงว่าไม่ดี”

“ยูล มึงอย่ากวนตีน ดีไม่ดีอะไรวะ”

“ก็ดีแล้วไง ถ้าจี๋จนเจอคนที่รักมันจริง ๆ ”

มียองถอนหายใจกับคำพูดของฉันไม่พูดอะไรอีก เวลาผ่านไปเชื่องช้าขณะที่เรายืนเงียบ ๆ อยู่ในห้วงความคิด ฉันทิ้งก้นบุหรี่ด้วยปลายเท้าแล้วดูนาฬิกาคำนวณเวลากว่าที่จะถึงบ้าน ใจหวังให้จี๋จนยังไม่หลับไปก่อน

ไม่นานจี๋จนก็ออกมาพร้อมกับอินจอง ทั้งสองยื้อแย่งเบสกันมาตลอดทาง จี๋จนพยายามดึงเบสของตัวเองออกจากไหล่อินจองด้วยสีหน้าไม่พอใจ ผิดกับอินจองที่ยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาเมื่อจี๋จนไม่สามารถเอาชนะเขาได้ ตัวเองคืนไปได้

“ยุ่งกับกูจริง ๆ ”

เสียงจี๋จนคำออกมาอย่างหัวเสีย ไม่บ่อยนักที่จี๋จนจะมีอารมณ์แบบนี้ให้เห็น คนดื้อเจี๊ยบแบบจี๋จนมักจะเก็บอารมณ์อะไรต่าง ๆ เอาไว้ข้างในมากกว่า

“ถูกลืบก่อนนะ”

พอทั้งสองมาถึงฉันก็บอกเพื่อที่จะแยกกัน ทุกคนพยักหน้ารับรู้มีแค่ฉันจ้องที่ยืนมองฉันนิ่ง ๆ เหมือนกำลังคิดอะไรสักอย่าง...เหมือนประเมินอะไรสักอย่าง...ซึ่งมันก็ทำให้ฉันนึกอยากจะแก้มเพื่อดูท่าที่บ้างเหมือนกัน

“พรุ่งนี้เจอกัน”

ฉันบอกเจาะจงไปที่จี๋ยอนแล้วเอื้อมมือไปลูบผมจี๋ยอนเบา ๆ อย่างที่ทำนาน ๆ ครั้ง จี๋ยอนยิ้มให้ฉันแต่ก็เหลือบสายตาไปมองอื่นจ้องชั่วคราวก่อนจะกลับมามองที่ฉันอีกครั้ง เมื่อฉันปล่อยมือออกอื่นจ้องก็มายืนข้าง ๆ จี๋ยอนแล้วกอดคอเอาไว้ น่าแปลกที่ครั้งนี้จี๋ยอนไม่ได้แสดงออกอะไรเพื่อให้รู้ว่ายังมีเยื่อใยให้ฉันอยู่

ฉันคิดว่าช่วงเวลาที่พักผ่อนของเราคงจะหมดลงแล้ว อีกไม่นานฉันก็คงได้เพื่อนที่มีความรู้สึกให้กันเพียงเพื่อนคนเดิมกลับมา...

ไฟในห้องสว่างจ้าเมื่อฉันมาถึง แต่คนทีนอนบนเตียงได้หลับไปเรียบร้อยแล้ว การที่ชุนยอนไม่ได้นอนข้างล่างบนฟูกเหมือนเป็นการบอกว่าไม่ได้ตั้งใจที่จะหลับไปแต่ก็เหนื่อยล้าเกินไปที่จะรอฉัน ฉันดึงผ้าห่มขึ้นมาห่มให้ชุนยอนก่อนจะไปอาบน้ำ คิดไว้ว่าคืนนี้อาจไม่ได้นอน กว่าจะได้นอนคงเป็นตอนเช้าหลังจากทำงานที่ต้องส่งพรุ่งนี้ให้เสร็จ

ช่วงนี้ทุก ๆ อย่างสำหรับฉันเป็นไปอย่างราบรื่น สิ่งที่เคยค้างในใจคลี่คลาย สามอาทิตย์ก่อนหน้านี้ที่ชุนยอนรับรู้เรื่องของฉันเป็นช่วงที่เราใช้เวลาเพื่อรักษาเยื่อใยจิตใจของกันและกัน หลังจากที่ชุนยอนรับรู้เรื่องราวของฉันใหม่ ๆ ตอนนั้นทุกอย่างเกือบจะเรียกได้ว่ายอดเยี่ยม เพราะมันคงเป็นเรื่องที่หนักเกินไปสำหรับชุนยอน แวตตาสดใสของชุนยอนดูหม่นเศร้าจนต้องปลุกปลอบกันนานกว่าจะให้ชุนยอนเข้าใจได้ว่าเรื่องพวกนั้นมันผ่านไปแล้ว...

สำหรับฉันแล้ว การได้บอกสิ่งที่เก็บกดเอาไว้ในใจมานานกับคนที่สำคัญที่สุด ทำให้ฉันเหมือนได้รับการปลดปล่อยในแง่ของความรู้สึก ตลอดมาไม่มีใครเคยรับรู้ถึงด้านนี้ของฉัน สิ่งทีกลั่นออกมาจากจิตใจไม่ได้ทำให้ชุนยอนนี้กลัวแต่กลับทำให้ชุนยอนเสียใจเจ็บปวดไปกับมัน ความอ่อนโยนของชุนยอนทำให้เป็นไปแบบนั้น...

นาที่นี้ฉันรู้แล้วว่าชุนยอนรักฉันมากพอที่จะอยู่ข้างกันไม่ว่าฉันจะเป็นยังไงก็ตาม

เมื่อเราผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ตัวฉันกับความเจ็บปวดก็เหมือนเพื่อนที่อยู่ห่างไกล

สายตาของชุนยอนเปลี่ยนไปนับจากวันนั้น ทุกครั้งที่ชุนยอนมองมาที่ฉัน แวตต่ายังคงความอ่อนโยน แต่เป็น

ความรู้สึกอ่อนโยนลึกล้ำ ความรู้สึกเจ็บปวดที่เจ็บปวดยุในนั้นมีเสน่ห์ยากที่ฉันจะถอนสายตา

แรงดึงดูดระหว่างกันเข้มข้นเมื่อชยอนเข้าถึงด้านลึกในจิตใจ

การใกล้ชิดก่อเกิดอารมณ์ที่ไม่อาจต้านทาน ความอดทนก็ไม่ได้คงทนอยู่นาน รสชาติของชยอนที่เคยได้รับเป็นชนวนที่ปล่อยให้เกิดอารมณ์พัดพาไป ชยอนไม่ได้หวาดกลัวอย่างที่คิดไว้เมื่อฉันรุกเข้าหา ไม่มีสายตาที่บ่งบอกถึงความหวาดหวั่น ทั้งไม่ได้เอ่ยห้ามใด ๆ ทุกอย่างเป็นไปให้ความแปลกใหม่สำหรับฉัน...

อาจเรียกได้ว่าเป็นการร่วมรัก...เป็นครั้งแรก...

ฉันไม่ได้กระทำรุนแรงเพียงเพราะอยากเห็นอีกฝ่ายทรมานอย่างที่ผ่านมา แต่กระทำทุกอย่างตามแรงอารมณ์รักใคร่ที่อยู่ในใจ ชยอนปล่อยตัวไปกับทุกสัมผัสของฉันอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง เสียงครางครือและสีหน้าทรมานเพราะความสุขสมให้ความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ

ไม่อยากเลยที่เราจะมัวเมาไปกับมัน...

ฉันถลำตัวลึกอยู่ในความรู้สึกนั้น หลายครั้งหลายครา ไม่อึดไม่พอ จนแทบจะหลงลืมไปว่าฉันกำลังกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมไม่ควร...ในที่ ๆ ไม่สมควร...กับคนที่ไม่สมควร...

สีของท้องฟ้าเรื่อเรือง ยามรุ่งเช้าอากาศเย็นสบาย ฉันปิดคอมพิวเตอร์เมื่องานทุกอย่างเสร็จสิ้น ลูกขึ้นบิดตัวไปมาคลายความเมื่อยแล้วทั้งตัวนอนซบ ๆ ชยอนโอบกอดแนบชิดไม่ยอมให้ฝ่ายใดผ่านหนึ่งตงเคียงเพราะพื้นที่อันน้อยนิด ไม่นานฉันก็หลับไปตามอีกฝ่ายไปด้วยความง่วงและอ่อนเพลีย

ฉันตื่นอีกทีเพราะเสียงโทรศัพท์ เป็นแทยอนที่โทรมาบอกให้ฉันอย่าลืมไปส่งงานวันนี้ ฉันมองนาฬิกาเป็นเวลาบ่ายกว่า บอกแทยอนว่าคงเข้าไปไม่เกินบ่ายสามแล้วค่อยวางสายไป ฉันอาบน้ำแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยก่อนมานั่งเช็คงานที่ทำไปเมื่อคืน มีหลายจุดที่ฉันอยากแก้ไขให้เรียบร้อยเลยใช้เวลาานกว่าที่คิด ก่อนออกจากบ้านฉันจึงตัดสินใจไปรับชยอนก่อนแล้วค่อยไปมหาลัยเพราะกว่าจะกลับมารับชยอนคงต้องรอนานเกินไป

พวกเพื่อนนั่งกันอยู่ที่โต๊ะประจำคณะของเราแทบจะครบทุกคนในกลุ่มเมื่อฉันมาถึง ฉันฝากชยอนไว้กับพวกมันก่อนแล้วค่อยขึ้นไปส่งงาน พอฉันที่เป็นคนสุดท้ายที่ส่งงานเรียบร้อยลงมาพวกมันก็ชวนกันไปกินข้าวสังสรรค์อย่างที่ชอบทำประจำ ไม่ว่างงานจะขึ้นเล็ดขึ้นน้อยแค่ไหนก็ยังหาเรื่องไปกันทุกที

ฉันไปกินข้าวกับพวกเพื่อน ๆ แต่ก็ได้ไปต่อกับพวกมัน ฉันพาชูยอนกลับบ้านค่ำ ๆ มีพี่ ๆ ที่ยังทำงานใน
อู่เหลือกกันอยู่สองสามคน พี่ซางมินลูกน้องคนสนิทของนายุนโฮบอกว่านายุนโฮกับนายอนฮีไปงานแต่งงานติดงจะกลับ
ดึก ๆ เมื่อเห็นว่าเราทั้งสองกลับมาแล้วพวกเขาจึงอยู่ต่อกันอีกสักพักก่อนจะแยกย้ายกันกลับบ้านตามคำสั่งของนายุน
โฮที่สั่งเอาไว้

ในอุ้งขนาดใหญ่เมื่อไม่มีคนก็ให้ความรู้สึกเงียบวังเวง ฉันปิดไฟชั้นล่างให้หมดเหลือเพียงดวงเดียวให้ความ
สว่างรอนายุนโฮกับนายอนฮีกลับมา ใจแรกคิดจะขึ้นข้างบนเลยแต่เห็นชูยอนที่เดินตามฉันไปมารอขึ้นไปพร้อมกันก็อด
ไม่ได้ที่จะหันมาสนใจ ชูยอนมองฉันเหมือนสงสัยว่าทำไมถึงไม่ไปข้างบนสักที ฉันจึงยิ้มบอกความนัยแล้วดึงชูยอนเข้า
มาใกล้ แค้นชูยอนก็เข้าใจ...

“เดี๋ยวพอแม่กลับมา...”

“ยังไม่มาหรอก นี่ยังไม่ดึกเลย”

“เมื่อเช้าแม่เข้ามาในห้องมาปลุกเค้า แม่มองแปลก ๆ ที่เห็นเรานอนด้วยกัน...เค้ากลัวแม่จะรู้...”

“นายอนฮีไม่ได้คิดอะไรหรอก”

ฉันบอกแล้วจูบที่ริมฝีปากชูยอนเบา ๆ อย่างปลอบใจ ก่อนจะบิดเบียดแรงขึ้นเพราะรสสัมผัสของคนตรงหน้า
ชูยอนคล้ายจะต่อต้านแต่ก็ทำไม่ได้นาน

เมื่อฉันเบี่ยงเบนความสนใจของชูยอนเป็นผลสำเร็จจึงพาชูยอนขึ้นรถตู้สีดำติดฟิล์มมืดสนิทที่จอดอยู่ตรงนั้น
ดูเหมือนว่าจะเป็นรถที่รอลูกค้ามารับแต่ฉันก็ไม่ได้สนใจอะไรมากมาย สิ่งที่ฉันสนใจคือชูยอนที่นอนหอบหายใจหนักอยู่
ได้ร่าง...เบาะหลังรถไม่ได้ใหญ่มากนักแต่ก็เป็นบรรยากาศที่ตื่นเต้นแปลกใหม่

เราเหมือนวัยรุ่นรักที่ไม่เห็นสิ่งใดในสายตา การร่วมรักเป็นไปอย่างร้อนแรงขาดซึ่งการยับยั้งชั่งใจ ยิ่งรู้ว่าเสี่ยง
ก็ยิ่งกระตุ้นอารมณ์

เราทำกันหนึ่งครั้งบนรถตู้ ฉันทำชูยอนอีกหนึ่งครั้งหน้ากระโปรงรถยนต์อีกคัน

นับวันฉันยิ่งชอบความรู้สึกที่ได้ทำแบบนี้กับชูยอน เรียกให้ถูกต้องคือฉันหลงใหลคลั่งไคล้ทุกสัมผัส ฉันรู้ว่า
ตัวเองมีความต้องการสูง เมื่อรวมเข้ากับความรักมันจึงเป็นสิ่งที่ยากจะถอนตัว...

น้ำยุนโอบกับน้ำยอนฮีกกลับมาดีกมากในคืนนั้น เหตุการณ์เริ่มต้นเป็นแค่การเพิ่มอรรถรส ฉันรับรู้ความตื่นตานั้นได้จากสายตาของชวยอนที่คอยลอบมองไปที่ประตู แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้มีใครที่เปิดเข้ามาอย่างที่เรานึกกลัว

เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันเสาร์ ชวยอนได้บอกฉันไว้แล้วว่าวันนี้มีนัดทำรายงานที่บ้านของเพื่อนที่ชื่อมินอา เราตื่นกันตอนสาย ๆ อาบน้ำกินข้าวแล้วบอกน้ำยอนฮีกว่าจะไปข้างนอกกันคงจะกลับมาตอนเย็น ๆ ฉันพาชวยอนไปส่งตามที่ชวยอนบอกทาง เมื่อมาถึงบ้านและเห็นหน้าเพื่อนทุกคนที่มาก็ทำให้ฉันเปลี่ยนความตั้งใจในตอนแรกที่ว่าจะมาส่งเฉย ๆ ทั้งมินอาและชวยอนไม่ได้ว่าอะไรที่ฉันบอกว่าจะอยู่รอชวยอนที่นั่นด้วย จะมีก็แต่ชวยองที่ทำหน้าตาเฉยเมยไม่บ่งบอกอารมณ์แล้วเดินเข้าบ้านไปก่อนใคร

บ้านของมินอาไม่มีใครอยู่ เพื่อนชวยอนที่มากันสี่ห้าคนนั่งทำงานที่หน้าทีวีชั้นล่างซึ่งมีพื้นที่กว้างขวาง ฉันนั่งอ่านหนังสือที่มินอาหามาให้เพื่อฆ่าเวลา ฉันอาจทำตัวเหมือนไม่ไว้ใจชวยอนแต่จริง ๆ ไม่ใช่ ฉันก็แค่อยากจะได้ดูให้แน่ใจเท่านั้นว่าที่ชวยอนเคยบอกฉันว่าคุยกับชวยองรู้เรื่องแล้วมันเป็นจริงอย่างที่ว่ามา

เพื่อน ๆ ชวยอนค่อนข้างที่จะคุ้นเคยกับฉัน จากที่นั่งรออ่านหนังสือเฉย ๆ ฉันก็เริ่มช่วยอะไรที่สามารถช่วยได้ วันนั้นทั้งวันฉันแทบจะไม่ได้คิดเรื่องชวยอนกับชวยอง ทุกอย่างมันเปลี่ยนไปอย่างน้อย ๆ ก็ในความรู้สึกฉัน ฉันไม่รู้ว่าความรู้สึกของชวยองที่มีต่อชวยอนมันเป็นแบบไหนในตอนนั้น แต่จากทุก ๆ อย่างที่แสดงออกต่อฉัน แม้ไม่ได้ดูเป็นมิตรแต่ก็ไม่ได้แสดงออกถึงเจตนาแบบเดิม ไม่มีแวตาท่าทวยแบบเดิม ๆ ไม่มีแสดงออกที่ดูมากกว่าเพื่อนกับชวยอน แค่นี้ฉันก็คิดว่าตัวเองได้ก้าวข้ามความรู้สึกบางอย่างก่อนหน้านี้ไปได้ ถึงแม้ไม่ลืม แต่ฉันก็ปล่อยวาง

เราทำงานกันเสร็จก่อนที่พระอาทิตย์จะตกดิน ฉันพาชวยอนตรงกลับบ้านเลยเพราะได้บอกน้ำยอนฮีกไว้เมื่อเช้าว่าจะกลับไปกินข้าว ชวยอนกอดชบหน้าอยู่ที่ป่าของฉันระหว่างทางที่ฉันพากลับ เป็นการกระทำตามความเคยชินที่ฉันอยากให้มันคงอยู่แบบนี้ไม่เปลี่ยนแปลง

ฉันรู้สึกปลอดภัยไป程 มีความสุขโดยปราศจากความกลัวอยู่ในนั้น

ฉันเริ่มชินกับความทุกข์ที่มี...คิดว่าคงไม่มีใครพรากมันไปได้ง่าย ๆ เพราะฉันคงจะไม่ปล่อยให้มันหลุดมือไป แต่มันก็เป็นเพียงแค่ว่าความคิด...

เมื่อมันเกิดขึ้นจริงฉันก็ไม่สามารถกำมือไว้ให้แน่นพอที่จะรั้งมันเอาไว้อยู่ดี

บรรยากาศในอุ้งแปลกไปกว่าทุกที่...

เมื่อเราก้าวเท้าเข้าบ้านก้าวแรกก็รู้สึกได้ถึงสายตาของทุกคนที่จ้องมองมา พอฉันจ้องมองตอบก็ไม่มีใครที่กล้าสบตา ชูยเองก็รู้สึกถึงความผิดปกตินี้จึงหันมามองฉันอย่างตั้งคำถาม

ฉันเริ่มรู้สึกหวั่นใจ พยายามจับสังเกตอะไรสักอย่างจากใครสักคน แต่ก็ไม่มีใครบอกฉันได้ จะมีก็แต่พี่โยที่ค่อนข้างสนิทกับฉันจ้องฉันโดยที่ไม่หลบสายตา พี่โยพยักหน้าขึ้นไปข้างบนเหมือนเป็นการบอกอะไรสักอย่าง เมื่อฉันมองตามขึ้นไปก็เข้าใจได้ทันที

ใจของฉันกระตุกรุนแรง

กล้องวงจรปิดในอุ้งมืออยู่หลายตัว ฉันไม่เคยนึกสนใจมันเลยจนกระทั่งวันนี้ แม้จะเคยเห็นน่ายุนโฮเปิดดูอยู่ในบางครั้งบางครั้งก็ไม่เคยนึกถึง และเพราะไม่ได้นึกถึง ถึงทำแบบนั้นลงไปเมื่อวานด้วยความขี้ขลาด

ชูยเองมองตามสายตาฉันขึ้นไปแล้วก็ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก มองฉันด้วยแวตาทวาดหวั่น ความรู้สึกมากมายประดังประเดเข้ามาเมื่อสิ่งที่เรานึกกลัวเมื่อวานเป็นความจริง ฉันรู้ได้เลยว่าคงไม่ใช่สิ่งดี ๆ ที่รอเราอยู่ และทั้งหมดก็คงโทษใครไม่ได้นอกจากตัวฉันเอง

น่ายุนโฮกับน่ายอนฮีเดินออกมาจากออฟฟิศทันทีที่เห็นเราทั้งสอง ใบหน้าเคร่งเครียดจนเราไม่กล้าพูดอะไรออกไป น่ายุนโฮมองฉันกับชูยเองด้วยอารมณ์ที่ฉันเดาไม่ถูก

“ขึ้นมาข้างบน น้ำขอคุยอะไรด้วยหน่อย”

น่ายุนโฮพูดแล้วก็นำเราทั้งสามคนหลบจากสายตาทุกคนขึ้นมาบนชั้นสองนั่งลงตรงโซฟาหน้าทีวีจากนั้นก็นิ่งเงียบ เราสองคนถูกกดดัน ฉันเห็นท่าทางกังวลของชูยเองจึงเอื้อมมือไปจับเอาไว้ด้วยความเคยชิน การกระทำนั้นทำให้น่ายุนโฮตัวสั่นตามองมาก่อนจะพูดเสียงเรียบ

“เราสองคน ทำแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว”

“หนูกับชูยเองคบกัน ช่วงหลังจากที่หนูเข้าโรงพยาบาล...”

“คบกัน?”

“ค่ะ”

น้ำยูนโฮกับนายอนฮีรับฟังด้วยใบหน้าขงใจและคาดไม่ถึงในคำตอบ

ฉันไม่รู้ว่าจะตอบอะไรได้นอกเหนือจากนี้ เพราะไม่ว่าจะพูดอะไรมันก็คงไม่ได้ดูดีขึ้นมาสายตาของทั้งสอง

“พ่อกับแม่อาจจะรับไม่ได้ที่เรารักกันแบบนี้ แต่มันก็เป็นไปแล้ว ชูยอนอยากให้ออกไปกับแม่เข้าใจ...”

น้ำยูนโฮส่ายหน้าให้กับคำพูดของชูยอน ท่าทีที่แสดงออกจากแววตาและสีหน้าที่ต่อต้านทำให้ฉันรู้สึกกลัวกับความคิดของน้ำยูนโฮ

“วันที่แม่ยูลมาหา มาบอกน้ำว่าอยากให้ยูลกลับไปอยู่ด้วย น้ำก็ไม่เคยคิดที่จะให้ยูลกลับไป...แต่ตอนนี้...น้ำว่ายูลกลับไปอยู่กับแม่ของยูล...มันน่าจะดีกว่า”

ได้ยินคำที่น้ำยูนโฮพูด หัวใจฉันเหมือนโดนบีบรัด

“ยูนโฮ...” นายอนฮีเรียกแต่น้ำยูนโฮก็ยกมือห้ามและพูดกับฉันต่อไป

“น้ำไม่เคยคิดว่ายูลจะทำแบบนี้กับน้องได้...”

“พ่อคะ!”

“หนูรักชูยอน ไม่ได้ทำเพราะอะไรอย่างที่น้ำยูนโฮคิด”

“จะรักกันได้ยังไง ยูลเป็นผู้หญิง ชูยอนก็เป็นผู้หญิง แล้วก็พี่น้องกัน อยู่กันมาตั้งแต่เด็ก ก่อนหน้านี้ยูลเจออะไรมาบ้างน้ำก็ไม่อยากเอามาคิด แต่พอมาเป็นแบบนี้แล้วจะให้คิดเป็นอย่างอื่นได้ยังไง”

“เรื่องนั้นของหนูมันไม่เกี่ยวกับ...”

ฉันพยายามอธิบายแต่ก็เปล่าประโยชน์เพราะน้ำยูนโฮไม่คิดจะฟังสิ่งที่ฉันพูดสักนิด...ไม่คิดจะเข้าใจอะไรเลย

...

พอเป็นเรื่องของชูยอน...ฉันก็หมดความสำคัญเอาได้ง่าย ๆ...เหมือนตอนเด็ก ๆ ไม่มีผิด

เหตุผลที่น้ำยูนโฮกำลังคิดก็แค่ว่าฉันซึ่งเป็นคนนอก...กำลังทำร้ายชูยอน...ซึ่งเป็นลูกของพวกเขา

“น่าจะโทรบอกพี่เยซึลให้แม่ยูลมารับ”

“พี่ยูลไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมพ่อต้องให้ไปอยู่ที่อื่นด้วย...แม่คะ...ช่วยพูดกับพ่อหน่อย...นะ...ฮีก”

ชูยอนหันไปพูดกับนายอนฮีที่มีท่าทีสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาอย่างที่ชูยอนขอ

“หนูไม่ไปอยู่กับแม่” ฉันบอกน้ำยูนโฮ ไม่ว่าจะยังไงฉันก็จะไม่กลับไปอยู่กับผู้หญิงคนนั้น

“แต่น้ำไม่ให้ยูลอยู่ที่นี้”

น้ำยูนโฮมองฉันอย่างจริงจังในคำพูด ฉันรู้ว่าภายใต้เสียงเรียบ ๆ ของน้ำยูนโฮกำลังโกรธเกินกว่าที่จะลุกขึ้นมา ตวาดดุด่าเหมือนตอนเด็ก ๆ

ฉันเคยนึกถึงวันที่น้ำยูนโฮกับนายอนฮีรู้เรื่องของฉันกับชูยอนแต่ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นรวดเร็วขนาดนี้ และมันก็เลวร้ายกว่าที่คิด

ในสถานการณ์เช่นนี้แล้วฉันจะอย่างไรต่อไปก็ยังนึกไม่ออก แน่ใจว่าฉันไม่อยากแยกจากชูยอน เคยคิดว่าต่อไปให้อะไรจะเลวร้ายแค่ไหนก็ไม่มีวันปล่อยมือ แต่ก็ไม่ใช่กับคนตรงหน้าทั้งสอง เพราะความสำคัญของพวกเขาก็ไม่ได้น้อยไปกว่าชูยอนเลย

ฉันนั่งนิ่งเงียบ มีชูยอนที่นั่งน้ำตาไหลอยู่ข้าง ๆ กัน

ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร...

“น่ารักยูลเหมือนลูก...แต่ยูลก็ทำพวกน้ำเสียใจ...สิ่งที่เราทำมันไม่ถูก มันเป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น...น้ำคงปล่อยให้อยู่ด้วยกันมากเกินไปมันถึงออกมาเป็นแบบนี้...”

“พ่อเลยคิดง่าย ๆ ไล่พี่ยูลออกจากบ้านนั่นเหวอ...คิดว่ามันจะเปลี่ยนอะไรได้หรือไง”

“ชูยอน!”

น้ำยูนโฮตวาดออกมาเสียงดังจนเราทุกคนตกอยู่ในความเงียบ ไม่มีใครกล้าพูดอะไรอีก ตั้งแต่ที่ฉันมาอยู่ที่นี่ไม่เคยมีสักครั้งที่น้ำยูนโฮจะขึ้นเสียงกับชวยอน ฉันจึงรู้สึกผิดขึ้นมาที่ทำให้ทุกอย่างเป็นแบบนี้ หากน้ำยูนโฮว่าเรื่องที่เราเป็นอยู่เป็นเรื่องที่ผิดฉันก็เปลี่ยนความคิดของเขาไม่ได้...น้ำยูนโฮเห็นสิ่งที่ไม่ควรได้เห็นกับลกของตัวเอง ฉันรู้ว่าภavnนั้นมันคงติดตามคำพูดและความรู้สึกของฉันกับชวยอนมันส่งไปไม่ถึง

ฉันรู้ว่าที่ฉันควรทำคือไปจากที่นี่ตามที่น้ำยูนโฮขอ...เพื่อความสบายใจของพวกเขา

ฉันรู้...แต่ฉันไม่อยากไป เพราะหากฉันก้าวเท้าออกจากบ้านก็ไม่แน่ว่าฉันกับชวยอนจะเป็นยังไงต่อไป การที่น้ำยูนโฮห้ามเราสองคนอยู่ด้วยกันคงไม่จบแค่ที่ฉันออกจากบ้านไปถึงจะพอใจ แต่รวมถึงการตัดขาดความสัมพันธ์ของเรา...ซึ่งเป็นสิ่งสุดท้ายที่ฉันอยากให้เกิด...

“ยูลไปเก็บของ ชวยอนลงมาข้างล่างกับพ่อ”

ชวยอนคือเงียบไม่ไปไหนคว่ำจับมือฉันไว้แน่นและฉันก็บีบมือนั้นตอบเช่นเดียวกัน เราสองคนไม่มีใครลุกไปไหน ได้แต่นั่งยื้อเวลาของอนาคตที่ต่างรู้ว่าจะเป็นไปเช่นไร

เรื่องที่เรารักกันไม่ใช่เรื่องผิด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ยอมรับกันได้...ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนฉันก็ยังหาทางออกไม่เจอ

“ไม่ได้ยินที่พ่อพูดเหรอ”

“ถ้าพ่อไม่ให้พี่ยูลอยู่ที่นี่ ชวยอนก็จะไม่อยู่เหมือนกัน”

“แค่นี้ยังทำตัวมีปัญหาไม่พอใช่ไหม?”

“หนูจะไป...น้ำยูนโฮไม่ต้องให้แม่หรือใครมารับหนูหรอก ถ้าแค่หนูไปแล้วจะทำให้สบายใจหนูก็จะทำ แต่ถึงยังไงน้ำยูนโฮก็บังคับความรู้สึกของเราให้เป็นอย่างให้น้ำยูนโฮต้องการไม่ได้อยู่ดี”

ฉันเห็นสายตาเจ็บปวดของน้ำยูนโฮ...สายตาเจ็บปวดของนายอนฮึ ความผูกพันของพวกเขาทำให้จุดแตกหักเจ็บร้าวถึงข้างใน หากการที่จะยอมรับเรื่องของเรามันยากเย็นถึงขนาดนี้ฉันก็จะไม่ฝืน...

ฉันดึงชวยอนเข้ามากอดแล้วกระซิบบอกให้ชวยอนอยู่ที่นี่และรอฉัน

ที่ชยุอนเลือกที่จะไปกับฉันก็เหมือนกับการตัดสินใจโดยไม่ยั้งคิด มันรวดเร็วกะทันหันจนเอาอารมณ์เป็นที่ตั้ง แต่สำหรับฉันไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่มีทางให้ชยุอนไปจากที่นี่เพราะตัวฉัน...แม้ว่าเราจะต้องแยกจากกันฉันก็ต้องยอม ฉันรู้ว่าไม่มีอะไรดี ๆ ที่รอเราอยู่เมื่อเราออกจากที่ที่เราเรียกว่าบ้าน...และฉันก็รู้ดีกว่าใครว่าโลกแห่งความเป็นจริงของชีวิตมันโหดร้าย

สิ่งสำคัญของฉันคือชยุอน และสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับชยุอนคงไม่ใช่การหนีออกจากบ้านไปกับฉัน ฉันคิดแบบนี้...จึงเลือกที่จะเดินจากไปเองในตอนนี้...

ฉันเก็บของบนห้องแล้วโทรบอกให้มียองมารับ น้ำยูนโฮรั้งชยุอนไว้ไม่ให้ตามฉันขึ้นมา หลังจากที่ชยุอนได้ยินคำพูดของฉันก็นิ่งลงร้องไห้อย่างหมดแรง...ฉันได้แต่มองภาพนั้นอย่างปวดใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้...

ค่าวันนั้นฉันออกมาจากบ้านที่อาศัยอยู่เป็นเวลาสิบเอ็ดปี

ฉันสูญเสียหลักยึดในชีวิต...กลับมาแว้งคว้างอ้างว้าง...

ความสุขหายไปต่อหน้าต่อตา...โอบบิ้นคว้าจับไม่ได้...มองออกไปก็ไม่เห็น

ฟ้าฝนเหมือนจะเป็นใจกับช่วงเวลานี้จึงหลังรินลงมาไม่ขาดสาย...

ฉันทิ้งหัวใจเอาไว้...

และเดินจากที่นั่นมาอย่างไม่มีวันหวนคืน...

17

Here With Me

ไร้ค่า...เป็นสิ่งที่ฉันให้คำจำกัดความตัวเองมาเนิ่นนาน

นานมาก...จนฉันเกือบลืมเลือนไป

เวลานี้ คำ ๆ นี้กลับมาตอกย้ำฉันอีกครั้งเมื่อฉันโดนคนที่คิดอยู่เสมอว่าพวกเขาเป็นครอบครัวไล่ออกจากบ้านอย่างไม่ไยดี เขาทำราวกับว่าตัวฉันเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายที่ต้องกำจัดให้เร็วที่สุด แม้เหตุผลจะสมควร...จิตใจฉันก็แหลกเหลว ย่อยยับจากการกระทำนั้นอยู่ดี

ระยะเวลาที่จากที่นั่นมาเพิ่มความเจ็บปวดขึ้นทุกขณะ ฉันตระหนักความจริงที่ว่าปัจจุบันมีแค่ตัวฉัน ไม่มีคำว่า 'ครอบครัว' อีกต่อไปแล้วในทุก ๆ วินาทีที่เคลื่อนผ่าน ความทรมานเมื่อถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวกัดกินจิตใจ

พื้นที่ ๆ ฉันเคยมีตัวตนอยู่ทั้งกับแม่และกับน้ำyunไฮ...ต่างไม่ใช่ของฉัน

ฉันไม่สามารถเป็นส่วนหนึ่งได้อย่างสมบูรณ์ไม่ว่าที่ไหนก็ตาม เป็นความจริงที่น่าเศร้าที่ต้องจำใจยอมรับ ฉันจมอยู่กับอารมณ์สูญเสียที่มีเพียงตัวเองที่เข้าใจ เหม่อมอง หม่นหมอง ล่องลอย มีเพียงควันบุหรี่ลอยอวลเป็นม่านกั้นตัดขาดจากผู้คนรอบข้าง

จียอนกับมียองให้ฉันมาอยู่ด้วยที่บ้าน ความเป็นห่วงใยฉายชัดทุกครั้งที่มีองค์ฉัน เราแทบไม่ได้พูดคุยอะไรกัน ฉันบอกพวกมันสั้น ๆ ว่าน้ำยูนโฮกับนายอนฮีรู้เรื่องของฉันกับชูยอนแล้ว แค่นี้ทั้งสองคนก็เดาเรื่องราวทั้งหมดได้และไม่ได้ซักไซ้อะไรอีก แต่ถึงจะอย่างนั้นพวกมันก็เฝ้าฉันไม่ห่างสายตา ฉันรู้สึกได้...และก็รู้ว่าพวกมันกลัวอะไร...คราวนั้นที่ฉันทำร้ายตัวเองมันก็คงจะรู้แม่ฉันจะบ่าเบี่ยงไม่เคยพูดถึงแต่รอยแผลก็บ่งบอกชัดในตัวของมันเอง...

'เค้าต้องรอนานแค่ไหน กว่าที่พี่จะกลับมา'

ฉันได้รับข้อความของชูยอนตั้งแต่คืนวันนั้นที่ฉันออกจากบ้าน นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่ชูยอนส่งมาก่อนจะติดต่อไม่ได้อีกเลย ฉันอ่านมันซ้ำไปซ้ำมาบ่อยครั้งราวกับว่ากำลังจ้องมองชูยอนอยู่ มันเป็นสิ่ง ๆ เดียวที่ทำให้รู้สึกถึงความเชื่อมโยงระหว่างกัน จากทุกสิ่งที่ผ่านมาทั้งหมดฉันไม่กังขาใด ๆ ในความรักของเขา...แต่ด้วยอะไรหลาย ๆ อย่างทำให้รู้สึกว่ามันกำลังถูกสั่นคลอน เหตุผลก่อนหน้านี้ที่ฉันเคยคิดแต่ก็หลีกเลี่ยงและหลงลืมมันกลับมาในสำนักอีกครั้ง ฉันรู้ว่าเรื่องของเราเป็นไปได้อย่างที่ตั้งต้นแต่ก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ ชูยอนไม่ใช่คนที่ฉันควรจะรัก...ฉันรู้ตั้งแต่แรก แต่จะรักหรือเลิกรักเหตุผลไม่ใช่ตัวกำหนด ฉันเคยฝันความรู้สึก สุดท้ายก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น แต่พอปล่อยให้ความรู้สึกนำทาง เหตุการณ์ก็ไม่ได้ทำให้เจ็บปวดน้อยไปกว่ากัน...

ใช้ว่าจะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง แต่เมื่อมันชัดเจนมาถึงในช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดก็เหมือนสะดุ้งตื่นจากฝันเพื่อมาพบกับความเป็นจริงอันน่าชัง...ถึงความรู้สึกฉันให้ลงต่ำได้อย่างน่าใจหาย

สามอาทิตย์ที่ผ่านมาฉันพยายามทำตัวให้เป็นปกติที่สุดเพื่อที่จะปกปิดอารมณ์ที่รู้สึกไว้ภายในไม่ยอมให้ใครได้รับรู้ กลบเกลื่อนความทรมานเอาไว้ภายใต้ใบหน้าเรียบเฉย...ฉันไปเรียน ไปเล่นที่ร้าน ซ้อมดนตรี ทำทุกอย่างเพื่อรักษาชีวิตตรงส่วนนี้เอาไว้ไม่ให้สูญเสียมันไปอีก

ส่วนสิ่งที่เสียไปแล้วฉันก็ได้แต่แหยงหน้ามองดูมัน...

เกือบทุก ๆ วันหากเป็นไปได้ฉันจะยืมรถของมียองเพื่อกลับมาที่บ้าน ในยามดึกตื่นเจียบสดบ้านปิดเงียบไม่มีแสงไฟฉันจะยืนมองอยู่ข้างนอก ฉันไม่แน่ใจว่าการที่ยืนอยู่ตรงนี้จะช่วยเยียวยาหรือซ้ำเติม แต่ที่แน่ ๆ คือฉันอยากจะอยู่...และเฝ้าดูชูยอนอยู่ห่าง ๆ แม้จะมองไม่เห็น...

จากการที่ฉันไม่เจอชูยอนทั้งที่โรงเรียนและที่บ้านทำให้รู้ว่าน้ำยูนโฮจริงจังกับเรื่องของเราทั้งสองคนมากแค่ไหน ยิ่งระยะเวลาผ่านไปนานเท่าไรฉันก็ยิ่งรู้สึกสิ้นหวัง ฉันคิดถึงไออุ่นของชูยอนเมื่อได้กอดไว้ในอ้อมแขนมากกว่าสิ่งใดทั้งหมด ในเวลาที่ฉันนอนจึงไม่อาจหลับสนิทแม้สักครั้ง ฝันร้ายจุโจมในยามที่จิตใจฉันอ่อนแอและฉันก็ไม่สามารถ

ปกปิดมันไว้ได้เมื่ออยู่ในห้องไร้อสตี้ มียอมรับรู้ได้เมื่อฉันนอนกระสับกระส่ายอยู่ที่ข้างเตียงบ่อย ๆ ความที่ไม่รู้จะทำอย่างไรมียองก็คงไปปรึกษากับจีเยอนเพื่อช่วยกันหาทางออกกับเรื่องของฉัน

ตัวตนของฉันที่จีเยอนเคยสัมผัสในช่วงที่เราเคยอยู่ด้วยกันมีส่วนให้ตัวจีเยอนกังวลยิ่งกว่าใคร จีเยอนคอยแต่จะป่วนเปื้อนอยู่รอบ ๆ ตัวฉันและเฝ้าสังเกต สายตาที่เฝ้ามองฉันราวกับว่าเห็นเศษซากที่แตกหักและพยายามเก็บรวบรวมซากนั้นเพื่อต่อให้คืนสภาพเดิม...ทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าทำไม่ได้

ฉันมองความห่วงใยของจีเยอนด้วยหัวใจเฉยชาในทีแรก แต่เมื่อเวลาไหลผ่านไปฉันก็ไม่อาจป้องกันตัวเองจากความรู้สึกที่ฉันโหยหา ฉันยอมปล่อยให้ตัวเองแสดงความอ่อนแอออกมาในคืนวันหนึ่ง มียองไม่ได้นอนที่บ้านจากเหตุผลส่วนตัวที่ไม่ต้องบอกก็พอจะรู้ และแม้ฉันจะบอกจีเยอนว่าอยากอยู่คนเดียวแต่จีเยอนก็ยังไม่ปล่อยฉันไปง่าย ๆ กลางดึกคืนนั้นฉันสะดุ้งตื่น พยายามข่มตาหลับต่อก็หลับไม่ลง ฉันลุกขึ้นนั่งหายใจเข้าออกในความมืด ไม่มีสิ่งใดในความรู้สึกนึกคิดเป็นรูปเป็นร่าง เวลาผ่านไปนานเกือบชั่วโมงฉันจึงหันไปมองคนที่คาดว่าจะหลับอยู่แต่กลับไม่เป็น อย่างนั้น จีเยอนนอนมองฉันเงียบเชียบ ไม่มีความง่วงในแววตาแม้แต่น้อย ความรู้สึกบางอย่างที่จีเยอนส่งมาทำให้น้ำตาฉันไหลโดยไม่รู้ตัว

จีเยอนได้แต่นอนมองด้วยความตกใจกับน้ำตาของฉันที่เคยเห็นเป็นครั้งแรก ไม่ได้ลุกขึ้นหรือแม้แต่พูดอะไร ออกมาสักคำราวกับกลัวว่าฉันจะหยุดการกระทำนี้

สิ่งที่รู้สึกยามนี้ยากอธิบาย ฉันกำลังรู้สึกอุ่นใจที่มีจีเยอนอยู่ข้าง ๆ มันเป็นความอุ่นใจที่แสนเศร้า พอถึงจุดอ่อนแอกรรมมองเห็นใครสักคนที่รักเราทำให้กำแพงที่พยายามตั้งเอาไว้พังทลายลงได้ง่าย ๆ ไม่เกี่ยวกับว่าเราจะรักคน ๆ นั้นตอบหรือไม่ แต่จุดสำคัญในยามอ่อนแอคือเราต้องการที่จะอยู่กับคนที่เรารู้ว่าเขารักเราเพื่อปลอบประโลมจิตใจ

ที่สุดแล้วคืนนั้น หลังจากร้องไห้สะอึกสะอื้นจนเหนื่อย ฉันก็หลับลงได้อีกครั้ง แม้จะไม่มีบทสนทนาหรือสัมผัสระหว่างกันฉันก็เข้าใจในสิ่งที่จีเยอนพยายามสื่อ

ฉันไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว...

จีเยอนสื่อออกมาแบบนี้

ฉันได้แต่ยิ้มเศร้าให้จีเยอนก่อนจะหลับตาลง...

ฉันเก็บตัวอยู่ในห้องซ้อมในเวลาที่ไม่มีการเรียนไม่มีซ้อม มันเป็นที่ ๆ จี๋ยอนกับมียองยินดีจะยกให้ฉันอย่างเต็มใจ วันนี้หลังจากซ้อมดนตรีเป็นชั่วโมงจนเมื่อย ฉันก็ทิ้งตัวลงกับโซฟาอนพัก ความสับสนทุกข้อใจของฉันลอยอยู่ในอากาศ ปิ๊บอัดออกมาเป็นความหม่นเศร้าอีกครั้ง เสียงดนตรีผ่านเครื่องเสียงดังแว่วเข้ามาในความคิดเป็นพัก ๆ ขณะที่ความคิดและความรู้สึกของฉันกำลังจมลึก บอกไม่ถูกว่ากำลังคิดถึงเรื่องอะไรอยู่ ขณะนั้น ฉันก็ได้ยินเสียงบานประตูเปิดออกและปิดลง ไม่ว่าจะเป็ใครก็ตามที่เข้ามา เขานั่งลงบนเก้าอี้และหมุนไปมาจนได้ยินเสียงเอี๊ยดอ๊าดรบกวนประสาท

“ตายรึยัง?”

เสียงพูดที่ดูเหมือนพูดกับตัวเองเป็นเสียงไม่คุ้นเคยแต่ก็รู้ว่าเป็นใคร อีจอนงพูดออกมาและนั่งเงียบไป ฉันนอนอยู่แบบนั้นไม่ตอบสนองอะไร ในใจนึกหงุดหงิด ไม่นานฉันก็ไม่สามารถนอนอยู่แบบนั้นได้อีกเมื่ออีจอนยังคงทำแก้อีเสียงดังไม่หยุด ฉันล้มตาลแล้วลุกขึ้นนั่ง

“โทษที ทำให้ตื่น” อีจอนงบอกแต่ดูก็รู้ว่าจงใจทำแบบนั้น

“จี๋ยอนเลิกสอนก็โมงเหวอ ไปหาแล้วโดนไล่บอกให้มารออยู่ที่นี่”

อีจอนงใช้คำพูดสนิทสนมกับฉันทั้ง ๆ ที่เราแทบไม่เคยพูดคุยกันตรง ๆ สักครั้ง ฉันมองท่าทางสบาย ๆ ของอีจอนงก่อนตอบคำสั้น ๆ

“ไม่รู้...เดี๋ยวก็คงมา”

จบคำแค่นั้นเราก็ไม่ได้คุยอะไรกันอีก เสียงเพลงที่เปิดเอาไว้ช่วยให้เราไม่ติดขัดและต่างคนต่างอยู่ในส่วนของตัวเองไป ถึงจะไม่ได้อยู่คนเดียวแต่อีจอนงก็ไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนถูกเฝ้ามองเหมือนอยู่กัเพื่อนทั้งสองของฉัน คงเพราะอีจอนงไม่รู้เรื่องราวอะไรของฉันมากนัก แม้สายตาจะสงสัยอยู่ในบางที่แต่ไม่นานอีจอนงก็เลิกที่จะสนใจ

หลังจากผ่านไปสักพักประตูห้องก็เปิดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นแทยอนที่คงจะมารอมียองเลิกสอนด้วยอีกคน ความสัมพันธ์ที่ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ฉันไม่ต้องถามให้มากความ

“พรุ่งนี้ไม่มีเรียนนะ อาจารย์เลื่อนไปชดเชยอาทิตย์หน้า ชูยองเพิ่งโทรบอก” แทยอนนั่งลงข้าง ๆ ฉันแล้วบอกฉันพยักหน้าตอบกลับไป นึกเสียดายที่ไม่มีเรียนเพราะยิ่งฉันว่างมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้ฉันคิดฟุ้งซ่าน...

ในตอนนี้ออกจากห้องที่เป็นเขตส่วนตัวของฉันกลายเป็นที่สาธารณะสำหรับพวกว่างนั่งรอคนไปโดยปริยาย ทั้งสอง

คนนอกเหนือจากตัวฉันมีจุดร่วมที่เหมือนกัน นั่นคือการมาเพื่อที่จะเจอคนของตัวเอง ความสัมพันธ์ที่คล้ายกับว่าเป็นเรื่องราวมาจากมุมมองนี้ แต่ในอีกมุมมองกลับกลายเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ในสายตาของนายุนโฮ...ยิ่งคิด...ฉันก็อดไม่ได้ที่ฉันจะเอ่ยถามแทนออกไป

“แทนอน พ่อกับแม่มีเรื่องมียองรีเปล่า”

แทนอนมองฉันอย่างแปลกใจที่ฉันถามขึ้นมา แต่คงเป็นเพราะปัญหาที่ฉันกำลังเผชิญอยู่ทำให้แทนอนบอกเรื่องส่วนตัวออกมาง่าย ๆ

“ไม่รู้หรอก มาเรียนนี่ ปิดเทอมถึงกลับไปก็เป็นธรรมดาที่เขาจะไม่รู้อะไร”

“คิดจะบอกไหม”

“เร็วไป ยังไม่ได้คิด”

“ถ้าเกิดวันหนึ่งเขารู้ขึ้นมา...มีงว่าเขาจะรับได้รึเปล่า”

“กู...ก็ไม่แน่ใจ...”

“.....”

“แต่กูคิดว่ากูจะไม่เลิกกับใครเพราะพ่อแม่รับไม่ได้หรอกนะ...”

“แล้วถ้าพวกเขาเสียใจที่มึงเป็นแบบนี้...” แทนอนถอนใจกับคำพูดที่คำถามของฉัน ก่อนจะส่งยิ้มบาง ๆ ให้

“ไม่รู้สิ...ถ้ากูคิดว่าไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนกูก็ไม่คิดว่ามันผิด”

ฉันรับฟังแล้วครุ่นคิด มุมมองที่แทนอนบอกและเหตุผลจะเอามาเปรียบเทียบกับเรื่องของฉันก็คงจะไม่ได้ซะทีเดียว เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฉันมันซับซ้อนมากกว่านั้น นายุนโฮกับนายอนฮีเป็นคนที่ฉันเรียกว่าครอบครัว แต่ก็ไม่ใช่ว่าพ่อแม่แท้ ๆ ที่จะคิดเอาแต่ใจตัวเองได้ ฉันไม่อาจปฏิเสธอะไรก็ตามที่พวกเขาต้องการ ชีวิตใหม่และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเคยให้มันมีความหมายเกินกว่าจะเพิกเฉยต่อสิ่งเหล่านั้นได้

“มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา...” ฉันจ้องที่นิ้วเสียบมานานพูดขึ้นลอย ๆ “ถ้าจะให้ยอมรับเรื่องแบบนี้เลยมันก็

ออกจะแปลก...ไม่คิดจั้นเหอ..."

ฉันหันไปมองอินจองที่มีสีหน้าจริงจังดูแตกต่างไปจากทุกที สิ่งอื่นจองต้องการสื่อฉันเข้าใจ ใช... ฉันรู้มันต้องใช้เวลา...แต่ก็ไม่รู้ว่ามันต้องใช้เวลานานแค่ไหน...และไม่รู้ว่าจะมีวันนั้นไหมด้วยซ้ำ...

ฉันกลับเข้าวังวนเดิม ๆ กับการหาทางออกไม่เจออีกครั้ง ตอนนี้ฉันอยากเจอชุยอนที่สุด อยากเห็นหน้า อยากรู้ว่าชุยอนจะเป็นยังไง จะเป็นเหมือนกับฉันไหม...

"โอ้โฮ... อยู่กันครบเลยนะ"

มียองเปิดประตูเข้ามามองรอบ ๆ ห้องแล้วพูดขึ้นเสียงดังพร้อมกับรอยยิ้มทำให้ฉันหลุดออกจากความคิด ไม่นานจียอนก็ตามเข้ามา หลังจากนั้นทุกคนก็ตกลงกันว่าจะไปกินข้าวที่ไหน

ฉันอยู่ตรงนี้และกำลังมีปัญหา ทุกคนจึงมักพาฉันไปนู่นมานี่ไม่อยู่กับที่เพราะคิดว่าคงช่วยฉันได้ไม่มากนักน้อยเรามาลงเอยกันที่ร้านอาหารประจำที่มักมากินกันก่อนจะไปเล่นที่ร้าน คินนี่เราเล่นเป็นวงสุดท้ายช่วงดึกจึงนั่งยาวไปจนถึงช่วงค่ำ ๆ

ปกติแล้วการที่มีมียองอยู่ด้วยจะทำให้ฉันไม่สามารถอยู่กับความคิดตัวเองได้ มียองจะคอยพูดกระตุ้นชวนฉันให้มีส่วนร่วมกับการสนทนาอยู่เสมอโดยเฉพาะในช่วงนี้ เมื่อมีอินจองที่ดูจะกดดันไม่น้อยไปกว่ากันเพิ่มมาก็ทำให้ฉันได้สังเกตเพื่อนใหม่คนนี้ชัด ๆ อีกครั้ง สายตาของอินจองที่ฉันเจอแรก ๆ บ่งบอกสัญญาณไม่เป็นมิตรเปลี่ยนไปมาก โดยที่ฉันไม่รู้ตัวสายตาที่แสดงออกกับฉันก็เหมือนกับที่มองเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ไปแล้ว จะมีพิเศษอยู่กับแค่คนเดียวที่มันนั่งข้าง ๆ อยู่ตอนนี้

ฉันนึกแปลกใจกับท่าทีของจียอนอยู่เหมือนกันเมื่อได้เห็นบ่อยเข้า ฉันไม่เข้าใจว่าจียอนกำลังคิดอะไรอยู่ จียอนเป็นคนปกปิดอารมณ์ของตัวเองได้ดีหากไม่ต้องการที่จะให้ใครรู้ ก็จะไม่ให้ใครรู้ กับอินจองแล้วแววตาที่จียอนใช้มองไม่เหมือนกับที่มองฉัน มันเป็นสายตาแปลกประหลาดที่ฉันตีความมันไม่ออกเหมือนมีส่วนใดส่วนหนึ่งที่ฉันไม่อาจเข้าใจได้ อินจองมักจะหงุดหงิดบ่อย ๆ เมื่อจียอนใช้สายตาแบบนั้นจ้องมอง กฎแรงดึงดูดของอินจองดูจะใช้กับจียอนไม่ได้ผล ความสัมพันธ์ที่คล้ายจะไซเมื่อได้มองดี ๆ แล้วกลับยังไม่ใช่วิธีที่คิดมันทำให้ฉันอยากจะรู้ว่าในที่สุดแล้วฝ่ายใดที่จะเป็นฝ่ายชนะ

ร้านฟิชชิ่งผู้คนก็ยังแน่นขนาดแม้จะเป็นวันธรรมดา ช่วงที่เราขึ้นเล่นเป็นช่วงที่ทุกคนคึกคักสุดขีด ฉันปล่อย

พลังงานไปกับจังหวะอารมณ์ที่หนักหน่วงรุนแรงแทบไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น จวบจนเพลงสุดท้ายที่จังหวะเนิบช้าฉันจึงค่อยเงยหน้ามองบรรยากาศโดยรอบ

และฉันก็เห็นดวงตาคู่ที่เคยที่จ้องตรงมา...

จังหวะของฉันสะดุดแทบล้มเลิกกลางคัน ชูยอนยืนอยู่ตรงนั้นที่เดิมเหมือนที่มาทุกครั้ง ในร้านที่มีเพียงแสงไฟไม่มากนักทำให้บอกไม่ได้ว่าเป็นความจริงหรือภาพลวงตาที่เกิดจากความคิดของตนเอง ฉันนี่ก็อยากให้เพลงสุดท้ายนี้จบโดยเร็วเพื่อพิสูจน์สิ่งที่สงสัย ฉันมองชูยอนเอาไว้แทบไม่ละสายตาเพราะกลัวว่าจะหายไป ความรู้สึกบางอย่างดีขึ้นขึ้นมาจุกในอกเรื่อย ๆ

เมื่อจังหวะสุดท้ายสิ้นสุด...ฉันก็กระโดดลงจากเวทีเพื่อไปหาคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น

ฉันดึงชูยอนเข้าหาตัวและสัมผัสได้ถึงไอร้อน...เป็นชูยอนจริง ๆ ...

ฉันกดรัดชูยอนแน่นไม่สนใจสายตาคนรอบข้างที่มองอยู่ แขนชูยอนก็กดรัดฉันรุนแรงเช่นเดียวกัน เราตีมือค้างเวลานั้นชั่วอึดใจก่อนที่ฉันจะพาชูยอนออกมาข้างนอก เราอยู่หลังร้านที่ไม่มีใครผ่านไปผ่านมาให้ความเป็นส่วนตัวมากพอที่ฉันจะจับคนตรงหน้าอย่างกระหาย หัวใจฉันปีบรัดรุนแรงจากความรู้สึกคิดถึงจนเด่นถี่ว

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่” ฉันผละออกช้า ๆ แล้วถาม ชูยอนมองฉันเหมือนอยากจะร้องไห้แต่ก็พยายามข่มก้นกักริมฝีปากเอาไว้

“เด็กขนาดนี้มายังไง”

“เอารถพี่ylum...แอบพ้อออกมา...”

ฉันคิดว่าเรามีเรื่องที่ต้องคุยกันเลยเข้าไปบอกพวกมียองให้กลับกันมาก่อนและอาจไม่กลับบ้าน แค่เห็นมียองพยักหน้ารับรู้ฉันก็รีบออกมาอย่างรวดเร็วไม่ได้สนใจสายตาเป็นห่วงของพวกเขา

ฉันพาชูยอนมาเปิดห้องพักที่อยู่ไม่ไกล ไม่ถามหาความสมัครใจหรืออะไรทั้งนั้น ชูยอนก็ยอมตามฉันมาโดยไม่ปริปากถาม เมื่อถึงห้องพักเรต่างก็เสียบเหมือนไม่รู้ว่าจะเริ่มที่ตรงไหน ฉันจับจ้องคนตรงหน้าเนิ่นๆและเห็นแววตาหม่นเศร้าไม่ต่างจากของฉันก็รู้สึกทรวงหนักในใจ ฉันคิดอยากเห็นชูยอนที่สดใสคนเดิมเมื่อนานมาแล้ว คิดถึงรอยยิ้มน่ารักที่ทำให้ฉันหลงรัก อดคิดไม่ได้ว่าตัวเองเป็นคนทำให้รอยยิ้มนั้นกลายเป็นอดีตไป

ชูยอนยกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบใบหน้าฉัน เป็นสัมผัสที่บอกว่าคิดถึงและปลอบประโลมใจฉันในเวลาเดียวกัน ฉันยิ้มตอบสัมผัสรักใคร่แล้วชูยอนมาที่เตียง

“เค้าเพิ่งรู้ว่าจำเบอร์พี่ยูลไม่ได้ก็ตอนพ่อเอาโทรศัพท์ไป” ชูยอนบอกเมื่อเราสองคนนอนลงหันหน้าเข้าหากัน

“พี่ยูลอยู่ที่ไหนตอนนี้...อยู่กับพี่จียอนรีเปล่า”

“อืม” ฉันจับมือชูยอนมาไว้ตรงอก แล้วมองชูยอนไม่วางตา “พี่อยู่กับสองคนนั้น”

“เกือบเดือนที่พี่ไม่อยู่ เค้าแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว...พ่อไม่ให้ไปไหนเลยนอกจากโรงเรียน พยายามคุยกับพ่อ หลายครั้งแต่พ่อไม่ก็ฟังอะไรที่ชูยอนพูดเลย...อีก...ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว...เค้าเป็นห่วงพี่ยูล กลัวพี่เสียใจ...กลัวพี่จะทำร้ายตัวเองอีก...”

“พี่ไม่เป็นไร...”

“ไม่จริงหรอก ดูตาพี่ก็รู้ ตอนที่พี่เห็นชูยอน พี่ทำหน้าแบบไหนรู้ตัวรีเปล่า มันทำให้ชูยอนคิดว่าน่าจะออกมาหาพี่ตั้งนานแล้ว”

วูบหนึ่งในความคิดหลังจากได้ยินชูยอนพูดทำให้ฉันไม่อยากปล่อยให้ชูยอนกลับไป ความรู้สึกของชูยอนที่มีต่อฉันเป็นสิ่งที่ฉันต้องการที่สุด ฉันต้องการความรักของชูยอน ต้องการความรู้สึกห่วงใยที่มีให้ฉัน เพราะมันเหมือนจะเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยฉันได้

“ตั้งแต่ออกมาจนถึงตอนนี้พี่ก็รู้อย่างไรเรื่องของเรา” ฉันพูดขึ้นเบา ๆ “พี่ไม่มีสิทธิ์ในตัวชูยอนสักนิดถ้าเทียบกับน้ำyunโฮ...พี่เลยทำอะไรไม่ได้สักอย่าง”

“พี่ยูลไม่ต้องทำอะไร...แค่ไม่เปลี่ยนใจจากชูยอนก็พอ” ชูยอนขยับเข้ามากอดฉันเอาไว้ “เค้าได้คุยกับแม่แล้ว แม่ไม่ได้ต่อต้านเรื่องของเราเท่ากับพ่อ เค้าก็เลยเล่าให้แม่ฟังทั้งหมด ถึงแม่จะตกใจที่เห็นภาพแบบนั้นแต่คิดว่าแม่เข้าใจนะ...เพราะเห็นว่าแม่ดูเป็นห่วงพี่ยูลแล้วก็ดูเศร้าตั้งแต่พี่ไม่อยู่...”

ฉันไม่ค่อยได้พูดอะไรมากนักได้แต่ถอนหายใจชูยอนพูดไปเรื่อย ๆ ชูยอนเล่า ฉันก็ขานรับให้รู้ว่าฟังอยู่ ฉันรู้สึกสบายใจที่สุดที่มีชูยอนอยู่ด้วยในตอนนี้อย่างไรก็ตามฉันมีสติอยู่ได้ ความอบอุ่นและกลิ่นกายที่คุ้นเคยทำให้ฉันผ่อนคลายไป ฉันปล่อยความกังวลทั้งหมดแล้วหลับสนิท ความเหนื่อยอ่อนทางจิตใจและทางร่างกายทำให้หลับไปโดยไม่ได้ตั้งใจ เวลาที่มีเพียงน้อยนิดผ่านไปอย่างรวดเร็ว รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ชูยอนปลุกขึ้นมาเพื่อบอกว่าต้องกลับบ้าน

แล้ว

“ใกล้เช้าแล้ว...เค้าต้องกลับก่อนที่พ่อกับแม่จะตื่น”

“เดี๋ยวพี่ไปส่ง” ฉันบอกแล้วก็ขึ้นมาได้เลยมองหาปากการอบ ๆ ห้อง เมื่อเจอแล้วก็เขียนเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองลงบนฝ่ามือของชูยอน ฉันบอกให้ชูยอนจำมันไว้ด้วยเพื่อจะได้ติดต่อกัน

เมื่อถึงหน้าบ้าน ทั้งฉันและชูยอนต่างก็ยังไม่ยอมถอยห่าง ทั้งฟ้ายังมีตออยู่ก็ยังคงเหมือนพอมีเวลา ฉันรู้สึกดีขึ้นที่ได้เจอชูยอนและคลายกังวลไปด้วยส่วนหนึ่ง ช่วงเวลาแสนสั้นกับชูยอนยังคงเป็นช่วงที่ทำให้ฉันทั้งสุขทั้งเศร้า ฉันกอดชูยอนแน่นก่อนจะปล่อยไปในที่สุดเมื่อเริ่มเห็นแสงที่ขอบฟ้า

“แล้วจะไปหาพี่ยูลที่ร้านอีกนะ ...ถ้าออกมาได้”

ชูยอนพูดทิ้งท้ายก่อนตัดใจหันหลังเดินจากฉันไป

มีความเปลี่ยนแปลงในตัวฉันเกิดขึ้นหลังจากวันนั้นที่เจอกับชูยอน ทุกอย่างดูไม่ได้เลวร้ายไปทั้งหมด เหมือนกับก่อนหน้านี้ ฉันหลุดออกจากอารมณ์หม่นหมองเพื่อใช้ชีวิตต่อไปอย่างที่เราควรจะทำ ชีวิตฉันถูกพัดพาไปจากจุดหนึ่งสู่อีกจุดหนึ่งซึ่งต้องยืนบนขาของตัวเอง ฉันโตมากพอที่จะรู้ว่าควรใช้ชีวิตคนเดียวอย่างไร เรื่องครอบครัวฉันควรจะทำใจซะในเมื่อมันไม่มีทางที่จะเป็นเหมือนเดิมอีกแล้ว ในไม่ช้าเรื่องที่ผ่านมาก็จะเป็นแค่อีกหนึ่งรอยแผลเป็นให้หวนนึกถึง

นอกจากเรียนและเล่นที่ร้าน ฉันตั้งใจจะทำงานให้มากขึ้น มียองกับจียอนรีบเสนอให้ฉันช่วยสอนกีตาร์ให้กับโรงเรียนดนตรีเล็ก ๆ ของตัวเองทันทีที่รู้ว่าฉันตั้งใจจะหางาน ฉันให้ชั่วโมงว่างทุกชั่วโมงเพื่อรับงานสอน เมื่อลงมือทำจริง ๆ จัง ๆ ทั้งเรียนและทำงานฉันก็คิดว่าไม่ได้หนักหนาเกินไปนักและมีส่วนดีตรงที่ไม่มีเวลาที่จะคิดเรื่องส่วนตัว

ฉันเจอกับอินจองที่นี้บ่อย ๆ จนเป็นเรื่องชินตา ผู้หญิงผมสั้นพร้อมรอยสักตรงท้ายทอยคนนี้ชอบมานั่งรอจียอนในห้องซ้อมทำให้เราได้พูดคุยกันมากขึ้น มียองเคยบอกครั้งหนึ่งว่าฉันกับอินจองดูมีอะไรที่คล้ายกันแต่ฉันกับเธอไม่ถูกก็คืออะไร บางทีอาจเป็นในส่วนของความรู้สึกที่จับต้องไม่ได้ไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก มียองถึงพูดแบบนั้น ฉันพูดคุยกับอินจองได้อย่างสนิทใจเท่าจียอนกับมียองและก็ต้องยอมรับว่าอินจองเป็นคนมีแรงดึงดูดผู้คนให้เข้าหาไม่เว้นแม้แต่ฉัน

ช่วงนี้ฉันคิดว่าถึงเวลาที่ควรจะมีที่เป็นของตัวเองไม่ต้องรบกวนเพื่อนฝูงจึงเริ่มหาห้องพัก พอพูดกับอินจงไปได้ไม่กี่คำ อีกฝ่ายก็เสนอห้องว่างที่พี่ตัวเองมีอยู่และคิดว่าไว้ว่าจะเปิดให้เช่า ห้องที่อินจงว่าอยู่ชั้นบนของร้านสัก พี่แจจุงพี่ชายของอินจงเคยอยู่ที่นี่แต่ก็ย้ายออกไปอยู่ที่อื่นแล้วตั้งแต่แต่งงานไม่กี่เดือนก่อน

“พี่แจจุงคิดราคากันเองเพราะเป็นเห็นว่าเป็นคุณ ลองดูก่อนแล้วกัน คิดว่ามึงน่าจะชอบนะ” อินจงว่าเมื่อพาเรามาถึงที่ร้านช่วงค่ำวันหนึ่ง ฉันกับจียอนที่มามีด้วยกันเจอพี่แจจุงแล้วทักทายเล็กน้อยเมื่อเห็นพี่เขากำลังสักให้ลูกค้าอยู่

“ร้านเพิ่งจะย้ายมาที่นี่แค่สองสามปี เมื่อก่อนพี่แจจุงรับสักมันที่บ้านนั่นแหละคิดว่าจะทำเล่น ๆ เอาเข้าจริงลูกค้าเยอะจนดูแลไม่ไหว” อินจงเล่า

อาคารพาณิชย์สองชั้นที่นี้ยังดูใหม่อยู่มาก ห้องชั้นสองก็ค่อนข้างใหญ่ มีเฟอร์นิเจอร์ครบเกือบทุกอย่าง และฉันก็ชอบตรงที่มันดูมีความเป็นส่วนตัวอยู่มาก

“กว่าที่นี้ก็ดีขึ้นเยอะ ไม่ไกลทั้งมหาลัยทั้งตึกพวกกู” จียอนพูด ฉันเห็นอินจงเหล่มอง

“อืม ดีเหมือนกัน ไม่ไกลบ้านเท่าไรด้วย...” ฉันเห็นด้วยอย่างที่จียอนว่า อีกอย่างที่ฉันคิดคือที่นี้ไม่ไกลจากหาดแล้วก็ไม่ไกลจากบ้านเก่าของฉัน เมื่อเป็นดังนั้นเราจึงลงมาคุยเรื่องค่าเช่ากับพี่แจจุงข้างล่าง

ฉันตกลงเช่าที่นี้และย้ายเข้ามาอยู่ในอาทิตย์ถัดมา นอกจากย้ายที่อยู๋ใหม่ฉันก็ซื้อมอเตอร์ไซด์คันใหม่ด้วยเพื่อความสะดวก การที่เล่นที่ร้านมานานทำให้ฉันไม่เดือดร้อนมากนักเมื่อจะต้องอยู่คนเดียว จะติดอยู่อย่างเดียวคือสภาพจิตใจที่ยังไม่ปกติเท่าไร

จากที่ชุยอนมาหาวันนั้นฉันก็ยังไม่ได้เจอชุยอนอีก จะมีเป็นบางครั้งที่ชุยอนโทรมาหาฉันจากเครื่องของคนอื่น เราคุยกันเกือบทุกวันแต่ก็ไม่นาน การได้ฟังแต่เสียงดูเหมือนไม่ได้ช่วยอะไรเลยด้วยซ้ำมีแต่จะโหยหามากขึ้น แม้ฉันจะเริ่มทำใจแล้วว่าไม่มีวันได้กลับไปอยู่ที่บ้านอีกฉันก็ยังนึกเศร้าอยู่ในบางครั้ง การที่ต้องอยู่คนเดียวไร้คนที่เคยอยู่ข้าง ๆ กันก่อเกิดความเหงาขึ้นในใจ

ฉันนึกเปรียบเทียบกับความเหงาในวัยเด็กแต่มันกลับไม่ใช่แบบเดียวกัน ยามกลางคืนห้องใหม่ที่ไม่ว่างเคยทำให้เวลาเดินช้า รู้สึกนานเนิ่นและเจียบสงัด สร้างความเย็นเยียบในหัวใจได้อย่างทรมาน ช่วงดูเป็นชีวิตใหม่ที่เปราะบางจนฉันไม่รู้ว่าจะทนได้นานแค่ไหน...

การรอคอยของฉันสิ้นสุดลงเมื่อฉันได้เห็นหน้าคนที่อยากเจออีกครั้งในสามอาทิตย์ถัดมา

ฉันยืนสูบบุหรี่อยู่หน้าร้านเพื่อหวังที่จะเจอชวยอนอย่างเคย และแม้หวังอย่างนั้นพอได้เห็นชวยอนจริง ๆ ฉันก็ยังอดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้ ชวยอนมาด้วยชุดนักเรียนเหมือนไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน แววดาโหยหาที่ชวยอนมองฉันทำให้รู้ว่าแรงดึงดูดเข้มข้นระหว่างกันยังคงอยู่ เมื่อฉันดึงชวยอนมากอดก็ได้รับรู้ถึงการเต้นของหัวใจชวยอนที่รุนแรงไม่ต่างกัน คืนนั้นหลังจากเล่นเสร็จฉันพาชวยอนมาที่ห้องเพื่อให้รู้ว่าตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน

ฉันไม่ถามชวยอนว่าทำไมถึงมาหาฉันไม่ได้เพราะรู้ดีว่าจะเป็นตัวเองที่เจ็บหากได้ยืนท่าทีต่อต้านของน้ำyunโฮที่มีต่อฉันอีก

“เค้าขอโทษพี่นะที่ไม่ได้มาหา” ชวยอนพูดและแสดงออกทางแววตาอย่างที่บอก

“คิดถึง” ฉันพูดเสียงสั่นเหมือนไม่ใช่เสียงตัวเอง ดวงตาของฉันร้อนผ่าว

ชวยอนได้ยืนแบบนั้นก็โผล่เข้ามากอดฉันแล้วร้องไห้ออกมาอย่างอดกลั้น

“เค้าก็คิดถึงพี่ยูล ไม่รู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน...”

ฉันนึกคำพูดพลบใจไม่ออก ในสถานการณ์นี้ไม่รู้ว่ามีใครที่ทรมานไปกว่ากัน ฉันก้มลงจูบชวยอนแล้วแสดงความต้องการอย่างชัดเจนออกมา ชวยอนไม่ได้ว่าอะไรที่ฉันรุกเร้าหนักขึ้นและตอบสนองฉันไปพร้อม ๆ กับน้ำตา

“กอดแรง ๆ ก็ได้...เค้าไม่เป็นไร” ชวยอนกระซิบด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานอย่างที่ชอบใช้กับฉัน

เมื่อฉันทาบทับลงกับเตียง ชวยอนรู้ว่าฉันกำลังยับยั้งชั่งใจกับความดิบเถื่อนที่ฉันมีอยู่ภายใน

แม้ความเจ็บปวดจะท่วมท้นแต่ฉันก็มีความคิดที่อยากจะแสดงความรักมากกว่าแสดงด้านที่จะทำให้ร้ายกัน ฉันยืมให้ชวยอนบาง ๆ กับคำพูดที่เอ่ยกับฉัน บางทีฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมความเจ็บปวดจากความรักจึงเกิดขึ้นได้แม้เราจะรักกัน ฉันเจ็บให้กับอะไรบางอย่างตลอดมาจนถึงตอนนี้ก็ยังเป็นแบบนั้น

หากจะหาเหตุผลที่ใกล้เคียงที่สุดคือฉันไม่อาจครอบครอง

ความคิดนั้นทำให้การร่วมรักกับชวยอนที่ผ่านมาไม่เคยพอ ไม่ว่าจะตอกย้ำสักกี่ทีก็ไม่เคยเต็ม

หลังจากกิจกรรมอันยาวนานชยุอนก็กลับไปในอ้อมกอดฉัน...ฉันมองแผ่นหลังเปลือยเปล่าแล้วลูบไล้แผ่วเบา

ไม่อยากให้ชยุอนกลับไป

ไม่อยากเลย...

ฉันไม่อยากอยู่อย่างโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา...เวลาที่ชยุอนอยู่ที่นี้ความเหงาที่มีอยู่ทุกวันหายไปและถึงวันเวลาที่เรายู่ด้วยกันกลับคืนมา ช่วยไม่ได้เลยที่ตอนนี้ฉันจะคิดเห็นแก่ตัวอยากให้ชยุอนอยู่กับฉันตลอดไป

มันจะเป็นไปได้ไหม...มันจะผิดมากหรือเปล่าหากฉันทำแบบนั้น

ฉันคิด...และมองแผ่นหลังของชยุอนที่ค่อย ๆ เลื่อนหายไปเพราะความชื้นจากน้ำตา...

18

Closer

แม่ ฉันจะไม่ได้พูดว่าอยากให้คุณนอนอยู่แต่ฉันก็คิดว่าชุกนอนรู้ความรู้สึกของฉันดียิ่งกว่าใคร

จนแล้วจนรอดฉันก็ไม่สามารถเห็นแก่ตัวรังชุกนอนไว้ ฉันมักจะเป็นแบบนี้เมื่อเป็นเรื่องของชุกนอน ต้องคิดหน้าคิดหลัง ไตร่ตรองเกินจำเป็นจนสับสนระหว่างความรู้สึกและเหตุผล แต่ที่สุดแล้วสิ่งที่ทำให้ฉันไม่อาจทำตามความต้องการของตัวเองก็เพราะฉันรู้ว่าไม่ว่ายังไงมันจะทำให้ร้ายชุกนอนให้เกิดรอยแผลในจิตใจจากการหันหลังให้กับครอบครัวของตัวเอง

เวลาเข้ามีดฉันขี่มอเตอร์ไซด์เลียบชายหาดพาชุกนอนกลับบ้าน อากาศเย็นขึ้นจากลมที่ปะทะหน้าทำให้คลายความง่วงไปได้บ้าง เช่นเดียวกับครั้งที่แล้วที่ต้องจากกัน เราเ็นนั่งยื้อเวลาอยู่ห่างจากบ้านไม่กี่กิโล บรยากาศของการลากจากทำให้ฉันหิบบูหรืขึ้นมาเพื่อหวังปลดปล่อยความเครียดที่มีอยู่แต่ชุกนอนเอื้อมมือคว้าไฟของฉันไว้ก่อนที่ฉันจะยกขึ้นจุด ฉันมองตามไฟแช็คที่อยู่ในมือชุกนอนก่อนจะละลายตาขึ้นมองคนที่ถือมันไว้

รอยยิ้มที่เล่นที่ฉันไม่นึกว่าจะได้เห็นปรากฏอยู่บนใบหน้าชุกนอน มันไม่ใช่รอยยิ้มหมองเศร้าที่มักเห็นและคุ้นเคยในช่วงนี้ แม้จะแปลกใจแต่ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มตาม ชุกนอนเห็นฉันยิ้มก็ยิ่งยิ้มจนแก้มปริ ฉันนั่งลงบนเบาะรถแล้วคาบบุหรืเอาไว้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ลืมเรื่องรบกวนใจเพียงแค່รอยยิ้มเดียวที่ฉันอยากเห็นมาตลอด ชุกนอนค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้ ๆ ดึงบุหรืออกจากปากฉันแล้วแทนที่ด้วยริมฝีปากของตัวเอง

“กว่าจะยืม” ชูยอนพูดเบา ๆ เมื่อผละออกชูยอนก็ยื่นหูหิ้วให้ฉันคาบเหมือนเดิมแล้วจุดไฟให้

“พี่ยูลรู้ไหมว่าเค้ากลัวอะไรที่สุด” ชูยอนถาม หย่อนไฟแช็คลงกระเป๋ากางเกงฉัน

“อนาคต” ฉันตอบคำตอบที่เป็นของฉันเข้าไปแทนเพราะมันดูกว้างมากพอจะรวมคำตอบของชูยอนเข้าไปด้วย

“ไม่ใช่ เค้ากลัวความคิดของพี่ต่างหาก” ฉันขมวดคิ้วกับคำตอบ ชูยอนจับมือฉันแล้วสอดประสานนิ้วของตัวเองเข้ามาโดยไม่ได้เอ่ยอะไรเพิ่มเติม

“ทำไมต้องกลัว”

“ก็เค้าเดาใจพี่ไม่ออกเลย เข้าไปไม่ถึงเพราะพี่ชอบเก็บทุกอย่างไว้...”

“.....”

“ก่อนหน้านี้เค้าไม่รู้ทำไมพี่ยูลถึงเข้าถึงยาก เราอยู่ด้วยกันแต่เค้าก็คิดว่าไม่รู้จักพี่ทั้งหมด พี่ชอบทำในสิ่งที่คาดเดาไม่ได้ เหมือนจมอยู่กับอะไรบางอย่างที่ไม่สามารถจะเข้าใจ...ถึงตอนนี้เค้าจะรู้สาเหตุ...แต่ก็ยังไม่รู้ยู่ดีว่าพี่คิดอะไร...ไม่รู้ว่พี่เจ็บแค่ไหนเวลาที่พี่ปกปิดมันเอาไว้ เค้ากลัวว่าสิ่งที่กำลังเป็นอยู่มันจะทำให้พี่เจ็บจนสุดท้ายก็เลือกที่จะจบเรื่องของเรา” ชูยอนพูดด้วยรอยยิ้มเศร้า ๆ แบบเดิม

“ชูยอนสำคัญกับพี่มากกว่าที่ชูยอนคิด” ฉันบอก ดึงชูยอนลงมากอดเอาไว้ “ไม่จำเป็นต้องกลัวสักนิด ถ้าพี่ทนไม่ไหวสิ่งที่พี่จะทำคือพาชูยอนมาอยู่ด้วยกัน ไม่ใช่ตัดใจทิ้งไป”

“งั้นเมื่อไหร่จะทนไม่ไหว” ชูยอนถามที่เล่นที่จริง ไม่ได้รู้เลยว่าอยู่ใกล้จุดนั้นมากแค่ไหน

“ใกล้แล้ว...” ฉันกระซิบเอ่ยความจริงที่อยู่ใจ จากนั้นก็นั่งนิ่งมองออกไปตรงที่พระอาทิตย์กำลังขึ้นทอดชูยอนไว้ไม่ยอมปล่อยออกทั้งที่รู้ว่าถึงเวลาแล้ว

“เดี๋ยวนี้ห้องพี่ยูลเป็นห้องเค้าแล้วนะ”

“ยกให้” ฉันพูดอู้อี้อยู่ตรงปากของชูยอน

“แต่ยังอยู่ห้องนั้นก็ยังคิดถึงพี่ยูล...”

“คอยฟังเสียงรถเอาไว้ ตอนดึก ๆ วันไหนที่ไม่ได้เล่นที่ร้านพี่จะมาหา”

ชูยอนยิ้มออกมาด้วยความดีใจ เราจากกันด้วยความคิดที่ว่าอีกไม่นานคงได้เจอกันจึงทำให้ยิ้มได้ด้วย ความหวัง ฉันมองส่งชูยอนเข้าบ้านและเดินลงชายหาดเพราะอยากสัมผัสกับผืนทราย ฉันคิดถึงเจ็ทสกีของฉัน คิดถึง การที่ได้โลดแล่นไปในท้องทะเล คิดถึงความรู้สึกอิสระ คิดถึงหลาย ๆ อย่างของมันจนรู้สึกใจหาย ตอนนี้อบ ๆ ด้าน สว่างแล้วแต่ก็มีเพียงฉันคนเดียวที่ชายหาดแห่งนี้ ฉันเดินทอดน่องเพียงลำพังและซึมซับความรู้สึกที่คุ้นเคย ทรายและ น้ำทะเลยังคงเป็นเพื่อนที่ฉันพึ่งพามาเนือง ๆ มันไม่ได้ช่วยคลายเหงาแต่มันทำให้ความอ้างว้างของฉันมีความหมาย ฉัน นึกถึงคำพูดของชูยอนที่คุยกันก่อนหน้านี้ ที่ชูยอนบอกว่ากลัวความคิดฉัน คำที่บอกถึงความเคลงใจในตัวฉันทำให้รู้ว่า ตัวเองไม่เคยทำอะไรให้ชูยอนมั่นใจได้เลยนอกจากคำพูด อะไรที่ฉันจมอยู่มักดึงดูดรั้งให้ฉันเลือนลางเฉยแทนที่จะแสดง อารมณ์ความรู้สึกหรือการกระทำออกมาเพราะฉันเคยชินที่เก็บกดความรู้สึกเอาไว้

ฉันถอนหายใจ คิดอยากทำให้ชูยอนสบายใจเมื่ออยู่กับฉันเหมือนที่ฉันสบายใจเมื่อได้อยู่กับชูยอน ไม่ใช่ทำ ให้ชูยอนคอยห่วงกังวลกับสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนและกลัวใจฉันที่ดูเหมือนจะไม่เข้มแข็งพอ...

เกือบซังโมงที่ฉันเดินเหม่อลอยอยู่กับความคิดตัวเอง เมื่อเดินกลับไปที่รถฉันก็หันกลับไปมองบ้านอย่างเคย ชิน

ฉันมอง...เห็นบ้าน...กับคน ๆ หนึ่งที่ยืนอยู่ตรงนั้น

น้ำยูนโฮยยืนทอดค้อมเหมือนรูปปั้นอยู่หน้าอุ้ง สายตาจับจ้องที่ฉันแต่ก็ไม่ได้ใกล้พอที่จะเห็นแววตาและสีหน้า ว่ากำลังเป็นแบบไหนหรืออยู่ในภาวะอารมณ์ใด ตัวฉันก็หยุดอยู่กับที่ไม่อาจขยับเขยื้อน ไม่ก็อดใจหลังจากนั้นน้ำยูนโฮย ก็หันหลังเดินเข้าบ้านทิ้งให้ฉันได้แต่ยืนมองเพียงฝ่ายเดียว ฉันไม่รู้ว่าน้ำยูนโฮยยืนอยู่ตรงนั้นมานานแค่ไหนและเห็น อะไรบ้าง

ฉันปิดกั้นความคิดที่หลังไหลเข้ามาพยายามไม่คิดมากเกินไปจนจำเป็น ระยะเวลาเป็นสิบปีที่อยู่ด้วยกันมันอัดแน่น ไปด้วยความทรงจำ ยิ่งกว่านั้นคือสิ่งที่เรียกว่าความผูกพัน

ชั่วขณะที่เรายืนจ้องกันอยู่ในที่ไกล ๆ ...

ฉันไม่อาจบอกได้ว่าความรู้สึกเศร้าเสียใจที่เป็นอยู่ตอนนี้เป็นความรู้สึกของฉันหรือความรู้สึกของน้ำยูนโฮยที่ส่ง มากันแน่...

ถึงฉันจะบอกชวยอนว่าจะมาหาวันที่ไม่มีเล่นที่ร้านแต่ฉันก็ไม่ได้ทำตามคำพูดซะทีเดียว ในวันถัดมาหลังจากเล่นเสร็จแล้วฉันก็ตรงมาหาชวยอนโดยหวังว่าชวยอนจะได้ยินเสียงรถฉันและชะโงกมองลงมา

ตอนที่ฉันไปถึงประมาณเกือบตีหนึ่ง ไฟในห้องของฉันปิดเสียบ ฉันจอดรถที่หน้าบ้านโดยที่ยังไม่ดับเครื่องปล่อยให้มันดับอยู่นานจนกว่าจะคิดถอดใจ ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นความคาดหวังของฉันเป็นจริงเมื่อได้ยินเสียงบานประตูและเห็นชวยอนที่ก้าวออกมาอย่างระแວะระวัง ฉันดับเครื่องแล้วนั่งลงตรงหน้าบ้านกับชวยอนที่ตาปรือฟ้องชัดว่าฉันเป็นคนปลุกให้ตื่น ถึงจะรู้สึกผิดอยู่หน่อยแต่ก็ดีใจที่ชวยอนได้ยินเสียงรถฉันแม้จะยังหลับอยู่

วันนี้เราจะได้แต่นั่งกันอยู่ตรงนี้ เป็นแค่เพียงการพบหน้าให้คลายความคิดถึง ฉันคิดว่าแค่ได้เห็นหน้าชวยอนก็เพียงพอแล้วและไม่อยากที่จะเสี่ยงไปมากกว่านี้ ไม่อยากให้น้ำยูนโฮจิบได้พาชวยอนไปไหนต่อไหน ที่ได้เห็นท่าทีนิ่งเฉยของน้ำยูนโฮเมื่อวานฉันก็ไม่อาจวางใจได้ว่าน้ำยูนโฮกำลังคิดอะไร

ชวยอนเอนหัวมาชนไหล่ฉันนั่งแต่ฉันรู้ว่าชวยอนไม่ได้หลับ เราแค่ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน มีเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายสัมผัสกันและความเงียบแค่นี้ก็ให้ความรู้สึกอบอุ่นใจ

ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลานี้มันช่างเรียบง่ายเหลือเกิน เรียบง่าย...เปราะบาง...

เรานั่งอยู่แบบนั้นได้ไม่นานนักฉันก็ต้องไล่ชวยอนเข้าบ้านเพราะยุงข้างนอกนี้ทำให้ชวยอนนั่งเกาจนแขนขาหายไปหมด แต่ชวยอนกลับไม่สนใจยังคงนั่งกอดแขนฉันทำที่ไม่ได้ยินที่ฉันพูด

“เข้าบ้านเถอะ”

“พี่ยูลเพิ่งมา ยังไม่อยากให้กลับเลย”

“เดี๋ยวพุ่มนี้มาใหม่ ถ้าพุ่มมาได้จะมาหาทุกวัน” พอฉันพูดแบบนั้นชวยอนก็มองฉันด้วยแววตาสดใส ไม่มีเค้าความง่วงอยู่อีกแล้ว

“จริงนะ” ฉันยิ้มให้ก่อนจะจูดชวยอนให้ลุกขึ้นแล้วไปส่งหน้าประตู

ตั้งแต่นั้นการเอนบั้นตบกันทุกวันเป็นสิ่งที่ฉันตั้งตารอคอย แม้จะดีแค่ไหนแต่ไหนชวยอนก็ไม่เคยให้ฉันมาเก้อ พอได้ยินเสียงรถชวยอนจะปลุกตัวเองเพื่อมาพบฉันเสมอ จากครั้งที่ฉันไล่ชวยอนเข้าบ้านเพราะยุงเป็นเหตุหลังจากนั้นชวยอน

ก็พยกกันยุ่งลงมาด้วย ให้เราอยู่ด้วยกันได้นานขึ้น ชูยอนเคยพูดแบบนั้นขณะที่จืดยากันอยู่บนแขนฉันแล้วทำให้หลายครั้งของการพบเจอเราเพื่องนั่งจับมือกันจนขึ้นเหงื่อหรือแค่ซบอิงกันเท่านั้น แต่ถึงจะแค่นั้นฉันก็รู้สึกถึงบางอย่างที่เกี่ยวกันแน่นระหว่างเรา การแสดงออกยิ่งเรียบง่ายมากเท่าไรฉันก็ยิ่งรู้สึกว่ามันลึกซึ้ง

เป็นอีกด้านของความรักที่ดูบริสุทธิ์ นิ่งสงบแต่ก็อบอุ่นใจ

หากฉันหยุดอยู่หนึ่ง ๆ และมองดูดี ๆ ก็พบว่าคนข้าง ๆ ฉันก็ไม่เคยไปไหนไกลจากฉันเลย ชูยอนที่มักวนเวียนอยู่รอบตัวไม่เคยละความพยายามที่จะไล่ตามฉัน ทั้งเมื่อก่อนหรือแม้แต่ตอนนี้ ฉันคิดว่าความดื้อรั้นที่ห่างไกลเป็นแรงดึงดูดที่ทำให้ชูยอนเข้ามาหาฉัน เหมือน ๆ กับที่ฉันถูกความอ่อนโยนของชูยอนดึงดูด

เวลาที่เรายู่ด้วยกันแบบนี้มันทำให้ความรู้สึกนึกคิดของฉันมีความเปลี่ยนแปลง ฉันยังคิดอยากใหชูยอนมาอยู่ด้วยกันแต่ขณะเดียวกันฉันก็รักช่วงเวลาของเรา รักที่มันบอกได้ว่าชูยอนรักฉันมากเช่นเดียวกับที่ฉันรัก ภายใต้สถานการณ์ไม่แน่นอนสันคณณจิตใจมีบางอย่างค่อย ๆ หยั่งรากลงไปในใจ

ซึ่งฉันและชูยอนต่างก็รู้สึกได้เหมือนกัน ๆ กัน

เวลาล่วงเลยมาเกือบสามเดือนหลังจากที่ฉันออกมาจากบ้านฉันถึงได้รับการติดต่อจากพี่เยซึล ดูเหมือนว่าน้ำยุนโฮจะไม่ได้บอกเรื่องที่ฉันไม่อยู่ที่นั่นแล้วให้พี่เยซึลรู้ถึงเพิ่งจะโทรมาหา พี่เยซึลบอกว่าไปที่บ้านแล้วไม่เจอฉันจึงถามกับน้ำยุนโฮแล้วค่อยทราบเรื่องราวทั้งหมด ฉันรับรู้ความเป็นห่วงเป็นใยของพี่เยซึลได้จากน้ำเสียง พี่เยซึลถามเรื่องราวคร่าว ๆ และนัดฉันให้มาเจอกันในวันรุ่งขึ้น ถึงจะรู้ว่าพี่เยซึลเป็นห่วงแต่ฉันก็อดคิดในแง่ร้ายไม่ได้ว่าพี่เยซึลจะบอกให้ฉันเลิกยุ่งกับชูยอนด้วยอีกคน แต่ฉันก็แค่คิดไปอย่างนั้น ฉันไม่ได้ปฏิเสธนัดแม้จะกังขาในเจตนาเพราะความรู้สึกอยากเจอพี่เยซึลนั้นมีมากกว่า

จุดนัดพบของเราเป็นร้านอาหารในห้าง ๆ หนึ่งที่เป็นเหมือนศูนย์กลางของคนที่นี่ ฉันรอพี่เยซึลในร้านอาหารมองผู้คนที่เดินผ่านไปมาและเห็นเงาสะท้อนอันเลือนลางของตัวเองบนกระจก ฉันสงสัยไร้สาระไปเรื่อยเรื่อยว่าทำไมชีวิตของพวกเขาถึงดูมีความสุขกันนัก มันเป็นเรื่องสงสัยตั้งแต่เด็ก ๆ เวลาฉันมองเหล่านักท่องเที่ยวบนชายหาด ไม่ว่าตอนนั้นหรือตอนนี้ฉันก็ยังสงสัยอยู่ ฉันนั่งเงียบ ๆ มองดูผ่านกระจกที่กั้นโลกของฉันกับโลกของพวกเขาเอาไว้...

พี่เยซึลมาหลังจากเลยเวลานัดไปได้ไม่นาน หลังจากทักทายพี่เยซึลก็บ่นถึงความวุ่นวายที่ร้านกว่าจะออกมาได้ให้ฉันฟังยาวเหยียด ฉันฟังด้วยอารมณ์ผ่อนคลาย การฟังเรื่องของคนอื่นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องก็ทำได้เพียงแต่นั่งฟังไม่จำเป็นต้องคิดอะไรมากมาย เราสั่งอาหารและคุยกันเรื่องทั่วไปก่อนที่จะหวั่นวิตกสนทนาจะมาถึงเรื่องหลักซึ่งก็คือเรื่องของ

ฉัน

“ทำไมยูลไม่บอกพี่ตั้งแต่วันที่ออกจากบ้าน” พี่เยซึลเปิดประเด็นถามด้วยอารมณ์ขุ่นข้องหมองใจ

“ยูลคิดว่านายูนโฮคงจะบอก แล้วยูลก็ไม่อยากให้พี่ลำบากใจ”

“เรื่องนี้พี่มีส่วนเกี่ยวข้องตั้งแต่แรก เป็นคนฝากยูลไว้กับยูนโฮแต่ก็ไม่มีใครคิดจะบอกพี่สักคำ...แล้วยังไงตอนนี้...เล่าให้ฟังมาตั้งแต่แรกสิ”

“ก็อย่างพี่ที่รู้...ยูลกับน้องแอบคบกัน...แล้วนายูนโฮก็จับได้เพราะเทพ...จากกล้องวงจรปิด”

“น้องยอมยูลใช่ไหม...ยูลไม่ได้บังคับน้องใช่ไหม” ฉันรู้ว่าพี่เยซึลกำลังคิดอะไรก็ได้แต่ยั้งขึ้น ๆ

“ยูลรักน้อง...แล้วน้องก็บอกว่ารักยูล...พี่พอจะเข้าใจความเป็นไปได้ของมันไหม” พี่เยซึลจ้องฉันราวกับค้นหาอะไรบางอย่าง ฉันเบือนหน้ามองออกนอกหน้าต่างอีกครั้ง ความรู้สึกเศร้าจู่โจมหัวใจ

“ก็แค่ถามเพื่อความแน่ใจ ทำไมพี่จะไม่เข้าใจ...”

“พี่ว่ามันผิดไหม”

“ถ้าถามพี่ พี่ว่ามันไม่ผิด แต่คำตอบของแต่ละคนไม่เหมือนกัน พี่ก็เข้าใจยูนโฮที่รับไม่ได้ สำหรับคนที่รับไม่ได้เขาก็เห็นเป็นอีกแบบ”

“ยูลไม่อยากให้การกระทำของเราที่นายูนโฮเห็นเป็นตัวตัดสิน แต่ยูลก็อธิบายอะไรไม่ได้ ยิ่งยูลพูดว่ารักน้อง นายูนโฮก็ยิ่งไม่อยากฟัง ยูลไม่รู้...ไม่รู้เลยว่ามันผิดตรงไหนสำหรับนายูนโฮ ผิดที่ยูลทำ...ผิดที่ยูลรักน้อง...ผิดที่อดีตของยูล...หรือผิดที่เราทั้งคู่เป็นผู้หญิง”

ความเงียบเข้าครอบงำเราหลังจากนั้น พี่เยซึลเหมือนค่อย ๆ จมลึกอยู่ในความคิดของตัวเอง

“ยูนโฮอาจจะมีเลือดของพ่อเข้มขึ้น...” เราเงียบกันสักพัก พี่เยซึลก็พูดลอย ๆ ขึ้นมา

“ยูลรู้ไหมว่าพี่ที่เป็นอยู่นี้พ่อพี่ไม่เคยยอมรับ การถูกคนที่เขารักเป็นแม่ปฎิเสธตัวตนของเรามันเจ็บปวดยิ่งกว่าอะไร จุดนี้พี่ก็ผ่านมันมาเหมือนกัน”

“แล้วพี่ทำยังไง”

“ก็มันเป็นสิ่งที่เราเป็นจริง ๆ ถึงเขาจะยอมรับหรือไม่ยอมรับมันก็เท่านั้นในเมื่อมันเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้”

“ใช่...มันเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้...ยูลเคยพยายาม สุดท้ายก็เหมือนเดิม” พี่เยซียัมเมื่อได้ยินฉันพูด ยิ้มแบบมีเลศนัยให้ฉันเกิดความรู้สึกก่อกวน

“รักกันมานานแค่ไหนแล้ว”

“บอกไม่ได้หรอก...กว่าจะเป็นรักแบบนี้มันก็เป็นรักอีกแบบ”

“ยูลมีความสุขกว่าที่พี่เคยเห็น ถ้ามันเป็นเพราะชวยอนจริง ๆ พี่ก็ว่าเรื่องของเรามันไม่ใช่สิ่งที่ผิดเลย” ฉันรู้สึกอุ่นใจที่พี่เยซียัมพูดแบบนี้ เหมือนกับว่าพี่เยซียัมกับฉันอยู่ในโลกด้านเดียวกันที่จะสามารถเข้าใจโดยไม่ต้องอธิบายอะไร

“ที่ผ่านมายูลนี้ขอบคุณพี่ในทุก ๆ อย่าง แต่สิ่งที่ทำให้ยูลอยากขอบคุณพี่ที่สุดคือทำให้ยูลได้เจอกับชวยอน” แม้จะเคยรู้สึกกระดากอายจนไม่กล้าพูด แต่ครั้งนี้ความรู้สึกทั้งหมดมันทำให้ฉันต้องพูดมันออกมา และฉันก็แปลกใจว่าเมื่อได้พูดมันออกมาแล้วไม่ใช่ความอายที่ฉันรู้สึก มันกลับเป็นความรู้สึกดีใจที่ได้เห็นพี่เยซียัมรับคำขอบคุณของฉันอย่างเต็มที่

เราคุยต่ออีกพักใหญ่ ๆ กว่าที่จะแยกย้ายกัน พี่เยซียัมพูดถึงแม่ให้ฟังบ้างแต่ฉันก็รู้่านที่จะสนใจ ฉันว่าการที่ไม่มีแม่ในชีวิตของฉันนั้นจะดีกว่า แม้ว่าฉันจะไม่เหลือใครแล้วก็ตาม พี่เยซียัมเสนอความช่วยเหลือหลาย ๆ อย่างแต่ฉันก็ปฏิเสธ ฉันเล่าให้ฟังว่าตอนนี้อยู่ที่ไหนทำอะไรบ้างเพื่อแสดงให้เห็นว่าฉันโตพอที่จะดูแลตัวเองได้แล้ว ไม่ได้อ่อนแอเหมือนเด็ก ๆ ที่พี่เยซียัมจำภาพนั้นไว้

“พี่ดีใจที่เห็นยูลไม่เป็นไร...เรื่องของยูลกับน้องพี่จะลงคุยกับขุนโฮให้ แล้วถ้ามีเรื่องอะไรหลังจากนี้พี่ก็อยากให้อูลบอกพี่...จำไว้ว่ายูลไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว”

พี่เยซียัมพูดถึงท้ายก่อนที่เราจะจากลา ฉันมองเห็นความหวังจากคำพูดของพี่เยซียัม...อนาคตที่มองไม่เห็นเมื่อมีแสงเล็ก ๆ ส่องเข้ามา มันยิ่งใหญ่เสมอ...แม้ว่าแสงนั้นจะริบหรี่แค่ไหนก็ตาม

ช่วงสอบเป็นช่วงที่ฉันและชยุอนตกลงกันว่าอาจจะไม่ได้เจอกันบ่อยนัก เราต่างคนต่างใช้ชีวิตที่ไม่มีส่วนใดทับซ้อนกัน ส่วนใหญ่แล้วฉันจะไปหาชยุอนวันเสาร์อาทิตย์แต่ก็ใช้เวลาอยู่ด้วยกันได้ไม่นานอยู่ดี ฉันมีงานที่แทบจะเรียกได้ว่าล้นมือ เวลาว่างที่ฉันใช้สอนทำให้มีเวลาทำงานของมหาลัยน้อยลง การแบ่งสัดส่วนตรงนี้ยังไม่ลงตัวเลยยุ่งวุ่นวายอยู่พอสมควร

มีบางที่เหมือนกันที่ฉันอยากเจอชยุอนจนทนไม่ไหวแล้วไปรับมาแม้จะเป็นวันธรรมดา ฉันให้ชยุอนมานอนที่ห้องแล้วตัวเองก็นั่งทำงานไปเหมือนกับว่าขอแค่ให้ได้อยู่ด้วยกันบ้างก็ยิ่งดี ชยุอนชอบลากหมอนมานอนข้าง ๆ มองดูฉันจนหลับไปทุกครั้ง ชอบเขตที่เราจะอยู่ด้วยกันยังคงเป็นตอนกลางคืนเสมอ ๆ ไม่ว่าน้ำยูนโฮจะรู้หรือไม่รู้ฉันก็ไม่กล้าทำอะไรโจ่งแจ้งไปมากกว่านั้น ฉันไม่เคยเห็นน้ำยูนโฮอีกเลยตั้งแต่คราวที่น้ำยูนโฮยืนอยู่หน้าบ้าน ชยุอนเล่าให้ฉันฟังว่าจนถึงตอนนี้ น้ำยูนโฮก็ยังไม่ยอมคุยกับชยุอนเรื่องของฉัน ใจฉันก็ไม่คิดเร่งรีบให้น้ำยูนโฮเข้าใจมันแต่ก็ยังคงหวังอยู่ว่าสักวันน้ำยูนโฮจะเข้าใจ

ความสัมพันธ์ที่คล้ายจะสุขสมหวังแต่ก็ไม่ ทำให้ฉันกับชยุอนยิ่งจับมือกันให้แน่นขึ้น อารมณ์ต่าง ๆ พัฒนาไปในทิศทางที่ทำให้ฉันประหลาดใจโดยไม่รู้ตัว ฉันไม่ได้ทุกข์ทรมานใจมากเหมือนก่อนเมื่อไม่ได้มีชยุอนอยู่ใกล้ ๆ ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่เราก็ต้องใช้ชีวิตต่อไป ช่วงเวลาที่วุ่นวายทำให้ฉันอยู่กับปัจจุบัน ไม่ได้เหลียวมองอดีตและไม่ได้กังวลกับอนาคต

ที่ ๆ ฉันอยู่เริ่มมีความทรงจำของชยุอนเพิ่มขึ้นตามระยะเวลา ชยุอนจะจากไปโดยทิ้งกลิ่นเฉพาะตัวไว้บนหมอนและกลับมาใหม่เมื่อกลิ่นนั้นเจือจาง เมื่อเห็นฉันมีเครื่องเสียงเก่า ๆ อยู่ชยุอนก็ขมแผ่นเพลงที่เป็นของฉันกับเพลงที่ชยุอนชอบเอามาไว้ให้ หนึ่งในนั้นมีแผ่นที่เป็นเพลงที่ชยุอนร้องให้ฉันด้วย ครั้งแรกที่ฉันได้ฟังเพลงนั้นฉันคิดว่ามันเป็นเพลงเศร้ามากกว่าที่จะเป็นเพลงรัก ชยุอนบอกกับฉันว่าฉันให้ความรู้สึกที่เหมือนกับเพลงนี้...

“ให้ความรู้สึกเศร้า...แต่ก็ละลายตาไม่ได้...แค่รักความรู้สึกนั้นในตัวพี่”

คำพูดที่มาพร้อมรอยยิ้มของชยุอนทำให้ฉันรู้สึกว้าวกับถูกโอบกอด ฉันไม่มีความรู้สึกว่าการเป็นเจ้าของหรือครอบครองใด ๆ เหมือนแต่ก่อน ไม่จำเป็นเลย แววดาของชยุอนบอกได้ว่าเป็นของฉันตราบดีที่แววดานั้นมันยังไม่เปลี่ยนไป ฉันพยายามแสดงออกมากกว่าที่เคยเพื่อให้ชยุอนรับรู้ความรู้สึกของฉันเช่นเดียวกัน ระหว่างเรามีทั้งความสุข แต่บางอารมณ์ก็ยังเจ็บปวดด้วยความเศร้าและความเหงา อารมณ์ต่าง ๆ พวกนี้ไม่สามารถดำรงอยู่ได้อย่างโดดเดี่ยว ความเหงาทำให้การพบเจอกับชยุอนเต็มไปด้วยความสุขใจ และอดเศร้าใจไม่ได้ทุกครั้งเมื่อมีการจากลา

หลังจากที่ชยุอนผ่านพ้นช่วงสอบและปิดเทอมกลางภาคไปแล้วจึงค่อยถึงช่วงสอบของฉัน ชยุอนเข้าใจที่ฉันไม่ค่อยได้ไปหาและเป็นฝ่ายมาหาฉันเองอยู่หลายครั้ง ชยุอนใช้มอเตอร์ไซด์ที่เคยเป็นของฉันออกมาหาโดยบอกน้ำยูนโฮว่าออกมาทำรายงานกับเพื่อน แต่บอกน้ำยูนโฮว่ามาหาฉัน ชยุอนบอกว่าไม่อยากโกหกน้ำยูนโฮและก็รู้ว่าน้ำยูนโฮจะ

ไม่ห้าม ยิ่งกว่านั้นนายอนฮียังช่วยพูดกับนายุนโฮให้ปล่อยชูยอนออกมาข้างนอกอีกด้วย บางทีฉันก็อยากจะคิดว่านายุนโฮรู้เรื่องที่ชูยอนออกมาแต่ก็ทำเป็นเหมือนไม่รู้ มีเหตุผลหลายอย่างที่ทำให้ฉันคิดไปแบบนั้น หนึ่งในนั้นก็คือเรื่องที่พี่เยซึลเล่าให้ฟังว่าคุยกับนายุนโฮให้ฉันแล้ว...ที่เหลือก็ให้ฉันรอดูผลของมันเอาเอง...

วันนี้ชูยอนมาหาฉันเช้ากว่าทุกวันด้วยเหตุผลเดิมที่เคยบอกว่า อยากให้เราอยู่ด้วยกันนานขึ้น

มันเป็นวันหยุดที่ฉันว่างทั้งวันเพราะพรุ่งนี้ฉันมีสอบ ฉันงดสอนจนกว่าจะสอบเสร็จและไม่มีเล่นที่ร้าน ฉันได้ใช้เวลาอยู่หนึ่ง ๆ อ่านหนังสือ อยู่กับชูยอน เป็นโมกยามอันแสนสุข เสียงเพลงที่แว่วเข้ามาในโสตประสาทขณะที่ฉันอ่านหนังสืออย่างเคร่งเครียดไม่ได้ทำให้ฉันรำคาญหรือเสียสมาธิ ตรงกันข้ามฉันกลับชอบเพราะมันทำให้ห้องไม่เงียบเหงาจนเกินไป ชูยอนนั่งฟังกับเตียงเล่นกีตาร์เบา ๆ อยู่เป็นเพื่อน บรรยากาศตอนกลางวันทำให้นึกถึงตอนอยู่ที่บ้านด้วยกันแบบนี้ทุก ๆ ช่วงปิดเทอม

เสียงเพลงเงียบลงพร้อม ๆ กับที่ฉันพักสายตา ฉันคลานไปหาชูยอนแล้วพาดหัวลงนอนตักหลับตา สัมผัสของนิ้วชูยอนไต่บนหน้าฉันเบา ๆ ให้ความรู้สึกสบายจนไม่อยากทำอะไร แคชูยอนอยู่กับฉัน ที่นี้ก็เป็นเหมือนบ้าน และไม่ว่าฉันจะอยู่ที่ไหน ขอแค่มีชูยอนอยู่มันก็จะเป็นบ้านสำหรับฉัน

"ถ้าสอบเสร็จแล้วเราไปเที่ยวกันไหม" ชูยอนถามพร้อมกับแนบฝ่ามือเข้าที่แก้มฉัน ฉันยิ้มเพราะรู้สึกชอบน้ำเสียงติดตะกอนของชูยอนที่ใช้กับฉันเป็นประจำ

"อยากไปไหน" ฉันลืมหืมตามองหน้าชูยอนที่กำลังยิ้มอยู่เหมือนกัน

"ไปไหนก็ได้ ไกล ๆ ..."

"เพื่อจะไปทะเล"

"ไม่เบื่อเหรอ เห็นมาตั้งแต่เด็ก ๆ " ฉันจ้องหน้าชูยอนสักพักก่อนจะส่ายหน้า

"ไม่เบื่อ"

"ทำไมพี่ユถึงชอบทะเล..."

"อธิบายยาก... แต่ที่อยากไปเพราะอยากเห็นทะเลที่อื่นบ้าง ที่ ๆ มันใสกว่านี้"

“ไปสิ คำไปที่ไหนก็ได้ ถ้ามีพี่อยู่ไปด้วย”

“แล้วจะบอกนายูนโฮว่ายังไง”

“ก็บอกว่าไปเที่ยวกับเพื่อน ปิดเทอมครั้งที่แล้วคำก็ไปเที่ยวกับพวกซุจอง พ่อกับแม่ก็ให้ไปนะ”

จริง ๆ แล้วฉันไม่ค่อยได้ไปเที่ยวไหนมากมายนัก ที่ ๆ เราอยู่ก็เป็นแหล่งท่องเที่ยวฉันจึงไม่เห็นความจำเป็นหรือคิดอยากไปไหนเท่าไร มีบางที่ที่นายูนโฮกับนายอนฮีพาไปเที่ยวตอนที่เรายังเด็ก ๆ เหมือนกัน แต่มันก็นานมาแล้ว

มาคราวนี้ไม่มีเหตุอันอะไรที่จะตอบปฏิเสธ...ฉันตอบตกลงกับซุยอนว่าจะพาไปเที่ยวหลังสอบเสร็จเพราะเกิดความรู้สึกที่แตกต่างออกไป ฉันแค่อยากไปที่ไหนก็ได้ที่ได้ใช้เวลาอยู่กับซุยอน...

อีกครั้งที่ซุยอนเผยรอยยิ้มดีใจเมื่อฉันรับปาก ดูน่ารักไร้เดียงสาเหมือนตอนหวิวไม่มีผิด หากเป็นไปได้ฉันอยากจะทำให้ซุยอนยิ้มได้แบบนี้ตลอดไป เพราะยิ้มของซุยอนที่ทำให้โลกของฉันสดใสได้แม้จะรู้สึกเจ็บปวด ฉันลุกขึ้นนั่ง เลื้อยมือไปจับใบหน้าซุยอนไว้ รอยยิ้มของซุยอนค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นอีกแบบเมื่อฉันกดนิ้วไล่หัวแม่มือไปบนริมฝีปาก พอมันขึ้นสัมผัสพระโอษฐ์ฉันจึงแตะริมฝีปากตัวเองลงไปเบา ๆ ซ้ำ ๆ

และเหมือนกับทุกครั้งที่มีมันไม่เคยพอ ฉันกระเียบเข้าไปใกล้...กดจูบดูดดื่ม

เมื่อให้ความรู้สึกซาบซ่านจนพอใจแล้วฉันก็ทิ้งตัวลงนอนตักซุยอนเหมือนเดิมและหลับตา ฉันรีบหลับไป ตกเย็นถึงค่อยตื่นขึ้นมาและพบว่าในห้องไม่มีใคร

มีเพียงกระดาษโน้ตที่ซุยอนเขียนทิ้งไว้

ขอโทษที่กลับมาก่อนแล้วไม่ได้บอกคุณแม่ไว้ว่าจะกลับเร็ว

ซุยอนซื้อข้าวมาไว้ให้ ตื่นแล้วกินด้วยนะ

แล้วเจอกันวันสอบเสร็จ

ซุยอนจะมารอที่นี่...

19

I'm Yours

ฉันได้ยินเสียงถอนหายใจตัวเองเมื่อเขียนคำสุดท้ายลงในกระดาษข้อสอบวิชาสุดท้ายจบลงแล้ว...

ฉันวางปากกา ใจคิดถึงคนที่บอกว่าจะรออยู่ที่ห้อง ฉันอนุญาตให้ชยุอนเข้ามาในความคิดหลังจากพยายามผลักไสออกไปเพื่อจะได้มีสมาธิในการสอบ เพื่อน ๆ แต่ละคนดูเหมือนจะมีสิ่งที่อยากจะทำหลังสอบเสร็จจึงดูปลดปล่อยโล่งใจพอ ๆ กัน พวกที่สอบเสร็จแล้วชวนกันไปสังสรรค์อย่างเห็นเป็นเรื่องที่ขาดไม่ได้ ฉันบอกกับพวกมันว่าให้ไปร้านพี่ฮงถ้ามาได้เพราะวันนี้ฉันไปเล่นที่นั่นรวมทั้งแทยอนด้วย พอตกลงกันได้ฉันก็ปลีกตัวออกมาก่อน ฉันเจอมียองอยู่ใต้อาคารเลยแวะเข้าไปหาก่อนกลับ มียองนั่งใส่หูฟังเล่นโทรศัพท์แต่ก็เหลือบตามามองเมื่อฉันนั่งลงข้าง ๆ

“แล้วแทยอนล่ะ”

“เดี๋ยวก็มา จะหมดเวลาแล้ว” ฉันบอก มียองเลิกเล่นมือถือแล้วดึงหูฟังออกเพื่อจะคุยกับฉัน

“รีบไปไหนรีเปลา ไปกินข้าวกัน”

“ไม่ล่ะ ชยุอนรออยู่ แค่วะมาบอกก่อนว่าอาทิตย์หน้าว่าจะขอลางานทั้งอาทิตย์”

“ไปไหนวะ” มียองถามฉันแต่ตากลับมองแทยอนที่กำลังเดินมากับพวกเพื่อน ๆ

“ไปเที่ยวกับชูยอน แต่ไม่แน่ว่ากี่วันเลยลาไว้อาทิตย์นึง”

“เฮอ ไปเหอะ นาน ๆ จะไปสักทีนะมั้งนะ วันไหนบ้างก็โทรลาเด็กเองละกัน วงเดี๋ยวกูให้คนอื่นมาเล่นแทนก่อน”
ฉันทักหน้าตอบรับ แพยอนเดินมาถึงพวกเราพอดีและชวนฉันไปกินข้าวเหมือนที่มียของชวนฉันจึงปฏิเสธอีกครั้ง

“แล้วเจอกันตอนเย็น”

ฉันบอกลาแล้วขับรถกลับห้องอย่างคนใจร้อน พอถึงที่ยังไม่ทันขึ้นข้างบนก็เจอพี่แจจุงที่นั่งว่างไม่มีลูกค้ำมอง อย่างรู้ทันบอกกับฉันว่าชูยอนรออยู่บนห้องเป็นชั่วโมงแล้ว ฉันเดินขึ้นห้องด้วยความตื่นเต้น ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน อาจเป็นเพราะฉันรอเวลาที่เจอชูยอนอยู่ตลอดหรืออาจจะเป็นเหตุผลอื่นฉันก็ไม่มีเวลามาใส่ใจ

ฉันเปิดประตูเข้าไปในห้องของตัวเอง จิตใจสงบลงเมื่อเห็นชูยอนนอนอยู่บนเตียง ห้องคงจะร้อนมากชูยอนถึงกับทุกอย่างให้พ้นจากตัว มีเพียงหมอนใบเดียวที่ชูยอนนอนคว่ำแล้วกดมันเอาไว้ ฉันพยายามเดินเบา ๆ ให้ไร้เสียงที่สุด ไม่อยากจะทำเสียงให้ตื่นเพราะชูยอนดูหลับลึก ฉันเข้าห้องน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วขึ้นมานอนบนเตียงกับชูยอน นี่แหละคือเวลาแสนสุขที่ฉันรอคอย ฉันนอนตะแคงกอดอกมองชูยอนเนิ่นนานจนในที่สุดชูยอนก็เห็นความเคลื่อนไหวจากเปลือกตา ชูยอนค่อย ๆ ลืมตาขึ้นและกระพริบถี่ พอเห็นฉันชูยอนก็ส่งยิ้มมาให้ทั้งทั้งวงเงย

“กลับมานานรึยัง” ฉันส่ายหัวตอบ “ไม่ได้พูดอะไร”

“เค้าเก็บกระเป๋ามาแล้ว จะพาไปเที่ยววันไหน”

“บอกนายูนโง่กับนายอนฮึ่แล้วเหอะ”

“บอกแล้ว บอกด้วยว่าไปหลายวัน ยังไม่รู้กลับวันไหน” ฉันขมวดคิ้วอย่างสงสัยว่านายูนโง่กับนายอนฮึ่จะรู้ไหมว่ามากับฉัน ลึก ๆ ในใจกังวลอย่างบอกไม่ถูก

“อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ พอกับแม่ไม่ห้ามก็ดีแล้วไม่ใช่เหอะ”

“อืม...ดีแล้ว” ฉันลูบหัวชูยอนและพยายามยั้งให้ไม่ต้องคิดอะไรมากไปด้วยอีกคน

“ตกลงไปวันไหน” ชูยอนถามเอาคำตอบ ฉันรู้ว่าชูยอนอยากจะไปวันนี้เลยด้วยซ้ำเพราะดูท่าเตรียมพร้อมมาหมดแล้ว

“พุงนี้...”

คำตอบคงเป็นที่พอใจชุยอนจึงขึ้นมาโถมทับบนตัวฉันแล้วกดแน่น ฉันกดตอบแล้วชุกใช้ชอกคออย่างสบบโอกาส ชุยอนหัวเราะออกมาเบา ๆ แล้วจู่ ๆ ก็ถูกพรวดขึ้นไล่ฉันไปจัดกระเป๋าค้นทำเฉยไม่ยอมทำชุยอนจึงเดินไปเก็บของให้ฉันแทน

บ่อย ๆ เราออกมาหาอะไรกินแล้วก็หาซื้อของใช้จำเป็นที่ต้องเอาไปด้วย ชุยอนจดมาเป็นรายการเหมือนเราไปกันหลายคนหรือไม่ก็ไปกันหลายวัน เราไปกันเองไม่ได้มีรถฉันจึงต้องคอยปรามไม่ให้ของเยอะจนเกินไปจนยัดเข้ากระเป๋าไม่ลง หลังจากซื้อของกันจนครบแล้วชุยอนก็นึกขึ้นได้ว่าลืมอะไรไป กล้องถ่ายรูป...กล้องดิจิตอลตัวโปรดที่เอาไว้ถ่ายรูปเล่น ชุยอนกลับลืมมันซะสนิท แม้อยากจะกลับไปเอาแต่ก็คงจะไม่ได้ในเมื่อตอนนี้ร้านขายของกับร้านยัดคิดที่ชุยอนไปถึงไหนต่อไหนแล้ว เมื่อเป็นอย่างนั้นเราจึงตกลงกันว่าเราจะเดินหาซื้อกล้องที่ใช้ได้พอถูกกับการเที่ยวในครั้งนี้

เราใช้เวลาจนถึงเย็นเดินเล่นและซื้อของอย่างไม่เร่งรีบ ฉันแวะหาของมาเก็บที่ห้องก่อนจะไปร้านพี่สง ใจจริงก็อยากให้ชุยอนรออยู่ที่ห้องแต่ชุยอนก็ปฏิเสธตามคาด วันนี้เพื่อนที่คณะทำทางจะมากันเยอะและเตรียมปลดปล่อยกันเต็มที่ฉันเลยไม่อยากให้ชุยอนไปอยู่ท่ามกลางเพื่อนฉันในสภาพแบบนั้นเสียเท่าไร

อย่างที่คิดเอาไว้ เมื่อไปถึงที่ร้านก็คลาคล่ำไปด้วยคนคุ้นเคย ไม่เฉพาะแต่รุ่นตัวเองยังมีทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องหรือแม้แต่คนต่างคณะติดสอยห้อยตามกันมา ฉันเดินเข้าไปหาพวกในวงที่อยู่ตรงบาร์ก่อนให้พวกมันช่วยดูชุยอนให้ในระหว่างที่ฉันโดนเพื่อนในกลุ่มลากตัวไป พวกมันยืนยันหนักแน่นไม่ให้ฉันต้องห่วงในขณะที่ชุยอนเริ่มหันหน้าออกจะตามไปกับฉัน ชุยอนไม่รู้หรือว่าฉันไม่อยากให้ใครชวนชุยอนชนแก้วหรือแม้แต่ชวนคุย มันหยุดหึงเวลาที่มีคนทำแบบนั้นทั้งที่บางคนก็ดูบริสุทธิ์ใจ

พอฝากชุยอนไว้กับเพื่อนสนิทได้ฉันก็หายมาอยู่กับเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งจนถึงเวลาใกล้ขึ้นเล่นมียองถึงมาตาม จียอนที่เดินมาด้วยดูอารมณ์เสียมากแต่ฉันก็ไม่มีเวลาถาม ฉันมองหาชุยอนอีกครั้งและเห็นว่าอยู่กับอินจองจึงส่งสายตาเป็นการบอกว่าให้มันดูชุยอนให้ด้วยระหว่างนี้

แอลกอฮอล์ที่ฉันได้รับทำให้ฉันใส่อารมณ์เต็มที่ แสงไฟวูบวาบและเสียงโห่ร้องปลุกอารมณ์ให้คล้อยตามได้ไม่ยาก ฉันไม่เคยเบื่อที่จะได้เล่นเพราะฉันชอบบรรยากาศเข้มข้นของทุกสิ่งอยู่รวมกันที่ตรงนี้ มันคืออารมณ์ดิบที่ไม่ผ่านการกลั่นกรองทางสมอง เพียงแต่ปล่อยให้ความรู้สึกพาไป วันนี้สิ่งที่เห็นได้ชัดคืออารมณ์ของมือเบสที่หนักหน่วงพาให้เพลงของเราฟังดูดุเดือดร้อนแรง ไม่บ่อยนักที่จียอนจะอารมณ์เสียจนพาอารมณ์เพลงมาถึงในจุดนี้ ซึ่งฉันคิดว่ามันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรนักเมื่อจียอนได้ระบายออกมาที่นี้ ฉันมองคนที่น่าจะเป็นต้นเหตุของจียอนที่ยืนอยู่กับชุยอนก็ดูมีท่าทีหัวเสียไม่ต่างกัน

ทั้งฉัน มียอง และเทียนแอบแลกสายตากันอยู่หลายครั้งด้วยความสงสัยและเป็นห่วง เมื่อเสร็จสิ้นหน้าที่ฉันก็มายืนอยู่กับชวยอนปล่อยให้พวกเขาคิดกันไม่อยู่แล้วสนุกกันต่อไป ชวยอนที่อยู่ข้าง ๆ ฉันมองอย่างตั้งคำถาม คำถามของชวยอนก็เหมือน ๆ กับคำถามของพวกเขาที่ยืนกันอยู่ตรงนี้และไม่มีใครรู้คำตอบ เราถูกกดดันด้วยอารมณ์ที่ยังคงคุกรุ่นของคนสองคนอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวได้ไม่นานนักชวยอนก็ขอตัวกลับก่อน พอชวยอนออกไปพวกเขาก็เบนสายตามาที่อื่นจึ่งที่ดูเหมือนกำลังต่อสู้อยู่กับอารมณ์ของตัวเอง อื่นจึ่งทำนิ่งเฉย แต่หากดูจากสายตาทุกคนก็รู้ว่าอื่นจึ่งอยากตามออกไปมากแค่ไหน แต่ก็นั่นแหละ เราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรทั้งสิ้น นาที่ที่อื่นจึ่งไม่อาจปฏิเสธความต้องการของตัวเองได้อีกหล่อนก็วิ่งออกไปโดยไม่แม้แต่จะบอกลาเพื่อนสักคำ

วันนี้กับเมื่อวานดูแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

เมื่อคืนนี้แม้จะตีหมังกว่าจะกลับก็ตีึกมากแต่ชวยอนก็ยังตื่นเข้ามาปลุกฉันเพื่อทวงสัญญา ฉันใช้เวลาหลับบนรถทัวร์อยู่หลายชั่วโมงกว่าจะตื่นเต็มที่ก็เกือบจะถึงจุดหมาย เรานั่งรถต่อเรือใช้เวลาทั้งวันในการเดินทาง ตอนนี้อยู่บนเรือที่จะพาไปเกาะ ๆ หนึ่ง ไม่ว่ามองออกไปทางไหนเราก็ถูกล้อมรอบด้วยผืนน้ำ เป็นผืนน้ำสีน้ำเงินเข้มไม่คุ้นตาปราศจากความทรงจำไม่เหมือนที่ ๆ เราจากมา ฉันสูดลมทะเลเข้าลึก เริ่มจะตื่นตัวไปกับบรรยากาศแปลกตา

ไม่นานฉันก็เห็นเกาะที่เป็นจุดหมายของเรา พอใกล้เข้าไปเรื่อย ๆ น้ำทะเลก็เปลี่ยนสีฟ้าอ่อนกระจ่างใส มันสวยงามจนฉันจ้องมองไม่ละสายตา เกิดอยากกระโจนลงไปทันทีทันใด ฉันหันไปมองชวยอนที่ยังคงสนใจแต่การถ่ายรูป เสียงซัดเตอร์ของกล้องดิจิตอลดังอยู่ข้าง ๆ ฉันตลอดจนไม่แน่ใจว่ามีรูปฉันอยู่ในกล้องมากเท่าไรแล้ว ชวยอนกดชัตเตอร์อีกครั้งแล้วลดกล้องในมือลงเมื่อเห็นฉันหันมาสนใจ สีหน้าชวยอนดูเหนื่อยล้าจากการเดินทางแต่ก็ดูกระตือรือร้นในขณะเดียวกัน ฉันขยับจัดปีกหมวกฟางสีเบจที่ชวยอนใส่แล้วมจะไม่ค่อยแรงเท่าไร พอเรือแล่นข้าลงฉันกับชวยอนก็เตรียมตัวเก็บของ

หลังจากลงเรือกว่าจะหาที่พักได้ก็เย็นจนพระอาทิตย์ตกดิน เราไม่ได้จึ่งที่พักจึงลำบากหน่อยเพราะถึงจะไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยวแต่คนก็ยังเยอะอยู่ดี รีสอร์ทที่เราเข้าพักดูเจียบสงบ บ้านพักเล็ก ๆ ไม่ได้หรูหราอยู่กลมกลืนกับธรรมชาติ ทันทีที่เข้าห้องชวยอนก็เริ่มเดินไปเดินมาสำรวจห้องอย่างตื่นเต้น เมื่อไม่มีอะไรให้สำรวจอีกต่อไปชวยอนก็ทิ้งตัวนอนลงบนเตียงข้างฉันที่นอนอยู่ก่อนแล้ว

“อย่าเพิ่งนอน ไปกินข้าวกันก่อน” ชวยอนทำท่าจะหลับฉันเลยต้องพูดักไว้ก่อน ชวยอนพยักหน้าตอบดูหมดพลังงานเมื่อหัวถึงหมอนฉันเลยปล่อยให้ชวยอนนอนพักไปแล้วลุกขึ้นเอากระเป๋าเราสองคนไปเก็บให้เป็นที่เป็นทาง

ด้วยความที่เหนื่อยสะสมมาตลอดการเดินทางคืนนั้นเราก็นอนหลับยาวไปจนสาย ๆ ของเช้าวันใหม่ ทั้งฉัน

และชยุอนไม่ได้ต้องการทำอะไรเป็นพิเศษในวันนี้จึงปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปกับการนอนเอื่อยเฉื่อยอยู่บนเตียง พอตกบ่ายค่อยไปเดินเล่นหากิจกรรมทำ เราของทัวร์ดำน้ำในวันพรุ่งนี้ก่อนจะเข้าเรือคายัคพายเล่นรอบ ๆ เกาะอย่างที่เคยอยากทำเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก

เราตระเวนไปทั่วจนเย็น แค่มาดึงที่นี้ไม่เท่าไรหรอกก็อยากจะอยู่ต่อไปนาน ๆ เท่าที่จะเป็นไปได้ มีบางช่วงที่ฉันรู้สึกว่ามันพิเศษ เช่นเวลาที่เรามีเรื่องขัดใจกัน หรือทะเลาะกันเรื่องไม่เป็นเรื่อง มันเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่บอกได้ว่าเราสบายใจแค่ไหนที่เห็นเรื่องพวกนี้สำคัญพอที่จะทะเลาะกัน

ฉันแอบกอดช่วงเวลาพิเศษนี้เอาไว้ไม่ได้บอกชยุอนว่าฉันชอบมันแค่ไหน...

เวลาผ่านไปไม่ได้เร็ว ไม่ได้ช้า จากวัน สองวัน เป็นสามวัน

เราเที่ยวทุก ๆ ที่จนไม่เหลืออะไรให้สำรวจอีกต่อไป แต่ทั้งฉันและชยุอนไม่มีใครพูดถึงวันกลับ อ้อมกอดของกันและกันยังเป็นสิ่งที่เราต่างก็ต้องการและโหยหา ไม่มีทางที่เราจะอยากกลับไปสู่โลกแห่งความเป็นจริงอันไม่แน่นอนที่รออยู่...

เสียงเพลงเศร้าสะเทือนใจที่เราแบ่งปันผ่านหูฟังคนละข้างดูเข้ากับแสงยามบ่ายและเสียงคลื่นอย่างน่าประหลาด ในมือของฉันมีหนังสือ ในมือของชยุอนมีกล้อง แต่ไม่มีใครสนใจสิ่งที่มีอยู่ เรามองออกไปที่น้ำสีฟ้าใสระยิบระยับจากแสงแดด เป็นเหมือนที่ ๆ คุณเคยแต่ก้มไม่ใช้ ฉันกำทรายสีขาวไว้ในมือและปล่อยให้มันร่วงปลิวไปกับลม ทรายสีขาวในมือของฉันละเอียดจนไม่สามารถปั้นออกมาเป็นรูปเป็นร่างแต่ดูบริสุทธิ์งดงาม พลันภาพอดีตอันเงิบเหงาก็วาบเข้ามาในความทรงจำ หากว่าทรายสีขาวของที่นี่จะให้ค่าแทนความรู้สึกสุขใจ ทรายหายาบ ๆ ที่เคยเล่นสนุกกับมันอยู่คนเดียวก็ให้ค่าแทนความว้าเหวที่ฝังลึกไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

“พี่ยูล...พี่คิดเหมือนกันไหมว่าไม่อยากให้พระอาทิตย์ตก...ไม่อยากให้ถึงวันพรุ่งนี้...ไม่อยากให้ถึงวันต่อ ๆ ไป” ชยุอนเอ่ยถามฉันเนิบช้ากับสิ่งที่ไม่มีวันเป็นไปได้

“คิด...” ฉันตอบ ไปรอยทรายลงบนมือชยุอนที่รองเอาไว้ ก่อนจะกอบกุ่มมือเล็กที่เต็มไปด้วยทรายนั้นไว้อีกที

“เค้ามีความสุขเวลาที่ได้อยู่กับพี่ยูล...ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วที่รู้สึกแบบนี้ พี่รู้เปล่า...”

“เพราะชยุอนเห็นพี่เป็นเพื่อนเล่น”

“ตอนเด็ก ๆ คงใช่...แต่ตอนนี้พี่พูดไม่ใช่...” ชูยอนพูดแล้วมองฉันด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ ไม่ได้บอกอะไรเพิ่มเติมว่าตอนนี้ฉันเป็นอะไรสำหรับชูยอนแต่ฉันกลับรู้สึกเหมือนโดนบอกรักทางสายตา

ฉันเป็นคนไม่ค่อยบอกความรู้สึกตัวเองออกมาทางคำพูด เพราะความรู้สึกบางอย่างก็ยากที่จะหาคำมาอธิบาย ฉันอยากบอกชูยอนว่าฉันก็มีความสุขเวลาที่เราได้อยู่ด้วยกัน แต่มันก็ไม่อาจใช้คำว่าความสุขได้ในเมื่อความรู้สึกฉันมันมากมายเกินกว่าคำ ๆ นั้น

ชูยอนหยิบกิ่งไม้แถวนั้นมาเขียนชื่อของฉันแล้วส่งไม้้นั้นให้ฉันเขียนชื่อของชูยอนลงไปข้างกัน จากนั้นชูยอนก็ถ่ายรูปทราวยสีขาวที่มีชื่อเราสองคนเก็บเอาไว้...

มันไม่ใช่รูปที่มีฉัน...ไม่ใช่รูปที่มีชูยอน...เป็นแค่ชื่อของเราที่เขียนบนทราย...แต่เมื่อฉันย้อนกลับมามองภาพนี้ทุกครั้ง...ฉันจะคิดถึงความรักที่ฉันของเราเสมอ...

ฉันกับชูยอนนั่งกันอยู่ที่หาดจนเห็นเค้าของเมฆฝน น้ำทะเลดูแปรปรวนน่ากลัวเมื่อปราศจากแสงจากดวงอาทิตย์ ชื่อของเราสองคนที่เขียนเอาไว้ค่อย ๆ เลือนลงจากหยดน้ำ ต้นไม้ที่เรา นั่งอยู่ไว้สำหรับหลบแดดโดยไม่ได้ช่วยอะไรเลยในเวลานี้ ชูยอนเก็บไอพอด กล้อง และหนังสือของฉันใส่กระเป๋าแล้วชวนกลับบ้านพัก คนที่อยู่แถวหาดก่อนหน้านี้ต่างก็แยกย้ายหลบฝนไปหมดแล้ว เราเปียกชื้นทุกที่จนต้องลุกขึ้น ไม้ท่อนที่ชูยอนจะเดินไปไหนฉันก็จุดชูยอนกลับมาก่อน

เพราะรู้ว่าที่ตรงนี้ไม่มีใครจนถึงยังอยากอยู่ตรงนี้...ตรงที่รอบด้านเป็นม่านฝนและมีเพียงเราสองคน ฉันเบียดชูยอนจนหลังติดต้นไม้แล้วค่อย ๆ ก้มหน้าลงเข้าไปใกล้ ใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจ ฉันมองชูยอนที่หลับตาลงสัมผัสแล้วแตะริมฝีปากคนตรงหน้าเบา ๆ

ฉันทำทุกอย่างเหมือนครั้งแรกที่เราจูบกัน...คลอเคลีย...บดเบียดซ้ำ ๆ โดยไม่ได้รู้กลั

จูบกลางสายฝนดำเนินไปยาวนานจนเราทั้งคู่เปียกปอน ฉันจับมือชูยอนวิ่งกลับบ้าน อารมณ์ปั่นป่วนไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย รอยยอนไขว่คว้าแทบไม่ไหว ไม่ต้องบอกชูยอนก็คงจะรู้ว่าจูบนั้นมีผลต่อฉันอย่างไร แค่ประตูห้องปิดลงเท่านั้นเราก็เผลอเข้าหากันด้วยความต้องการ สัมผัสร่างกายกันและกันอย่างร้อนแรง ตัวเราสองคนที่เปียกโชกทำให้พื้นเป็นรอยหยดน้ำตามทางจนถึงห้องน้ำ ฉันปลดเปลื้องเสื้อผ้าของชูยอนออกจนเปลือยเปล่า ต้นชูยอนเข้าไปใต้ฝักบัวแล้วเปิดน้ำ ชูยอนยังโอบแขนทั้งสองข้างไว้ที่รอบคอฉันไม่ปล่อยตึงฉันเข้าไปจูบอีกครั้งและอีกครั้งอย่างเอาแต่ใจ ฉันรู้ว่าชูยอนคงไม่อยากให้ฉันจ้องมองร่างของตัวเองจึงพยายามเบี่ยงเบนความสนใจแต่การกระทำนี้มันทำให้ฉันยิ่งคลั่ง

ฉันจับข้อมือชูยอนออกและตริ้งไว้ที่ผนังห้องน้ำ ชูยอนปรือตามองฉันที่กำลังจ้องมองมาที่ร่างของตัวเองแล้ว หลบสายตา ฉันมองความอ่อนใสดุ้งเงาของชูยอนด้วยความหลงใหล มันดูน่าบดขยี้ให้แปดเปื้อนอย่างที่สุด ฉันเป็นฝ่ายจูบชูยอนอีกครั้ง เริ่มรุกร่ำสร้างความทรมานให้ชูยอนเช่นเดียวกับที่ชูยอนทำต่อความรู้สึกฉัน ให้ชูยอนทรมานเจียนคลั่งอย่างที่ผมเป็น...

แวตไธ ๗ ของชูยอนเต็มไปด้วยความต้องการอย่างเปิดเผย ฉันปลดเสื้อผ้าของตัวเองออกจนหมด แล้วดึงชูยอนเข้ามากดแนบแน่น ถึงแม้กายของชูยอนจะเปียกปอนไปด้วยสายนํ้า แต่ผิวกายกลับวาบร้อนระอุ ถึงเวลานั้นฉันก็ปล่อยให้อารมณ์ของตัวเองพัดพาไป อารมณ์หนักหน่วงรุนแรงถูกส่งต่อไปหาชูยอนที่ตอบสนองทุกสัมผัสอย่างเต็มใจ

ฉันดึงชูยอนขึ้นนั่งบนขอบอ่าง ชูยอนใช้มือจิกที่เส้นผมของฉันพยายามเก็บกลั้นเสียงร้องครางไม่ให้ดังเกินไป อย่างที่ชอบทำตอนถึงจุดนั้นของอารมณ์ ดันขาทั้งสองข้างบีบเกร็งไหล่อันแน่นก่อนจะผ่อนคลายลง

เมื่อครั้งแรกของเราจบลงกลางสายนํ้าได้ฝักบัว ครั้งต่อมาก็เริ่มขึ้นอีกครั้งบนเตียง

วันนั้นและตลอดทั้งคืนเราไม่ได้ออกจากห้องไปไหน ฉันเห็นฝนที่ยังคงตกอยู่ตลอดจากหน้าต่าง รู้สึกเปลี่ยนเหงาจนต้องกอดชูยอนไว้เพื่อเติมเต็มบางอย่างภายในใจ บางครั้งการร่วมรักของเราก็รุนแรงด้วยตัณหา แต่บางครั้งก็อ่อนโยนด้วยความรัก ชูยอนมักเรียกร้องคำว่ารักจากฉันในเวลาแบบนี้ เหมือน ๆ กับที่ผมเรียกร้องให้ชูยอนเรียกชื่อฉันเพื่อรู้สึกถึงความมีตัวตน

เมื่อถึงยามเหนื่อยอ่อนเราเพียงกอดก่ายกัน เป็นของกันและกันผ่านความรู้สึก ผ่านความร้อนจากร่างกายที่แนบสัมผัส

ฉันบอกชูยอนหลับตา นิ้วของชูยอนเกี่ยวพันเส้นผมของฉันเล่น รู้สึกอึดอัดมีความสุข ฉันไม่ต้องการอะไรไปมากกว่านี้...ไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่านี้ ฉันได้ยินเสียงหัวใจ ได้กลิ่นของชูยอนที่จดจำได้ขึ้นใจ ความสุขมันเรียบง่ายเวลาที่เรามองผ่านความเจ็บปวด ฉันรู้สึกว่าเราเป็นของกันและกัน ฉันเป็นของชูยอน...ชูยอนเป็นของฉัน เป็นความรู้สึกลึกซึ้งเท่าที่จะลึกซึ้งได้...รักเท่าที่จะรักได้...

ฉันบอกชูยอนว่าชูยอนเป็นโลกทั้งใบสำหรับฉัน เป็นคำพูดจากใจที่ไม่ใช่คำว่ารัก ชูยอนไม่ได้พูดอะไรตอบเมื่อได้ยินเพียงแค่ออดฉันแล้วปล่อยให้หน้าตาไหลออกมาเสียบ ๗ ...ชูยอนร้องไห้ให้กับความสำคัญของตัวเอง ร้องไห้ให้กับฉัน ร้องไห้ให้กับสิ่งที่กักกันฉันอยู่ภายใน ฉันรู้ว่าชูยอนเข้าใจมันทั้งหมด เข้าใจว่าการเป็นโลกทั้งใบของฉันนั้นมีความหมายมากแค่ไหน

เวลานี้ฉันไม่นึกกลัวอีกแล้วอนาคต

อะไรจะเกิดก็ช่าง

ถ้าหากว่ามันจะเลวร้าย...ฉันก็จะนึกถึงช่วงเวลานี้...
ช่วงเวลาที่ฉันมีชชยอนอยู่ข้าง ๆ ...ยิ้มให้ฉัน...ร้องไห้ให้ฉัน

รักฉัน

เรากลับจากที่นั่นในอีกสองวันถัดมา เกือบจะครบหนึ่งอาทิตย์ที่ฉันลงงานเอาไว้จึงไม่สามารถยื้อช่วงเวลานี้ให้นานขึ้นได้อีกแล้ว ฉันชวนชชยอนอยู่ที่ห้องฉันอีกสองสามวันเพราะยังอยากที่จะอยู่ด้วยกันอีกสักหน่อยซึ่งชชยอนก็ไม่ได้ปฏิเสธ

ฉันกลับมาทำงานเต็มเวลาชดเชยส่วนที่ขาดไปด้วยจึงไม่ได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากนักแต่ก็รู้สึกดีทุกครั้งเมื่อนึกว่ามีคนรออยู่ และยังเป็นความสุขใจเมื่อเปิดประตูมาและเจอคน ๆ นั้น แค่วันนี้วันเดียวที่ฉันไม่อยู่ห้องของฉันก็ดูเปลี่ยนไป ชชยอนล้างรูปที่เราไปเที่ยวมาทั้งหมดเอามาแปะบนผนังห้องบนหัวเตียงเต็มไปหมด มีรูปที่เราถ่ายคู่กัน รูปที่ชชยอนถ่ายฉัน รูปที่ฉันถ่ายชชยอน รูปชชยอน รูปท้องฟ้าปะปนกันไป ฉันสะดุดตากับรูปทรายที่เขียนชื่อเราสองคนไว้ก็ตอนนั้น มันอยู่ท่ามกลางรูปของเราแต่ก็โดดเด่น ฉันนึกชอบมันขึ้นมาทันทีเพราะยังจดจำช่วงเวลาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกนั้นได้

“เค้าก็ชอบรูปนี้” ชชยอนกระโดดขึ้นเตียงมากอดฉันจากข้างหลังแล้วพูดขึ้นเบา ๆ เมื่อเห็นฉันมองอยู่ที่ภาพนี้

ฉันดูรูปทุกรูปของเราอยู่เนิ่นนาน ชชยอนก็กอดฉันไว้นิ่ง ๆ ต่างคนต่างนึกถึงสถานที่แห่งนั้นที่อยู่ห่างไกล ฉันจับมือชชยอนที่กอดเอวฉันอยู่แล้วก็นึกอยากทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมาโดยพลัน

“กลัวสักไหม” จู้ ๆ ฉันก็ถามขึ้น

“กลัว แต่ก็ไม่เคยคิดจะสัก” ชชยอนมองหน้าฉันอย่างสงสัย “พี่ชชยอนอยากให้เค้าสักหรอ”

“อืม...สักที่เดียวกัน...” ชชยอนพยักหน้าตอบตกลงทันทีโดยไม่แม้แต่จะถามว่าเราจะสักกันตรงไหน

ฉันพาชชยอนลงมาข้างล่างหาตัวพี่แจจจกลับไปหรือยัง โชคดีที่พี่แจจจยังอยู่ถึงแม้ว่าจะเย็นมากแล้ว ฉันบอกพี่แจจจว่าอยากให้สักชื่อของชชยอนตรงตำแหน่งด้านข้างของนิ้วนาง ซึ่งเป็นที่ ๆ ไม่โจ่งแจ้งเกินไป มีแค่ตัวเองเท่านั้นที่จะเห็น และชชยอนก็จะสักชื่อของฉันลงไปตรงนั้นเช่นเดียวกัน

การสักชื่อของอีกฝ่ายลงไปเป็นการสื่อถึงสิ่งที่อยู่ในใจฉันออกมาให้เป็นรูปเป็นร่าง มันสื่อสัญญะหลายอย่างทั้งการเป็นของกันและกัน และแทนค่าความรักที่ไม่มีวันลบเลือน

แม้จะกะทันหันแต่ชูยอนก็ตอบรับความต้องการของฉันด้วยรอยยิ้มที่บอกว่าเต็มใจ ฉันให้ชูยอนเป็นคนเลือกแบบตัวอักษรที่จะเขียนเป็นชื่อของเราสองคน การสักชื่อแค่นั้นเจ็บเพียงแค่เล็กน้อย และภายในเวลาไม่นานเราก็มีชื่อเล็ก ๆ ของอีกฝ่ายอยู่บนนิ้ว รอบ ๆ ชื่อยังเป็นรอยแดงสดใหม่ ฉันกับชูยอนต่างก็พอใจและจ้องมองไม่ลดละ

ถึงจะเป็นการตัดสินใจเพียงชั่ววูบแต่มันกลับให้ความรู้สึกท่วมท้น หลังจากนั้นบ่อยครั้งที่เราดูบไล์นิ้วของอีกคนอย่างพอใจที่เห็นชื่อของตัวเองอยู่บนนั้น...เป็นความรู้สึกพอใจลึก ๆ ที่ได้เป็นเจ้าของอย่างสมบูรณ์...

ฉันคิดว่ารอยสักอันนี้มีความสำคัญแต่ไม่คิดว่าในเวลาต่อมามันจะเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ

ชูยอนอยู่กับฉันต่ออีกสามวันหลังจากนั้น

ตลอดอาทิตย์ที่อยู่ด้วยกัน เราอดกัน พลอดรักกัน ร่วมรักกัน บอกรักกัน ทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เราใช้มันอย่างคุ้มค่าราวกับรู้ว่ามันจะเป็นช่วงเวลาสุดท้าย...

ก่อนที่ทุกอย่างมันจะกลับไปสู่จุดเริ่มต้นของการพบเจอ

ก่อนที่เราจะจากลา...

20

Yellow

บ้านที่เคยเป็นที่พักพิงอยู่ในระยะสายตาใกล้เข้าไปทุกทีแล้ว...

ช่วงสามสี่ทุ่มแบบนี้รถที่มีบนถนนเบาบาง ฉันขับรถเฉื่อยเฉื่อย กินลม มองข้างทาง ทั้ง ๆ ที่ตัวเองเป็นคนบอกให้ชวยอนกลับบ้านแต่การกระทำกลับสวนทางกับคำพูด ฉันคิดว่าตอนนี้น้ำyunไฮกับน้ำyunฮี้คงต้องเริ่มเป็นห่วงบ้างแล้ว อาทิตยกว่า ๆ ที่ผ่านมานี้มันยาวเกินกว่าปกติที่ชวยอนไปเที่ยวกับเพื่อนครั้งไหน ๆ ต่อให้แกลังทำเป็นลืมไม่อยากให้ชวยอนกลับไปก็หนีความเป็นจริงไม่ได้อยู่ดี

หน้าบ้านเปิดไฟส่องสว่างเอาไว้ราวกับกำลังรอคอยคนที่จะกลับมา พอเราไปถึงฉันก็จอดรถแล้วดับเครื่อง ชวยอนลงมายืนอยู่ตรงหน้ายังไม่เดินเข้าบ้านและมองฉันอย่างสังเกตท่าที

“ไว้อีกวันสองวันจะไปหาไหมนะ” ฉันพยักหน้า ไม่เข้าใจตัวเองว่าจะใจหายไปทำไมกับการจากลาแค่ชั่วคราว

“จะรอ” ชวยอนยิ้มรับคำพูดฉัน ถอยหลังไปจนถึงประตูบ้านแล้วค่อยหันหลังเปิดเข้าไป

...จะรอ...

เป็นคำที่ฉันบอกชูยอนทั้งท้ายเอาไว้ และหมายความว่าตามนั้นตลอดอีกหลายปีต่อมา...

ช่วงที่ชูยอนเพิ่งกลับไปฉันก็กลับมาสอนและอยู่กับเพื่อนซะส่วนใหญ่ ทั้งซ้อมเพลงใหม่และไปไหน ๆ กับพวกมันบ้าง ฉันไม่ได้คิดอะไรมากที่ชูยอนไม่ได้มาหาอีกเป็นอาทิตย์หลังจากนั้น แม้จะคิดถึงหรืออยากเจอแต่ฉันก็อดทนรอ ฉันเลิกคิดแง่ร้าย เหมือนลอยหรือซึมเซาเหมือนแต่ก่อนเวลาที่ไม่มีชูยอน ฉันคิดว่าความเชื่อใจนั้นช่วยได้ รอยสักบนนิ้วนั้นก็ช่วยได้ มันเป็นความรู้สึกเหมือนมีกันและกันอยู่ตลอดโดยไม่ได้พบหน้า ทำให้อุ่นใจทุกครั้งที่ฉันคิดถึงชูยอน

“มีเด็กมาถามหามึงเยอะนะช่วงนี้” อยู่ดี ๆ มียองก็พูดขึ้นขณะที่เรานั่งอยู่บนหิ้งน้ำตึก เป็นช่วงต้นชั่วโมงที่ต่างคนต่างรอนักเรียนของตัวเอง

“เด็กที่ไหน”

“ก็ทั้งเด็กที่กุสอนแล้วก็เด็กจียอน ตั้งแต่กลับมาหาหน้าตาจึงรับแขกกว่าแต่ก่อน มีแต่เด็กมารู้ตจนบางที่กูก็อิจฉา” มียองพูดซ้ำ ๆ ฉันฟังแล้วได้แต่หัวเราะตามกับคำพูดของมัน

“จะอิจฉาทำไม แทะยอนไม่ได้มารู้ตกูด้วยซะหน่อย”

“ทำเป็นเล่นไป ผู้ชายแอบมองมึงอยู่เจียบ ๆ ก็มีนะ กูเห็น มึงไม่สนใจบ้างเหรอ” มียองยังพูดแหย่ฉันด้วยความสนุก

“เพื่อเจ้า” ฉันว่า มันมองหน้าฉันยิ้ม ๆ แล้วเปลี่ยนเรื่อง

“เหมือนไม่ได้เจอชูยอนนานแล้วแฮะ ฝากบอกหน่อยว่าคิดถึง” ฉันเหล่มองมียองแล้วก็ถอยหายใจ พอได้ยินมียองพูดถึงชูยอนฉันก็นึกอยากเจอเหมือนกัน

“กูก็ไม่ได้เจอมาเป็นอาทิตย์แล้ว บอกจะมาหาแล้วก็ปล่อยให้รอ...”

“มึงก็ไปหาเองซี บ้านอยู่ใกล้แค่นี้”

“....”

“ทำไม ไม่ได้มีปัญหอะไรกันอีกซะใหม่”

“ไม่มีหรอก คิดว่าวันสองวันนี้ไม่มาเดี๋ยวจะไปหา” ฉันพูดเพื่อให้มียองและตัวเองสบายใจ ฉันรู้ว่าเพื่อนเป็นห่วง ถ้อยคำหยอกเล่นของมันมักทำให้ฉันผ่อนคลายสบายใจที่จะเล่าเรื่องของตัวเองแบบนี้เสมอ

“นึกว่าหายไปไหน” ฉันกับมียองหันไปมองตามเสียงเห็นจียอนที่เดินออกมา

“เด็กมึงสองคนเพิ่งโทรมาลา” จียอนบอกแล้วนั่งลงข้าง ๆ

“ว่างเหมือนกันเหวอ” จียอนพยักหน้าตอบคำถามฉันแล้วขบขันหรือจากเราสองคนบ้าง

หมดจากชั่วโมงนี้เราทุกคนก็ไม่มีสอนแล้ว วันนี้เป็นวันพุธที่มีเด็กเรียนน้อยและก็ไม่ต้องไปเล่นที่ร้านต่อเราเลย นั่งคุยกันไปเรื่อย ๆ ๆ ๆ จียอนก็ถามถึงเรื่องเจ็ทสกี เพราะรู้ว่าฉันรักมันไม่แพ้ดนตรีที่คลุกคลีอยู่ทุกวันมันถึงแปลกใจที่ไม่ได้เห็นฉันขลุกตัวอยู่ที่หาดซีเจ็ทสกีทั้งวันอย่างที่ชอบทำบ่อย ๆ

“ไม่ได้ขี้ตั้งแต่ออกจากบ้าน นานมากแล้ว ถ้าจะเล่นจริง ๆ ก็ต้องไปเช่า”

“ไปมัย ตอนนี้อยู่” จียอนชวน

ฉันมองควั่นลอยอ้อยอิ่งยังไม่ได้ตอบอะไร มันสองคนก็มันได้เร่งรัดให้ฉันพูด ทิ้งเวลาให้ฉันคิด เจ็ทสกีไม่ใช่แค่การไปเล่นสนุกธรรมดาทั่วไปสำหรับฉัน ที่ไม่ได้กลับไปเล่นเพราะฉันยังคิดถึงเจ็ทสกีคู่ใจทั้งสองลำ ฉันมองไม่เห็นว่ามีทางไหนที่จะได้ขี่มันอีกครั้งหากความสัมพันธ์กับน้ำยูนโฮยังคงเป็นแบบนี้ มองไม่เห็นว่าจะได้กลับไปแข่งอีกได้ไหมหากไม่มีมัน หรือว่าสุดท้ายแล้วฉันต้องตัดใจจากทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมด

ปวยการที่จะคิดมาก...

ในที่สุดฉันก็ลุกขึ้นแทนคำตอบ

“ไปรถมึงนะ ยืมชุดไว้เปลี่ยนด้วย” ฉันบอกมียองที่ยิ้มกวน ๆ เหมือนรู้อยู่แล้วว่ายังไงฉันจะไป

เราสามคนกลับมาที่ชายหาดซึ่งเป็นที่ประจำของเราหลังจากห่างหายไป ฉันเลือกเช่าเจ็ทสกีกับพี่ที่รู้จักกันดีที่อยู่แถวนั้นโดยไม่ได้อะไรเมื่อเขาถามถึงเจ็ทสกีของฉัน พอได้ลองขี่จริง ๆ แล้วมีความแตกต่างกันเพียงแค่เล็กน้อย ในความรู้สึกแต่ก็ไม่ได้มากมายอย่างที่คิดไว้ ยิ่งการได้เร่งความเร็วและความรู้สึกที่ได้ปลดปล่อยมันก็ทำให้ฉันเป็นสุข

ได้มากกว่าที่จะยึดติดอยู่กับสิ่งใด

จี๋ยอนกับมียองที่เป็นคนชวนแค้นมานั่งจิบเบียร์อยู่เป็นเพื่อนมองดูฉันที่เป็นจุดเล็ก ๆ อยู่กลางทะเลเพียงเท่านั้น ก็ถือว่าเป็นการผ่อนคลายแล้ว ฉันใช้เวลาอยู่บนทะเลได้ไม่นานพระอาทิตย์ก็ตกดิน สองเท้าของตัวเองได้แต่จำใจเดิน ขึ้นฝั่งมานั่งจิบเบียร์กับเพื่อนก่อนที่เราจะกลับ ยามนี้ฉันรู้สึกดีที่มีเพื่อนทั้งสองยังคงอยู่กับฉันไม่ไปไหน เราสามคนและ ที่นี้เกือบทุกอย่างให้ความรู้สึกเหมือนตอนเราอายุสิบเจ็ด เหมือนตอนที่เรารู้จักกันใหม่ ๆ แต่ในความเหมือนนั้นก็มี ความต่าง อะไรที่ผ่านมามีอาจทำให้ฉันเป็นฉันคนนั้นในตอนอายุสิบเจ็ด เราทุกคนไม่เหมือนตัวเองในอดีต เราเติบโต มาด้วยกัน เปลี่ยนไปด้วยกัน แต่ก็ยังคงอยู่ด้วยกัน เป็นความสำคัญของเพื่อนที่น้อยครั้งนักที่ฉันจะนึกถึง...

“เฮอ ว่าจะถามมึงนานแล้ว...แต่ยังไม่มีจังหวะเหมาะ” จี๋ยอนหันมาพูดกับฉัน สีหน้าบอกรบอบความสำคัญ ของคำถาม มียองเองก็มองทั้งฉันและจี๋ยอนอย่างรอคอยอะไรบางอย่าง

“ยูล ถ้ากูขอให้มึงมาทำเพลงจริงจังกับพวกกู จะมีทางเป็นไปได้มั๊วะ”

ฉันเงิบ ยังไม่ได้ตอบอะไรไปในทันที ความหมายของทั้งสองคนฉันเข้าใจมันดี ที่พวกมันถามอย่างจริงจัง ขนาดนี้คือพวกมันตัดสินใจแล้วว่าผลัดวันของเรามาสู่อีกจุดหนึ่ง ซึ่งจุดนั้นถึงเราจะเคยคุยกันบ้างแต่ฉันก็ยังไม่ เคยคิดถึงขนาดนั้นจริง ๆ จัง ๆ มาก่อน แม้จะเข้าใจ แต่ฉันก็ต้องใช้เวลาคิดถึงความต้องการของตัวเอง

“คิดไปก่อน ยังไม่ต้องรีบตอบก็ได้ มันเป็นเรื่องของกู แต่อาจไม่ใช่ฝันของมึง...”

“แต่ถ้าหากว่ามันใช่กูก็จะดีใจมาก” มียองพูดเสริมจี๋ยอน อีกครั้งที่คำพูดของมียองทำให้ฉันยิ้ม

“ถามเทยอนเรื่องนี้ยัง”

“ถามแล้ว แต่มันก็เหมือนมึงนั่นแหละ ยังไม่ได้ตอบ” ฉันพยักหน้า

ฉันกับเทยอนเรียนด้วยกัน คณะเดียวกันยอมเข้าใจว่าสิ่งที่กำลังเรียนอยู่เป็นการเรียนรู้เพื่อเอาไว้อำนาจ อนาคต หากเปรียบเทียบกันแล้วการตัดสินใจของเทยอนน่าเป็นห่วงกว่าฉันอยู่มาก เพราะสิ่งที่ฉันเรียนอยู่ฉันก็รัก มันเท่ากับดนตรี เลือกทางใดทางหนึ่งฉันก็รักมันทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับว่าฉันจะเลือกทางไหนก็เท่านั้นเอง

“จริง ๆ แล้วความฝันของกู...ไม่เหมือนพวกมึงหรอก” ฉันพูดออกมาตามความรู้สึก

ณ เวลานั้น พอฉันบอกพวกมันก็มองหน้าฉันเหมือนกลัวว่าฉันจะปฏิเสธ คงไม่รู้ว่าสิ่งที่ฉันกำลังจะพูดมันคน

ละเรื่องกัน เป็นเรื่องที่ติดอยู่ในใจ เรื่องที่ฉันไม่เคยบอกพวกมันหรือบอกใครมาก่อน ฉันสูดหายใจเข้าลึกหรือตาเพ่งมองอะไรที่อยู่แถวนั้นก่อนจะเริ่มพูดต่อ

“ตอนเด็ก ๆ ภูมีความหลังฝังใจ รู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า ไม่มีตัวตนในสายตาของคนอื่น ภูไม่มีแม่แต่แรงผลักดันในการใช้ชีวิต อยู่...ก็เพราะต้องอยู่ อยู่ทั้งที่ไม่รู้ว่าอยู่เพื่ออะไร ภูถามตัวเอง คำถามมันผุดขึ้นมาทุกครั้งที่เจ็บ ทุกครั้งที่เหงา แต่ภูก็เด็กเกินไปที่จะรู้คำตอบ...มันก็เลยกลายเป็นความฝัน...ฝันของภูไม่เหมือนคนอื่น มันไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรเลยถ้าเอาไปเปรียบเทียบกับ ภูแค่อยากรู้ว่าภูเกิดมาเพื่ออะไร นั่นแหละฝันของภู...มีแค่นั้นเอง...”

จี๋ยอนกับมียองนั่งเฝ้ารับฟังสิ่งที่ฉันพูด จริงอยู่ว่าพวกมันไม่เคยถาม หลายครั้งที่มันทำที่สงสัย แต่มันก็เว้นพื้นที่ส่วนตัวไว้ให้ พอฉันบอกเล่าเรื่องราวออกมาเองเพียงเล็กน้อยทั้งสองคนจึงมองฉันด้วยสีหน้าและแววตาบอกความรู้สึกที่เหมือนกัน

“ภูคิดว่ามันน่าจะเจอคำตอบแล้วนะ” หลังจากที่เฝ้ามานานจี๋ยอนก็พูดประโยคนี้

ฉันมองจี๋ยอน แต่จี๋ยอนไม่ได้มองที่ฉัน ดวงตากลมไถ่นั้นมองตรงไปที่ใดสักแห่ง

“อืม” ฉันตอบรับ ละสายตาจากเพื่อนก็มองกระป๋องเปียร์รี่ที่อยู่ในมือ

ไม่จำเป็นต้องบอกคำตอบ

สองวันผ่านพ้น ชูยอนก็ยังไม่ได้มาหา ฉันเริ่มคิดถึงเหตุผลว่าอะไรทำให้ชูยอนออกมาไม่ได้ทั้งที่ยังอยู่ในช่วงปิดเทอม และเหตุผลเดียวที่ฉันคิดออกก็คือน้ำยูนโฮ...

ฉันตัดสินใจไปหาชูยอนตอนกลางคืนอีกครั้งเมื่อไม่สามารถสงบจิตใจได้อีกต่อไป ฉันรู้สึกอึดอัดกับคำถามที่ถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาทำไมและเริ่มฟุ้งซ่านขึ้นทุกทีเมื่อนานนั้นคำตอบไม่ได้

ที่หน้าบ้านปิดไฟมืดและเงียบ มีแค่เสียงรถฉันที่ทำลายความเงียบเหล่านั้น

ฉันรอ

จากนาฬิกา เป็นชั่วโมง

รู้สึกทรมานร้อนรนขึ้นทุกที

ชวยอนหลับ ไม่อยู่ โดนห้าม หรือไม่อยากลงมามา คำถามที่มีอยู่แล้วเพิ่มขึ้นนับไม่ถ้วน ทั้งรู้สึกสับสนไม่เข้าใจ

สุดท้ายฉันก็กลับมาพร้อมความรู้สึกนั้นอย่างช่วยไม่ได้ ฉันเริ่มรู้สึกว่ามันมีอะไรสักอย่างที่ฉันไม่รู้ อะไรที่สำคัญ วันเวลาเดิม ๆ กลับมาอีกครั้งและครั้งนี้ก็หนักหนาสาหัสกว่าเก่า ฉันไปบ้านชวยอนอีกหลายวันหลังจากนั้นแต่ก็เป็นเหมือนเดิม ทุก ๆ คืนไฟจะปิดเงียบเหมือนไม่มีคนอยู่ ไม่มีความเคลื่อนไหวในความมืด โลกเหมือนหยุดนิ่งระหว่างที่ฉันเฝ้ารอ รู้สึกตัวอีกทีก็เกือบเช้า

ตอนนี้ฉันอยากเจอชวยอนแทบบ้า ความรู้สึกนี้มันทำให้ฉันเลือกที่จะไปเผชิญหน้ากับนายูนโฮ มันเป็นวิธีเดียวที่ฉันคิดได้ เป็นวิธีเดียวที่จะได้คำตอบ แะใช้ความกล้าเดินเข้าไปหา ขอแค่ได้เจอ ให้อ่านชวยอนไม่ได้เป็นอะไร แะได้คำตอบ แะรู้สาเหตุ ถึงจะเป็นเรื่องไม่น่าฟังก็ยังดีกว่าไม่รู้ อยู่แบบนี้

ฉันเอาเวลาว่างตอนบ่ายวันหนึ่งไปที่บ้าน พี่ ๆ ที่อุ้มฉันอย่างแปลกใจแต่ก็ทักทายเป็นกันเองไม่ผิดไปจากเมื่อก่อน พอฉันถามหานายูนโฮ พี่ฮโยบอกว่าจะไม่อยู่ ไม่มีใครอยู่นอกจากช่างเพราะนายูนโฮ นายอนฮี และชวยอนไปโซลอีกสองสามวันนี้น่าจะกลับ ฉันรู้สึกโล่งใจที่ได้ยินแบบนี้ ตัดความกังวลบางส่วนเกี่ยวกับชวยอนออกไป ฉันตัดสินใจแล้วว่ายังไงก็จะมาที่นี่อีก อยากมาคุยกับนายูนโฮ ไม่อยากหลบ ๆ ซ่อน ๆ อีกทั้งที่นายูนโฮก็น่าจะรู้เรื่องของเรา

พี่ฮโยพูดคุยกะเล่าเรื่องราวตั้งแต่ฉันไม่อยู่ให้ฟังว่าปฏิกิริยาที่นายูนโฮกับชวยอนมีต่อกันเป็นอย่างไร ทะเลาะกันบ่อยแค่ไหนกว่าชวยอนจะออกจากบ้านแต่ละครั้ง ทั้งสองยังคงมีตึงไส้กัน และนายูนโฮก็ดูเครียดกับเรื่องของฉันและชวยอนมากจนเดี๋ยวนี้พวกเขางงอกกันไม่อยากเข้าหา

ระหว่างที่พี่ฮโยเล่าฉันมองไปที่เจ็ทสกีของฉันที่จอดอยู่ด้านใน เห็นมันยังจอดอยู่ที่เดิมของมันไม่ได้หายไปไหน รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองยังคงอยู่ที่นี่

“พี่เห็นพี่ฮโยดูแลมันแทนอยู่บ่อย ๆ บางทีก็ไปลูบ ๆ คลำ ๆ เห็นแล้วก็เศร้าอะ” พี่ฮโยพยักพยไปเจ็ทสกีของฉันแล้วพูด

ฉันรับฟังพร้อม ๆ กับความเสียใจ กลับออกมาจากที่นั่นพร้อมกับความรู้สึกผิด ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจแต่ฉันก็สร้างรอยร้าวเอาไว้กับครอบครัวของฉัน ฉันรู้ว่านายูนโฮรักชวยอน และนายูนโฮก็รักฉัน ฉันไม่เคยนึกถึงความรู้สึกที่นายูนโฮให้ลึกซึ้งเลยว่าการที่เขาไล่ฉันออกจากบ้านไม่เพียงแต่จะทำให้ฉันเสียใจ แต่คนที่เอยปากไก็เสียใจเจ็บปวดไม่แพ้กัน

ฉันไปที่บ้านตอนกลางวันแทนที่จะเป็นตอนกลางคืนตลอดอาทิตย์จากวันนั้นแต่ก็ยังไม่มีใครกลับมา นายูนโฮ

โทรมาสั่งงานทุกวันจากคำบอกเล่าของพี่ฮโยแต่ก็ไม่ได้บอกอยู่ดีว่าจะกลับวันไหน

ฉันรอด่วนความอดทน

จนในที่สุดพวกเขาก็กลับมา

น้ำยุนโฮกับนายอนฮีกลับมา...แต่ชยูอนไม่ได้กลับมา

น้ำยุนโฮกับนายอนฮีมาถึงในเช้าวันหนึ่ง ฉันไปถึงตอนเย็นวันนั้นจึงได้พบกับทั้งสอง เมื่อได้เผชิญหน้ากันน้ำยุนโฮก็มองฉันอย่างสำรวจตรวจตราแล้วบอกให้ฉันเข้าไปคุยกันในบ้าน ฉันแปลกใจ มองหาชยูอนด้วยความรู้สึกรื้อรอนรอนอยากเจอ

นายอนฮีเข้ามาหาถามความเป็นอยู่ของฉันด้วยความเป็นห่วงทันทีที่เจอหน้า เราสามคนขึ้นไปที่ชั้นบน คนที่ฉันคิดว่าจะได้เจอก็ไม่อยู่บนนี้ น้ำยุนโฮกับนายอนฮีดูเหมือนมีเรื่องที่จะคุยกับฉันจริงจึงยังทำให้นึกหวั่นใจ เรื่องเดียวที่ต้องคุยกันเป็นเรื่องอื่นไปไม่ได้นอกจากเรื่องของชยูอน

“ชยูอนอยู่ไหนคะ” ฉันทนไม่ไหวถามคำถามที่อยากรู้ที่สุดออกไป

“โซล” นายอนฮีบอก ไม่ได้ขยายความเพิ่มเติมแล้วหันไปมองน้ำยุนโฮ

“ชยูอนจะอยู่ที่นั่น ไม่กลับมาแล้ว” ฉันใจหาย เจ็บเสียดด้วยความไม่เข้าใจว่าอะไรคือไม่กลับมาแล้ว

“น้ำให้ชยูอนย้ายไปเรียน ไปอยู่กับป้าที่นั่นจนกว่าจะเรียนจบ” น้ำยุนโฮหยุดดูท่าทีของฉันก่อนจะพูดต่อ

“ยูล...น้ำตกลงกับชยูอนแล้ว และน้ำก็จะขอร้องยูลเหมือนกับที่น้ำขอชยูอน...” ฉันสบตากับน้ำยุนโฮ เห็นชัด ๆ เติมตาถึงความเหนื่อยล้า และความลำบากใจกับสิ่งที่เขาจะบอก

“น้ำอยากให้ยูลกับชยูอนห่างจากกันจนกว่าชยูอนจะเรียนจบ ยูลทำให้น้ำได้ไหม”

ไม่ได้...

เป็นคำตอบแรกที่เข้ามาในหัว แต่ฉันไม่ได้พูดออกไป

“ในสายตาน้ำชยุณยังเด็ก น้ำอยากให้น้ำชยุณโตพอที่น้ำจะเชื่อในการตัดสินใจเรื่องชยุณ” น้ำยุณโฮอธิบายด้วยเหตุผล ไม่เหมือนกับคราวที่แล้วที่ใช้อารมณ์ตัดสินใจของเรา ฉันรับฟัง เข้าใจและเจ็บปวดเพราะรู้ว่าไม่สามารถปฏิเสธ

“หลังจากชยุณเรียนจบ ถ้าหนูกับชยุณยังรู้สึกเหมือนเดิม...น้ำยุณโฮจะยอมรับเรื่องของเราใช่ไหมคะ...”

น้ำยุณโฮมองฉันเหมือนล้งเลใจ แต่ที่สุดแล้วก็ตอบออกมา

“อืม”

หนทางที่จะให้น้ำยุณโฮยอมรับเรื่องของเราตอนนี้มันอยู่ตรงหน้าฉันในแบบที่ไม่คาดคิด นับจากนี้ไปจนถึงวันที่ชยุณเรียนจบคือเวลาห้าปี มันคือเงื่อนไทม์ของเวลา และฉันไม่ใช่คนที่ตัดสินใจ ชยุณก็คงจะปฏิเสธมันไม่ได้เหมือน ๆ กัน น้ำยุณโฮเลือกหนทางนั้นให้ฉันกับชยุณแล้ว...

ถึงจะเข้าใจแต่ฉันก็เจ็บเมื่อคิดว่าจะได้เจอคนที่ฉันรัก คนที่เป็นโลกทั้งใบสำหรับฉัน

ฉันพยักหน้าตอบรับกับสิ่งที่น้ำยุณโฮขอแล้วซบหน้าลงกับฝ่ามือ พยายามเก็บกลั้นน้ำตาที่กำลังไหลพร้อมอารมณ์ความรู้สึกเอาไว้ข้างใน ฉันนั่งอยู่แบบนั้นไม่รู้สิ่งใด ๆ รอบตัว ไม่ได้มีใครพูดอะไรอีก

เวลาผ่านไปในความเงียบ ฉันสัมผัสได้ว่ามีมือมาลูบหลังของฉันอย่างปลอบโยน สัมผัสอบอุ่นที่ฉันจำได้นั้นทำให้ฉันไม่สามารถอดกลั้นได้อีกต่อไป ฉันร้องไห้ครวญครางอย่างเจ็บปวดเหมือนครั้งแรกที่น้ำยุณโฮจับมือฉันในวัยเด็ก

“น้ำ...” ฉันพูดไม่ออก รู้สึกเหมือนมีอะไรมาจากที่หน้าอก จึงเลือกที่จะกอดน้ำยุณโฮไว้แน่น หวังว่ามันจะบรรเทาความเจ็บปวดของอนาคตนับจากนี้

“ชยุณรักน้องมัย”

“รัก...หนูรักชยุณ...”

“น้องก็รักชยุณ ร้องไห้เหมือนชยุณ น้ำรู้ว่ามันเจ็บแต่ถ้าชยุณผ่านมันไปได้ก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้เจ็บอีก...เวลาไม่กี่ปีน้ำเชื่อว่าชยุณจะโตขึ้น อยู่ด้วยตัวเองได้...ดูแลน้องได้...แล้วน้ำก็จะไม่ห่วง”

นายอนฮักอดตอบฉัน พูดปลุกปลอบใจฉันที่อีกครั้งมันเจ็บร้าว นายอนฮักไม่สนใจที่จะลุกขึ้นไปเปิดไฟทั้งที่รอบด้านปกคลุมไปด้วยความมืดเพียงแต่นั่งอยู่กับฉัน น้ำyunโฮ่ไปจากตรงนี้นานแล้วหลังจากที่ฉันตอบตกลงแต่โดยดี

“ยูลต้องเข้าใจน้ำyunโฮ่นะ ต้องเข้าใจว่ามันยาก”

“หนูรู้ หนูขอโทษ...”

นายอนฮักส่ายหน้ายิ้มให้ฉัน และพูดคำพูดที่ฉันอยากได้ยินจากน้ำyunโฮ่และนายอนฮักที่สุด

“ยูลไม่ได้ทำอะไรผิด...ความรักของยูลไม่ใช่เรื่องผิดนะลูก...”

เป็นที่แน่นอนแล้วว่าวงของเรามีเป้าหมายเดียวกัน เมื่อฉันกับแทยอนตอบตกลงกับคำชวนก็สร้างความสุขให้พวกมันเป็นอย่างมากราวกับว่าความฝันเป็นจริงแล้วทั้งที่ยังไม่เริ่มด้วยซ้ำ

ฉันเดินหน้าต่อไปโดยใช้วงของเราเป็นจุดเริ่มต้นกลับมาลุกขึ้นยืนหลังจากที่พายุผ่านไป ฉันไม่ได้รู้สึกโดดเดี่ยวเพราะมีเพื่อนแต่ก็ยังรู้สึกเหงาและอ้างว้างเมื่ออยู่ลำพังในห้องเล็กๆ ของตัวเอง

วันนั้นหลังจากกลับมาฉันซุกกายบนเตียงที่ยังคงหลงเหลือกลิ่นของชุนยอน พยายามเก็บกอดจดจำไว้ เก็บตัวอยู่แต่ในห้องไม่ไปไหนเป็นเวลาหลายวันจนเป็นไข้ สร้างความลำบากให้เพื่อนต้องมาดูแลยามฉันอ่อนแอทุรนทุรายเหมือนจะตายไปต่อหน้าต่อตาพวกมัน ฉันพูดพร่ำถึงความหลังอันเจ็บปวดเมื่อไม่ได้สติ บางครั้งเรียกร้องไม่ให้ใครทิ้งฉันไป แต่บางครั้งก็รู้สึกเหมือนเห็นผู้ที่ทรานฉัน ทำร้ายฉันในอดีต

ฉันเจ็บเหมือนจะตาย แต่ก็ผ่านมันมาได้

ทุกความเจ็บปวดที่ผ่านมามีทำร้ายฉัน...ความรักที่ว่าสวยงามก็ทำร้ายฉัน...แต่ไม่ได้ฆ่า คนเราไม่ได้ตายง่ายตายถึงเพียงนั้น

ในเวลาต่อมาเมื่อความรู้สึกเจ็บปวดเฉื่อยชาฉันก็เลือกใช้ชีวิตต่อไปด้วยความหวังและเฝ้ารอ

ฉันเขียน ในขณะเดียวกันก็ทำเพลง ทำงานไปด้วย ฉันกลับไปหาน้ำyunโฮ่กับนายอนฮักบ่อย ๆ ซึมซับความรู้สึกเดิม ๆ เป็นครั้งคราว นาน ๆ ที่น้ำyunโฮ่หรือนายอนฮักจะเล่าให้ฉันฟังบ้างว่าชุนยอนเป็นยังไงบ้าง ฉันรู้สึกว่าน้ำyunโฮ่กำลัง

เฝ้าดูความรักของเราด้วยความรู้สึกที่ค่อย ๆ เปลี่ยนไปตามระยะเวลาและเห็นสายตาอ่อนโยนบางครั้งที่ทอดมอง

เกือบสามปีผ่านไป มีแค่ความรู้สึกของฉันที่มีต่อชวยอนยังคงเดิมในขณะที่ทุกอย่างรอบตัวเปลี่ยนแปลง ท้นที่ที่ฉันกับแทยอนเรียนจบสิ้นของจียอนกับมียองก็เป็นความจริง

เราได้เซ็นสัญญากับค่ายเพลงค่ายหนึ่งทำให้ชีวิตฉันหลังจากนั้นไม่เหมือนเดิม พวกเราเริ่มเป็นที่รู้จักซึ่งไม่เป็นที่คุ้นชินกับฉันอย่างมาก คนที่เข้ามาหามีมากมายแต่ฉันก็เว้นระยะห่างกับพวกเขาเอาไว้ โลกส่วนตัวฉันเริ่มถอยร่นเข้ามาจนเหลือแค่ห้องของตัวเองที่ให้ความเป็นส่วนตัวกับฉันอย่างแท้จริง

จากวันที่ชวยอนไม่อยู่ห้องของฉันที่ชวยอนตกแต่งเอาไว้ก็ยังเหมือนเดิม ฉันปล่อยไว้แบบนั้นเพราะมันให้ความรู้สึกเหมือนชวยอนยังคงอยู่กับฉัน ฉันจะนึกถึงชวยอนทีนอนข้าง ๆ เมื่อฉันนอนคนเดียว จะนึกถึงช่วงเวลาที่เขาไปเที่ยวกันเมื่อมองภาพบนฝาผนัง นึกถึงเสียงกีตาร์เมื่อฉันอ่านหนังสือ รายละเอียดทุกอย่างฉันจดจำได้หมดกระทั่งเสียงบอกรักของชวยอนที่ยังก้องอยู่ในความทรงจำ

ตอนนี้ทุกครั้งที่ฉันคิดถึงชวยอนมันทำให้ฉันยิ้มได้

ฉันไม่ได้บอกคำตอบกับเพื่อนตอนที่คุยกันเรื่องความฝันของฉัน...เพราะคิดว่ามันรู้...

คำถามที่ว่าเกิดมาเพื่ออะไร...ฉันคิดว่าตัวเองโชคดีที่เจอคำตอบ

คนบางคนวิ่งวนแหวกว่ายอย่างน่าเจ็บปวดอยู่กับความว่างเปล่า ฉันพบเจอด้านมืดในจิตใจมนุษย์และรู้ว่าเมื่อเขาทำสิ่งเหล่านั้นมันไม่ใช่ความสุข แต่เพียงแค่ปลดปล่อยความทุกข์ของตัวเอง

ฉันเคยแหวกว่ายอยู่ในความเจ็บปวดแต่ในขณะเดียวกันฉันก็เรียนรู้...เราไม่ใช่แค่เกิดมาเพื่ออะไร...แต่สามารถเกิดมาเพื่อใครต่างหาก

ไม่ว่าชวยอนจะรู้หรือไม่แต่ฉันคิดว่าชวยอนเกิดมาเพื่อฉัน...เพื่อช่วยเหลือ เยียวยา ให้ความรักที่คนอย่างฉันโหยหา และเมื่อฉันโตขึ้นฉันถึงได้ตอบตัวเองว่าฉันเองก็เกิดมาเพื่อชวยอน

ฉันอยากทำให้ชวยอนมีความสุข

อยากทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคน ๆ นี้โดยไม่หวังอะไรนอกจากรอยยิ้ม

อยากเป็นฝ่ายให้มากกว่าเป็นฝ่ายได้รับ

ฉันอยากจะอยู่เพื่อคน ๆ นั้น...

เพื่อชยุอนของฉัน

บทส่งท้าย

ในวันที่น้ำyunโง่กับนายอนฮียื่นเงื่อนไขให้กับฉัน ฉันกลับมาพร้อมกับกระดาษแผ่นหนึ่ง เป็นกระดาษที่นายอนฮียื่นให้ก่อนจาก...กระดาษที่เขียนข้อความของชูยอนที่ฝากถึงฉัน ตอนนี้นั้นแปะอยู่ที่หัวเตียง อยู่ท่ามกลางภาพของเรา

ฉันอ่านข้อความนั้นซ้ำ ๆ ทุกวัน เพียงแค่ข้อความสั้น ๆ แต่ทำให้ฉันใช้ชีวิตอยู่กับทุกวันนี้ในปัจจุบันได้

'รอชูยอนนะ ชูยอนรักพี่ยูล'

- จบ -

BEAUTIFUL DIRTY

Special

IN THE PAIN, THERE IS HEALING, I FIND MEANING

YURI KWON | JESSICA JUNG

JINYING

Special Part 1

[Jiyeon's POV]

Hold Me

เจี๊ยะ

ฉันเจี๊ยะ

ฉันอยากจะบอกยูลแต่ก็พยายามห้ามตัวเองไว้

สิ่งเดียวที่ฉันทำได้คงได้แต่ปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมา ในเวลานี้ยูลจะแสดงความปาดื้อรุนแรงจนฉันแทบจะทนรับมันไม่ได้

ฉันเจี๊ยะ...แต่ฉันก็ชอบที่ยูลแสดงออกถึงความรู้สึกหลายๆอย่างที่เวลาปกติไม่เคยเปิดเผย ถึงยูลจะกอดฉันและคิดถึงคนอื่นก็ไม่ใช่ไร ฉันยอมได้ เพราะทุกครั้งที่ฉันเจี๊ยะ ฉันก็รู้ว่าฉันกำลังแบ่งรับความเจ็บปวดของยูลมา

ฉันมองยูลที่กำลังหลับตา ฉันร้องครางออกมาด้วยความเจ็บ ฉันเรียกร้องความสนใจด้วยการโน้มคอยูลเข้ามา

จูบ

ยูลปรือตามองฉันให้เห็นดวงตาสีเข้มเพียงชั่วครู่ก่อนจะหลับตาลง ตี๋มดำเข้าสู่ห้วงจินตนาการของตัวเองอีก

ครึ่ง

ยูลเร่งเร้า...พร้อมเอ่ยชื่อของอีกคนที่ไม่ใช่ฉัน

มันน่าจะเป็นเรื่องที่ฉันเคยชินแต่มันกลับทิ่มแทงความรู้สึกให้เจ็บลึกมากขึ้น ฉันได้อยู่กับยูลก็จริงแต่ไม่ได้เข้าถึงตัวตน ไม่ได้เข้าไปอยู่ในใจของยูลเลยสักนิด เป็นความสุขที่ทรมาน เจ็บปวดหรือสุขสม ฉันก็แยกมันไม่ออก

ก่อนหน้านี้จะรู้จักกับยูล ชีวิตฉันปกติราบเรียบ ไม่สุขไม่ทุกข์ ฉันชอบที่จะอยู่นิ่งเฉยในขณะที่โลกหมุนไป

นิ่งเฉย...ในขณะที่คนรอบตัวมีความรู้สึกเต็มเปี่ยมในการใช้ชีวิต ฉันชอบที่จะใช้ชีวิตไปกับเสียงดนตรีมากกว่า อยู่กับโลกที่เต็มไปด้วยผู้คน

มันสงบและสวยงามกว่า...

แต่นั้นมันเป็นอดีต เป็นชีวิตก่อนที่ฉันจะเจอกับยูลคนที่นิ่งเฉยไปกับทุกคนเช่นเดียวกับฉัน แต่เราต่างกันตรงที่ว่ายูลนิ่งเฉยอย่างคนรู้จักโลกแต่ฉันไม่ใช่

ทีละนิด... ทีละนิด...ที่เราเป็นเพื่อนกัน ฉันค่อยๆ ซึมซับบางสิ่งบางอย่างที่ยูลมีไม่เหมือนคนอื่น

ฉันรู้สึกว่ายูลพิเศษ ยูลเป็นคนมีเสน่ห์มากกว่าใครที่เคยพบ

และทีละนิด... ทีละนิด...ที่หัวใจฉันค่อยๆ เต็มแรงขึ้น...เวลาเห็นนัยน์ตาซึ่งสีเข้มที่ดูลึกลับของยูล ในยามที่ยูลมองชูบอน...ฉันชอบสายตานั่นที่สุด

มันไม่ได้โดดเด่น ไม่ได้เศร้า ไม่ได้เย็นชาเหมือนเวลาปกติ เป็นแววตาที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ยูลจะยิ้มไปถึงนัยน์ตาเวลาที่ยิ้มให้ชูบอน

ยูลทำให้ฉันรักเพราะรอยยิ้มนั้น...แต่ก็ทำให้ฉันเจ็บเพราะรอยยิ้มนั้นในเวลาเดียวกัน

แม้ว่ายูลจะกอดฉันแต่ฉันก็แทบไม่มีความหมาย ฉันรู้...ไม่ว่าผ่านมานานเท่าไร ฉันก็ทำให้ยูลเปลี่ยนใจไม่ได้ ฉันพยายามรั้งยูลเอาไว้ทั้งที่รู้ว่ามันจะทำร้ายตัวเองแต่ก็ยังไม่ได้คิดปล่อยยูลไป

ได้แต่พยายาม...กับหวังลมๆ แล้งๆ

“ไปก่อนนะ...ต้องไปรับชยุอน”

ชยุอนบอกกับฉันแล้วลุกออกจากเตียงไป เดินเข้าห้องน้ำ แต่งตัว ก่อนจะเดินออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ฉันได้แต่นอนนิ่งๆ มองออกไปนอกหน้าต่างจนถึงเย็น จนห้องทั้งห้องมืดมิด รู้สึกหนาวแต่ก็ไม่คิดจะลุกมาสวมใส่เสื้อผ้าราวกับต้องการประตประชันทั้งๆที่ไม่มีใครสนใจ

ฉันไม่รู้เลยว่าจะทนอยู่ในสภาพนี้ได้นานแค่ไหน
ไม่รู้...ไม่อยากจะรับรู้อะไรเลย

ฉันรู้ว่าตัวเองเป็นคนอ่อนไหวและจริงจังกับความรักเมื่อมันเกิดขึ้นกับฉัน ฉันกำลังทำร้ายตัวเองในทุกครั้งที่เอ่ยปากบอกรัก แต่ก็ยังเฝ้าบอกเฝ้าย้ำ ชยุอนจะมองฉันด้วยสายตาขอโทษในบางครั้ง หรือบางทีก็เลือกที่จะไม่มองฉันเสียเลย ฉันรู้ว่าชยุอนพร้อมจะเดินจากฉันไป ถ้าหากว่าฉันบอกว่าอยากที่จะหยุด

ใช่...มันง่ายดายถึงเพียงนั้น

ฉันจึงตัดสินใจที่จะจारीสิ่งที่แทนตัวชยุอนไว้บนร่างกายของตนเอง อยากจะมีบางสิ่งบางอย่างให้รู้สึกเชื่อมโยงโดยไม่มีทางเลือนหาย ฉันคิดและลงมือทันทีที่คิดได้ ไม่ได้ไตร่ตรองใดๆทั้งสิ้น

ฉันพาตัวเองเดินเข้าร้านสักร้านแรกที่ฉันเห็น ไม่ได้เลือกอะไรด้วยซ้ำเพราะมีภาพเอาไว้ในใจแล้ว ฉันมองผ่านกระจกก่อนเข้าไปพบว่ามียูทูปเบอร์คนหนึ่งคน เมื่อฉันเปิดประตูข้างสักที่ก้มหน้าอยู่ก็เงยขึ้นมอง ทั้งฉันและเขาต่างก็ตกใจเมื่อเจอหน้ากัน

อีนจอง...

หล่อนคืออีนจอง ฉันจำอีนจองได้แม่นแม้ว่าอีกฝ่ายจะดูเปลี่ยนไปมาก อีนจองตัดผมสั้นประป่าแต่รวบไว้ ทำให้เห็นรอยสักที่ท้ายทอย

ฉันขมวดคิ้วมองอินจอง ลังเล จนในที่สุดอีกฝ่ายก็พูดขึ้นมาก่อน

“นั่งก่อนสิ” อินจองบอกและฉันก็ทำตาม

“รีบไหม” อินจองถามต่อ

“ไม่...” ฉันตอบแค่นั้นแล้วก็หยิบอัลบั้มที่อยู่แถวนั้นขึ้นมาดูรูปตัวอย่างไม่สับสนายตา

อินจองก้มลงสักให้ลูกค้าต่ออย่างใช้สมาธิ ฉันนั่งรอเจียบๆ ไม่นานนักอินจองก็จัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย

ทันทีที่ลูกค้าคนนั้นก้าวออกไป บรรยากาศในร้านก็ดูเปลี่ยนไปทันที

“เลือกเลยได้แล้วยัง” อินจองถามทำลายความเงียบที่น่าอึดอัด

“อืม คิดไว้แต่ไม่มีในนี้”

“อุปอะไร

“ดอกกุหลาบสีน้ำเงิน...”

“ตรงไหน”

ฉันชี้บอกที่เนินหน้าหน้าออกข้างซ้าย อินจองสบตาฉันก่อนจะวาดตัวอย่างตามที่ฉันบอกรายละเอียดให้ดู

“ทำไมต้องสีน้ำเงิน” อินจองถามฉันเสียงเรียบขณะวาดรูป

“ชอบ...” ฉันตอบแบบผ่านๆ ไม่บอกเหตุผลที่แท้จริง

พอวาดเสร็จตกลงกันเรียบร้อยแล้วอินจองก็เดินไปดึงผ้ามาจากร้านลง ล็อกประตูร้าน ก่อนหันมาบอกให้ฉันถอดเสื้อออกแล้วขึ้นไปเตียง ฉันทำตาม เอนลงกับเตียงปรับระดับพลาสมมองอินจองที่กำลังเตรียมอุปกรณ์

ฉันอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเรื่องเก่าๆ กับผู้หญิงคนนี้ ฉันเคยป้องกันความรู้สึกตัวเองจากที่อินจองมีให้ ความรู้สึก

ครั้งนั้นแตกต่างจากยูล เพราะอินจงรุกเข้าหา ฉันจึงถอยหนีปฏิเสธโดยอัตโนมัติ ไม่ได้ใช้เวลาไปกับการเฝ้ามองอยู่ใกล้ๆแบบยูล จึงไม่ได้รู้สึกรักเพียงแต่หัวน้ใจกับสายตาที่จ้องมองฉันในบางครั้งก็แค่นั้น

ฉันมองอินจงและคิดถึงวันสุดท้ายที่จากกัน
คิดถึงจูบแรกของฉัน...ที่เป็นของอินจง

เพราะรู้ว่าต่อจากนั้นคงจะไม่ได้เจอกันอีก ฉันจึงปล่อยให้อารมณ์พาไป อินจงอาจจะแทบจำไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะแทบไม่มีสติ แต่แนยังจดจำรสจูบในวันนั้นได้...

“เจ็บหน่อยนะ” อินจงบอกฉันแล้วเริ่มวาดลลายลงไป

ที่ให้สักตรงนั้นเพราะต้องการที่จะให้ยูลเห็น ในบรรดาทั้งหมด ยูลชอบที่จะซุกโอบหน้าลงกับหน้าอก อาจเป็นเพราะมันทำให้ยูลจินตนาการง่าย ไม่ต้องสบตาที่เรียกร้องของฉัน เพราะงี้ฉันถึงไม่ค่อยได้จูบกับยูล ไม่ค่อยได้สบตากับยูลเท่าไรหรอก...

ฉันคิดไปเรื่อย ๆ จนเผลอไปสบตากับอินจงเข้าโดยไม่ได้ตั้งใจ อินจงมองฉัน สายตาเจ้าเล่ห์เหมือนที่เคยมองพร้อมยิ้มมุมปาก เพราะเหตุนี้แหละฉันถึงต้องคอยอยู่ห่างๆอินจงเสมอ

ผู้หญิงคนนี้อันตรายหากตกหลุมรักเข้า

ฉันคิดแบบนี้มาเสมอตั้งแต่วันแรกที่ได้รู้จักกับอินจง จนตอนนี้ก็ยังคิดแบบนี้อยู่

ฉันจิกนิ้วกับเบาะเมื่อรู้สึกเจ็บ กัดปากกลืนเสียงไว้จนหือเลือด อินจงมองท่าทางของฉันไม่วางตาจนฉันต้องหันหนีไปมองที่อื่น อินจงใช้เวลาไปกับการดองกุหลาบสีน้ำเงินของฉันอยู่นาน อินจงเป็นคนวาดรูปสวยตั้งแต่ที่รู้จัก ฉันจึงค่อนข้างมั่นใจว่าลายจะออกมาถูกใจฉัน

เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว อินจงก็บอกวิธีดูแลรักษา เราไม่ได้คุยกันถึงเรื่องอดีต ทำให้ฉันค่อนข้างสบายใจและสะดวกใจที่จะคุยด้วย อินจงถามฉันว่าทำอะไรอยู่ ฉันจึงบอกว่าร้านที่เล่นดนตรีไป

“ว่างๆจะแวะไปดูนะ” อินจงบอกก่อนที่ฉันจะกลับ

ฉันยิ้มให้อินจง...และอินจงก็ยิ้มให้ฉันด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์แบบเดิมๆ

ยูลดูจะชอบดอกกุหลาบสีน้ำเงินอันนั้นโดยอาจไม่รู้ว่ามีแทนความหมายตัวของยูลเอง ดอกกุหลาบสีน้ำเงินที่มีความหมายถึงความรักที่ไม่มีทางเป็นไปได้ คมหนามคือสิ่งที่มันแทงทำให้ฉันเจ็บปวด มันดูสวยงามแต่ก็ดูน่าเศร้าไปพร้อมๆกัน หลายครั้งที่ยูลขบกัดมันฉันจะรู้สึกสุขสมอย่างน่าประหลาด

แต่ความสุขสมของฉันก็ดำรงอยู่หลังจากนั้นได้เพียงไม่นาน เมื่อชวยอนดูเหมือนจะรู้เรื่องของฉันกับยูลเข้าในที่สุด

แน่ละว่าฉันรู้ว่าชวยอนก็รักยูล ใครๆก็รู้
ปัญหาของยูลกับชวยอนมี แต่แค่ทั้งสองคนไม่เคยเปิดเผยให้กันและกันรับรู้ก็แค่นั้น ไม่ช้าไม่นานฉันรู้ว่าวันนี้ต้องมาถึง

วันที่ยูลยอมรับตัวเองเพื่อที่จะได้ชวยอนมา

และฉันก็เป็นคนที่ถูกทิ้ง

ฉันเจ็บปวด แต่ไม่ได้ยื้อเพราะรู้ว่าไม่มีประโยชน์อีกแล้ว ฉันปล่อยมือลงจากคมหนามที่เคยกำไว้แน่น และมันก็ทิ้งบาดแผลเหวอะหวะไว้ให้ ยูลแสดงออกชัดเจนว่าไม่ต้องการฉันแล้วจากคำพูดที่ขอลกลับไปเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม ความหวังลมๆแล้งๆของฉันมันเป็นเพียงแค่นั้น ถึงแม้ว่ายูบจะอยู่กับฉันก็ใช่ว่ายูลจะรักฉัน

สิ่งที่น่าตกใจก็คือสองวันหลังจากที่กลับไปเป็นสถานะเพื่อนเหมือนเดิม ฉันยังทำใจไม่ได้จึงไปหายูลอีกครั้ง

ฉันได้รู้ว่ายูลเข้าโรงพยาบาล แม้จะไม่มีใครบอก ทุกคนก็รู้ได้ว่ายูลทำร้ายตัวเอง ฉันไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้เป็นแบบนี้และก็ไม่รู้ทางรู้ แต่หลังจากนั้น ฉันก็ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของยูลกับชวยอน เป็นภาพที่ฉันไม่นึกอยากเห็น ตอกย้ำว่าฉันหมดสิ้นในตัวยูลอย่างสมบูรณ์แล้ว

ฉันหาทางที่จะลืมความเจ็บปวด หลีกหนีที่จะเจอกับยูล ไม่อยากให้รับรู้ถึงสภาพของคนที่ตัวยูลเป็นคนทำให้เป็น เราเจอกันแค่ตอนเล่นที่ร้าน หลังจากนั้นฉันก็หลบหน้า หลบมาอยู่กับแผลของตัวเองคนเดียว ดูน่าสมเพชแต่ก็โทษใครไม่ได้ ฉันดูนิ่งเฉยขณะที่ภายในดูอ่อนไหวจนแทบไม่อยากรับรู้ความเป็นไปของอะไรทั้งสิ้น แม้แต่มีของฉันก็หลบหน้า ฉันหลบมาอยู่อีกโลกเท่าที่หลีกหนีออกมาให้ไกลที่สุด

“สองเม็ด ฎให้มึงได้แค่นี้ ถ้ามียองรู้เข้าเอาฎตายแน่”

ฉันมาหาเพื่อนเก่าเพื่อสิ่งที่ต้องการ จะเท่าไรก็ได้ในตอนนี ขอให้หนีจากความเจ็บปวดนี้ได้

“ขอบใจ” ฉันจากมาพร้อมสิ่งของที่ต้องการ

หลายคืนติดต่อกัน ฉันแค่ไปเล่นไปสอนแต่ไม่ได้กลับบ้าน ฉันตัดขาดการติดต่อกับทุกคน ไม่ว่าใครพยายามรั้งฉันก็ไม่ฟัง ฉันเลือกที่จะเที่ยวในที่ที่แปลกไปในเวลาอันออกเหินจากนั้น ฉันไปนอนกับคนอื่นที่ไม่รู้จัก อยู่ในโลกจินตนาการโดยใช้ยาเพื่อคลายความเศร้า ช่วงเวลานั้นฉันลืมก็จริงแต่มันไม่สามารถช่วยฉันได้ตลอดไป พอกลับพื้นคืนสติ ฉันก็ซึมเศร้าเหมือนอย่างเดิม ทำให้ฉันต้องย้อนกลับไปพึ่งมันอยู่เรื่อยๆ

ฉันกำลังดำดิ่งไปสู่สิ่งที่มีดมนเข้าทุกทีๆ

หากไม่มีคนจุดฉันขึ้นมา

ฉันเปลี่ยนที่เที่ยวไปเรื่อย เจอคนหลากหลายแต่ก็ไม่ได้คิดว่าวันหนึ่งจะได้เจอกับคนนั้น...

“จียอน”

ฉันได้ยินเสียงเรียกแต่ก็ไม่ได้สนใจยังคงนั่งเฝ้าอยู่กับใครสักคนที่ไม่ได้รู้จัก แต่แล้วฉันก็ต้องสะดุ้งเมื่อถูกดึงออกมาจากอ้อมกอด

ในแสงไฟหลากสีฉันเห็นอินจอนที่กำลังมองฉันอย่างสงสัยปนโมโห อินจอนดึงฉันออกมา พอรู้สึกตัวฉันก็ชัดเจน ฉันอยากจะอยู่ในนั้น ไม่อยากไปไหน ไม่อยากกลับบ้าน...

“ปล่อย...”

“ทำไมถึงมาคนเดียว มียองไปไหน”

“อย่ายุ่งนะ!”

“ก็ไม่ต้องยุ่ง แต่ดูสภาพแล้วคงปล่อยไว้ไม่ได้”

“ไม่อยากยุ่งก็ไม่ต้องยุ่งสิ”

“คุยกันไม่รู้เรื่องแล้ว มาเหอะ เดี่ยวพาไปส่งบ้าน”

“ไม่! ไม่อยากกลับ”

“งั้นไปนอนกับกู”

“ก็ไปสิ”

“มึงไม่มีสติแล้วจริงๆด้วย จี”

อินจองพูดก่อนจะพาฉันขึ้นรถ ฉันมองข้างทางที่เต็มไปด้วยแสงไฟด้วยความรู้สึกหดหู่ ยูลเข้ามาในความคิด เป็นช่วงๆ แม้จะไม่ได้อยากคิดถึง ไม่อยากจะอยู่นิ่งๆให้เป็นแบบนี้เลยจริงๆ

ฉันหันไปมองอินจอง พยายามเบี่ยงเบนความสนใจของตนเอง ไม่นานอินจองก็หันกลับมาสบสายตาค้นแล้ว หันกลับไป ฉันนั่งจ้องเสียวหน้าอินจองตลอดทางจนสติของตนเองล้นหายไป...

ฉันรู้สึกตัวอีกที ตัวเองก็อยู่บนเตียงในห้องห้องหนึ่ง ในห้องมีคนแทบมองอะไรไม่เห็น ฉันหันไปมองข้างๆ เห็นเงาคนที่นอนหันหลังให้ฉันอยู่

“ยูล”

ฉันเรียก กระเียบเข้าไปกอดแผ่นหลังนั้นแล้วร้องไห้เมื่อคิดว่าเป็นคนที่ฉันคิดถึง ทำไมมันถึงทรمانแบบนี้ ฉันยิ่งร้องไห้หนักเมื่ออีกฝ่ายหันมากอดฉัน นี่คงเป็นความฝัน ยูลไม่มีทางกอดฉันแบบนี้ ไม่เคยกอดฉันแบบนี้... แม้เป็นความฝันแต่ฉันก็อดแน่นขึ้น สัมผัสสลับโยนทำให้ฉันผ่อนคลายลงไม่เหมือนกับคืนก่อนๆที่ผ่านมา มันทำให้ฉันมีความสุขกับการหลอกตัวเองอีกครั้ง

ฉันตื่นขึ้นมาเจอกับแสงวันใหม่โดยไม่รู้ว่าเป็นเวลาไหนแล้ว ฉันปวดตาแต่ก็หืมมรอบๆห้อง ได้ยินเสียงน้ำจากห้องน้ำก็ได้แต่คิดสงสัยว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ฉันไม่มีความทรงจำใดๆเมื่อคืนแทบทั้งสิ้น ฉันปวดหัว คิดว่าคงจะเป็น

ห้องของใครสักคนเมื่อคืนก่อนๆ

“อาบน้ำไหม”

ฉันหันไปตามเสียงและเห็นว่าคนคนนั้นคืออินจอน ฉันขมวดคิ้วสงสัย

“จำไม่ได้หรอก” อินจอนถาม

ฉันส่ายหน้าพลาบแก้มลงเช็คสภาพตัวเอง ไม่รู้ทำไมมันถึงสำคัญถ้าจะพลาดพลั้งกับคนนี้

“ไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นหรอกน่า ไปอาบน้ำสิเดี๋ยวเขาชุดให้” อินจอนไล่ฉันอีกครั้งและแน็กทำตาม

ฉันยังคงปวดหัวตกค้างจากเมื่อคืน พอได้อาบน้ำแล้วรู้สึกดีขึ้นมานิดหน่อย

“มากินข้าวกัน” อินจอนชวนพอเห็นฉันเดินออกมา

ฉันทำอะไรไม่ถูกจึงได้แต่ทำตามที่อินจอนบอก ยังคงคิดอะไรไม่ออกเหมือนสมองไม่ทำงาน

“ยังไม่หิว” ฉันบอกเมื่ออินจอนยื่นชามโจ๊กมาตรงหน้า

“ตามใจ” ไม่มีการกระชั้นชิดอย่างที่ฉันคิด ฉันนั่งเฉยๆ ดูอินจอนกินข้างของตัวเอง

“ไม่ใช่บ้านมึงหิ” ฉันชวนคุย

“กูย้ายออกมาอยู่คอนโดคนเดียว”

ฉันพยักหน้ารับรู้เมื่ออินจอนบอก หยิบช้อนเขี่ยโจ๊กในชามเล่น

“ไม่กินก็อย่าเล่น” อินจอนว่าฉันแบบนั้น ฉันเลยตักโจ๊กเข้าปากอย่างประชิดประชัน แล้ว ก็กินต่อไปเรื่อยๆ เหมือนเกิดหิวขึ้นมา

“โดนทิ้งเหรอ”

เป็นคำถามที่ทิ่มแทงใจดีเหลือเกิน

ฉันไม่รู้จะทำไม่อื่นจนถึงรู้ ไม่รู้ว่าเมื่อคืนผลอพุดอะไรไป...

“อืม...” ฉันมองหน้าอึ้งจนงอแล้วตอบ ไม่จำเป็นต้องปิดบังอะไร ดูจากสภาพฉันก็ไม่น่าเศร้ายาก

“ดอกกุหลาบสีน้ำเงินอะหรอ”

“อืม...”

ฉันเห็นอึ้งจนอึ้งมึน นั่นทำให้ฉันนึกหงุดหงิดเลยไม่มีบทสนทนาอะไรต่อจากนั้น พอกินเสร็จก็รีบรื้ออึ้งจนก็บอกว่าจะไปส่งบ้าน ฉันเงิบไม่ยอมมลุก ยังไม่ยอมออกไป ยังไม่ยอมเจอเมียของ ยังไม่ยอมเจอญาติ ไม่ยอมจะอยู่ในที่เดิมๆ ให้ต้องคิดถึง

“ยังไม่อยากกลับหรอ...ฉันไปอยู่ที่ร้านด้วยกันมะ” อึ้งจนชวนเมื่อเห็นฉันเงิบ ฉันพยักหน้าแล้วตอบรับคำชวน

อึ้งจนพาฉันมาที่ร้านที่ฉันเคยมาแล้วครั้งหนึ่ง อึ้งจนเล่าให้ฉันฟังว่าเป็นร้านของพี่ชายแต่ตอนนั้นมาดูแลให้บ่อยๆ เพราะลูกของพี่ชายเพิ่งจะคลอด ตอนนี้อึ้งจนแคว้นงานมาทำเป็นงานออกแบบตกแต่งภายในตามสาขาที่เรียนจบมาแต่ยังไม่สนใจคิดที่จะทำงานประจำ อึ้งจนยังพอใจกับอิสระและขณะที่รับงานของที่ต่างๆ ก็ดูการทำงานของแต่ละที่ไปในตัว

ช่วงสายๆ ยังไม่มีลูกค้า อึ้งจนก็นั่งทำงานไปด้วยชวนฉันคุยไปด้วยเรื่อยๆ ทำให้ฉันคิดถึงเมื่อก่อนที่เคยอยู่โรงเรียน อึ้งจนกำลังทำให้ฉันอยู่ด้วยแล้วสบายใจเหมือนกับก่อนหน้านี้ที่อึ้งจนจะบอกความรู้สึกของตัวเองกับฉัน การได้คุยกับอึ้งจนทำให้ฉันหยุดคิดเรื่องของยูลบ้างซึ่งก็เป็นเรื่องที่ดี

“อึ้งจน กูอยากสักอีก” ฉันพูดเมื่อเห็นภาพที่ต้องการ

“ไม่คิดจะลบดอกกุหลาบอันนั้นหรอ ทำให้ได้นะ”

ไม่รู้ทำไมต้องมาตอกย้ำทั้งที่เพิ่งจะเลิกคิดถึงยูลได้ ฉันหงุดหงิดไม่ตอบคำถาม

“รูปไหนล่ะ” อึ้งจนวกกลับมาเรื่องเดิมเมื่อเห็นอาการฉัน ฉันชี้รูปให้ดู

“อืม...อยากให้มันมีสีมัย เดียวออกแบบให้” รูปที่ฉันอยากสักเป็นรูปดาวที่มีลวดลายคล้ายเปลวไฟ ฉันอยากจะสักมันที่ท้ายทอย

ฉันจึงออกแบบให้ฉันและสักเพิ่มในวันนั้น หลังจากสักครั้งแรกฉันก็รู้สึกชอบกับสิ่งที่อยู่บนร่างกาย แม้ว่ามันจะเป็นที่ระลึกกับสิ่งที่เจ็บปวดฉันก็ยังคงชอบมัน ฉันไม่ได้อยากลบล้างสิ่งที่เกิดขึ้น

เพราะยูลก็ยังคงเป็นสิ่งสวยงามสำหรับฉัน...

ฉันไม่มีโอกาสได้กลับไปทำตัวเหลวไหลอีกตั้งแต่เจอกับอินจง เพราะอินจงไม่ปล่อยให้ฉันทำแบบนั้น จะว่าน่ารักากฎก็ใช่ อินจงชวนฉันไปเที่ยวเพราะรู้ว่าฉันอยากเที่ยว ฉันก็ไม่ได้ปฏิเสธ ไปไหนๆก็ไม่ต้องกังวลว่าจะตื่นมาอยู่ในที่ที่ไม่รู้จัก แต่ก็มิชอบเสียอยู่ตรงที่อินจงไม่ปล่อยให้ฉันออกนอกกลุ่มนอกทาง ฉันทำได้แค่ดื่มแอลกอฮอล์แต่ไม่ได้ใช้ตัวช่วยอย่างอื่น อินจงโยนยาครึ่งเม็ดที่ฉันเก็บไว้ทิ้งชักโครกเมื่อเห็น แต่ตอนนั้นจะโกรธจนต้องเอ่ยปากคำแต่ไม่นานก็ลืม

ฉันถูกอินจงดึงดูความสนใจไปแทบตลอดเวลาโดยไม่รู้ตัว... ไม่มีโอกาสคิดถึงยูลเพราะสิ่งที่อินจงสรรหามาให้ฉัน เวลาที่ฉันเจียบอินจงจะเข้ามาพูดกวนให้ฉันอารมณ์เสียบ้างหรือชวนทำนู่นทำนี่ไม่ได้หยุด แม้แต่ยามฉันเล่นกีตาร์และจมดิ่งไปกับความรู้สึกคิดถึงยูล อินจงก็รู้

เวลาผ่านไป...ฉันก็ไม่ได้เจ็บเจียนตายอีกแล้วเวลาที่เจอยูล ฉันยังคงเจ็บ แต่ไม่เท่าเก่า ฉันยังรักแต่ก็จิตใจที่เห็นยูลได้อยู่กับชุยอน...คนที่ยูลรัก...และมีความสุข

อินจงเป็นเหมือนหลุมหลบภัยสำหรับฉันเวลาที่เกิดความรู้สึกเหงา ฉันไม่รู้ว่าความรู้สึกที่อินจงเคยมีให้ยังคงเหมือนเดิมหรือเปล่า เพราะอินจงไม่ได้แสดงออก

ฉันไม่ได้บอกมียองหรือใครเวลาที่หายออกไปจากบ้านมาอยู่กับอินจง ฉันรักษาอาณาเขตกันโลกทั้งสองเอาไว้เพื่อมีพื้นที่ให้หลิกันนี้ และความรู้สึกหลิกันนี้ก็ค่อยๆ กลบกลายเป็นความเคยชินที่ละน้อย...

จนวันหนึ่งฉันก็รู้สึกตัว ความรู้สึกบางอย่างเวลาที่เจออินจง ทำให้ต้องถอยกลับมาในทันที..

ฉันบอกไม่ถูกว่าทำไม ไม่รู้ว่ากลัวอะไรด้วยซ้ำไป มันเหมือนกลไกป้องกันความรู้สึกอะไรสักอย่าง อยู่ดีๆฉันก็ไม่ได้กลับไปหาอินจงอีก

ฉันนี่

แต่แล้วก็เจออื่นจองอีกครั้งในโลกของฉัน

โดยไม่ทันตั้งตัว อื่นจองมาที่ร้านฟ้างที่ฉันเคยบอกเอาไว้ อื่นจองเดินเข้ามาหาฉัน ทักทายกับมียอง และจ้องมองอยู่โดยที่ไม่รู้ว่าภายใต้รอยยิ้มอันตรายนั้นคิดอะไรอยู่ ฉันเห็นยูลมองตอบแต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก

“หายไปไหนหลายวัน” อื่นจองกระซิบเมื่อเรายืนอยู่ข้างกัน

“ไม่ว่าง”

“โกหก” อื่นจองว่า

“แค่ไม่อยากกวนมึงแล้ว” ฉันแก้ตัว เพราะแม้แต่ความรู้สึกของตัวเองยังไม่เข้าใจว่าทำไมต้องทำแบบนั้น ไม่แปลกใจเลยว่าอื่นจองก็ต้องสงสัย

“อืม.. ช่วงเถอะ เดียวกูมาหาเองก็แล้วกัน” อื่นจองพูด แล้วก็ยิ้มให้ เป็นรอยยิ้มของการตัดสินใจอะไรบางอย่าง

จากวันนั้น แม้ฉันอยากจะหนีจากอื่นจอง ก็ดูเหมือนว่าจะไม่พ้นเสียแล้ว...

ฉันรู้สึกเย็นจากลมที่ปะทะใบหน้า

อื่นจองขับรถข้าๆ ฉันเปิดกระจกรับลมอย่างที่ชอบทำ อื่นจองคงจะพาฉันไปที่คอนโดตัวเอง ฉันมองทางแล้วก็ได้แต่คิด ฉันปล่อยตัวเองตามสบายมองเหม่อในความมืด มันกลายเป็นเรื่องปกติไปซะแล้วที่ฉันจะไปนอนกับอื่นจอง บ้างในวันที่อื่นจองไปร้าน อื่นจองทำตัวเป็นปกติเวลาอยู่กับฉัน ฉันก็เลยต้องทำตัวให้ปกติเพราะไม่มีเหตุผลอะไรให้ปฏิเสธ

สิ่งที่ไม่ปกติอย่างเดียวคือความรู้สึกของตัวเอง บางทีฉันก็หงุดหงิดกับความคิดของตัวเองที่คอยเฝ้าจับตาคำพูดและแววตาของอื่นจองว่าจะเป็นเหมือนตอนนั้นบ้างไหมแต่ก็ไม่มีวีแววใดๆ ฉันเดาไม่ออกเลยว่าตอนนี้อื่นจองรู้สึกแบบไหนได้แต่ตีความจากการกระทำที่ดูจะเป็นไปในทำนองนั้น

อื่นจงไปหาฉันบ่อยๆ พาไปกินข้าว ไปหาที่ห้องซ้อมเวลาว่างๆแทบทุกวัน หรืออย่างวันนี้ก็พามาอนด้วยบ้าง ฉันสับสนแต่ก็ไม่ได้เอ่ยปากถาม หากเราพูดคุยก็จะเหมือนแค่เพื่อน แต่การกระทำทุกอย่างของอื่นจงทำให้ฉันปวดหัว

ปวดหัวทั้งกับอื่นจงและกับความรู้สึกของตัวเอง

ภายในใจฉันกำลังขัดแย้งกัน

ฉันอยากคิดจะถอยห่างแต่เมื่ออื่นจงก้าวเข้ามาหาทีไรก็ใจดีใจ ฉันไม่รู้เลยว่ามันเป็นความรู้สึกแบบไหน แบบที่เคยรู้สึกกับยูลก็ไม่ใช่...

แต่ที่แน่ๆมันมีความหวานไหวรวมอยู่ด้วย

“ถึงแล้ว ไม่ลงหรอก” ฉันรู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียง ก้าวลงจากรถและเดินตามอื่นจงขึ้นไปบนห้องเงียบๆ

“เป็นอะไรี่เปล่า” ฉันส่ายหัว บอกสิ่งที่ไม่เข้าใจกับอื่นจงไม่ได้

“ขออาบน้ำก่อนนะ”

อื่นจงพยักหน้าเมื่อฉันขอ ฉันเดินเข้าห้องน้ำอย่างเคยชิน ใช้เวลาอาบน้ำสักพักพอออกมาก็เห็นอื่นจงนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะ ฉันนั่งลงกับพื้นตรงโต๊ะญี่ปุ่นตัวใหญ่หน้าทีวีตรงข้ามอื่นจง อื่นจงเงยหน้ามองฉัน ยิ้มให้ แล้วก้มหน้าทำงานเหมือนเดิม ฉันทำสองแขนลงกับโต๊ะ มองอื่นจงทำงานไปเรื่อยๆ ไม่ได้อยากรบกวน อยากนั่งเป็นเพื่อน ยังไม่อยากนอน

ฉันเกิดความสงสัย หากว่ามันเป็นงานที่ต้องเร่งส่ง อื่นจงจะไปหาฉันที่ร้านทำไม อีกครั้งที่ฉันคิดแต่ก็ไม่ได้ถาม เริ่มจะสับสนกับตัวเองมากขึ้นทุกที

ฉันอดเอาเวลาที่อยู่กับอื่นจงไปเปรียบเทียบกับยูลไม่ได้ ความรู้สึกกับยูลมันรุนแรงเกินต้านทาน ไม่ได้คิดหน้าคิดหลังฉันก็หลงรักยูลเข้าแล้วและกับยูลไม่ได้ เวลาที่อยู่กับยูลฉันแทบไม่ได้เป็นตัวของตัวเองอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ ฉันมักเรียกร้องความสนใจ ยอมทุกอย่างแม้จะไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการ

กับอื่นจง ฉันแสดงความเป็นตัวของตัวเองออกมาอย่างไม่เคยเป็นกับใคร ไม่อยากได้กับบอกว่าไม่อยากได้ ไม่ให้เอ่ยปากว่า แสดงออกทุกอย่างโดยไม่ได้เก็บไว้

ฉันถอนหายใจเมื่อไม่อาจหาคำตอบได้ มันคลุมเครือไปหมดทั้งความรู้สึกของฉันและการกระทำของอินจอง

“ไปนอนก่อนนะ” ฉันลุกขึ้น บอกอินจอง

อินจองเงยหน้าขึ้น มองฉัน ขมวดคิ้วแต่ก็ไม่ได้ถามอะไร

ฉันเข้านอนแต่ก็ยังไม่หลับ คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยเป็นชั่วโมงๆ ฉันได้ยินเสียงอินจองเข้าไปอาบน้ำ ได้ยินเสียงตอนอินจองเดินออกไปข้างนอกคงจะไปทำงานต่อสักพักใหญ่ๆ ถึงกลับเข้ามา ฉันนอนหันหลังให้อินจองแต่ก็รับรู้ถึงน้ำหนักตัวที่ค่อยๆ ยวบลงบนเตียงและนิ่งไป

ขณะที่ฉันพยายามบอกตัวเองให้หลับ อินจองก็ขยับตัวอีกครั้ง ฉันตกใจเมื่ออินจองขยับมาใกล้ค่อยๆ วาดแขนทอดยาวฉันแล้วแนบตัวเข้าชิดแผ่นหลัง ฉันได้ยินเสียงหัวใจของอินจอง

ที่บางที มันอาจจะเต้นแรงพอๆ กับฉัน

ฉันนอนนิ่งๆ ไม่อยากให้อินจองรู้ว่าฉันยังไม่หลับ กอดของอินจองทำให้ฉันอบอุ่นจนร้อน ฉันรู้สึกหวิวไว้อย่างน่าอาย

ทั้งที่กับเพื่อน ฉันไม่ควรจะรู้สึกอย่างนี้

ปวดหัว ไม่อยากจะทำอะไร ไม่อยากจะทำอะไร

คำตอบที่ตอนนั้นฉันเห็นอยู่ตรงหน้า ฉันไม่รู้เลยว่าควรจะทำอย่างไรกับมัน

หลังจากคืนนั้น ฉันกลับบ้านไปก็แปลกใจที่เห็นยูลอยู่ที่บ้านของตัวเอง มียองบอกฉันถึงปัญหาที่บ้านของยูล เวลานั้นฉันทำอะไรไม่ได้เลยที่เห็นยูลเจ็บปวด ยูลเหมือนคนที่จิตใจแหลกสลาย ฉันอยากจะเยียวยา แต่มันก็เป็นเรื่องยากเพราะฉันไม่ใช่คนที่สามารถทำได้ ฉันจึงได้แต่เฝ้าดูอยู่ห่างๆ ยิ่งเห็นยูลเป็นแบบนี้ฉันก็ยิ่งเข้าใจว่ายูลรักชุนอนมากแค่ไหน และฉันก็รู้ว่าความเจ็บปวดของยูลมันมากมายเกินกว่าจะมองเห็นด้วยตาเปล่า

สองสามอาทิตย์ที่ฉันได้แต่มองดูยูลทรมานอยู่แบบนั้น วันหนึ่งเมื่อชุนอนมาหา ยูลก็นั่งค่อยๆ เปลี่ยนไปจนดีขึ้น ในที่สุด ช่วงเวลาระหว่างนั้น ฉันแทบไม่ได้ไปค้างกับอินจองเท่าไร แต่อินจองก็มาหาฉันที่ห้องซ้อมบ่อยๆ ฉันแปลกใจที่เห็นยูลค่อนข้างสนิทกับอินจองแม้เวลาจะผ่านไปเพียงแค่นี้ไม่นาน ทั้งสองสนิทกันจนถึงขนาดเสนอห้องพักที่ร้านให้ใน

ราคาพิเศษ

ฉันรู้สึกแปลกๆที่เห็นแบบนั้น เป็นภาพเปรียบเทียบชัดเจนในความคิด ตอนนี้อะเวลาที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันสายตาค้นกลับไม่อยู่แต่ที่มูลเหมือนเดิม หากเป็นเมื่อก่อนฉันคงไม่คิดว่าจะเปลี่ยนแปลงความรู้สึกไปอยู่ได้

แต่ตอนนี้ฉันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว...

ฉันยอมรับแต่ก็เก็บความรู้สึกไว้คนเดียว ระหว่างฉันกับอินจองก็ยังเป็นเหมือนเดิม ฉันไปค้างกับอินจอง อินจองก็มาหาฉัน ซึ่งบางทีก็ดูบอยเกินไปจนคนอื่นคิดกันไปเองแต่ฉันก็ไม่ได้อธิบายอะไร

ฉันปล่อยให้ความหวั่นไหวไปไกลจนไม่ได้เรียกว่าหวั่นไหวอีกต่อไปแล้ว แต่ฉันก็ยังไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเอง ยังไม่อยากหวังกับอินจองจนเกินไป

“ทำไมวันนี้ดื่มเยอะ ไหวไหมเนี่ย”

อินจองพูดระหว่างพุงฉันขึ้นห้อง พอเปิดห้องเข้าไป อินจองก็พาฉันไปที่เตียง ฉันก็ลงไปอีกทางแล้วกลับมาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น รู้สึกได้ว่าอินจองถอดถุงเท้าของฉันออกก่อนจะหาผ้ามาเช็ดหน้าฉัน พอเสร็จเรียบร้อยอินจองก็ไปอาบน้ำ

ตอนที่อินจองขึ้นมานอนบนเตียงก็พยายามเข้ามาอดฉันแบบวันนั้นและอีกหลายวันแต่ฉันก็สร้างทำเป็นไม่รู้เรื่องอยู่ตลอดเวลา วันนี้ฉันตามความรู้สึกของตัวเองโดยการหันไปกอดตอบ ค่อยๆขยับเข้าหา แต่อินจองก็หยุดฉันเอาไว้ก่อนที่ปากเราจะสัมผัสกัน

“มึงเมา...อย่างเลย...”

“ไม่ได้เมา”

“เมา...”

“ไม่ได้เมาจริงๆ”

“คนเมาที่ไหนเขาก็พูดกันแบบนี้” อีนจงบอกแล้วลูบผมของฉันทเบาๆ

ฉันทับเข้ากอดอีนจง พุดอะไรไม่ออก ฉันทคิดว่าคงถึงเวลาที่จะต้องบอก แต่คงไม่ใช่ตอนนี้เพราะพุดไปอีนจงคงไม่เชื่อ ฉันทหลับตาไปกับอ้อมกอดของอีนจง รู้สึกอบอุ่นยามเมื่ออีนจงกอดตอบ

ฉันทคิดว่าหากครั้งนี้นั้นเป็นรักที่เป็นของฉันท...มันก็คงจะดี...

หลังจากวันนั้นทั้งฉันทและอีนจงก็ยุ่งจนแทบไม่ได้เจอกัน ฉันทยังไม่มีโอกาสได้พุดอย่างใจหวัง ผ่านไปเกือบอาทิตย์ฉันทได้เจออีนจงอีกครั้ง

ฉันทเห็นรถอีนจงที่จอดอยู่ที่ลานจอดรถตอนที่ฉันทมาถึง ฉันทเข้ามาในร้านแต่ก็ยังไม่เห็นอีนจงจึงเดินออกมาหาที่รถเพราะคิดว่าอาจจะยังไม่ลงมา

เมื่อไปถึงฉันทก็เห็นอีนจงอย่างทีคิดไว้...แต่อีนจงไม่ได้อยู่คนเดียว มีผู้หญิงนั่งอยู่ตรงที่นั่งประจำที่ฉันทนั่ง ฉันทยืนมองอยู่แบบนั้นโดยที่ทั้งสองคนไม่รู้ตัว ฉันทกระทั่งผู้หญิงคนนั้นป็นเข้ามาที่นั่งคร่อมตักอีนจงกอดจูบกันพัวพัน นัวเนีย

ฉันทัวชา รู้สึกเหมือนโดนทำร้ายที่หัวใจอย่างจังจนไม่รู้สึกลีบปวด

“จียอน! ทำไร มาเตรียมตัวเร็ว จะขึ้นแล้ว” เสียงมิยองตะโกนเรียก มันกัฟพอที่จะทำให้อีนจงได้ยินเพราะตรงนี้เป็นแค่ลานจอดรถเงียบๆ

ฉันทหันหลังทันทีที่สบตากับอีนจง ไม่สนใจอะไรอีกแล้ว ฉันทเข้ามาในร้านเพื่อรอเวลาเล่น แม้อีนจงจะพยายามเรียกแต่ฉันทก็ไม่สนใจ ภาพๆนั้นมันติดตาฉันทจนฉันทไม่รู้จะทำยังไงเพื่อจะลบมันออกไปได้

ฉันทรู้แล้วว่าสิ่งที่ฉันทกลัวคืออะไร ฉันทลืมไปว่าฉันทเห็นภาพแบบนี้มาบ่อยแค่ไหน ฉันทเห็นอีนจงกับบรรดาแฟนเก่าของเขา แล้วก็เห็นเวลาที่ทิ้งๆว้างๆไม่ไยดี มันทำให้ฉันทปกป้องตัวเองด้วยการต่อต้านเพราะฉันทกลัวที่จะรู้สึกอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้

ไม่ทันแล้ว...

ความรู้สึกฉันบอกแบบนี้ ฉันปลดปล่อยความรู้สึกทุกอย่างออกมาทางเสียงเพลงจนฟังดูดูดันร้อนแรง ฉันเห็นว่าอื่นจ่อมองอยู่แต่ก็พยายามจะไม่สนใจ เป็นช่วงเวลาที่ฉันได้เล่นดนตรีแต่ฉันก็ไม่สามารถช่วยฉันเอาไว้ได้เลย ฉันลงมาข้างล่างทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแต่ก็เหมือนคนอื่นจะรับรู้ได้ ฉันรู้สึกทั้งอึดอัด ทั้งโมโหตัวเอง ทั้งเสียใจจนไม่อยากเผชิญหน้า และฉันก็เลือกที่จะเดินหนี ฉันเดินออกมาเมื่อไม่สามารถเก็บอารมณ์ไว้ได้อีก

“จียอน” ฉันได้ยินแต่ไม่หันไป เดินให้เร็วขึ้นทั้งที่ไม่รู้ว่าจะไปไหน อื่นจองเรียกฉันอยู่หลายครั้ง พอเห็นว่าไม่มีประโยชน์จึงได้แต่เดินตาม

“โกรธเรื่องผู้หญิงคนนั้นหรือ”

“เขาไม่ได้เป็นอะไรกับคุณนะ คุณแค่เล่นด้วยนิดหน่อย”

“จียอน... มึงกำลังทำเหมือนหึงกู...”

“หันมาหน่อยได้ไหม”

ฉันปล่อยให้อื่นจองพูดอยู่ฝ่ายเดียว จนเสียงเงียบหายไป ฉันหันหลังไปก็ไม่มีใครอยู่อีกแล้ว ฉันรู้สึกเหมือนเป็นแฟนเก่าที่โดนอื่นจองทิ้งยังโง่งอย่างนั้น มันเป็นภาพที่ฉันเคยเห็นในอดีตเมื่อนานมาแล้ว

ฉันเห็นคนคนนั้นร้องไห้...

ตัวฉันเองตอนนี้ก็ร้องไห้...

ฉันแทบไม่ทันตั้งตัวเลยตอนที่โดนจุดขึ้นรถ น้ำตาของฉันยังไหลไม่หยุด หดแรงชัดขึ้น จนกระทั่งถึงคอนโด แล้วฉันจึงยอมหันไปมองอื่นจอง อื่นจองสบตาฉันอย่างขอร้องแล้วพูดออกมาเบาๆ

“ขึ้นไปคุยกันข้างบนนะ”

ฉันไม่ได้ตอบ อยากปฏิเสธ แต่อีกใจก็อยากอยู่กับอื่นจอง ดูเหมือนว่าจะถอยไม่กลับแล้วจริงๆ

พอประตูห้องปิดลงอื่นจองก็ดึงแขนฉันให้นั่งลงกับโซฟา

“ร้องไห้ทำไม” อื่นจองเช็ดน้ำตาให้ ดูเหมือนฉันจะเป็นพวกอ่อนแอที่คนอื่นให้คนอื่นมาเช็ดน้ำให้อีกแล้ว ฉันไม่ยอมอ่อนแอแบบนี้เลย ฉันคิดโทษพวกเขาที่ทำให้ฉันเสียใจ

“มึงไม่พูด กูก็ไม่รู้”

“กูก็ไม่รู้เหมือนกัน” ฉันทบอ

“งั้นบอกมา มึงโกรธที่เห็นกูอยู่กับผู้หญิงคนนั้นในรีเพล่า”

“.....” ฉันทงีบ เป็นคำตอบว่าใช่เพราะไม่ได้ปฏิเสธ ฉันได้ยินเสียงอื่นจกถอนหายใจ

“จียอน มึงคิดอะไรอยู่ กูสับสนไปหมดแล้ว”

ฉันมองหน้าอื่นจกอย่างสงสัย อื่นจกจะสับสนอะไร ฉันลืที่กำลังสับสน

“กูก็อยากรู้ว่ามึงคิดยังไงกับกูเหมือนกัน” ฉันทถามกลับ

“อยากรู้จริงๆหรอ ถ้ากูพูดไปแล้วเป็นคำตอบที่มึงไม่ยักฟังกูจะไม่ปล่อยให้มึงหนีไปอีกแล้วนะ”

“บอกมาสิ”

ฉันพูดได้แค่นั้น อื่นจกก็ไม่ปล่อยให้ฉันพูดต่อ แต่กลับดึงฉันเข้าจูบ เป็นจูบที่ไม่ได้รุนแรงแต่เร่าร้อน ฉันตอบสนองล้นที่ส่งเข้ามาอย่างร้อนแรง สัมผัสทุกสิ่งอย่าง

ฉันตัดสินใจได้ในนาที่นั้นว่าฉันจะไม่ถอยหลังกลับ

อื่นจกค่อยๆผ่อนแรงจูบก่อนจะผละออกมาสบตาฉัน

“อยากรู้แบบนี้มานานแล้ว” อื่นจกบอกแล้วก็จูบฉันเบาๆอีกครั้ง เป็นการกระทำที่อ่อนโยนอย่างที่ฉันไม่เคยได้รับ มันทำให้ฉันรู้สึกสำคัญ

“เรารักจียอนนะ”

หัวใจฉันเต้นแรงเมื่อได้ยินคำที่ออกมาจากปากอื่นจก

อินจงยืมให้ฉัน ดึงฉันเข้าไปจูบและคราวนี้ดูเหมือนว่ามันจะไม่หยุดง่าย จากจูบเราก็ตอดเสื้อผ้าของกันและกัน อินจงดูเร่งรีบไม่ทันใจกับทุกสิ่งที่อยู่บนตัวฉันจนฉันต้องช่วยปลดเบาะเสื้อของตัวเอง

อินจงไม่ปล่อยให้เราผละจากกันนานนัก กดจูบทุกๆที่บนร่างกายจนร้อนวูบวาบ ฉันรู้สึกทรมานอย่างบอกไม่ถูก

อินจงกอดฉัน จูบฉัน สบตาฉัน เรียกชื่อฉัน
บอกรักฉัน...

แสดงความรักทุกอย่างที่ฉันต้องการโดยไม่มีคำร้องขอ

“รัก..”

ฉันบอกออกมาในช่วงเวลาที่ใกล้ถึงจุด หากว่าอินจงอยากได้ยินความรู้สึกของฉัน ฉันก็อยากให้คำนี้ทำให้อินจงมีความสุขที่สุด

“ไม่อยากจะเชื่อเลย” อินจงทำสีหน้าราวกับไม่เชื่อเมื่อฉันพูดคำนั้น

“ไม่เชื่อเหวอ”

“ไม่ใช่ แค่ว่าคิดว่าจะได้ยินคำนี้”

“กูก็ไม่อยากพูดหรอก ไม่อยากรักมึงด้วยซ้ำ”

ฉันพูดความจริง อินจงดูตกใจจนทำหน้าเครียด

“อย่าพูดแบบนี้สิ”

“แค่กูเห็นมึงกับคนอื่นกูก็จะเป็นจะตายแล้ว กูเจ็บจริงๆนะ”

“ขอโทษ”

“มึงมันเจ้าชู้” ฉันว่า พออินจงได้ยินแบบนี้มันก็ยิ้มออก

“หิ่งน่ารักเป็นบ้าเลย”

ฉันทำตัวไม่ถูกขึ้นมาเมื่อได้ยิน ปรับตัวไม่ทันกับอินจงบโหมดนี้ กลอกตากับคำพูดที่ไม่เคยชิน แต่แล้วเมื่อคิดอะไรได้ฉันก็นิ้มคออินจงบลงแล้วกระซิบอก

“ไปในห้องนอนกันเถอะ”

ฉันยิ้ม คราวนี้เป็นอินจงบ้างที่ปรับตัวไม่ทันกับโหมดนี้ของฉัน

หากถามฉันตอนนี้ว่ากลัวเจ็บอีกไหม ฉันก็ยังคงตอบว่ากลัว

แต่ก็ช่างมันเถอะ

ฉันเป็นคนประเภทใช้อารมณ์นำทาง ไม่ได้ใช้เหตุผล

คิดว่าความรักมันสวยงามในตัวของมันไม่ว่าจะเป็นในแง่ไหน เจ็บปวดมันคงเป็นเรื่องธรรมดาเมื่อเจอรักที่ไม่ใช่ของเรา

ความสุขจากความรักของเราต่างหากที่ฉันคิดว่ามันพิเศษ

ฉันรู้จักต่อเมื่อรักหล่อน

อินจงบ...

คนที่เป็ความรักของฉัน

Special Part 2

[Sooyeon's POV]

Lost Stars

ลอส สตาร์ ของเคียว่า ไนท์ลีย์

ฉันได้ฟังครั้งแรกตอนอายุสิบเอ็ด ฉันไม่รู้ความหมาย แต่เวลาที่ฟังเพลงนี้ทุกครั้งฉันจะต้องนึกถึงฟิยูล หรือ บางทีก็มองไปที่ฟิยูลหากว่าอยู่ในระยะสายตา

เพลงทำนองเศร้า ๆ กับเสียงร้องหวาน ๆ ที่ดูล่องลอย ฟังแล้วเหมือนกับฉันได้ท่องเที่ยวไปในสีกแห่งที่ดูว่างเปล่าโดดเดี่ยว สะท้อนในสิ่งที่ฟิยูลเป็นในสายตาฉันได้อย่างสมบูรณ์...ฉันชอบ...

ฉันนอนฟังเพลงนั้นจนจบจากนั้นก็กรอกลับ และเริ่มต้นฟังอีกครั้งหนึ่ง ฟิยูลเปิดเพลงทิ้งไว้แล้วลงไปข้างล่างคุยกับเพื่อนใหม่ที่เพิ่งเจอกันไม่นานนี้ ฉันซุกตัวอยู่บนเตียงของฟิยูลอย่างเหงา ๆ ไม่ไปไหน รอฟิยูลที่อีกเดี๋ยวคงกลับขึ้นมา

แต่แล้วฉันก็หลุดลุกขึ้นนั่งอย่างรอคอย มองไปที่ประตู

ฉันได้ยินเสียงคนเดินขึ้นมา...ฟิยูลกำลังขึ้นมา

พอประตูเปิด พี่ยุลก็ก้าวเข้ามาพร้อม ๆ กับเพื่อนอีกสองคน พวกเขามองฉันเป็นตาเดียวแล้วพี่ยุลก็พูดขึ้น

"ชุยอน นี่พี่จียอนกับพี่มียอง"

ฉันได้แต่ยิ้มเมื่อพี่ยุลแนะนำ เพื่อนทั้งสองของพี่ยุลก็ยิ้มให้ฉัน หลังจากนั้นพวกเขาทั้งสามคนก็นั่งคุยกันในเรื่องที่ฉันฟังไม่รู้เรื่อง ฉันอยู่นอกวงสนทนา นั่งฟังเฉย ๆ อยู่ข้าง ๆ พี่ยุล

"ว่าแล้วมึงต้องชอบจิน เจ็ตต์ เดียวคราวหน้าจะเอาอัลบั้มอื่นมาให้ฟังอีก เออยุล แล้วตกลงวันเสาร์นี้ว่างไหม พวกเรานัดซ้อมกัน ลงมาฟังได้นะ จะลองเล่นด้วยก็ได้ สนใจอะไรเดียวพวกกุสเอง"

"ก็ว่างอยู่ อยากไปเหมือนกัน"

"โอเค งั้นตกลงนะ เดียวมารับ"

พี่คนหนึ่งที่ยอมผมสีแดงคุยกับพี่ยุล ส่วนพี่อีกคนก็นั่งปรับสายกีตาร์ ตอนแรกฉันก็มองอย่างสนใจเพราะเสียงมันเพราะดี แต่พอพี่เขาเล่นเท่านั้นแหละ ฉันก็ได้แต่จ้องมองด้วยความประหลาดใจ เพลงที่เขาลเล่นฉันรู้จัก เพราะฉันเพิ่งจะเปิดมันฟังซ้ำเมื่อไม่กี่

ลอส สตาร์

มันไม่เหมือนเวลาได้ฟังจากเครื่องเล่น เป็นความรู้สึกบอกไม่ถูกทำให้ฉันอยากเล่นขึ้นมาเหมือนกันอย่างพี่เขาบ้างอย่างห้ามไม่อยู่ แค่เล่นกีตาร์เพียงอย่างเดียวก็เป็นเพลงเพลงนั้นได้อย่างน่ามหัศจรรย์ ดูง่ายตายเหลือเชื่อ พี่จียอนทั้งเล่นทั้งร้องให้ฟังดูเพราะไปอีกแบบ

ฉันเริ่มเข้าใจพี่ยุลแล้วว่าสิ่งที่พี่ยุลกำลังสนใจคืออะไร

"พี่คะ...สอนชุยอนบ้างสิ อยากเล่นเป็นบ้าง" ฉันบอกพี่เขา

"มือเล็กนิดเดียว เล่นได้เหรอ" พี่ยุลถามเพื่อน

"ได้สิ สบายมาก ตอนหนูหัดเล่นครั้งแรกเด็กกว่านี้เยอะ แต่แวก ๆ เจ็บนิ้วหน่อยนะ" เพื่อนพี่ยุลตอบแล้วหันมาบอกกับฉัน

พี่คนที่สอนฉันชื่อพี่จียอน เล่นกีตาร์มันเจ๋งนี่จริง ๆ อย่างที่พี่จียอนว่า แต่ฉันก็ไม่คิดจะเลิกเล่นง่าย ๆ ฉันพยายามเล่นเพลงลอส สตาร์แบบที่พี่จียอนเคยเล่น ฉันอยากเล่นให้ได้เพราะเป็นเพลงที่ฉันชอบ

ฉันอยากจะเล่นเพลงนี้ให้พี่ยุลฟัง

ฉันอาจจะดูหมกหมุ่นกับกีตาร์มากกว่าพี่ยุลเสียอีก ทุกคนเลยร่วมใจกันซื้อกีตาร์ให้ฉันตอนวันเกิดอายุสิบสอง ตอนที่พ่อฉันเอากีตาร์โปร่งสีขาวยกมา ฉันก็นึกภูมิใจเพราะมันเป็นสีขาวย เด่าได้เลยว่าใครเป็นคนเลือกให้ฉัน...

มือของฉันอาจจะเล็กอย่างที่พี่ยุลเคยบอก มันถึงยากมากกว่าจะเล่นออกมาเป็นเพลง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ฉันท้อหรือท้อเพียงแค่ต้องใช้เวลากับมันมากขึ้น พี่ยุลก็ดูจะสนใจและหมกหมุ่นกับมันเช่นกันจึงมักไปที่ห้องซ้อมของเพื่อนบ่อย ๆ

ตอนเย็น ๆ พี่ยุลจะมารับฉันที่โรงเรียนแล้วก็พาฉันไปส่งบ้าน จากนั้นก็ออกไปห้องซ้อมอีกครั้ง ฉันไม่อยากให้พี่ยุลลำบากแล้วก็อยากไปที่ห้องซ้อมด้วยเลยรีบร่ำจะไปด้วยอยู่หลายครั้ง และจากที่ไม่ยอมให้ฉันไป สุดท้ายก็ยอมให้ฉันไปจนได้

ฉันอยากจะอยู่ในโลกที่พี่ยุลอยู่ ไม่อยากให้พี่ยุลทิ้งฉันไว้ จนใคร ๆ ก็คิดว่าฉันเป็นเด็กติดพี่ มันช่วยไม่ได้ที่ฉันเป็นแบบนั้น ฉันไม่ได้คิดว่ามันแปลก ไม่เคยคิด ไม่เคยรู้ด้วยว่าระดับความพอดีมันควรจะอยู่ที่ตรงไหน

เพราะฉันทำตามความรู้สึกของฉันเสมอ

...จนกระทั่งในที่สุดฉันก็รับรู้มันด้วยตัวเอง

จากความพากเพียรพยายามของฉัน ในที่สุดฉันก็เล่นเพลงนั้นได้

ฉันซ้อมตั้งแต่ต้นจนจบ ร้องได้ไม่ติดขัด เป็นเพลงแรก ๆ ที่ฉันพูดได้เต็มปากว่าฉันเล่นมันได้ ฉันไม่เคยฝึกเพลงอื่น เริ่มเล่นก็เฉพาะเจาะจงเป็นเพลงนี้ พี่จียอนก็สอนให้ฉันตามต้องการ

"พี่ยุล...มาฟังหน่อย เค๋าจะเล่นเพลงนี้ให้พี่"

ฉันเรียกพี่ยูลที่นอนอ่านหนังสืออยู่ พี่ยูลหันมามองฉันอย่างสนใจแล้วลุกขึ้นลงมานั่งข้างล่างกับฉัน จ้องมองฉันอย่างให้ความสำคัญ

ฉันเล่นไปคอร์ดสองคอร์ดก็หยุดเล่นด้วยความตื่นเต้นทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยเป็น พี่ยูลไม่ได้ทำอะไรได้แต่ยิ้มให้บาง ๆ ฉันจึงสูดหายใจเข้าลึก พยายามตั้งใจกว่าเดิมและเริ่มเล่นอีกครั้ง

คราวนี้ฉันเล่นได้จนจบเพลง...

เพลงนี้ไม่ว่าจะฟังหรือจะเล่นอีกกี่ครั้งฉันก็ยังคิดถึงพี่ยูล ยิ่งเมื่อพี่ยูลอยู่ตรงหน้าและจ้องมองฉัน มันก็ให้ความรู้สึกจมลึกไปกับเพลงมากยิ่งขึ้นไปอีก เหมือนฉันจมลงสู่บางอย่าง...

จมดิ่งลึกลงไปใต้นดวงตาสีเข้มลึกของพี่ยูลที่แฝงแวววเศร้า
ยิ่งจ้องมองเท่าไร...ฉันก็อยากร้องไห้...

ฉันจบเพลงพร้อมน้ำตา เป็นน้ำตาที่กลั่นจากความรู้สึก ไม่มีเหตุผลเจ็บปวอยู่ในนั้นแม้แต่หยด

"ร้องให้ทำไม เป็นอะไร" พี่ยูลถาม สีหน้าดูฉงนและอบอุ่นไปพร้อม ๆ กัน ไม่ได้อ้ำว้างเย็นชาเหมือนปกติ

"เปล่า...แค่...เจ็บนิ้ว..."

ฉันตอบออกไปมั่ว ๆ เพราะหาสาเหตุไม่เจอ พี่ยูลขยับมานั่งฟังเพียงข้าง ๆ ฉัน คราวนี้มือฉันไปโดนนิ้วที่บอกว่าเจ็บแต่จริง ๆ มันดันไปหมดแล้วจนไม่เจ็บแม้แต่นิดเดียวด้วยซ้ำ ฉันกำมือยื้อเข้าหาตัว ไม่อยากให้พี่ยูลรู้ แต่ทว่าพี่ยูลกลับไม่ปล่อย

พี่ยูลสอดมือเข้ามากุมมือฉัน นิ้วของพี่ยูลได้อยู่ที่นิ้วฉันตรงที่มันด้านราวกับว่ามันจะช่วยให้ฉันหายเจ็บได้ ฉันเอนหัวขบไหล่ของพี่ยูล ปล่อยให้พี่ยูลลูบนิ้วของฉันเล่นและไม่อยากให้หยุด

เราปล่อยให้เวลาผ่านไป ในความเงียบฉันไม่รู้เลยว่าพี่ยูลกำลังคิดอะไร ในตัวพี่ยูลมีอะไรที่ฉันไม่เข้าใจเต็มไปหมด หรือพูดชัด ๆ เลยคือพี่ยูลเป็นคนทีลึกลับและซับซ้อนมาก แม้จะตั้งใจค้นหาแต่ก็ไม่สามารถรับรู้อะไรได้เลย...

"ทำไมพี่อยู่ชอบทำหน้าแบบนี้"

"แบบไหน"

"แบบที่ทำอยู่เนี่ย"

"แล้วมันเป็นยังไง"

"บอกไม่ถูก มันดูเหงา ๆ "

"ยังงี้ที่ดูเหงา"

"ก็พี่อยู่ทำตาเศร้า"

"ไม่ได้ทำสักหน่อย"

"ทำ ไปส่องกระจกดู"

"มันก็เป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้ว"

"มันดูเศร้า...จนบางที เค้าก็อยากร้องไห้"

"ขนาดนั้นเลย"

"แล้วพี่อยู่เหงาไหม"

"ไม่..."

"พี่อยู่มีเค้าอยู่เป็นเพื่อน เค้าจะอยู่กับพี่ไปตลอดให้พี่ไม่เหงา จะได้เลิกทำตาแบบนี้สักที"

ฉันพูดจริงและคิดจะทำจริงตามนั้น

ฉันไม่ยอมให้สิ่งนั้นมันจุดพี่อยู่ลงไป

ฉันอยากให้พี่อยู่ยิ้มให้ฉันมากกว่า

ฉันนึกย้อนไปถึงความทรงจำเก่าก่อน แววดาเกลียดชังกับการกระทำร้ายกาจที่พี่บูลทำกับฉันนั้น ผ่านมาเท่าไรฉันก็ไม่เคยลืม ก่อนที่พี่บูลจะยืมให้ฉันแบบนี้ พี่บูลเคยเป็นแบบนี้มาก่อน ความรู้สึกตอนนั้นฉันยังจำได้ฝังใจ แม้จะยังเด็กแต่ฉันกลับรับรู้บางสิ่งบางอย่างจากพี่บูลได้ ถึงแม้ตอนนี้มันจะเจ็บจางลงไป แต่มันก็ยังคงอยู่...

จากครั้งแรกมาตั้งแต่นั้นฉันก็เล่นกีตาร์ให้พี่บูลฟังบ่อย ๆ เพลงทุกเพลงที่ฉันเล่นได้ฉันจะเล่นให้พี่บูลฟังคนแรก และเพลงทุกเพลงที่พี่บูลชอบหรือไม่ก็เป็นเพลงที่ฉันรู้สึกว่ามันทำให้ฉันถึงพี่บูล

ไม่ใช่แค่เรื่องเพลงแต่แทบทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันคิดถึงจะเกี่ยวข้องกับพี่บูลแทบทั้งนั้น

ฉันไม่รู้ตัวหรอก ไม่เคยคิด

เด็กเกินกว่าที่จะคิด...

และมันก็คงจะเป็นแบบนี้ต่อไปหากไม่มีอะไรก็ตามที่มาทำให้ฉันต้องคิด...

ฉันเป็นเด็กธรรมดาที่ใคร่รู้เรื่องความรักของวัยรุ่นสาวเมื่อถึงเวลาของมัน

ช่วงมัธยมต้น อายุเพิ่งจะสิบสามสิบสี่ เราจะหลีกเลี่ยงเรื่องนี้ไม่ได้เลย เพื่อนผู้หญิงใกล้ชิดตัวของฉันมักแอบชอบใครสักคน อาจจะเป็นรุ่นพี่ร่วมโรงเรียนสุดหล่อ หรือนักกีฬาประจำโรงเรียนสุดเท่ หรือบางทีก็เห็นการหยอกล้อว่าคนนั้นชอบคนนี้กันเรื่อยไป

มีคนทีเข้ามาคุยกับฉัน แต่ฉันไม่รู้สึกละไรกับใครเป็นพิเศษ เพียงแต่เฝ้ามองอย่างนี้สงสัยว่าความรู้สึกของคนเหล่านั้นเป็นเช่นไร

"ก็อยากเห็นหน้าทุกวัน อยากคุยด้วย อยากไปไหนมาไหนด้วย ประมาณนั้นมั้ง"

เมื่อฉันถามซุจของ เพื่อนสนิทของฉัน มันก็บอกออกมาแบบนี้

"มันก็คล้าย ๆ เพื่อนนะสิ"

"ไม่ละ ไม่คล้าย"

"ยังไง"

"ก็เวลาซุจชอบใคร ซุจอนก็จะอยากอยู่ด้วย...แบบอยากสัมผัสนะ เข้าใจไหม"

"เหวอ แล้วซุจของเคยชอบใครเหวอ ทำไมถึงรู้"

"อืม...เคยมั้ง ไม่แน่ใจเหมือนกัน"

"อ้าว!" ฉันงงกับคำตอบของซุจของ ตกกลางว่าเคยหรือไม่เคยก็ไม่รู้

"แล้วทำไมถึงถาม ทำไมอยู่ ๆ ถึงอยากรู้ ชอบใครอยู่รู้เปล่า บอกเรามานะ"

ซุจของถามเล่น ๆ แต่แววตาคาดคั่นอยู่เต็มที เห็นเช่นนั้นฉันก็หัวเราะออกมา

"ฮ่า ๆ ไม่มี มีที่ไหน เราแค่สงสัยเท่านั้นเอง"

"แล้วไป..."

ฉันไม่ได้ติดใจอะไรกับคำว่า 'แล้วไป' ของซุจของ เมื่อเห็นพี่ยูลเดินเข้ามาในโรงเรียน ดูโดดเด่นเห็นมาแต่ไกล เพราะคนรอบข้างต่างหันไปมอง

"ซุจอน ๆ พี่ยูลมีแฟนรึยังอะ" เพื่อนผู้หญิงในห้องของฉันคนหนึ่งวิ่งเข้ามากระซิบถาม หล่อนดูตื่นเต้นมาก เวลาที่เจอพี่ของฉัน

"ยังไม่มี"

ดูหลายคนพอใจกับคำตอบถึงยืมนกันเป็นแถว ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมพวกนั้นต้องทำท่าที่พอใจขนาดนั้นด้วย

กลับคิดว่าร้ายแรงรุ่นที่สนใจเพศเดียวกันช่างน่ากลัวจริง ๆ

แต่ในขณะเดียวกันฉันก็ไม่เข้าใจตัวเองที่พอเวลาเห็นท่าทางแบบนั้นกลับนึกหงุดหงิดใจอยู่เงียบ ๆ โดยไม่ทราบสาเหตุ

"ไปนะ"

ฉันรีบบอกลาเพื่อนแล้วเดินไปหาพี่ยูลเพื่อที่พี่ยูลจะได้ไม่ต้องเดินมาตรงนี้
ฉันยิ้มตอบรอยยิ้มของพี่ยูลเมื่อพี่ยูลยิ้มให้ฉัน ปิดความหงุดหงิดออกไป ไม่คิดสนใจคนอื่น

ไม่คิดสนใจอะไรอีกเมื่อเจอคนตรงหน้า

พี่ยูลพาฉันมาที่ห้องซ้อมในวันนี้ ทุกอย่างดูปกติเหมือนทุกวัน ฉันดูพี่ยูล พี่จียอน พี่มียอง และพี่เทาเล่นเพลงร็อคหนัก ๆ ด้วยความสนใจ เสียงกีตาร์ของพี่ยูลฟังดูบาดเสียดระทึกใจ พี่ยูลจะเล่นอย่างเต็มที่จนเหงื่อออกเกาะพราวอยู่ตามไรผม โยกตัวไปตามจังหวะบางครั้ง ดูเหมือนได้ปลดปล่อยอารมณ์ภายในออกมาอย่างที่เวลาปกติไม่เคยแสดงออก

ฉันยังคงอ่านท่าทางของพี่ยูลที่แสดงออกมาด้วยความสงสัยเช่นเคย

ทั้งสงสัยและละสายตาไม่ได้

หากเป็นวันอื่น ฉันคงจ้องเฉพาะพี่ยูล แต่วันนี้ฉันเกิดนึกอยากรู้ปฏิกิริยาของคนอื่นบ้างจึงละสายตาออกมา สังเกตมองที่พวกพี่เขาทีละคน พี่เทาดูสนุกสนาน พี่มียองดูอินไปกับเนื้อเพลงจึงหลับตาร้องอยู่คนเดียว ส่วนพี่จียอน...

เขาดูนิ่ง ๆ แต่ก็เหลือบมองไปที่พี่ยูลบ่อยครั้ง

เป็นการมองที่อาจดูปกติธรรมดาแต่ทำไมฉันรู้สึกว่ามันไม่ใช่ พอพี่จียอนเห็นฉันมองอยู่ เขาก็หันมองไปทางอื่น มองไปที่พี่ยูลน้อยลง แต่เมื่อไม่รู้ตัวพี่เขาก็มักจะมองไปที่พี่ยูลเสมอ ๆ รวากับถูกดึงดูด

ฉันอาจจะคิดมากไปเองเลยเลือกที่จะไม่คิดอะไรมากมาย แต่หลังจากวันนั้นฉันก็มักจะสังเกตอยู่ที่พี่จียอน

มันเป็นความใคร่รู้ที่ฉันไม่แน่ใจว่าจะเกิดขึ้นได้ ฉันเก็บจำความคิดนี้ไว้คนเดียวแม้จะสงสัยแต่ก็ไม่ได้ถามใครออกไป เพราะมันอาจดูไม่ปกตินัก

ฉันสนใจอยู่เช่นนั้นสักพัก แต่แล้วฉันก็เลิกที่จะสนใจความรู้สึกของพี่จียอน หันมาสนใจความรู้สึกของตัวเอง ในวันหนึ่ง

วันนั้นเป็นวันแรกที่พี่ยุลลืมมารับฉัน

ฉันรออย่างอารมณ์ดีเฉกเช่นทุกวัน จนกระทั่งคนน้อยลง... น้อยลง... จนไม่เหลือแม้สักคนมีเพียงชูจองเพียงคนเดียวที่อยู่เป็นเพื่อน

"ให้เราไปส่งดีกว่าไหม ไม่ต้องรอแล้ว"

"แล้วถ้าพี่ยุลมาล่ะ"

"ไม่เจอที่นี่ พี่เขาก็ต้องคิดว่าชูยอนกลับบ้านแล้ว"

"ทำไมพี่ยุลถึงลืมเรา..."

"ไม่รู้สิ... พี่ยุลแอบมีแฟนรีเปล่า"

ฉันรู้ว่าชูจองพูดเล่น แต่มันกลับกระทบใจฉันอย่างจัง เพียงแค่คิดมันก็ไม่อาจเป็นเรื่องที่ฉันยอมรับได้

"นี่...เราก็คงไปกัน หวังพี่อะไรขนาดนั้น" สีหน้าฉันคงแสดงออกชัด ชูจองถึงพูดอย่างนี้

ฉันรู้สึกน้อยใจพี่ยุลอย่างบอกไม่ถูก ขอบตามันร้อนผ่าวไปหมด พี่ยุลไม่เคยลืมฉัน แล้วทำไมวันนี้ถึงเกิดลืม ไม่ใช่เรื่องที่จะลืมกันได้สักหน่อย หรือมีอะไรที่สำคัญมากกว่าฉัน...

ฉันคิดฟุ้งซ่าน แต่ก็ยืนยันหนักแน่นกับชูจองว่าจะไม่กลับและจะรอจนกว่าพี่ยุลจะมา

หกโมงกว่าแล้ว

ภายในโรงเรียนเริ่มมืดลงทุกนาที ชูของเกลี้ยกล่อมฉันกลับบ้านอยู่หลายครั้งแต่ฉันก็ยังยืนยันจะรอเหมือนเดิม ฉันบอกให้ชูของกลับไปก่อน แต่ชูของก็ยังรั้งจะอยู่เป็นเพื่อน

และแล้วคนที่ฉันเฝ้ารอก็ขี่มอเตอร์ไซด์มาจอดที่หน้ารั้วโรงเรียนที่เปิดไว้เพียงแคบ ๆ พอให้คนเดินเข้าออก เท่านั้น
ฟี่ยูลลงจากรถโดยไม่ดับเครื่อง วิ่งเข้ามาอย่างร้อนรนแบบที่ฉันไม่ค่อยได้เห็น พอมาถึงโต๊ะที่ฉันนั่งอยู่ ฟี่ยูลก็ยื่นมองฉัน และหอบหายใจแรง

ฉันค่อนข้างหันมองไปทางอื่น เป็นการบอกให้รู้ว่าฉันกำลังโกรธ

"อา...ฉันเรากลับก่อนนะ ชูยอน" ชูของที่นั่งมองเราสองคนเลือกที่จะจากไปตอนนี้เพราะความอึดอัด

"แล้วกลับยังไม่วะ"

"บอกแล้วไงว่าบ้านเราอยู่ใกล้แค่นี้ เดินไปนิดเดียวก็ถึงแล้ว"

"ขอบใจนะ ชูของ"

ชูของมองหน้าฟี่ยูลเพียงนิดเดียวแล้วเดินออกจากโรงเรียนไปเงียบ ๆ ฉันยังคงนึกขอบคุณอยู่ในใจที่อยู่เป็นเพื่อนมาตั้งนาน ไม่เหมือนกับคนที่ยื่นหอบอยู่ที่นี่

"ทำไมยังไม่กลับอีก ฟี่ไปหาที่บ้านนี้กว่ากลับไปแล้ว"

"ฟี่ยูลต้องมารับเค้าไม่ใช่เหรอ เค้าก็รอฟี่อยู่นี่ไง"

พี่มูลเงยไปครู่ก่อนจะเอ่ยคำขอโทษออกมา "ขอโทษที่มาช้านะ"

"....."

ฉันรอพี่มูลบอกเหตุผลแต่พี่มูลกลับเงียบ คร่ำคร่าเข้าฉันมาถือแล้วจูงฉันออกนอกโรงเรียนมาขึ้นรถ

เราต่างคนต่างเงียบมาตลอดทาง พี่มูลเป็นคนไม่ค่อยพูดไม่ค่อยบอกอะไรมันจึงทำให้สถานการณ์ตอนนี้ดูอึดอัด ฉันไม่กอดเอวพี่มูลอย่างเคย ทำตัวเหินห่างเพราะอารมณ์โมโหน้อยใจยังอยู่ไม่ได้หายไปไหน ถ้าพี่มูลไม่อธิบายฉันก็ยังคงไม่เข้าใจ

พอถึงบ้านฉันก็กินข้าว อาบน้ำแล้วก็เข้ามาทำการบ้านในห้องพี่มูล ตอนนี้อารมณ์ฉันเย็นลงจึงไม่มีความโมโหอยู่มีแต่ความน้อยใจ ท่าทางของพี่มูลทำให้ฉันโกรธไม่ลง พี่มูลเหมือนอยากจะพูดอะไรแต่ก็แค่แต่มองฉันอยู่ห่าง ๆ

เวลาผ่านไปฉันก็จำเป็นต้องแยกหน้าจากการบ้านที่ทำอยู่แล้วหันไปมองพี่มูลด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ได้อีกต่อไป

พี่มูลยิ้มเศร้า ๆ ให้ฉันเหมือนกับรู้สึกผิด

"พี่ไปไหนมา...ทำไมถึงมาช้า" ฉันถามเบา ๆ อย่างใครรู้ พร้อมรับฟังโดยไม่มีอารมณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น

"รถล้มตอนจะไปห้องซ้อม พอไปถึงจียอนกับมียองก็จับทำแผล กินยาแล้วก็แผลหลุด ตื่นมาก็มีดแล้ว..."

ใจฉันกระตุกเจ็บแปลบ

ไม่รู้เลยว่าพี่มูลเป็นอะไรเพราะไม่ได้สนใจมอง มัวแต่โกรธอะไรก็ไม่รู้ ตอนนี้ฉันกลับนึกโมโหตัวเองยิ่งกว่าตอนที่โมโหพี่มูลเสียอีก ฉันเห็นผ้าพันแผลที่พันขาของพี่มูลไว้เกือบทั้งขา ลูกพรวดไปนั่งลงตรงหน้าพี่มูลแล้วน้ำตาก็ไหล

"พี่ขอโทษทีให้รอ"

ยังจะมาขอโทษให้ฉันรู้สึกแย่อีก

ฉันมองพื้ยูลผ่านม่านน้ำตา นึกโทษพื้ยูลที่ทำให้ฉันดูเป็นเด็กเอาแต่ใจคิดถึงแต่ตัวเอง แล้วก็คิดฟุ้งซ่านในเรื่องไม่เป็นเรื่อง คิดไปถึงว่าพื้ยูลจะมีแฟน คิดไปว่าตนเองหมดความสำคัญทั้งที่เป็นครั้งแรกที่พื้ยูลมาซ้ำ แล้วพื้ยูลก็ไม่ได้ลืม

"เจ็บไหม...เค้าไม่รู้ เค้านี้กว่าพื้ยูลลืมเค้าเลยโกรธ..เค้าขอโทษนะ"

"ไม่ค่อยเจ็บหรอก แล้วร้องทำไม ไม่ร้องนะ..."

พื้ยูลดึงแขนฉันที่นั่งอยู่ข้างล่างขึ้นมากอด ฉันนั่งคร่อมตักของพื้ยูล มือหนึ่งของพื้ยูลกดหน้าฉันเข้ากับบ่า อีกมือก็โอบเอวฉันไว้อย่างปลอดภัย

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เราได้ใกล้ชิดแต่หัวใจฉันกลับเต้นแรงจนน่าแปลก

คำพูดของชูจอนที่บอกว่าเวลาชอบใครก็อยากจะอยู่ด้วย อยากสัมผัส...มันแวบเข้ามาในหัว ฉันรู้สึกตกใจที่ฉันคิดกับพื้ยูลแบบนี้

ฉันกอดพื้ยูลตอบ ชอบกลิ่นบุหรืจาง ๆ ผสมกับกลิ่นของพื้ยูล

พื้ยูลทำให้กลิ่นบุหรืไม่ใช่กลิ่นเหม็น แต่กลับทำให้มันเป็นกลิ่นที่น่าหลงใหล

มันเลยเกิดไปไกลอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไร

ฉันตั้งคำถาม...

ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ฉันอยากเป็นคนสำคัญที่สุดของพื้ยูล เมื่อคิดว่าไม่ใช่ฉันก็ร้อนรุ่มจนไม่อาจทนได้

ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ฉันขอให้พื้ยูลกอดฉันไว้แบบนี้ฉันไม่ขอให้พื้ยูลไปกอดใครอีก

แม้จะยังสับสนไม่แน่ใจใด ๆ ทั้งสิ้น แต่มันก็ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกตัวตั้งแต่นั้น

แต่มันจะเป็นไปได้หรือ...ฉันก็ไม่อาจจินตนาการฝันถึงปลายทางได้เลย

ลอส สตาร์

ฉันได้ฟังครั้งแรกตอนอายุสิบเอ็ด

วันนี้ฉันได้ฟังเพลงนี้อีกครั้ง ทำให้ฉันนึกถึงความรู้สึกในเวลานั้นและเวลาที่ฉันรู้ว่าหลงรักพี่ผู้
ครั้งแรกตอนอายุสิบสาม

ตอนนี้ฉันอายุยี่สิบสอง

เพียงสไลด์หน้าจอเพลงก็เริ่มต้นใหม่โดยไม่ต้องใช้เวลากรอ

ฉันฟังในขณะที่กำลังเก็บของทั้งหมด คิดถึงคนคนนั้นแล้วก็ยิ้มอยู่คนเดียว

การรอคอยสิ้นสุดลงแล้ว...พรุ่งนี้ฉันจะกลับไปหาคนที่ฉันรักที่สุด

โดยไร้ข้อกังขาใด ๆ

แน่นอน...

ฉันเชื่อเสมอว่าคนคนนั้นก็กำลังรอฉันอยู่เช่นกัน

Special Part 2

[Yuri's POV]

Clocks

ระยะ เวลาห้าปีที่ใช้ชีวิตโดนปราศจากชวยอนมันยาวนานเพราะการเฝ้ารอ ทรมานที่ต้องอยู่โดดเดี่ยว กลางฝูงชนที่รายล้อม จิตใจของฉันไม่เคยหวนไหว ไม่เคยสั่นคลอน ไม่มีใครทำให้ฉันรู้สึกแบบนั้นได้ ไม่แม้แต่จะ ใกล้เคียง

ฉันไม่อาจบอกได้ว่าเป็นทุกข์ เพราะบางครั้งบางคราวฉันมีความสุขจากคนรอบข้าง จากเพื่อน จากแฟนเพลง ที่ฉันรู้สึกนึกขอบคุณ ขอบคุณพวกเขาที่ทำให้ฉันซึ่งเคยรู้สึกตัวเล็กจ้อยมีคุณค่าขึ้นมาบ้าง ชีวิตของฉันที่ดำเนินไปใน เส้นทางนี้ไม่ได้ง่ายนัก บางทีมันก็โหดโผนตื่นเต้น มีผู้คนมากมายและอะไรใหม่ ๆ ให้เรียนรู้ตลอด

จนเวลาผ่านไป

จวบจนการรอคอยจบสิ้น

วันที่ชวยอนวิ่งโถมเข้าอ้อมกอดของฉัน ฉันก็รู้สึก่วชีวิตที่ผ่านมาเป็นสี่ขีดจางจางไม่อาจเทียบความสำคัญ ฉัน ยิ้มออกมาได้ในที่สุด ยิ้มออกมาจากความสุขที่ฉันได้โลกของฉันคืนมา

ชวยอนเติบโตงดงามเกินกว่าที่ฉันวาดภาพไว้มาก แต่แววตาและรอยยิ้มที่มีให้กับฉันนั้นยังคงเหมือนเดิม วัน

นั่นน่ายุณโฮมองดูเราทั้งสองและปล่อยวางเรื่องราวของเราด้วยแวตาค่อนโยน ไม่มีเค้าของความไม่เข้าใจหลงเหลือ ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่ามันคือความรัก ไม่ใช่อารมณ์ใคร่ที่เกิดจากวัย ไม่ใช่อารมณ์ผิดเพี้ยนที่ติดตัวฉันมาตั้งแต่เด็ก

ผลของความอดทนทำให้เรามีความสุขไม่เหลือความกังวลใจเรื่องใดที่ตกค้างอีก ฉันยังอยู่ที่ห้องเดิมของฉัน บนร้านสักของพี่แจจุงและพาชูยอนไปที่นั่น สภาพแวดล้อมที่แทบจะไม่มีเปลี่ยนแปลงทำให้ชูยอนไม่สามารถถลันน้ำตาอีกต่อไปได้ เหมือนชูยอนจะเห็นช่วงเวลาอ้างว้างของฉันจากห้องห้องนี้

หลังจากนั้นก็ไม่มีคำพูดใด ๆ นอกจากการกระทำ

ฉันอดทนอดกลั้นมากเพื่อเวลานี้ ฉันไม่มีเซ็กส์กับคนอื่น แม้ร่างกายจะเรียกร้องกระหายใคร่อยากสักเพียงใด ฉันเข็ดน้ำตาให้ชูยอน กดจูบไปทุก ๆ ที่ด้วยอารมณ์รักใคร่ และเมื่อได้สัมผัส ก็เป็นฉันเสียเองที่น้ำตา

เวลานี้ฉันปล่อยให้ตัวเองอ่อนแอ

การรอคอย ความอดทน ความเหงา ความเศร้า ความรัก

อะไรที่ฉันรู้สึก ฉันไม่แน่ใจ

ชูยอนปลอบประโลมฉันด้วยจูบ ปลูกเร้าด้วยปลายลิ้น เราพันพัวเกี่ยวกันไม่ห่างจนเหลือแต่ร่างกายเปลือยเปล่า ภาษากายทั้งหมดถูกถ่ายทอดผ่านกันและกัน เราทั้งสองหอบหายใจหนักหน่วงจากการร่วมรัก เป็นความคิดถึงที่สะสมเข้มข้นตามเวลา

มันเป็นการร่วมรักที่เต็มไปด้วยน้ำตา ปลดปล่อยความอัดอั้นทั้งหมดก่อนที่เราจะเริ่มต้นใหม่

อีกครั้งและอีกครั้ง

ช่วงแรกที่ชูยอนกลับมานั้นเป็นครั้งแรกที่ฉันรู้งานเหมือนคนไม่เอาไหน พวกมันหาคนมาแทนฉันไปก่อนอย่างเข้าใจเหตุผลเป็นอย่างดี เราขลุกอยู่ในห้องสองสามวันโดยแทบไม่ได้ออกไปไหน ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน เรียกร้องความรักจากอีกฝ่าย

เมื่อหมดเรี่ยวแรงเกินกว่าจะทำอะไร ชูยอนก็เปิดกระเป๋าดูตัวเองหยิบอัลบั้มรูปเล่มใหญ่ออกมาสองสามเล่ม ชู

ยอนนั่งชันเข่าหน้าแล้วเปิดอัลบั้มชี้ให้ฉันดู ในนั้นเป็นรูปของชูยอนทั้งหมดกับทุก ๆ อย่างที่ชูยอนทำ เล่าเรื่องของตัวเอง เรื่องของเพื่อน เรื่องที่สำคัญ หรือแม้กระทั่งเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ฉันรับรู้ ระยะเวลาที่ฉันคิดว่าห่างจากชูยอนก็ค่อย ๆ วันเข้ามา

ชูยอนรักการถ่ายภาพจนเป็นงานอดิเรก จากตอนแรกที่ถ่ายบันทึกความทรงจำไว้ให้ฉันกลับมาเป็นสิ่งที่ชูยอนรัก ภาพที่ชูยอนถ่ายทุกภาพดูมีความหมาย บางภาพก็ออกมาเศร้าเป็นภาพถ่ายธรรมชาติอย่างท้องฟ้า แสงไฟบนถนน ช่วงเวลาที่ฝนตกหรือหิมะตก และชูยอนจะบรรยายภาพเหล่านั้นบอกว่าขณะที่ถ่ายชูยอนกำลังคิดถึงฉัน

“ภาพนี้ใครถ่าย?” ฉันชี้ไปที่รูปของชูยอน เป็นรูปถ่ายตอนเพลอที่ดูน่ารักมากจนฉันอยากเก็บเอาไว้

“รุ่นน้อง...”

ท่าที่เสียบ ๆ ไม่อธิบายเพิ่มเติมทำให้ฉันรู้ว่ามียอะไรมากกว่านั้น ฉันไม่อยากถามอะไร ถ้ามันจะทำให้ฉันและชูยอนไม่สบายใจจึงเลือกที่จะไม่ถามอะไรต่อ มันคงมีเรื่องราวอีกมากมายที่ฉันไม่รู้ เหมือน ๆ กับที่ชูยอนไม่รู้ว่ารวาทที่หายไปของฉันเป็นเช่นไร

“เพลงของพี่เพราะมากเลย ใครเป็นคนแต่ง”

ชูยอนปิดอัลบั้มวางลงข้าง ๆ เติงแล้วเริ่มถามเรื่องของฉันบ้าง ฉันก็เล่าออกมาอย่างง่าย ๆ ไม่ให้ดูซับซ้อน ทั้งที่ความเป็นจริงแสนวุ่นวาย คิดว่าหากชูยอนเจอกับมียเมื่อไหร่ก็คงจะได้ฟังเรื่องราวเหล่านั้นเอง

ทั้งฉันและชูยอนต่างก็อยากอยู่ด้วยกันแต่ก็มีอะไรหลาย ๆ อย่างที่ไม่เป็นใจ งานของฉันแทบจะทำให้ไม่มีเวลาหยุดอยู่กับที่ ต้องเดินทางไปโน่นไปนี่อยู่บ่อย ๆ หลังจากที่ยุติไปฉันก็แทบไม่ได้เจอชูยอนอีกเลย ได้แต่โทรคุยกัน แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็มีความสุขว่าแต่ก่อนมากจนเทียบกันไม่ได้

ชูยอนเลือกที่จะไม่ทำงานในเมือง เพราะชอบอะไรหลาย ๆ อย่างที่บ้านมากกว่าซึ่งฉันก็เห็นด้วย ฉันไม่ชอบผู้คนวุ่นวายมากมายในตัวเมือง หากที่สงบสุขไม่ได้ันนอกจากจะเก็บตัวอยู่ที่ห้องพัก เมื่อไรที่ฉันมีเวลา ถึงจะเพียงแค่อินเดียฉันก็จะกลับไปหาชูยอน จากตัวเมืองถึงบ้านใช้เวลาเพียงไม่นานมาก

แต่ตลอดระยะเวลาสองเดือนที่ผ่านมาฉันได้กลับไปบ้านแค่สามครั้ง หากเป็นแต่ก่อนที่ชูยอนยังไม่กลับมาฉันจะไม่ว่าวุ่นใจแบบนี้ จะทำงานทุกวันไม่มีหยุดพักเลยก็ยังได้ เพราะถ้าหากฉันว่าง ฉันก็ต้องอยู่คนเดียวเหงา ๆ แต่

พอชวยอนกลับมาแล้วทุกอย่างก็พลิกกลับไปอีกด้าน เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เป็นความทรมานใจแบบใหม่ที่ฉันยังไม่คุ้นชิน

ฉันมองออกไปนอกออฟฟิศอย่างใจลอย ลูบรอยสักที่นิ้วแล้วคิดถึงเจ้าของชื่อ หูฟังที่ทีมงานปรึกษากันผ่าน ๆ ไม่ใช่เรื่องที่ฉันต้องออกความเห็นเพราะไม่ใช่เรื่องเพลง

“ช่วงนี้งานหนักหน่อยนะ อาจไม่ค่อยมีวันหยุด แต่ก็อีกไม่นานหรอก พี่จะให้เราพักยาว ๆ กันแล้วก็เตรียมทำอัลบั้มสอง” หนึ่งในผู้บริหารค่ายที่ปลูกปั่นวงของพวกเขาพูดปิดท้ายก่อนที่เราจะแยกย้ายกัน

ฉันฟังแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจที่ต้องใช้เวลาอยู่ที่นี้อีกพักใหญ่ ๆ กว่าจะกลับบ้านได้ บางทีฉันก็คิดอยากขอให้ชวยอนมาอยู่ที่นี่ด้วยกัน อย่างน้อย ๆ ก็จะได้เจอกันมากกว่านี้

คิดแล้วก็อยากเห็นหน้า...

“ยูล!” ฉันสะดุ้งเมื่อมียองมาตะโกนเรียกข้างหู

“มึงไปเอาของที่รถให้หน่อยดิ” มียองใช้ฉันทั้งที่มันก็ว่างแต่ไม่ลงไปเอาเอง

“ของอะไร?”

“อยู่หน้ารถ ไปแล้วจะเห็นเอง” มียองยิ้มเลศนัย แต่ฉันก็ไม่คิดถามอะไรให้มากความ ปกติมียองไม่ใช่คนที่ชอบออกปากให้คนอื่นช่วย พอมันเอ่ยขอฉันจึงไม่คิดปฏิเสธ

ฉันลงลิฟต์มาถึงชั้นที่รถตู้บริษัทจอดอยู่ เราไม่มีรถส่วนตัวอยู่ที่นี้เพราะแทบไม่ได้ใช้ แต่จะมีรถตู้ประจำวงของเราคอยรับส่งเมื่อไปตามที่สถานที่ต่าง ๆ ตลอด

ฉันเดินมาที่ลานจอดรถ บริเวณรอบ ๆ เกือบมืดสนิท มีไฟเปิดอยู่สองดวง แต่ก็สลัวจนมองอะไรแทบไม่เห็น ดูทั้งเปลี่ยวและอันตราย ฉันตรงเข้าไปที่จอดรถประจำของรถเรา เปิดประตูหน้าเพื่อจะเอาของและกลับขึ้นไปทันที แต่ก็หาของที่มียองว่าไม่เจอ

ฉันเปิดประตูหน้า พอเลื่อนเปิดประตูหลังออกเท่านั้นก็มีมือมาดึงฉันขึ้นรถ จากนั้นก็เลื่อนปิดประตูตามหลังฉันโดนกอดทั้ง ๆ ที่มองไม่เห็นว่าเป็นใครจึงสะดุ้งตัวออก

คนที่กอดฉันนิ่งไป ฉันจึงได้จ้องหน้าชัด ๆ

ชูยอน

คราวนี้เป็นฉันเองที่เป็นฝ่ายโถมกอด ฉันได้ยินเสียงหัวเราะของชูยอนจึงกดจมูกไปที่แก้มใสของชูยอนแรง ๆ

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมถึงมาอยู่ในนี้ มันอันตรายนะ” ฉันว่า แต่ใจก็นึกดีใจที่ได้เจอคนที่คิดถึงอยู่ตลอด

“ก็ขอให้พี่มียองช่วยหลอกพี่มา อยากมาหา...”

“มีอะไรหรือเปล่า”

“มี...”

“.....” ฉันเงยบรอฟัง

“สุขสันต์วันเกิดนะ”

ชูยอนบอกก่อนจะจูบฉัน ฉันจูบตอบแต่ก็ยังสงสัยว่าวันนี้มันวันเกิดของฉันอย่างนั้นหรือ ฉันไม่เคยรู้เลย...

“ทำไมถึงคิดว่าวันนี้เป็นวันเกิดพี่”

“แอบดูบัตรประชาชนพี่ยุลมา”

“มันไม่ใช่วันเกิดพี่จริง ๆ สักหน่อย”

“เค้ารู้...”

ชูยอนมองหน้าฉัน รอยยิ้มค่อย ๆ จางลงไป ชูยอนจูบฉันอีกครั้ง เราจูบกันลึกซึ้งยาวนาน

ฉันจำได้ว่าตอนเด็ก ๆ เมื่อนานมาแล้วชูยอนก็เคยถามฉันเรื่องวันเกิด แต่ฉันก็เลือกที่จะไม่สนใจ ไม่ให้ความสำคัญ เพราะตลอดมามันไม่เคยมีความสำคัญเลย ฉันไม่เคยรู้ แม่ไม่เคยกล่าวถึง วันเกิดตามบัตรประชาชนที่เขียนตามใบเกิดไม่ใช่วันเกิดที่แท้จริงของฉัน ฉันรู้เพียงแค่นั้น

“เค้าจะทำให้วันนี้เป็นวันเกิดของพี่อยู่ตั้งแต่ปีนี้แหละ มันจะเป็นหนึ่งในวันสำคัญที่เราต้องอยู่ด้วยกัน”

แต่ก่อนเราอยู่ด้วยกันทุกวัน เราจึงมองข้ามไปได้...แต่นับจากวันนี้ไป มันคงไม่ง่ายอย่างตอนเด็ก ๆ

ฉันยิ้มออกมาอย่างเข้าใจ ชูยอนก็กลับมายิ้มสดใสอีกครั้ง

ฉันกดชูยอนลงกับเบาะ ตอนนี้นึกขอบคุณที่รอบด้านนั้นมืดไปหมด เมื่อเป็นชูยอนแล้วฉันไม่เคยหักห้ามใจตัวเองได้เลย นึกอยากกดชูยอนเสียเดี๋ยวนี้ โดยไม่นึกถึงเพื่อนที่รออยู่หรือสถานที่ที่ไม่เหมาะสมแม้สักนิด

“พี่อยู่...อย่าเพิ่ง...” ชูยอนพยายามห้ามเสียงครี้อ ฉันถกเสื้อชูยอนขึ้นแล้ววิ่งบราลง ก่อนจะดูเฉยๆ หายอกสิ่งที่อยู่ตรงหน้า

ก่อนที่จะทนไม่ไหวชูยอนก็ผลักฉันออก ลูกขึ้นนั่งแล้วผลักฉันนอนลงไปแทน เราจึงตากันระหว่างที่ชูยอนปลดกระดุมกางเกงของฉัน ชูยอนกำลังทำให้ฉันตื่นเต้น ชูยอนกำลังจะทำให้ฉันไขว่หรือเปล่า...

ฉันแทบคลั่ง ทันทีที่ชูยอนหลุดชั้นในของฉันออกแล้วเลื่อนใบหน้าเข้ามาใกล้กับตรงนั้นของฉันพร้อมลมหายใจที่ตกระทป

ชูยอนเลียเบา ๆ อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ กับครั้งแรก ฉันระบายอารมณ์จิกเข้ากับเบาะรถ ครางอยู่ในลำคอ มองชูยอนที่กำลังทำด้วยอารมณ์ร้อนแรงที่ปะทุขึ้นเรื่อย ๆ

ชูยอนทำเนิบช้าจนฉันต้องขยับสะโพก อัดไม่ได้ต้องเอื้อมมือไปกอบก้ามของชูยอนแล้วกดเข้าหาอย่างเอาแต่ใจ อารมณ์ของฉันเตลิดไปไกลกับที่ความหุนหันที่แทรกเข้ามาภายใน

ฉันอดทนได้ไม่นาน ในที่สุดก็ปลดปล่อยมันออกมาในขณะที่ชูยอนตามทำตามความสะอาดให้

ฉันลุกขึ้นดึงชั้นในเข้าที่เดิมแต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วมองไปยังชูยอนที่นั่งหน้าแดง ปากที่ทำให้ฉันเมื่อก็ขึ้นสีแดงเข้มชุ่มฉ่ำยั่วเย้าเชิญชวน

“งานพี่ยังไม่เสร็จ ขึ้นไปรอข้างบนก่อนนะ” ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดึงชูยอนเข้ามาใกล้ จูบเบา ๆ ที่หน้าผาก ลูบผมที่ยุ่งเหยิงให้เรียบร้อยแล้วบอก ชูยอนก็พยักหน้ารับยิ้มให้ฉัน

ฉันจับมือชูยอนเดินขึ้นไปไม่สนใจสายตาของใครทั้งสิ้น พอมาถึงห้องซ้อม พวกมันที่กำลังรอฉันอยู่ทุกคนก็

หยุดกิจกรรมทั้งหมด มียองเป็นคนแรกที่วิ่งเข้ามาขอชุยน ตามด้วยจียอนกับแทยอน วันนี้เป็นวันที่ชุยนได้เจอกับทุกคนหลังจากที่หายไปนาน แม้จะได้คุยโทรศัพท์เวลาที่ชุยนโทรมาบ้าง แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้เจอกันสักที

“กว่าจะกลับมาหาพี่...” มียองกอดชุยนแล้วพูดล้อเลียนฉัน “คิดถึงอะ”

“ชุยนก็คิดถึงพวกพี่ เห็นในทีวีตอนแรกตกใจมากเลย”

“สว้ยขึ้นมาก ไปทำอะไรมา” แทยอนถาม

“ไม่ได้ทำอะไร แค่สูงกว่าเดิมนิดหน่อย นอกนั้นก็เหมือนเดิมค่ะ”

“พี่มีเรื่องจะฟ้องเยอะเยะเลย รอให้กลับบ้านก่อนจะบอกให้หมดว่ายูลมันทำอะไรไว้” มียองยังกวนไม่เลิก

“มีด้วยหรอคะ”

“มี ทำพวกพี่ปวดหัวตั้งหลายเรื่อง” ที่มันพูดอาจจะเป็นความจริง ฉันจึงไม่คิดเถียงอะไร

เราพูดคุยกันได้แค่เล็กน้อยและเห็นพ้องตรงกันว่าควรซ่อมให้เสร็จจะได้รีบกลับ ฉันรู้สึกเหมือนได้กลับไปช่วงเวลาเก่า ๆ เวลาที่มาห้องซ่อมแล้วชุยนตามมาด้วย แต่ตอนนี้ฉันกลับไม่มีสมาธิเหมือนเก่า ทั้งความคิดความต้องการมันที่อยู่ชุยนทั้งหมดจนไม่อาจควบคุมได้

เกือบชั่วโมงผ่านไปก็ถึงเวลาที่ฉันรอคอย ระหว่างที่เราเตรียมตัวกลับบ้าน ฉันเห็นมียองกับชุยนซุบซิบกันอยู่สองคน ฉันอดสงสัยไม่ได้แต่ก็คิดว่าไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรเดี๋ยวฉันก็คงได้รู้

เหมือนทั้งสองตกลงกันได้แล้ว มียองจึงพยักหน้าเดินออกไปจากห้อง ส่วนชุยนก็เดินยืมเข้ามาหาฉัน

“มียองไปไหน” จียอนถามเมื่อเห็นว่าน้องเดินออกไปไม่บอกไม่กล่าว

“พี่มียองบอกว่าให้ไปรอที่รถก่อน เดี่ยวตามไปค่ะ”

ได้ยินแบบนี้ก็ได้แต่ไปรอตามที่บอก ปกติแล้วมียองจะเป็นคนโทรเรียกพี่คนขับรถเลยคิดว่าเดี๋ยวมันคงโทร

ตามหรือไม่ก็มาพร้อม ๆ กัน

พวกเรารู้สึกยืนรออยู่สักพัก ไม่นานนักมียองก็ตามมา มันชุกชุมจนทำให้ดูแล้วเรียกพวกเราขึ้นรถ

“ไปขอเยี่ยมรถมา เดี่ยวจะพาไปดูไปฉลองวันเกิด” มียองว่าแล้วสตาร์ทรถ ปรับกระจกให้เข้าที่ พอถามว่าไปไหน มันก็ไม่ตอบ ได้แต่นั่งมาเรื่อย ๆ จนในที่สุดพวกเรารู้ว่าจุดหมายปลายทางเป็นที่ไหน

“พุ่มนี้มันงานนี้” เทยอนที่นั่งอยู่ข้างคนขับเตือน คิดว่าเราไม่น่าจะมีเวลามากนัก

“งานบ่าว ไม่เป็นหรอก บอกพี่คิมยงไว้แล้ว”

มียองกำลังพาเราทุกคนตรงกลับบ้าน บ้านที่เป็นบ้านของเราจริง ๆ เป็นที่ที่เราทุกคนต่างก็คิดถึงและอยากกลับไป ฉันกับชวยอนนั่งอยู่เบาะแถวหลังสุดซึ่งเป็นที่ประจำของฉัน ฉันไม่รู้ที่ชวยอนมาหาตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ก็ดูเหนื่อยมาก นอนหลับฉันจนหลับไป

มียองจอดรถที่หาดตรงข้ามบ้านชวยอนพอดีพอดี เราไปซื้อของเพื่อที่จะมาจัดงานวันเกิดให้ฉัน พอมาถึงได้เพียงสักพักก็ขึ้นจอก็ตามมาสมทบ

บรรยายกาศตอนกลางคืนที่ชายหาดเย็นสบาย เราไปเลือกจับเปียร์กับเค้กปอนด์เล็ก ๆ ที่ชวยอนเตรียมไว้ให้ฉัน จากนั้นกินขนมแฉะเรียงกันดูดาวพูดคุยเรื่องไร้สาระ ฉันรู้สึกเหมือนนานมากแล้วที่ไม่ได้หยุดนิ่งเช่นนี้ และกินนานจนไม่รู้ว่ครั้งสุดท้ายที่รู้สึกสบายใจแบบนี้มันเมื่อไร

ชวยอนรู้ว่าสิ่งเหล่านี้จะทำให้ฉันมีความสุข แม้มีชวยอน เพื่อน และทรายที่ฉันเหยียบอยู่ที่นี่มันก็เพียงพอแล้วที่ฉันจะจดจำวันเกิดวันนี้

“แฮปปี้เบิร์ดเดย์”

คำที่ทุกคนพูดกับฉัน แปลกดีเมื่อได้ยิน

ถึงจะแทบไม่ได้นอนแต่เราก็คิดว่ามันคือการพักผ่อนจากช่วงปีที่วุ่นวาย เรากลับมาเย็นสุดเริ่มต้นที่เราเริ่มต้นตั้งแต่รู้จักกัน

มิตรภาพ ความรัก ความฝัน

สิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ พวกเราทั้งหมดผ่านมันมาด้วยกัน

ชีวิตฉัน... มันก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด...

คืนนั้นเรานอนกันในห้อง หลับบ้าง ไม่หลับบ้าง

เหนื่อยแต่ก็มีความสุข

เราตื่นขึ้นมาดูพระอาทิตย์ขึ้นพร้อม ๆ กัน จากที่เคยนั่งดูแต่พระอาทิตย์ตก

พวกเราเห็นแสงของวันใหม่ มองไกลถึงอนาคต เหมือนกับการเริ่มต้นชีวิตใหม่ ฉันคิดว่าตัวเองเดินทางมาไกลเกินกว่าจะเจอความสุข ไกลจนฉันไม่เคยคิดว่าจะมาถึง

ไม่ง่ายเลย...แต่มันก็คุ้มค่า

ฉันกอดคอกับเพื่อน จับมือกับชูยอน ชิมรสชาติความอบอุ่นจากแดดอ่อน ๆ ก่อนที่จะถึงเวลาที่เราจะแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตัวเอง

หนึ่งปีผ่านไปหลังจากที่ชูยอนกลับมาหาฉัน ฉันก็ย้ายออกมาจากห้องเช่าชั้นบนของร้านพี่แจจุงมาอยู่คอนโดที่ซื้อด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองที่สะสมมาตลอด เป็นคอนโดที่อยู่หาดเดียวกับบ้านของชูยอน ถึงจะอยู่สูงเท่าไม่เหยียบผืนทรายแต่ก็เห็นวิวมหาสมุทรกว้างไกลสุดสายตา

ชูยอนย้ายมาอยู่กับฉันหลังจากได้รับอนุญาตจากนายุนโฮ และเมื่อมีชูยอน ที่นี่ก็เป็นบ้านอย่างสมบูรณ์

ฉันมีที่ให้กลับ...มีโลกส่วนตัวที่มีเพียงฉันและชูยอน

นิ้วเราที่มีชื่อของกันและกันสอดรับกันแนบแน่น
สอดประสานกันนับครั้งไม่ถ้วน

สำหรับฉัน...ความรักไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน แต่เป็นสิ่งที่ทำให้ฉันสามารถยืนอยู่บนโลกใบหม่น ๆ นี้ได้

ทุกสิ่ง ทุกอย่างล้วนหมดความสำคัญ ไม่มีความหมาย

แค่มีชื่อยอน...

Extraordinary

[Sooyeon's POV]

The Wild Ones

อีกไม่กี่นาทีจะตีห้า

ฉันปิดคอมพิวเตอร์ ยังไม่่วงมากเท่าไรแต่ก็อยากเข้านอนก่อนที่ฟ้าจะสว่าง มัวแต่ทำงานเพลินหลายชั่วโมงจนไม่ได้เหลือบมองเวลาจนมันล่วงเลยมาขนาดนี้ ถึงจะไม่ใช่งานเร่งด่วนอะไร แต่เป็นเพราะความคิดที่หลังไหลเข้ามาในหัว งานจึงเดินไปได้เรื่อย ๆ

ทำงานที่บ้านแบบนี้มันมีข้อดีอยู่ที่ทำให้มีสมาธิและค่อนข้างอิสระ งานออกแบบเว็บไซต์หรือพนักงานกราฟฟิก ฉันไม่จำเป็นต้องเข้าบริษัท แครับงานมาทำฉันก็อยู่ได้และพอใจแล้วกับงานที่ทำอยู่

ฉันออกมาจากห้องทำงานเล็ก ๆ ของตัวเองผ่านห้องนั่งเล่นส่วนกลางมืด ๆ เพื่อเดินเข้าห้องนอน ไม่คิดจะ

เปิดไฟเพราะซีเกียจและมันก็ไม่จำเป็นเพราะถึงจะอยู่คนเดียวมันมาแค่ปีกว่าแต่ก็รู้สึกเคยชินจนเหมือนอยู่ที่นี่มาสักสี่ห้าปีแล้ว

ภายในความมืดและเงียบสดตอนตีห้า ก่อนที่ฉันจะเปิดประตูเข้าห้องนอนฉันก็ได้ยินเสียงที่รออยู่เสมอที่หน้าประตู

เสียงกุญแจ...

ยังไม่ทันที่พี่ยูลจะไขห้องเสร็จ ด้วยความดีใจฉันรีบวิ่งไปหน้าประตูแล้วโถมเข้ากอดพี่ยูลเกือบเสียหลักล้ม เพราะไม่ได้ตั้งตัว ไม่ว่าจะหายไปสองวัน เป็นอาทิตย์ หรือเป็นเดือนฉันก็คิดถึงจนอดดีใจไม่ได้เวลาพี่ยูลกลับมาทุกที

“ทำไมยังไม่นอน”

“รอพี่ยูล...”

“รู้ได้ไงว่าพี่จะกลับมา”

“ไม่รู้หรอก แต่ก็รอตลอดนั่นแหละ”

“ก็บอกแล้วให้ไปด้วยกัน”

พี่ยูลพูดจบก็ดึงฉันเข้าไปจูบ เป็นจูบของความคิดถึงที่ส่งผ่านกันและกัน เราเหนียวรั้งอีกฝ่ายเข้ามาหาตัว สองอาทิตย์ที่พี่ยูลไม่กลับบ้าน นอกจากความคิดถึงแล้วอารมณ์บางอย่างก็ถูกจุดขึ้นมาอย่างง่ายดายและอารมณ์แบบนี้ มันก็เกิดขึ้นเฉพาะกับพี่ยูลเท่านั้น

“ง่วงรึยัง” พี่ยูลถาม คลอเคลียอยู่ไม่ห่างทั้งที่ยืนกันอยู่หน้าประตู

“ยัง...พี่ยูลละเหนื่อยรึเปล่า”

พี่ยูลไม่ตอบแต่ยิ้มมุมปาก จูบฉันอีกครั้งจนฉันแทบยืนไม่ไหว

“หยุดทีวันเหวอ” สถิตินยังหลงเหลือพอจะถามคำถามสำคัญ ฉันลุ่มให้พี่ยูลบอกข่าวดีว่าจะหยุดหนึ่งอาทิตย์ หรือหนึ่งเดือนแต่พี่ยูลกลับบอกข่าวร้าย

“วันเดียว”

“หา.. วันเดียวเอง”

คำตอบทำเอาฉันทำออย่างขัดใจไม่ได้ แต่ก็แค่จิตใจเดียวเท่านั้น ฉันก็ต้องลิ้มมันไปเมื่อพี่ยูลขบกัดที่คอจนเจ็บแปลบ นั่นเป็นการบ่งบอกว่าอารมณ์ของคนที่เราแอบคบกันไว้เริ่มจะเตลิดไปไกลแล้ว

พี่ยูลซุกใส่ไปทั่วตัวฉัน บางทีฉันก็รู้สึกเหมือนเป็นเหยื่อที่กำลังโดนขย้ำ ความเจ็บปวดชนิด ๆ ที่พี่ยูลกระทำฉันคุ้นชินกับมันพอที่จะกระตุ้นเร้าอารมณ์ของฉันไปด้วยจนฉันไม่แน่ใจว่าชอบสิ่งที่พี่ยูลหยิบยื่นให้เข้าแล้วใช่หรือเปล่า...

ฉันถูกมอมเมาด้วยจูบ ความเจ็บปวดเล็ก ๆ น้อย ๆ สายตาและกลิ่นบูหรีจาง ๆ ผสมกับกลิ่นน้ำหอมของฟียูลทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นและกระหายใคร่อยากไปพร้อม ๆ กัน

“ฮุยอน...”

อา...ฉันชอบเสียงฟียูลในเวลาแบบนี้

ชื่อของตัวเองที่ถูกเรียกด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำเซ็กซี่ ก็ครั้งต่อก็ครั้งฉันก็ชอบฟัง

ในห้องอารมณ์ร้อนแรง ฉันถูกแผดเผาจนมอดไหม้จากทุกอย่างที่ฟียูลกระทำต่อฉัน บางครั้งมันก็เจ็บ แต่บางครั้งมันก็ให้ความรู้สึกสุขสมอย่างรุนแรง

ดวงตาคมกริบที่หรีจ้องมานั้นทำฉันหวามไหวเพราะมันเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก เต็มไปด้วยความต้องการ

ฉันปล่อยให้ฟียูลดูดฉันดำดิ่งลงไป อยากลงไปถึงลึกที่สุด อยากรู้สึกอย่างที่ฟียูลรู้สึก...

มือของฉันกอดก่ายอยู่ที่แผ่นหลังของฟียูล บางทีมันอาจจะได้เลือดเพราะฉันแผลอจิกเจ็บ

ฉันควรเลิกกรวกับคนไม่ได้สติ เรียกรอยยิ้มมุมปากและสายตาของฟียูลที่บ่งบอกว่าพอใจกับการตอบสนองของฉัน

เราจ้องมองกันจนในที่สุดฉันก็ต้องหลับตาแน่นเมื่อถึงจุดสูงสุดของอารมณ์

ฟียูลผ่อนจังหวะที่มือ ในขณะที่ฉันยังกอดฟียูลไว้

ฉันค่อย ๆ ลืมตา ความร้อนแรงเมื่อครู่กลายเป็นความอบอุ่นเมื่อพี่ยุลยิ้มให้ฉัน

ยิ้มที่มีความหมายหลายอย่าง และหนึ่งในนั้นก็คือความสุข

“เหงาไหมเวลาพี่ไม่อยู่” พี่ยุลกระซิบถาม พรหมจูบไปทั่วใบหน้าของฉัน

“เหงา...แต่โอเค”

ฉันบอกตามความจริงแต่ก็ยิ้มให้พี่ยุลเบาใจ ฉันเข้าใจงานของพี่ยุลแต่บางทีความรู้สึกเหงามันก็ห้ามกันไม่ได้

“หมดช่วงนี้งานก็น้อยลงแล้ว พี่จะพยายามกลับมาอนบ้านทุกวันนะ...”

“ไป ๆ มา ๆ เหนื่อยรีเปล่า ถ้ารีบมากพี่ค่อยกลับก็ได้ เค้ายากให้พี่มีเวลาพักผ่อนเยอะ ๆ นั้รรถมาก็เหนื่อย
อีก ถึงมันจะไม่ไกลมากก็เถอะ”

งานของพี่ยุลไม่ได้สบายนัก ได้ทำเพลงที่ชอบก็ส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของธุรกิจ แล้วก็ไม่นั่นเอง
เวลา บางครั้งตารางงานก็แน่นมากไม่มีวันหยุดเลยเป็นเดือน ๆ จนฉันทนความคิดถึงไม่ไหวต้องไปหาพี่ยุลเอง

“พี่อยากกลับมาอนที่นีนะ อยากกลับมาหาชูชอน”

พี่ยุลบอกเหตุผล มันอาจฟังดูเหมือนคำธรรมดาทั่วไป แต่สำหรับฉันเวลาที่พี่ยุลพูดแบบนี้ ฉันจะรับรู้
ความรู้สึกของพี่ยุลได้ว่าไม่ใช่แค่ฉันหรอกที่เหงา พี่ยุลก็เหงาเหมือนกัน...อาจจะเหงายิ่งกว่าฉันเวลาที่เราไม่ได้อยู่
ด้วยกันเสียอีก

พี่มียองเคยเล่าให้ฟังในช่วงเวลาที่เราต้องห่างกันว่าบางครั้งพี่ยูลเหมือนใช้ชีวิตอยู่เพียงวัน ๆ แม้ว่าจะไม่ได้
อยู่ตัวคนเดียวโดดเดี่ยวแต่พี่มียองกลับรู้สึกว่างบางที่พี่ยูลเป็นแบบนั้น เจียบเจียบไม่แสดงออกความรู้สึกใด ๆ ดูว่างเปล่า
จนน่าตกใจ

ฉันมองพี่ยูลที่นอนอยู่ข้าง ๆ นอนอยู่บนหมอนใบเดียวกัน พี่ยูลมองฉันด้วยสายตาที่ไม่ได้ใช้กับคนอื่น ฉันเห็น
ความสำคัญของตัวเองที่สะท้อนอยู่ในนั้นอย่างที่เป็นมาตลอดไม่มีเปลี่ยน

ฉันเอามือพี่ยูลมาจับไว้ ไม่มีบทสนทนาใด ๆ เราแค่จ้องมองกันจนหลับไปทั้งที่มือพวกเรายังคงสอด
ประสานกันอย่างนั้น

ฉันตื่นขึ้นมาอีกทีตอนบ่าย ๆ โดยมีพี่ยูลนอนหลับสนิทอยู่ข้าง ๆ ฉันชอบเวลาที่ตื่นขึ้นมาแล้วเจอพี่ยูลแบบนี้
ที่สุด คุณก็รู้ว่าพี่ยูลคงจะเหนื่อยทั้งจากงาน การเดินทาง...แล้วก็เมื่อตอนตีห้า วันนี้ฉันก็ได้ตื่นก่อนพี่ยูลอย่างทีนาน ๆ
จะเป็นสักครั้ง

ฉันค่อย ๆ ยกมือพี่ยูลที่กอดฉันขึ้นแล้วพาตัวเองออกมาให้เจียบที่สุด อยากให้พี่ยูลตื่นเองไม่ใช่เพราะฉันเป็น
คนปลุก ฉันหยิบเสื้อผ้าของเราที่กระจัดกระจายลงตะกร้าก่อนจะเข้าไปอาบน้ำเห็นรอยบนร่างกายตัวเองแล้วก็ไม่แปลก
ใจสักเท่าไรเพราะพี่ยูลทำให้มันดูเป็นเรื่องที่เหมือนจะปกติธรรมดาไปแล้วสำหรับเรา

หลังอาบน้ำเสร็จ ฉันออกมาเปิดตู้เย็นเพื่อหาของทำอาหารมื้อแรก แต่เพราะของที่เหลืออยู่ไม่เยอะเลย
ทำอาหารง่าย ๆ อย่างข้างผัดกิมจิกับไข่ดาว วันนี้ฉันอารมณ์ดีเป็นพิเศษเมื่อคิดว่าจะได้อยู่กับพี่ยูลทั้งวัน ดีที่เมื่อคืน
ทำงานไปเยอะ วันนี้หยุดงานพร้อมพี่ยูลสักหนึ่งวันก็คงไม่เป็นไร

“อิมอะไร”

ฉันหันไปตามเสียง เห็นพี่ยุลยืนฟังตุ๋ยืนใส่เสื้อกล้ามผ้าบางสีขาวตัวเดียวกับกางเกงขาสั้น คงจะเพิ่งตื่นจาก
หน้าที่ดูจิวเจีย

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่ หิวรึยัง”

“นิดหน่อย”

“พี่ยุลไปอาบน้ำก่อนดีกว่าเดี๋ยวก็คงเสร็จพอดี”

“อิม” พี่ยุลรับคำแต่ก็ยังยืนมองฉันอยู่ที่เดิม สักพักก็เดินเข้ามาหาฉัน

พี่ยุลมายืนข้างหลังฉัน มือทั้งสองข้างรวบเส้นผมของฉันไปด้านหลังแล้วจูบที่ต้นคอเบา ๆ ตรงที่ฉันจำได้ว่ามัน
มีรอยเขียวช้ำอยู่

“ทรงนี้กำลังดี อย่าเพิ่งไปตัดหน้าม้าหรือไปเปลี่ยนสินะ” พุดจบพี่ยุลก็เดินไปอาบน้ำ ทิ้งให้ฉันยืนหน้าร้อนกับ
สัมผัสที่ยังคงรู้สึกอุ่น ๆ ที่ชอกคอ ซึ่งแม้แต่ตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าจะเย็นทำไมเหมือนกัน รู้แต่ว่าชอบ เวลาที่พี่ยุลทำแบบนี้

พี่ยูลไม่ชอบไปไหนในวันหยุด จะนอนอยู่บ้านอ่านหนังสือฟังเพลงเงียบ ๆ เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรไม่เคยเปลี่ยน ยิ่งเจอความวุ่นวายที่เกิดจากงานเข้าไปด้วยแล้วพี่ยูลก็ยิ่งติดบ้าน แต่หากมีเวลาว่างหลายวันพี่ยูลก็จะพาฉันไปเที่ยว แล้วก็พากลับไปเจอพ่อแม่ด้วยกัน

หลังกินข้าว พี่ยูลก็มานอนอยู่ที่พรมสีน้ำตาลหน้าทีวีที่ได้ใช้งานน้อยครั้ง เปิดลำโพงต่อกับไอพอดฟังเพลงนอนอ่านหนังสือหลุดเข้าไปอยู่ในโลกส่วนตัว ฉันที่เพิ่งล้างจานเสร็จและเอาผ้าไปส่งซักเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เข้าไปเอาโน้ตบุ๊กในห้องทำงานมานั่งเล่นข้าง ๆ ตรงหน้าทีวีด้วย เราใช้เวลาอยู่ด้วยกัน มีเพลงอัลบั้มเก่าของซูเอดเปิดคลอ มันวณมาถึงเพลงที่กำลังเล่นอยู่ตอนนี้คือเพลงเดอะ ไวด์ วันส์ ฉันเคยฟังอยู่แค่นี้ไม่กี่ครั้งแต่ชอบชาวดิที่ดูลอย ๆ เลยจำชื่อเพลงได้ และก็รู้สึกชอบมันมากขึ้นอีกหน่อยเมื่อได้ฟังมันกับพี่ยูลในตอนนี่

เราอยู่กับบรรยากาศเรียบง่ายที่หาได้ยาก

ได้ใช้ชีวิตเหมือนมีกันอยู่แค่สองคนอย่างที่ต้องการ...

เพลงยังไม่ทันจบ ฉันก็เงยหน้าขึ้นจากจอโน้ตบุ๊กเพราะรู้สึกเหมือนโดนจับจ้อง ฉันมองสบตากับพี่ยูลที่สายตาไม่ได้อยู่ที่หนังสือ พี่ยูลกำลังจ้องฉันอยู่...ด้วยสายตานิ่ง ๆ ฉันเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม แต่พี่ยูลยังเงียบ ฉันจึงจ้องกลับรากับจะค้นหา ลักพักพี่ยูลก็เอ่ยขึ้นมา

“แทคยอนเป็นใคร”

“อะไรนะ...” ฉันตกใจเพราะเป็นเรื่องไม่คาดคิด รู้สึกได้เลยว่าช่วงเวลาความสุขของฉันกำลังจะถูกสั่นคลอน

“แทคยอน...คือใคร” พี่ยูลถามเสียงเย็นจนฉันรู้สึกกดดัน

“พี่รู้จักได้ไง”

“พี่ไม่รู้จัก ถึงถามว่าเป็นใคร” พี่ลเริ่มขมวดคิ้วเมื่อฉันไม่ตอบคำถามนั้นสักที ฉันเริ่มกลัวสายตานิ่ง ๆ เจอแววไม่พอใจเลยต้องรีบตอบ

“เป็นเพื่อนที่มหา'ลัย ไม่ได้เจอกันนานแล้ว”

“เพื่อน...”

“อ้อ” ฉันพยักหน้ายืนยัน

“เพื่อนโทรมาตอนพี่เพิ่งตื่น แล้วก็โทรมาอีกที่เมื่อกี้ตอนชุกนอนไม่อยู่...”

ฉันหันซ้ายหันขวามองหามือถือตัวเอง คิดสงสัยว่าเปลี่ยนเบอร์แล้วทำไมแทคยอนถึงรู้ได้ ฉันเห็นมือถือตัวเองวางอยู่บนโซฟาแต่ก็ไม่กล้าพอที่จะเอื้อมไปหยิบมันเพราะพี่ลทำหน้าที่

“มันฝากบอกว่าคิดถึงชุกนอนด้วยนะ”

นั่นปะไร...ฟังแล้วก็ต้องถอนหายใจยาว

ฉันกับแทคยอนไม่ได้ติดต่อกันอีกเลยหลังจากเรียนจบกลับมาอยู่บ้าน เรื่องของแทคยอนเป็นเรื่องชวนปวดหัว

สำหรับฉันเสมอในช่วงที่เรียนมหา'ลัย ไม่ใช่ว่าฉันมีใจอะไร แต่เพราะฉันไม่มีใจก็เลยคิดสงสัยในบางครั้งจนผลใจดีด้วย จะตัดไปเลยก็ไม่ได้เพราะเพื่อนคอยช่วยเหลื้แทยอนทุกวิถีทาง กว่าจะเรียนจบก็เล่นเอาฉันเหนื่อยใจ แต่ฉันจะให้พี่ยุลรู้ไม่ได้หรอก แะทยอนโทรมาวันนี้พี่ยุลยังทำหน้าตาน่ากลัวขนาดนี้เลย

“แล้วพี่ตอบไปว่าอะไรเธอ” ฉันถาม แต่พี่ยุลยิ้มออกมานิด ๆ ไม่ตอบ มันยังทำให้ฉันเครียดขึ้นไปอีก กลัวว่าแทยอนจะพูดอะไรให้พี่ยุลเข้าใจผิด

“แทยอนเป็นแค่เพื่อนจริง ๆ ไม่มีอะไรหรอกนะ”

“ก็ยังไม่ได้ถามเลยว่ามีอะไร รีบแก้ตัว แสดงว่ามี”

“ไม่มี!” ฉันเถียง ไม่อยากทะเลาะเรื่องไม่เป็นเรื่อง

ทั้งที่ได้อยู่ด้วยกันแล้วแท้ ๆ ถึงจะรู้ว่าเรารักกันแต่เรื่องพวกนี้กลับทวนใจเราได้เสมอ นั่นเพราะฉันคิดว่าเรารักอีกฝ่ายมากจนห้ามความรู้สึกหึงหวงไม่ได้

ก่อนหน้านี้ฉันก็เป็นแบบพี่ยุล และก็เริ่มเข้าใจความรู้สึกพี่ยุลในตอนนั้นแล้ว ตอนที่ฉันพาลไม่พูดกับพี่ยุลอยู่หลายวันเพราะข่าวของพี่ยุลกับนักร้องรุ่นพี่ค่ายเดียวกัน แถมมีภาพปาปารัสซี่ที่อยู่ด้วยกันสองคนตอกย้ำความน่าเชื่อถือของข่าวเข้าไปอีก ในใจฉันนั้นรู้ว่ามันอาจจะเป็นแค่ข่าว รู้ว่าพี่ยุลรักฉัน ฉันรู้ทุกอย่างแต่กลับห้ามไม่ให้รู้สึกไม่ได้ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าผ่านการรอคอยมาตั้งห้าปีเราสองคนยังจะทะเลาะกันเรื่องแบบนี้อยู่อีก

เวลาที่ฉันโกรธฉันจะเงียบ ไม่พูดไม่คุย และเมื่อเป็นแบบนี้กับพี่ยุลที่ไม่ค่อยอธิบายอะไรมันก็บานปลายไปใหญ่ ฉันไม่รับโทรศัพท์ ไม่ตอบข้อความ ทั้งโกรธทั้งน้อยใจเมื่อคิดว่าพี่ยุลรักกับนักร้องรุ่นพี่คนนั้น พวกเขาคงเจอกันทุก

วันเพราะอยู่ค่ายเดียวกัน

พี่มูลกลับมาหาหลังจากผ่านไปอาทิตย์กว่า ๆ โดยที่เราไม่ได้ติดต่อกัน แต่พอได้เห็นหน้าไหม้ ๆ เหมือนคนไม่ได้นอนของพี่มูลเท่านั้นฉันรู้สึกตัวเองเงิ่นขึ้นมาทันที ฉันทำให้พี่มูลเจ็บปวดด้วยการหมกเมินเย็นชา ทำให้พี่มูลต้องกลับมาใช้สายตาว้างเปล่าแบบเดิมจนรู้สึกผิดชะเอง พี่มูลแทบไม่ต้องจ้องฉันด้วยซ้ำฉันก็เข้าใจทุกอย่างได้จากสายตาคู่นั้น

แต่กับพี่มูลเวลานี้...เวลาที่พี่มูลเหมือนเป็นคนละคน

พี่มูลชอบพูดจาเชือดเฉือน เวลาที่ฉันอธิบายจะหาว่าฉันแก้ตัว ยิ่งฉันเถียงอารมณ์ยิ่งขึ้นพาลจะอาละวาดความเย็นชาทิ้งเฉยหายไปไหนหมด เหมือนกับตอนเรื่องของชูจองที่ฉันยังจำมันได้ดีว่าน่ากลัวแค่ไหน ถึงกับทำร้ายตัวเองก็ยังเคยมาแล้ว ฉันไม่คิดว่าจะมีใครได้เห็นพี่มูลในมุมนี้หรอก แต่ก็ไม่ว่าจะดีใจหรือเสียใจดี

“พี่เคยมีคนอื่นหรือเปล่าตอนที่เราไม่ได้อยู่ด้วยกัน”

“.....”

“เค้าเชื่อว่าไม่มีหรอก เพราะเค้าก็ไม่มี” ฉันพูดเสียงอ่อน ไม่อยากให้พี่มูลโกรธแต่ก็ไม่รู้จะพูดยังไง ฉันขึ้นไปนั่งคร่อมบนตัวพี่มูลแล้วกอดคอเอาไว้เพื่อบรรเทาความกังวลใจ

“ทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ ยังไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย” พี่มูลถอนหายใจยาวเหมือนพยายามทำใจให้เย็น แต่ถึงจะพูดแบบนั้นพี่มูลก็ยังไม่กอดตอบ

“ฟิยูลโกรธ...ทั้งที่เค้ายังไม่ได้ทำอะไรผิด”

“ไม่ได้โกรธ แค่ไม่พอใจ”

“แล้วต้องทำยังไงถึงจะพอใจ”

“ไม่ต้องทำหรอก...”

ฟิยูลพูดแค่นั้นแล้วก็นิ่ง เหมือนไปคล้ายกำลังคิดอะไรอยู่ ความคิดลอยห่างจากฉันไปเรื่อย ๆ ฉันกัดปากตัวเอง ลงกับชอกคอฟิยูล กดย้ำไปเรื่อย ๆ โดยไม่พูดอะไรบางที่ใช้การกระทำมันอาจจะดีกว่า อย่างน้อย ๆ ก็บอกได้ว่าฉันอยู่ตรงนี้ไม่ใช่กับใครอื่น ไม่เห็นจำเป็นต้องคิดมากอะไรเลยสักนิด แต่ก็นั่นแหละ กับความรู้สึกฟิยูลไม่ว่าเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไหนก็ส่งผลกระทบต่อจิตใจได้

ไม่ใช่ว่าฟิยูลอ่อนแอหรอก...แต่เป็นคนอารมณ์อ่อนไหวง่ายกับบางเรื่อง

อย่างเช่นเรื่องของฉัน

คิดไปคิดมาก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา ฉันยิ้ม ลากริมฝีปากตัวเองจากชอกคอขึ้นมาปลายคาง จูบตามแนวสันกรามถึงแก้ม ตอนนี้มีมือของฟิยูลก็โอบรอบเอวฉันแล้ว

“ยิ้มหน่อยนะ อย่าทำหน้าดุสิ” ฉันอ่อน เราได้สบตากันใกล้ ๆ

ฟิยูลียัมออกมาชนิด ๆ ตามคำขอ สายตาอ่อนโยนจนฉันเผลอใจเด่นแรง

“มีคนอื่นนอกจากนี้ที่ฟิไม่รู้เปล่า”

“มีที่ไหน คำไม่ได้มีเยอะจนยืนต่อแถวรอเป็นร้อยเหมือนฟิยูลีหรอก”

“ก็ดี อย่าให้รู้ว่ามีแบบนี้อีกแล้วกัน ไม่งั้นล่ะก็...” ฟิยูลีใช้มือเดียวกำรอบคอฉันออกแรงบีบนิด ๆ แต่ฉันก็ไม่ได้เจ็บอะไร เพียงแต่ต้องอ้าปากช่วยหายใจบ้างเท่านั้น “อย่าหาว่าไม่เตือน”

เป็นอีกครั้งที่การกระทำของฟิยูลีทำฉันหวามไหว ฟิยูลีมองฉันด้วยสายตาดู ก่อนจะประกบปากสอดลิ้นเข้ามา ดูดรั้งปลายลิ้นของฉันจนขาวกับจะเค้นเอาเลือดภายใน จูบรุนแรงคล้ายต้องการลงโทษที่ทำให้ไม่พอใจ

ฟิยูลีคลายมือออกเมื่อจูบนั้นสิ้นสุดลง เราทั้งคู่หอบหายใจ แล้วก็เฝ้าหากันอีกครั้ง

จากนั้นก็ปล่อยให้พรมสีน้ำตาลหน้าทีวีได้ใช้งานให้เป็นประโยชน์...

วันหนึ่งวันผ่านไปอย่างรวดเร็วเสมอเวลาที่ได้อยู่ด้วยกัน ฉันตื่นขึ้นมาเช้าอีกรวัน พื้นที่ข้าง ๆ ก็ไม่เหลือไอรุ่นแล้ว แต่ฉันก็ยังยืมได้

‘วันนี้พี่กลับเย็น ๆ รอกินข้าวด้วยกันนะ’

ฉันยิ้มกับโพลทือทสีฟ้าใบใหม่ที่ติดอยู่บนหัวเตียง ก่อนจะย้ายไปแปะรวมกับแผ่นอื่น ๆ บนผนังหลายสิบใบที่
พี่ยูลเขียนให้ฉันตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน

ฉันทำงานของตัวเองเหมือนทุกวัน

และก็รอ...

เปิดประตูและยิ้มให้ตอนที่พี่ยูลกลับมา

Song Lists

Chapter 1 – Mad World By Gary Jules

Chapter 2 – Behind Blue Eyes By Limp Bizkit

Chapter 3 – I Hate Myself For Loving You By Joan Jett

Chapter 4 – DarkShines By Muse

Chapter 5 – Cannonball By Damien Rice

Chapter 6 – Fake Plastic Trees By Radiohead

Chapter 7 – Love Will Come Through By Travis

Chapter 8 – Kiss Me By Ed Sheeran

Chapter 9 – Something In The Air By David Bowie

Chapter 10 – Cold Water By Damien Rice

Chapter 11 – Tear By Red Hot Chili Peppers

Chapter 12 – Broken By Lifehouse

Chapter 13 – To Become One Of Us By Greasy Café

Chapter 14 – High Hopes By Kodaline

Chapter 15 – Stand By Me By Oasis

Chapter 16 – Run By Snow Patrol

Chapter 17 – Here With Me By The Killers

Chapter 18 – Closer By Travis

Chapter 19 – I'm Yours By The Script

Chapter 20 – Yellow By Coldplay

Special Part 1 [Jiyeon's POV] – Hold Me By Tom Odell

Special Part 2 [Sooyeon's POV] – Lost Stars By Keira Knightley

Special Part 3 [Yuri's POV] – Clocks By Coldplay

Extraordinary [Sooyeon's POV] – The Wild Ones By Suede

